

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Temne_vize.pdb

PDB Name: Temné vize.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.8.2006
Modification Date: 8.8.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King
George R. R. Martin
Dan Simmons

Temné vize

DARK VISIONS copyright (c) 1988 by Dark Harvest, Inc.
The Replods copyright (c) 1988 by Stephen King
Sneakers copyright (c) 1988 by Stephen King
Dedication copyright (c) 1988 by Stephen King
Metastasis copyright (c) 1988 by Dan Simmons
Vanni Fucci is Alive and Well and Living in Hell
copyright (c) 1988 by Dan Simmons
Iverson's Pits copyright (c) 1988 by Dan Simmons
The Skin Trade copyright (c) 1988 by George R. R. Martin

Translation copyright (c) 1996
by Jana a Jan Jam Oščádalovi (S. King, G. R. R. Martin),
Jiří T. Pelech (D. Simmons: Metastasis, Iverson's Pits)
and Jan Kantůrek (D. Simmons: Vanni Fucci is Alive and Well and Living in Hell)

Cover art copyright (c) 1996 by Karel Soukup

TEMNÉ VIZE

STEPHEN KING

Přemístění 7
Kecky 24
Věnování 49

#

DAN SIMMONS

Metastáza 94
Vanni Fucci v pekle strádá, osudu se nepoddává 119
Iversonovy jámy 138

#

GEORGE R. R. MARTIN

Proměna kůže 186

STEPHEN KING

PŘEMÍSTĚNÍ

Nikdo přesně nevěděl, jak dlouho to již trvalo, ale moc dlouho ne. Možná dva dny, usoudil Cheyney, rozhodně ne déle než dva týdny. Ne že by na tom záleželo. Lidé zkrátka dostali novou podívanou, jejíž účinek byl o to hrůznější, že byla pravá a skutečná. Od chvíle, kdy Spojené státy, což v podstatě znamená celý svět, tyhle přemístěnce objevily, se z nich už stala velkolepá zábava. Však to taky nejspíš nic jiného není, ale přestože je to prozatím jenom zábavné, může to takhle zpropadeně pokračovat navždycky. Nemohl tomu uvěřit, protože se tomu nedalo ani věřit, ani nevěřit. Bylo to

něco jako součást tajemné boží mantry, která na konci století uvolnila lavinu všelijakých zvláštních událostí a zážitků. Upoutat lidskou pozornost něčím zajímavým bylo totiž stále těžší. Lidé si už zvykli na nějaký ten samopal na letišti nebo na odjištěný granát v uličce autobusu plně obsazeného jeptiškami v některé středoamerické zemi, kde je stejně zbrani jako listí na stromech... Přemístěnci se stali národní a mezinárodní novinkou již 30. listopadu 1989, to znamená hned následujícího rána po událostech, k nimž došlo v překrásném městečku Burbanku v Kalifornii během prvních dvou chaotických minut natáčení televizní Večerní show.

#

Inspicient pozorně sledoval červenou vteřinovou ručičku běžící nahoru po ciferníku. Diváci ve studiu civěli na hodiny neméně pozorně, protože až rudá vteřinovka dorazí na dvanáctku, bude přesně pět hodin - a nejbáječnější Večerní show může začít.

Těsně před tím, než rafička minula osmičku a začátek natáčení se nebezpečně přiblížil, se diváků zmocnilo obvyklé vzrušení a začali nervózně poposedávat a brebentit. Koneckonců tady zastupovali celou Ameriku, nebo ne?

Samozřejmě ano!

"Klid, prosím," řekl přivětivě inspicient a publikum ztichlo jako poslušné děti. Bubeník kapely Doca Severinsena si zkusil krátký rychlý rif, pak pozvedl paličky nad blánu bubínku a s uvolněnými zápěstími zíral místo na hodiny na inspicienta, jak to muzikanti vždycky dělají. Pro technický štáb a účinkující totiž inspicient hodinami skutečně byl. Sotva ručička minula desítku, začal inspicient hlasitě odpočítávat do čtyř, pak mlčky zvedl tři prsty, dva prsty, jeden... Pak zařal pěst, vytrčil jeden prst a dramaticky ukázal na publikum. Rozsvítil se nápis POTLESK, ale i kdyby byl napsán v sanskrtu, nebyl by v tom zřejmě žádný rozdíl, protože diváci již při tom gestu začali jásat a pokřikovat.

Tak to všechno začalo, přesně podle plánu a přesně na čas, což nikoho nepřekvapilo, protože tenhle štáb řídil Večerní show už tak dlouho, že si většina jeho členů dávno vysloužila důchod. Kapela Doca Severinsena - jeden z nejlepších estrádních orchestrů na světě - spustila známé téma Ta-da-da-da... a zvučný hromový hlas Eda McMahonova vzrušeně vykřikl: "Z Los Angeles, hlavního města světa zábavy, vám přinášíme živou Večerní show Johnnyho Carsona! Dnes jsou Johnnyho hosty Cybill Sheperdová z Měsíčního svitu..." Nadšený potlesk diváků. "Kouzelník Doug Henning!" Silnější potlesk. "Pé Wé Herman!" Hledištěm prolétla nová vlna potlesku a domácí fanoušci P. W. Hermana přidali nějaké ty výkřiky. "Z Německa přijeli Létající Schnauzerové - uvidíte ojedinělé vystoupení cvičené smečky psích akrobatů!" Potlesk sílil, ozýval se pobavený smích. "A snad ani nemusím představovat Doca Severinsena, jediného létajícího kapelníka na světě, a jeho sehranou smečku!"

Muzikanti, kteří zrovna neduli do dechových nástrojů, poslušně zaštekali. Smích a potlesk diváků zase o kousek zesílil. V režii studia C se nikdo nesmál.

Za kulisami stál muž s čupřinou kudrnatých černých vlasů oblečený v křiklavém sportovním saku, znučeně luskal prsty a hleděl na scénu na Eda. Nic víc se zatím nedělo.

Režisér dal pokyn k prostřihnutí na kameru číslo dvě a na monitoru se v pravou chvíli objevil Ed. Někdo zamumlal:

"Kde k čertu je?" Ale to už Edův hromový hlas - rovněž v pravou chvíli - oznamoval: "A nyní přichází JOHNNY!"

Divoký potlesk diváků.

"Kamera tři," řekl režisér.

"Ale tam je jenom..."

"Trojka, zatraceně!"

Záběr kamery číslo tři byl noční můrou všech televizních režisérů, neboť na monitoru se objevilo pochmurně prázdné jeviště. A potom do středu toho prázdného prostoru přikráčel jakýsi cizinec, a vkročil tam tak drze, jako by měl svrchované právo tam zrovna teď být a jako by to byla jeho povinnost zaplavit jeviště svým šarmem a autoritou. Ale ať už to byl kdokoli, rozhodně to nebyl Johnny Carson. Dokonce to nebyla ani žádná jiná ze známých televizních tváří. Diváci v hledišti netrpělivě poposedli. Tenhle chlapík byl vyšší než Johnny a místo známých stříbrných vlasů měl na vrcholku hlavy vzrostlý černý porost, který mu seděl nad ušima jako mísa. Ty kudrny byly tak černé, že místy přecházely až do modra, jako na komiksových obrázcích Supermana. Sportovní sako, které měl neznámý muž na sobě, nebylo sice natolik křiklavé, aby ho zařadilo do sorty prodavačů aut, ale Carson by se ho nedotkl ani pětimetrovou tyčí.

Potlesk diváků zprvu pokračoval, ale pak to mezi nimi zašumělo údivem a rozhostilo se ticho.

"Co se sakra děje?" zeptal se někdo v režii.

Režisér konsternovaně zíral.

Místo nazkoušeného pantomimického výstupu s neviditelnými golfovými holemi, který měl být podbarven sólem na bicí a nadšenými výkřiky diváků, začal tenhle neznámý černovlasý a ramenatý muž v křiklavém saku pohybovat rukama nahoru a dolů, přičemž očima rytmicky kmítal od prázdných dlaní k určitému bodu nad svou hlavou - s lehkostí zkušeneho artisty předváděl žonglování s velkým množstvím křehkých předmětů. Pouze jemný výraz jeho tváře, lehký jako stín, prozrazoval, že to musí být vejce, nebo něco podobného, co se okamžitě rozbije, jestliže to upustí. Vlastně to bylo velmi podobné Johnnyho výstupu, při němž očima sledoval odpálení neviditelného golfového míčku, jeho let vzduchem a dopad na zem... Pokud by se rozhodl pozměnit své číslo, což čas od času dělával a vždycky mu to prošlo, vypadalo by právě takhle.

Muž ukončil výstup tím, že poslední vejce, nebo co to vlastně bylo, upustil. Když se rozbilo, zatvářil se přehnaně vyděšeně a na okamžik ztuhl. Pak náhle zcela odlišným způsobem pohlédl doleva směrem k Docovu orchestru a ke kameře číslo tři...

Dick Cheyney si opakovaně prohlížel videozáznam až po tohle místo, a přestože mnozí jeho kolegové o tom pochybovali, dospěl k nevyvratitelnému závěru: "Čeká na znamení," řekl. "Je mu to vidět na tváři. Je to tak starý výraz jako pantomima sama."

Jeho parták Pete Jacoby řekl: "Myslel jsem, že při pantomimě se musí svlíkat dívka závislá na heroinu, zatímco na trumpetu hraje chlapec taky závislý na heroinu."

Cheyney netrpělivě mávl rukou. "Vzpomeň si na něm filmy, třeba na dámu hrající na piano. Nebo na toho chlapíka, který brnká na varhany během reklam."

Jacoby na něho vykulil oči. "A všechny tyhle věci už byly, když jsi byl malý, táti?" zeptal se vysokým hláskem.

"Začni to konečně brát vážně," řekl Cheyney. "Protože tohle je, zdá se, vážná věc."

"Tohle je, zdá se, oříšek."

"Máme tady zkušeného účinkujícího, který se může zbláznit, protože nedostal narážku," řekl Cheyney a jednou rukou stiskl převíjení kazety, zatímco druhou si zapaloval novou cigaretu. "Kristepane, Johnny to tak přece dělá odjakživa! Kdyby nedostal na domluveném místě narážku, myslím, že by zíral úplně stejně."

#

Pak už na tom stejně nezáleželo. Ten cizinec, který nebyl Johnny Carson, se vzpamatoval, pohlédl na zaraženého Eda McMahona a řekl: "Měsíc bude v noci v úplňku, co myslíš Ede - " A v tom okamžiku vstoupila bezpečnostní služba NBC a cizince zatkla.

"Hej! Kdo si myslíte, že jste, do háje!"

Ale to už ho táhli pryč.

V režii studia C panovalo naprosté ticho. Z reproduktorů přenášejících zvuk ze sálu se neozval ani hlásek. Kamera čtyři mířila na diváky a poskytovala obraz sto padesáti nehybných tváří. Kamera dvě, která jediná zabírala Eda McMahona, naproti tomu nabízela pohled na muže, jenž vypadal jako namol opilý.

Režisér vytáhl z náprsní kapsy krabičku winstonek, jednu cigaretu si strčil mezi rty, ale hned ji vyndal, obrátil ji filtrem od sebe, prudce ji rozlomil na dvě půlky a každou z nich odhodil na jinou stranu.

"Vytáhněte z archivu záznam Ricklesových," řekl. "Rozhodně ne Joan Riversovou. A jestli uvidím Totieho Fieldse, někdo na to doplatí." Pak režisér vstal, prudce odstrčil křeslo, které se odrazilo od stěny a převrátilo, málem rozbilo hlavu asistentovi, jenž tam seděl bledý jako křída, a s hlavou skloněnou jako rozzuřený býk odkráčel pryč.

Někdo asistentovi hodně potichu řekl: "Netrap se, to je jenom Fredův způsob, jak spáchat čestnou seppuku."

#

Ten muž, který nebyl Johnnym Carsonem, se celou cestu na policejní stanici v Burbanku hlasitě dožadovoval ne pouze svého právníka, ale rovnou týmu právníků. V Burbanku, stejně jako v Beverly Hills a Hollywood Heights, mají na policejních stanicích oddělení, kterým se říká "speciální kanceláře". Jejich účelem je utajit některé způsoby, jimiž se v tomhle občas hodně bláznivém a falešným pozlátkem se třpytícím světě čas od času uplatňuje právo. Policijti to nemají rádi, ale podřizují se tomu. Pravidlo první zní: Když chceš s vlky býti, musíš s nimi výti.

Do "speciální kanceláře" umístíte kupříkladu kokainem našňupanou filmovou hvězdu, jejíž poslední film vydělal sedmdesát milionů dolarů, stejně jako potlučenou manželku mocného filmového producenta. A na tohle místo přivedli také onoho muže s černou kudrnatou čupřinou.

Tenhle chlapík, který se v podvečer 29. listopadu zjevil ve studiu C místo Johnnyho Carsona, se představil jako Ed Paladin, přičemž své jméno vyslovil takovým tónem, jako by očekával, že všichni, kdo je uslyší, padnou na kolena nebo pokleknou aspoň na jedno. Jeho kalifornský řidičský průkaz, kreditní karty a karta Diners' Clubu zněly na jméno Edwarda Paladina.

Jeho výlet ze studia C tedy dočasně skončil ve speciální cele burbanské policie, v místnosti obložené tlustými plastovými panely, které téměř vypadaly jako mahagon. Stála tam nízká kulatá pohovka a pohodlné židle. Na skleněném konferenčním stolku ležela dóza na cigarety naplněná dunhillkami a časopisy včetně Fortune, Variety, Vogue, Billboardu a GQ. Koberec ode zdi ke zdi nesahal ve skutečnosti až po kotníky, ale dařilo se mu tak vypadat. Na horní desce televizoru s obrovskou obrazovkou ležel program kabelové televize. Byl tam rovněž bar (teď zrovna zavřený) a na stěnách visely velice hezké obrazy ve stylu Jacksona Pollocka. Stěny byly pochopitelně potaženy perforovaným korkem a zrcadlo nad barem bylo poněkud zbytečně velké a poněkud příliš nablýskané, než aby mohlo být něčím jiným než jednosměrným oknem.

Muž, který se představil jako Ed Paladin, vrazil ruce do kapes svého křiklavého sportovního saka, znechuceně se rozhlédl a řekl: "Byť výslech jinak zván, přec páchne stejně."

Detektiv první třídy Richard Cheyney na něho krátce chladně pohlédl. Když konečně promluvil, jeho hlas, který mu vynesl z polu žertovnou přezdívku "detektiv hvězd", zněl měkce a uctivě. Jedním z důvodů, proč takhle mluvil, bylo, že měl rád umělce a vážil si jich. Dalším důvodem bylo, že jim nevěřil. Většinou totiž lhali, aniž o tom věděli.

"Mohl byste nám prosím říct, pane Paladine, jak jste se dostal do Večerní show a kde je Johnny Carson?"

"Kdo je Johnny Carson?"

Pete Jacoby, který chtěl být, až vyroste, Hennym Youngmanem, jak si Cheyney často myslel, pohlédl na Cheyneyho tupým pohledem Jacka Bennyho. Pak se zahleděl na Edwarda Paladina a řekl: "Johnny Carson je ten chlapík, který dělá Pana Eda. Neznáte mluvícího koně Pana Eda? Mluvícího koně Pana Eda zná obrovské množství lidí, ale málokdo ví, že jel do Ženevy na zvláštní operaci, a když se vrátil, tak..."

Cheyney občas Jacobymu tyhle rutinní vtípky dovolil. (Vzpomínal, jak se muž, který zabil svou ženu a syna a kterého Jacoby vyslyšal, tak chechtal, až mu po tvářích tekly slzy, když podepisoval přiznání, které toho parchanta dostalo na zbytek života do vězení.) Ale tentokrát ne. Nechtěl vidět, jak mu hoří koudel u zadku. Cítil, že tohle smrdí, a snažil se tu pohromu odvrátit nebo aspoň oddálit. Pete byl v chápání určitých souvislostí trochu pomalejší, a možná v tom byl ten vtíp, proč se nestane detektivem první třídy ještě další dva tři roky... Jestli se jím vůbec kdy stane.

Před nějakými deseti lety se v zapomenutém městečku Chowhilla stala opravdu úděsná věc. Dva lidé (opravdu chodili vzpřímeně a po dvou, lze-li věřit zpravodajství) unesli dvě malé děti, zaživa je pohřbili a teprve pak požadovali obrovské

výkupné. "Jinak," tvrdili, "zůstanou děcka tam, kde jsou, a mohou si vyměňovat obrázkové karty, dokud budou dýchat." Celá věc nakonec skončila šťastně, ale byla na nejlepší cestě stát se noční můrou mnoha policajtů. Johnny Carson už sice nebyl žádným školákem, ale jeho případ měl tutéž nepříjemnou pachut', která nasvědčovala, že by se mohl dostat na první stránky Los Angeles Times - Mirror a The National Enquirer. Pete nepochopil, že se jim přihodilo něco naprosto výjimečného. Ve světě každodenní policejní rutiny, v jejíž monotónní šedi se utápí a utopí skoro všechno, byli najednou postaveni před naprosto jasnou a zřetelnou možností: když případ do čtyřiaadvaceti hodin neuzavřou, převezme ho FBI... A pak jim nezbude nic jiného, než jeden druhému políbit na rozloučenou zadek. Seběhlo se to tak rychle, že si Cheyney později nebyl úplně jist, koho jako prvního napadlo, i když to naplno nikdo neřekl, že Carson byl unesen a tenhle chlapík na tom má podíl.

"Vezmeme to popořádku, pane Paladine," pravil Cheyney. Ačkoli hovořil především k tomu muži, který se usadil na židli (odmítl se posadit na pohovku) a odtamtud na něho nevraživě zíral, občas pohlédl i na Peta. Pracovali spolu už téměř dvanáct let a všechno, co potřebovali, si uměli sdělit pohledem.

Už žádné rutinní vtípky, Pete.

Zpráva přijata.

"Nejprve budete poučen o vašich právech," řekl Cheyney mile. "Jsem zplnomocněn vás informovat, že se nacházíte v péči Policie města Burbanku. Ačkoli nejsem pověřen sdělit vám to tak bez obalu, dodávám, že vůči vám vznáším obvinění - "

Paladinovou tvář zalomcoval hněv. "Obvinění!"

" - za přestupek vůči majetku, který vlastní a spravuje National Broadcasting Company. Jsem detektiv první třídy Richard Cheyney. A tohle je můj spolupracovník, detektiv druhé třídy Peter Jacoby. Rádi bychom si s vámi promluvili." "Máte prostě na mysli prachस्पष्टý výslech."

"Tedy, pokud jde o výslech, mám jenom jednu otázku," řekl Cheyney. "Jinak si s vámi v tuto chvíli chci jenom promluvit. Jinými slovy, mám pouze jedinou otázku, která je relevantní k obvinění, které bylo vůči vám vzneseno. Všechno ostatní se toho už netýká."

"Dobrá, tak spusťte."

"Ale potom to nebude po pořádku," řekl Jacoby.

Cheyney řekl: "Jsem povinen vám sdělit, že máte právo - "

"Mít tady svého právníka, to se vsadím," řekl Paladin. "A právě jsem se rozhodl, že než vám odpovím na jedinou pitomou otázku, včetně toho, kde jsem dneska obědval a co jsem jedl, tak tady bude. Můj právník - Albert K. Dellums." Teď měli oba detektivové zřejmě padnout na zadek, ale Cheyney žádné takové ani podobné jméno nikdy nezaslechl a podle výrazu svého parťáka by mohl odpřisáhnout, že on taky ne.

Z Eda Paladina se sice mohl vyklubat blázen, ale rozhodně nebyl hlupák. Všiml si pohledů, které si detektivové vyměnili, a vysvětlil si je víceméně správně.

Znáš ho? zeptal se Cheyney očima Jacobyho.

Jacoby odpověděl: V životě jsem o něm neslyšel.

Na tváři Edwarda Paladina se objevily rozpaky. Ještě to nebyl vyslovený strach, zatím spíš jenom obava.

"Al Dellums" pronesl zvýšeným hlasem jako nějaký Američan na výletě v Evropě, který se domnívá, že mu číšník porozumí, bude-li mluvit dostatečně pomalu a nahlas. "Al Dellums z advokátní kanceláře Dellums, Carthage, Stoneham a Tayloe. Zřejmě bych neměl být příliš překvapen, že jste o něm neslyšeli. Vždyť je to pouze jeden z nejdůležitějších a nejvýznamnějších právníků v zemi!" Paladin vytáhl ruku z kapsy svého křiklavého saka a pohlédl na hodinky.

"Zastihnete-li ho doma, pánové, naštvte se. Zavoláte-li mu do klubu - a myslím, že tam dnes večer bude - , rozzuří se jako medvěd."

Tenhle výlev by sám o sobě na Cheyneyho dojem neudělal, ani kdyby se dal výhodně prodat. Ale stačil mu krátký pohled na Paladinovy hodinky, aby poznal, že jde o značku Rolex, dokonce Rolex Midnight Star. Samozřejmě, mohla to být imitace, ale jeho vnitřní hlas mu sdělil, že jsou pravé. Částečně také proto, že poznal, že se Paladin nepokusil vyvolat dojem, ale prostě chtěl vědět, kolik je hodin, nic víc a nic málo. A pokud ty hodinky byly jenom napodobenina, budiž, i jachty můžete koupit pod cenou. Kdo však byl tenhle muž, který si mohl dovolit Rolex Midnight Star, a jak se vůbec zamíchal do tohoto nepochopitelného případu?

Teď byl na radě Cheyney, aby vypadal natolik zmateně, až si toho Paladin povšiml, protože se pousmál - jednoduše jim bez špetky pobavení ukázal zuby a řekl: "Máte tady dobrou klimatizaci." Přehodil si pravou nohu přes levou a předvedl jim, jaké má na kalhotách puký. "Určitě si jí chcete užít, hoši, dokud můžete. Až budete šlapat chodník, pěkně se zapotíte, dokonce i v téhle roční době."

Hrubým a úsečným tónem, zcela nepodobným hlasu, jímž pronášel své vtípky, Jacoby řekl: "Sklapni, ty zubatá nádhro!"

Paladin sebou trhl a vytřeštil na něho oči. A Cheyney by opět přísahal, že na tohoto muže už hodně dlouho nikdo tímto způsobem nepromluvil, že si ani nedovolil takhle promluvit.

"Co jste řekl?"

"Řek jsem, abys zavřel hubu, když s tebou mluví detektiv Cheyney. Dej sem číslo tvého právníka. Zkusím ho chytit. A do té doby máš pár vteřin čas, aby sis vytáhl hlavu ze zadku a rozhlídl se, kde seš a jak vážný jsou problémy, do kterých ses dostal. Myslím, že nestačil pochopit, že je proti tobě vznesený obvinění. Tak se snaž, aby ti to došlo aspoň do rána, jinak na to budeš mít v base dost času až do příštího století."

Jacoby se usmál. Ani tenhle úsměv, stejně jako prve Paladinův, nevěstil nic dobrého. Bylo to pouhé pootevření rtů, nic víc.

"Máš pravdu, klimatizace tady není špatná, televizor funguje a nemá vyblitý barvy. Kafe taky docela ujde, je pravý

mletý, nic instantního. Ale k věci. Jestli si na nás chceš zkusit pár dalších chytřejch průpovědek, tak ten svůj talent můžeš pěkně doširoka rozvinout v cele předběžného zadržení ve čtvrtém patře, kde budeš mít perfektní publikum - ubrečený ztracený děcka, který v jednom kuse ječeje, kde mají maminky, a grázly, který pro změnu proklínají své práskače. Nevím, kdo si myslíš, že seš, a vůbec mě to nezajímá, protože pokud vím, tak nejseš nikdo. V životě jsem tě neviděl a v životě jsem o tobě neslyšel, a jestli mě našteješ, natrhu ti prdel tak..."

"To stačí," řekl Cheyney tiše.

" - že ti do ní klidně vjede celej nákladák, pane Paladine, rozumíš? Jete to jasný?"

Paladinovi vylezly oči z důlků a brada mu poklesla. Beze slova vytáhl náprsní tašku (Je to nějaký druh ještěřčí kůže, pomyslel si Cheyney, zhruba za dvouměsíční, možná tříměsíční plat...), našel navštívenku svého právníka (Cheyney si všiml, že telefonní číslo do bytu bylo poznačeno na rubu, zcela určitě nebylo součástí textu vytištěného na přední straně) a podal ji Jacobymu. Poprvé bylo vidět, že se mu prsty chvějí strachem.

"Pete?"

Jacoby vzhlédl a Cheyney si uvědomil, že nic nehrál. Paladinovi se skutečně povedlo jeho klidného kolegu naštvat, což rozhodně nebyl špatný výkon.

"Zavolej tam ty."

"Dobře," přikývl Jacoby a odešel.

Cheyney pohlédl na Paladina a překvapilo ho, že v sobě vůči tomuhle muži znenadání objevil pocit lítosti. Před chvílí byl jenom zmatený, ale nyní vypadal naprosto omráčeně a vylekaně jako člověk, který se probudí ze zlého snu a zjistí, že ta noční můra pokračuje.

#

"Dobře se dívejte," řekl Cheyney poté, co se dveře zavřely, "protože vám ukážu jedno z tajemství západu. Tedy L. A., abych byl přesný."

Odsunul falešného Pollocka, za nímž nebyl ukrytý sejf, nýbrž vypínač, kterým cvakl a pak nechal obraz zhoupnout zpátky na původní místo.

"A tohle je z té správné strany okno," řekl Cheyney a ukázal prstem na zbytečně velké zrcadlo nad barem.

"Ne že by mě nějak ohromilo, že jste mi to prozradil," řekl Paladin a Cheyney si pomyslel, že ačkoli ten chlap má všechny ty zpropadené zlozvyky boháčů a proslulých osobností L. A., je rovněž skvělý herec - jenom někdo velice zkušený, což byl, by si povšiml, jak blízko hranici pláče se Paladin ocitl.

Nikoli však proto, že by se cítil vinen. Právě to ho tak mátl, právě to bylo tak zatraceně... bláznivé.

Byl zmatený.

Znovu se v něm ozval naprosto nesmyslný pocit lítosti, z něhož usoudil, že ten muž je nevinen. Neměl ani v nejmenším chuť stát se zlým snem Edwarda Paladina, nechtěl být tím zloduchem z Kafkových novel, v nichž nikdo neví, kdo je, kde je a proč tam je.

"S tím zrcadlem nemůžu nic dělat," řekl Cheyney. Vrátil se zpátky a usedl proti Paladinovi ke stolku. "Ale vypnul jsem zvuk, takže si spolu konečně můžeme promluvit." Vytáhl z kapsy krabičku kentek, jednu si strčil do koutku úst a pak nabídl Paladinovi. "Kouříte?"

Paladin uchopil krabičku, prohlédl si ji a usmál se. "Dokonce moje stará značka. Nekouřil jsem od té noci, kdy zemřel Yul Brynner, pane Cheyney. Nemyslím, že bych zrovna teď chtěl znovu začít."

Cheyney vrátil krabičku do kapsy. "Můžeme si promluvit?" zeptal se.

Paladin zakoulel očima. "Můj bože, to je Joan Raifordová."

"Kdo?"

"Joan Raifordová. Znáte to přece: 'Vzala jsem Elizabeth Taylorovou do Mořské říše, a když uviděla tu obrovskou velrybu, zeptala se mě, jestli se jí to stalo po zelenině.' Opakuji, detektive Cheyney: Nejsem malý kluk. Nemám jediný důvod vám věřit, že ten vypínač není atrapa. Můj bože, to si opravdu myslíte, že jsem takový jelimánek?"

Joan Raifordová? Přesně takhle to řekl? Joan Raifordová?

"Co se děje?" zeptal se Paladin přivětivě a přehodil si levou nohu přes pravou. "Snad jste si nemyslel, že to se mnou budete mít jednoduché? Že mě hned zlomíte a já možná vyžvaním všechno, všecičko, jen ať mě prosím vás neusmažej, pane polda!"

Se vším kouzlem své osobnosti, které se mu podařilo nashromáždit, Cheyney řekl: "Myslím, že je to s vámi velmi špatné, pane Paladine. Vy jste špatně začal a já v tom špatně pokračuji. Až se dostaví váš právník, možná se nám podaří dát to do pořádku a možná ne, ale spíš ne. A tak mě poslouvejte a propánaboha použijte mozek. Když jsem se vás snažil poučit o vašich právech, přerušil jste mne a řekl jste, že chcete, aby byl přítomen váš právník. Jestliže se tohle nahrálo na pásek, zmastil jsem svůj vlastní případ a vašemu právníkovi to bude stačit, aby vás odtud dostal, ať už se Carsonovi stalo cokoli. A mně nezbude než dělat strážníka v jednom z těch malých měst plných velkých much dole na hranici."

"To tvrdíte vy," řekl Paladin, "jenže já právník nejsem."

Ale jeho oči říkaly... přesvědčte mě. Jasně, promluvme si o tom a uvidíme, na co přijdeme, protože nejspíš máte pravdu - něco tady smrdí. No tak... přesvědčte mne.

"Vaše matka ještě žije?" zeptal se náhle Cheyney.

"Co - ano, ale co to má co společného s..."

"Budeš se mnou hned teď mluvit, ty pacholku, nebo si seženu dva drsný hochy na motorkách a všichni tři hned zítra znásilníme tvou matku!" křičel Cheyney. "Osobně ji roztrhu na dvě půlky! A pak jí uříznu kozy a hodím je na trávník před domem! Tak radši mluv!"

Paladinova tvář byla bílá jako mléko. Byla to tak bílá běloba, že až přecházela do modra.

"Už jsem vás přesvědčil?" zeptal se Cheyney jemně. "Nejsem blázen, nechystám se vaši matku znásilnit, ale s takovýmhle záznamem na pásku klidně můžete tvrdit, že jste tenkrát v Dallasu střílel na J. F. K., a burbanská policie s tím nebude moci nic dělat. Chci s vámi mluvit, chlape. Co se vlastně děje?"

Paladin zasmušile zavrtěl hlavou a řekl: "Nevím."

#

V místnosti za jednosměrným zrcadlem se Jacoby připojil k poručíku McEachernovi, Edu McMahanovi (který dosud vypadal vyděšeně) a hloučku televizního štábu. Velitel policie a starosta L. A. se už taky doslechli, co se děje, a tak si dali závod do Burbanku.

"Mluví?" zeptal se Jacoby.

McEachern na Jacobyho krátce pohlédl. "Myslím, že právě začal," řekl a znovu se soustředil na oba muže za zrcadlem. Cheyney uvolněně kouřil. Paladin byl sice napjatý, ale snažil se ovládat; přes jednosměrné zrcadlo vypadal poněkud nažloutle. Jejich hlasy zněly z páru reproduktorů v rozích pod stropem čistě a nezkresleně.

Aniž by z nich spustil oči, McEachern se zeptal: "Zastihls jeho právníka?"

Jacoby odpověděl: "Telefonní číslo do bytu z jeho navštívenky patří uklízečce jménem Howlanda Mooreová."

McEachern po něm střelil pohledem.

"Podle přízvuku černá, podle mého odhadu z delty Mississippi. Slyšel jsem, jak na dvorku ječí děcka. Neřekla přímo Ešli nepřestaneš, tak tě praštím, ale téměř to nějak takhle znělo. To číslo má už tři roky. Volal jsem tam dvakrát."

"Ježíši," vzdychl si McEachern. "Zkoušels číslo do kanceláře?"

"Jasně," odpověděl Jacoby. "Ozval se záznamník. Domníváš se, že telefonní společnost dělá dobré obchody, Loote?"

McEachernovy oči se opět pohnuly Jacobyho směrem.

"Číslo z přední strany navštívenky patří slušně velkému skladišti," řekl Jacoby tiše. "Podíval jsem se na právníky do Zlatých stránek. Alberta K. Dellumse jsem nenašel. Nejbliž byl Albert Dillon. Žádná právníká firma z navštívenky."

"Ježíši, spas nás," řekl McEachern.

Vtom se rozletěly dveře a vstoupil malý muž s opičí tváří. Starosta očividně závod do Burbanku vyhrál.

"Co se vlastně děje?" zeptal se McEacherna.

"Nevím," řekl McEachern.

#

"No dobrá," řekl Paladin unaveně. "Promluvme si o tom, detektive Cheyney. Cítím se jako člověk, který seděl dvě hodiny na kolotoči a zrovna z něho slezl. Nebo jako by mi někdo hodil do frňana LSD. Když se to tedy nenahrává, co byla ta vaše jediná otázka, kterou jste mi chtěl položit? Začneme s ní."

"Dobře," řekl Cheyney. "Jak jste se dostal do televizního areálu a do studia C?"

"To jsou dvě otázky."

"Omlouvám se."

Paladin se nesměle pousmál.

"Do studia jsem se dostal stejným způsobem, jakým tam chodím už víc jak dvacet let. Na propustku. A připočtete si k tomu fakt, že v celém areálu znám do posledního všechny strážné. Zatraceně, dělám tam delší dobu než většina z nich."

"Mohu vidět tu propustku?" zeptal se Cheyney. Promluvil tichým hlasem, ale tepny na krku mu vzrušeně pulzovaly.

Paladin na něho chvíli ostražitě hleděl, pak znovu vytáhl náprsní tašku z ještěřčí kůže. Po chvíli přehrabování položil na konferenční stůlek opravdovou propustku NBC pro účinkující.

Byla pravá až najeden detail.

Cheyney vyfoukl kouř, zvedl ji a podíval se na ni. Průkaz byl zatavený v průhledném obalu. V rohu se skvěl páv NBC - značka, kterou mají na svých kartách pouze ti nejzasloužilější ze zasloužilých. Z fotografie hleděl Edward Paladin. Údaje o výšce a váze byly správné. Chyběly další údaje o barvě očí a vlasů, věku a stavu, protože by se to mohlo dotknout něčího ega. Krácej opatrně, cizince, protože zde jsou lvi.

Jediný problém s propustkou byl v tom, že byla lososově růžová.

Propustky NBC pro účinkující jsou odjakživa jasně červené.

#

Zatímco Paladin prohlížel tašku, Cheyney si všiml ještě něčeho dalšího. "Mohl byste vyjmout z vaší peněženky jednodolarovou bankovku a položit ji sem na stůlek?" požádal ho.

"Proč?"

"Za chvíli vám to ukážu," řekl Cheyney. "Může to být i pětidolarovka."

Paladin se na něj zahleděl, opět otevřel tašku, zasunul do ní propustku a opatrně vyňal jednu dolarovou bankovku.

Položil ji před detektiva. Cheyney vytáhl z kapsy saka svoji už pořádně ošoupanou peněženku a vydoloval z ní jednodolarovku. Položil ji vedle Paladinovy a pak je obě otočil tak, aby si je mohl Paladin prohlédnout.

Paladin je téměř celou minutu v naprostém tichu studoval. Tvář mu postupně rudla, až hořela tmavou červení... A pak se z ní barva vytratila úplně. Cheyney si později pomyslel, že měl nejspíš v úmyslu zařvat CO SE TO TADY KRUCINÁL DĚJE? Jenže to, co z něho nakonec vyšlo, byl jen bezdechý šepot: "Co -"

"Nevím," řekl Cheyney.

Napravo ležela Cheyneyho šedozelená bankovka. Nebyla zrovna nová, ale dostatečně nová, aby ještě neměla ten zmuchlaný, ohmataný a opotřebovaný vzhled papírových peněz, které mnohokrát změnilly majitele. Měla velké jedničky v horních rozích a menší v dolních. Mezi horními jedničkami bylo drobnými verzálkami vytištěno BANKOVKA CHRÁNĚNÁ STÁTEM a větší SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ. Ve znaku vlevo od G. Washingtona bylo písmeno A. Série pocházela z roku 1985 a byla podepsána Jamesem A. Barkerem III.

Paladinova bankovka nebyla úplně stejná.

Jedničky ve všech čtyřech rozích byly tytéž. Rovněž nápis SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ.

Paladinova bankovka však byla jasně modrá.

Namísto textu BANKOVKA CHRÁNĚNÁ STÁTEM tam stálo: VLÁDNÍ OBĚŽIVO.

Namísto písmene A bylo písmeno F.

Cheyneyho pozornost nejvíc přitahoval obrázek muže na Paladinově bankovce, právě tak jako Paladinovu pozornost upoutal muž na Cheyneyho bankovce.

Na Cheyneyho šedozelené dolarovce byl vyobrazen George Washington.

Na Paladinově modré byl zobrazen James Madison.

KECKY

Jenda Vrba si těch kecek poprvé všiml asi po měsíci, co začal pracovat ve Studiu Tamburína a pravidelně docházel do budovy, která kdysi nesla honosný název Music City, ale to už bylo hodně dávno.

Ty kecky byly bílé, přinejmenším kdysi, když byly nové, ale i to už muselo být velmi dávno. Ničeho jiného si mezerou pode dveřmi první kabiny na pánských záchodcích na třetím podlaží nevšiml - pouze páru starých kecek. Jenda Vrba prošel jednoduše kolem nich a vstoupil do třetí, poslední kabiny. Vyšel ven o několik minut později, umyl si ruce, učesal si vlasy a pak odkráčel zpět do studia F, kde Pavel Janning, který ho najal - a možná Jendův první přítel, kterého kdy měl - , mixoval album heavymetalové skupiny The Dead Beats.

Vrba potkal Janninga, významného rockového producenta, na večírku, který následoval po premiéře jakéhosi hudebního filmu. Měli pár společných známých, a tak se dali dohromady. Jenda Vrba většinou mívá s běžnou konverzační problémy, ale s Pavlem Janningem mluvil docela snadno a přirozeně. Janning si řekl o telefonní číslo a za několik dní mu zavolaal, jestli by se nechtěl stát třetím členem týmu, který bude mixovat první album The Dead Beats. "Pochybuji, že se dá z písku uplést provaz," řekl tehdy Janning, "ale když to Atlantic zaplatí, proč to nezkusit?"

#

Vrba si těch kecek všiml znovu asi po týdnu. Zaregistroval pouze fakt, že to jsou tytéž kecky a na stejném místě - pode dveřmi kabiny číslo jedna na pánských záchodcích na třetím podlaží. Kdysi bílé, teď se špinou zažranou do každé rýhy. Taky si všiml špatně zašněrované tkaničky. Jedna dírka byla prázdná. To ses teda nestrefil, kamaráde, pomyslel si, tos ještě nemohl mít oči úplně otevřené. A vstoupil do třetí kabinky (podvědomě na ni už myslel jako na tu "svou"). Když odcházel, zase na kecky mrkl a uviděl něco zvláštního: na jedné botě ležela mrtvá moucha.

Vrátil se do studia F, kde v režijní místnosti seděl Janning s lokty opřenými o směšovací stůl a s hlavou v dlaních.

"Jsi v pořádku, Pavle?" zeptal se Jenda.

"Ne."

"Tak v čem je chyba?"

"Ve mně. Udělal jsem chybu."

"O čem vlastně mluvíš?"

Vrba se porozhlédl, jestli někde není Jiřík Ronkler, ale nikde ho neviděl. Nepřekvapilo ho to. Janning mívá pravidelné záchvaty vzteku a Jiřík vždycky odešel, když viděl, že to na Pavla přichází. Prohlašoval, že kvůli své karmě nesmí přicházet do styku se silnými emocemi. "Já řvu na placu před supermarketem," říkal Jiřík.

"Z písku provaz neupleteš," prohlásil Janning zasmušile. Ukázal na skleněné okno mezi režii a studiem. "Určitě ne z těchhle hovad."

"V tom ta chyba není," řekl Vrba, který si ve skutečnosti myslel, že je to mnohem horší. Skupinu The Dead Beats tvořili čtyři pitomí parchanti a jedna přihlouplá čubka. Byli osobně odpudiví a profesionálně nezpůsobilí.

"Jdi do prcíny," řekl Janning.

"Božičku, ten tvůj temperament mě přímo děsí," řekl Vrba.

Janning se na něho mile usmál. O vteřinu později už se smáli oba.

Za týden s mixováním skončili. Vrba požádal Janninga, aby mu napsal doporučení, a taky si řekl o pásek s nahrávkou.

"Jasně, ale je ti doufám známo, že to nesmíš nikomu přehrát, dokud deska nevyjde," řekl Janning.

"To vím."

"Stejně nechápu, proč by to někdo chtěl poslouchat. The Dead Kennedys proti tomu zní jako Beatles."

"Ale no tak, Pavle, už je to za náma."

"Jo, to tedy je." Usmál se. "Jestli budu ještě někdy v tomhle ranku něco dělat, zavolám ti."

"To by bylo fajn."

Potřásli si rukama. Jenda Vrba opustil budovu, která kdysi proslula jako Music City, a myšlenka na kecky pode dveřmi kabiny číslo jedna mu nadobro vyvanula z hlavy.

#

Janning, který v hudebním průmyslu pracoval už dvacet let, jednou Vrbovi řekl, že pokud jde o mixování bopu (nikdy neužíval výraz rock-and-roll, vždycky bop), tak jsi buď srab, nebo superman. V následujících čtyřech měsících po dokončení The Dead Beats byl Jenda Vrba ve srabu. Neměl práci. Neměl peníze a začínal být nervózní. Dvakrát už málem Janningovi zavolaal, ale něco mu pokaždé řeklo, že by to byla chyba.

Potom koncem května zemřel na srdeční slabost zvukař, který míchal hudbu k filmu Masakr mistrů karate, a Vrba po něm dostal na dva týdny práci v Brill Building (jejímž okolí se na počátku století, když tam přesídlila hudební vydavatelství, říkalo Tin Pan Alley, "kastrolová ulička", podle bříkavého zvuku klavíru). Mixoval převážně zvuky z veřejného hudebního archivu a kombinoval je s drnkáním na sitar, ale zapláceno dostal. Druhý den po skončení práce, sotva se vrátil do svého bytu, zazvonil telefon a Pavel Janning se zeptal, jestli se už díval do Billboardu.

Vrba řekl, že ne.

"Dostali se na sedmdesáté deváté místo." Janningovi se nějak podařilo, že jeho hlas zněl současně znechuceně, nadšeně a překvapeně. "Jako když je vystřelí."

Vrba se zeptal: "S jakou skladbou?" Ale odpověď znal dřív, než přišla.

"Rypák v sajrajtu."

Byl to název skladby The Dead Beats z alba Mlat' do toho, dokud to nebude mrtvý. Byla to jediná skladba, která se Vrbovi i Janningovi zdála vhodná pro vydání na singlu, ovšem pouze za předpokladu, že by ji poslouchali z hodně velké dálky.

"Kecáš!"

"Jasně, ale vsaď se, že se dostane až mezi první desítku. A to nejspíš znamená, že se tam dostane celé album. Jenže chcípý pes, i když ho natřeš platinou, zůstane chcípým psem. Ale jednou mají tolik hlasů, tak co s tím naděláme, nemám pravdu?"

"Máš," řekl Vrba a podíval se do stolu do zásuvky, aby se ujistil, že tam ještě pořád má kazetu s nahrávkou The Dead Beats, kterou si od toho posledního dne mixování, kdy mu ji Janning dal, ani jednou nepřeřhrál.

"Takže co děláš?"

"Hledám práci."

"Chtěl bys zas pracovat se mnou? Na novém albu Daltreyho. Začínáme za dva týdny."

"Kriste, jasně!"

Peníze se mu hodily, ale šlo o mnohem víc. Po The Dead Beats a čtrnácti dnech Masakru mistrů karate mu práce s Rogerem Daltreym připadala jako teplé ráno po studené noci. I když je člověk v naprostém srabu, nikdy by si neměl přestat zpívat. A znovu pracovat s Janningem bude fajn.

"Kde?"

"Na starém místě v Tamburíně."

"Budu tam."

#

Roger Daltrey uměl nejenom zpívat, navíc se ukázalo, že je to tolerantní a příjemný chlapík. Jendu Vrba hned napadlo, že ty příští tři nebo čtyři týdny budou patřit k těm lepším. Měl práci a získal dobrou pověst, protože spolupracoval na albu, které se v Billboardu vyhoupllo na jedenačtyřicátou příčku (Rypák v sajrajtu byl dokonce na sedmácté a pořád se šplhal nahoru), a vůbec poprvé od té doby, co před čtyřmi lety přišel z Pensylvánie do New Yorku, měl pocit finanční pohody.

Byl červen, stromy se skvěly obsypané listím, dívky nosily krátké sukně a... a život byl prostě krásný. Toho prvního dne, co znovu začal pracovat pro Pavla Janninga, mu tahle nálada vydržela do tří čtvrtě na dvě. Potom šel na záchod, uviděl pode dveřmi první kabiny tytéž bílé kecky a všechny jeho skvělé pocity náhle zkolabovaly.

Nejsou tytéž.

Jenže byly. Ta opuštěná prázdná dírka byla jednoznačným poznávacím znamením, ale i všechno ostatní bylo stejné. Přesně stejné včetně polohy.

Jediný rozdíl byl v tom, že teď kolem nich leželo víc mrtvých much.

Jenda pomalu vstoupil do třetí kabiny (do "své" kabiny), spustil kalhoty a usedl. Nepřekvapilo ho, když zjistil, že potřeba, která ho sem přivedla, dočista zmizela. Jen tam tak seděl a naslouchal, jestli neuslyší nějaký sebemenší zvuk, zašustění novin nebo úlevný povzdech. K čertu, kdyby si aspoň upšoukl!

Ale bylo naprosté ticho.

To proto, že jsem tady sám, pomyslel si Vrba. Samozřejmě až na toho mrtvého chlápka v první kabině.

Dveře na chodbu se prudce otevřely a bouchly. Vrba málem zaječel.

Někdo šel do vedlejší místnosti k pisoárům a cestou si něco mumlal. A potom Vrba napadlo vysvětlení. Oddechl si. Bylo to tak jednoduché, že mu to připadalo až absurdní..., ale nepochybně správné. Pohlédl na hodinky: uplynuly teprve dvě minuty.

Spořádaný člověk je šťastný člověk, říkával jeho táta. Vrbův otec byl mlčenlivý pán a tohle byl jeden z toho mála aforismů, kterými hýřil. (Vzpomněl si ještě na průpovídku Před jídlem si umyj ruce a po jídle talíř.) Jestliže tedy spořádanost opravdu znamená štěstí, mohl se Jenda Vrba považovat za šťastného. Dalo se předpokládat, že u spořádaného člověka přichází potřeba ve stejnou dobu každý den, aspoň u něj tomu tak bylo. Kecka měl prostě stejný jízdní řád, to bylo všechno, a kecky byly pokaždé pode dveřmi první kabiny, protože to byla "jeho" kabina, stejně jako trojka byla Vrbová.

Kdybys pokaždé, když jdeš na pisoár, musel projít kolem té první kabiny, našel bys ji většinou prázdnou, nebo bys tam viděl jiné boty. Jakou máš šanci potkat zbytek těla, který k těm teniskám patří, na záchodě tak velké budovy se spoustou zaměstnanců za...

Snažil se spočítat, jak dlouho tady pracuje.

...devět týdnů?

Nedovedl si odpovědět. Mohl předpokládat, že se uklízečky s čištěním kabin zrovna nepřetrhnou - a vzpomněl si na všechny ty mrtvé mouchy - , ale nejméně obden přece musí doplňovat toaletní papír, ne? Ale i kdyby tohle všechno pominul, mrtví lidé přece po nějakém čase začnou zapáchat, ne? Tohle sice nebylo nejvoňavější místo na světě, zvláště když sem přišel po tom tlustém chlapovi z Janus Music, ale zápach mrtvého těla by byl jiný.

Jak to můžeš vědět? Copak víš, jak je cítit rozkládající se tělo?

Ne. Ale byl si stoprocentně jistý, že by to poznal. Logika je logika a spořádanost je spořádanost, tím to končí. Ten chlapík v jedničce byl nejspíš škrabák od Januse nebo textař Bleskových šlehů, jejichž kanceláře byly na opačné straně

chodby.

Zvadly už rúže, cos ode mě dostala
Já nejsem mrtvý, tak proč bys plakala
Psal jsem ti vždycky, když tys mi napsala

Dobře ti tak, pomyslel si Jenda a krátce se uchechtl. Chlápek, který bouchl dveřmi, čímž způsobil, že Vrba málem vykřikl, si mezitím umýval ruce, ale najednou šplouchání vody ustalo. Vrba si ho představil, jak poslouchá a diví se, čemu se někdo směje za zavřenými dveřmi záchodové kabinky, jestli si tam čte vtipy, prohlíží si necudné obrázky nebo jestli je to prostě jen blázen. V New Yorku je koneckonců bláznů dost. Spousty bláznů, kteří si povídají sami se sebou nebo se z nepochopitelných důvodů smějí... Přesně tím způsobem jako před chvílkou Jenda Vrba.

Zkusil si představit Kecku, jak také naslouchá, ale nepodařilo se mu to.

Najednou mu nebylo do smíchu.

Najednou měl chuť odtamtud vypadnout.

Vrba nechtěl, aby ho ten člověk, který si myl ruce, uviděl. Jenda by ho zahlédl sice jen na chvíli, ale bylo by to dost dlouho na to, aby pochopil, co si o něm myslí. Lidem, kteří se sami pro sebe smějí za zavřenými dveřmi záchodu, se zcela určitě nedá důvěřovat.

Uslyšel klapání střevičů na starých dlaždičkách, třísknutí otevíraných dveří a krátké tiché puf, když se zavřely. Dveřmi se dalo úmyslně bouchnout jedině při otevírání, protože při zavírání pneumatické táhlo nárazu zabránilo. Zřejmě by to mohlo rozrušit informačního úředníka z třetího podlaží, který tam seděl za stolem, kouřil camelky a četl poslední výtisk časopisu Řířach!

Bože můj, tady je všude takové ticho! Proč se ten chlap aspoň nepohne?

Ale těžké a úplné ticho trvalo. Byl to ten druh ticha, jaký by uslyšeli mrtví v rakvích, kdyby ho ovšem slyšet mohli, a Vrby se znovu zmocnilo přesvědčení, že Kecka je mrtvý. Do hajzlu s logikou, je určitě mrtvý kdovíjak dlouho, sedí tam nějaký odporný mrtvolák, a kdyby se otevřely dveře, bylo by vidět jakousi zhroucenou shnilou věc s rukama svěšenýma mezi kolena. A taky by bylo vidět -

Na okamžik ho ovládlo pokušení zavolat: Hej, Kecko! Jsi v pořádku?

Jenže co kdyby se Kecka ozval, ne snad udiveně nebo našťavaně, nýbrž jakýmsi nechutným čvachtavým skřekem? Jak se vlastně probuzení mrtví ozývají?

Vrba rychle vyskočil, spláchl a už byl venku z kabiny, mířil ke dveřím a teprve si dopínal kalhoty. Věděl, že se za pár vteřin bude cítit hloupě, ale kašlal na to. Když míjel první kabínu, nepodíval se pod dveře, protože by ten pohled nesnesl. Špinavé bílé kecky. A mrtvé mouchy.

V mé kabině přece žádné mrtvé mouchy nebyly. A jak je vůbec možné, že si za devět týdnů ještě pořád nevšiml, že si špatně zašněroval tenisku? To v těch kečkách chodí i do postele?

Vrba prudce rozrazil dveře a vyšel na chodbu. Informátor s čadící camelkou mezi prsty na něho vrhl chladně zvědavý pohled vyhrazený pro obyčejné smrtelníky (na opačné straně škály měl určitě něco speciálního pro ztělesněná božstva typu Rogera Daltreyho).

Jenda Vrba sjel výtahem do studia Tamburína.

#

"Pavle?"

"Co je," řekl Janning, aniž vzhlédl od pultu.

Jiřík Ronkler postával opodál, pozorně sledoval Janninga a okusoval si špičky prstů, protože to bylo to jediné, co mohl okusovat. Nad tím místem, kde se nehty oddělují od živého masa a konečků nervů, prostě žádné neměl. Stál nedaleko dveří, aby mohl uniknout, kdyby Janning začal vyvádět.

"Je to taková blbost - "

Janning zasténal. "Jaká další blbost!"

"Jaká další?"

"Hele, jde o tenhle part bicích. Je to strašně zrušované a nevím, co by se s tím dalo udělat." Posunul jezdcem hlasitosti na míchacím stole a bubny hromově zaburácely. "Slyšíš to?"

"Myslíš malý bubínek?"

samozřejmě že myslím ten bubínek! Trčí na kilometry nad ostatní bicí, přitom by měl být ve stejné hladině!"

"Ano, ale - "

"Pro Kristovy drahé rány! Jak já toho srágoru nenávidím! Mám tady čtyřicet vstupů, čtyřicet zatracených vstupů na nahrávání jednoduchého bopu, a nějaký DEBILNÍ technik - "

Vrba koutkem oka zahlédl Jiříka, jak mizí jako pára nad hrncem.

"Hele, Pavle, stačí když utáhneš frekvenční filtr - "

"Filtr s tím nemá co dělat - "

"Sklapni a aspoň minutu mě poslouchej," řekl Vrba mírně - tohle dosud neřekl nikomu na světě - a pohnul jezdcem.

Janning přestal vyvádět a začal vnímat. Na něco se zeptal, Vrba odpověděl. Pak mu položil otázku, na kterou Vrba odpověděl neznal, ale Janning si odpověděl sám. A náhle se před nimi otevřelo celé spektrum nových možností, jak skladbu nazvanou Odpovíš-li mi, odpovím ti kvalitně udělat.

Jiřík Ronkler mezitím vycítil, že bouře už pominula, a nenápadně se vkradl dovnitř.

A Vrba zapomněl, že se chtěl zmínit hlavně o těch kečkách.

#

Znovu si na ně vzpomněl příštího večera. Seděl doma na záchodě ve své vlastní koupelně, četl Vývoj vede ke sblížení, z reproduktorů zavěšených v ložnici zněl Vivaldi (ačkoli se Vrba živil mixováním rock-and-rollu, vlastnil nejvýš čtyři nebo pět rockových desek, a to ještě byly téměř všechny od Creedence Clearwater Revival).

Poněkud překvapeně vzhledl od knihy. Najednou ho napadla neuvěřitelně směšná otázka: Jak je to dávno, Jene, co ses byl vykadit večer?

Nevěděl, ale připadalo mu, že by se mu to mohlo v budoucnosti stávat stále častěji. Přinejmenším jeden z jeho návyků se změnil.

O patnáct minut později seděl v pokoji a na knihu v ruce dočista zapomněl, protože ho napadlo ještě něco jiného. Dnes totiž ani jednou nepoužil záchod na třetím podlaží. Během pauzy si zašli do Donutiho kavárny přes ulici a Jenda si tam odskočil na záchod, zatímco Pavel a Jiřík pili kávu a uvažovali o dalším nahrávání. V poledne se zastavil v bufetu, kde si dal pivo a karbanátek..., další zastávku si později odpoledne udělal na prvním podlaží, když nesl dolů poštu, kterou mohl stejně tak dobře vhodit do poštovní přihrádky u výtahu.

Vyhýbal se záchodu na třetím podlaží? Dělal to zřejmě celý den, aniž by si to uvědomoval. Choval se jako vyděšené dítě, které si cestou ze školy raději kus zajde, aby nemuselo projít kolem strašidelného domu. Vyděsil ho pár špinavých tenisek.

Nahlas a velmi zřetelně Vrba řekl: "Tohle musí přestat."

#

To bylo ve čtvrtek, v pátek v noci se přihodilo něco, co všechno změnilo. Stalo se to poté, co se mezi Jendou Vrbou a Pavlem Janningem zavřely dveře.

Vrba byl nesmělý mladík a nesnadno získával přátele. Kolo osudu ho na střední škole postavilo na jeviště s kytarou v ruce - bylo to poslední místo, na které by kdy čekal, že se dostane. Basistu skupiny The Satin Saturns složila těsně před slušně zaplaceným vystoupením salmonelóza. Sólóvý kytarista byl Jendův spolužák a věděl o něm, že umí hrát jak na doprovodnou, tak na basovou kytaru. Sólóvý kytarista byl velký a vzteklý, kdežto Vrba byl malý a plachý. Neměl příliš na vybranou, protože měl jenom dvě možnosti: buďto za nemocného basistu zaskočí, nebo mu ten vztekoun vrazí basovou kytaru do zadku. Strach z toho, že mu to opravdu udělá, převážil nad hrůzou postavit se před publikum.

Jenže na konci třetí skladby se už Vrba nebál. A když končili první blok, dokonce se na jevišti cítil jako doma. Léta po tomhle prvním vystoupení někde slyšel vyprávět o Billu Wymanovi, basistovi Rolling Stones. Wyman prý jednou během koncertu - nikoli v nějakém malém klubu, ale v ohromné hale - usnul a spadl z jeviště, přičemž si zlomil klíční kost. Vrba se domníval, že téhle historce lidé, kteří se jí smějí, většinou nevěřili, nebo že si mysleli, že Wyman byl nadopovaný, ale Jenda nabyl přesvědčení, že se to opravdu mohlo stát. Zjistil totiž, že basisté jsou v rockovém světě neviditelní. Až na jisté výjimky, jako je Paul McCartney, ale ty pouze potvrzují pravidlo.

Možná právě tím, že tenhle nástroj nestojí na výsluní slávy, je dán chronický nedostatek hráčů na basovou kytaru. Když se The Satin Saturns o měsíc později rozpadli (sólóvý kytarista se porval s doprovodným), připojil se Vrba ke skupině, kterou z bývalých The Satin Saturns sestavil doprovodný kytarista (na první zkoušce byl ještě pořád vylepšený velkou fialovou modřinou), a tak byl běh jeho dalšího života docela jednoduše a nenápadně nasměrován. Hraní ve skupině, lépe řečeno se skupinou, se mu líbilo. Byl současně s ostatními téměř obdivován, ale přesto zůstával neviditelný. Občas ho nechali zazpívat kousek doprovodného vokálu, ale nikdo neočekával, že za ně bude mluvit nebo něco podobného. Tímhle způsobem - na poloviční úvazek student a na plný muzikant - žil asi deset roků. Potom vzal příležitostný kšeftík v New Yorku, zamiloval se do mixážního pultu a zjistil, že je to dokonce o něco lepší - a že je ještě více neviditelný - na druhé straně studiového okna. Během celé té doby měl jenom jednoho dobrého přítele: Pavla Janninga. Později, až po tom, co se přihodilo v pátek večer, zjistil, že ani Jiřík Ronkler na tom není o nic líp.

Seděl s Pavlem u zadního stolku v McManusově hospodě, dali si spolu skleničku nebo dvě a mluvili o kšeftech, o baseballu a tak všelijak, když se znenadání ocitla Janningova pravá ruka pod stolem a jemně ho stiskla v rozkroku. Vrba ucukl tak prudce, až převrhl svíčku uprostřed stolku a rozlil Janningovi víno. Okamžitě, dřív než ubrus začal hořet, přišel číšník, svíčku postavil a zas odešel. Vrba zíral na Janninga, oči v šoku doslova vytřeštěné.

"Je mi to líto," řekl Janning a zatvářil se opravdu zdrceně, jenže se nezdálo, že by ho to nějak znepokojilo.

"Ježíši Kriste, Pavle!" Vic ze sebe Vrba nedostal. Znělo to naprosto nevhodně.

"Myslel jsem, že jsi nachystaný, to je všechno," řekl Janning. "Kdybych si to nemyslel, byl bych opatrnější."

Jednoduše jsem po tobě zrovna zatoužil."

"Nachystaný?" opakoval Vrba. "Nachystaný? Co tím myslíš? Nachystaný na co?!"

"Prostě projevit se. Přiznat si to a projevit se."

"Ale já takový nejsem," řekl Vrba. Srdce mu zběsile tlouklo, částečně ponížením a částečně strachem z nepochopitelné jistoty, kterou viděl v Janningových očích, ale nejvíc zděšením. Janningovo chování jím otřásl. Nebyl schopen promluvit, ale to teď nebylo důležité.

"Tak to nechme plavat, jo? Dáme si ještě sklenku a budeme dělat, že se to nikdy nestalo." Dokud to nebudeš chtít, říkaly ty sebejisté oči.

Jenže se to stalo, chtěl Jenda odpovědět, ale ta ruka, která mu celý život zakrývala ústa, ho znovu umlčela. Neříkej, co bys neměl říkat, máš dobrou práci a potřebuješ mít na kontě Daltreyho nahrávku, potřebuješ ji mnohem víc než plat za příštích čtrnáct dní. Bud' opatrný, Jene.

Ale to vlastně nebyl ten hlavní problém, ten kámen, který ho tížil. Byl to jen kamínek. Jendovým největším problémem bylo, že se mu ústa jako vždy zavřela, že nekompromisně sklapla jako rezavé čelisti pasti na medvědy a beznadějně navždycky uzamkla všechno, co ve skutečnosti cítil, co si myslel a co by rád udělal. A to byl ten kámen úrazu.

"Tak jo," řekl po chvíli, "nikdy se to nestalo."

#

Té noci spal Vrba málo a kdykoli usnul, strašily ho zlé sny. Napřed se mu zdálo, že je v McManusově hospodě a že ho Janning osahává, potom měl sen o keckách pode dveřmi kabiny - a když je otevřel, uviděl tam sedět mrtvolu Pavla Janninga s obrovitým obnaženým přirozením trčícím z chumáče chlupů jako vykřičník. Mrtvola najednou s hlasitým zaskřípěním kostí otevřela ústa a řekla: To je bezva, Jeníku, věděl jsem, že jsi nachystaný! A vydechla nazelenalý mrak zkaženého vzduchu. Vrba spadl na podlahu a probudil se zamotaný do příkrývky. Byly čtyři hodiny ráno. Za oknem se teprve první doteky světla prodíraly prolukami mezi budovami. Oblékl se, jen tak tam seděl a kouřil jednu cigaretu za druhou, dokud nebyl čas jít do práce.

#

Toho sobotního dopoledne - pracovali šest dní v týdnu, aby dokončili Daltreyho - asi tak kolem jedenácté hodiny vešel Vrba na záchod na třetím podlaží a zamířil k pisoáru. Zastavil se mezi dveřmi, promnul si spánky a pak se podíval směrem ke kabinám.

Nemohl je vidět, díval se ze špatného úhlu.

No nic, nevádi! Kašlat na to. Vymočím se a vypadnu odtud!

Pomalu došel k mušli a zápolil se zipem.

Trvalo mu to dlouho.

Už chtěl odejít, ale pak pomalu vstoupil do části s kabinami, ale jen tak daleko, aby se mohl podívat pod první dveře, a natáhl krk.

Špinavé bílé kecky tam dosud byly. Budova, která kdysi proslula jako Music City, byla v sobotu téměř úplně prázdná, ale ty kecky tam pořád byly.

Vrba uviděl letící mouchu a upřeně ji pozoroval, jak krouží přede dveřmi kabiny, jak je podlétá a sedá si na jednu kecku. V tu chvíli byla mrtvá a spadla na rozrůstající se hromádku vedle tenisky. Aniž by ho to nějak zvlášť překvapilo (ale necítil přítom vlastně vůbec nic), Jenda Vrba zjistil, že mezi mrtvými mouchami je i velký šváb. Ležel tam na zádech jako želva.

Odešel dlouhými nehluknými kroky. Cesta dolů do studia se mu zdála velmi zvláštní - jako by nekráčel, ale jako kdyby naopak budova plynula kolem něj, jako proud řeky obtéká kámen.

Řeknu Pavlovi, že se necítím dobře a že si vezmu na zbytek dne volno, pomyslel si, ale neudělal to. Pavel Janning měl už od rána proměnlivě nepřívětivou náladu a Vrba tušil, že toho mohl být částečnou (nebo převažující) příčinou. Mohl by ho Pavel z pomstychtivosti vyhodit? Před týdnem by se podobné myšlenky zasmál, jenže před týdnem ještě věřil tomu, čemu věřil během dospívání: přátelé jsou opravdoví a duchové podvod. Myslel si snad, že kecky na pánském záchodě patří duchovi? No..., ve skutečnosti asi ano. Když k tomu připočetl, co se stalo předešlého dne, znamenalo to, že se svět ocitl vzhůru nohama: přátelství je podvod a duchové jsou opravdoví.

"Návrat ztraceného syna," řekl Janning, aniž by vzhlédl, když Vrba otevíral vnitřní dveře, kterým se říkalo mrtvá zóna.

"Myslel jsem, žeš tam umřel, Jendo."

"Ne," řekl Vrba. "Já ne."

#

Byl to duch. A či duch to byl, objevil Vrba den před tím, než jeho spolupráce s Pavlem Janningem namixováním Daltreyho alba skončila, ale než k tomu došlo, přihodila se spousta jiných věcí. Ledaže by všechny byly součástí jedné a téže věci, prostě jenom takové milníky, jako na dálnici z Pensylvánie do New Yorku, oznamující plynulé přiblížování se Jendy Vrby k nervovému zhroucení. Věděl, že se s ním něco děje, chápal, proč se to děje, ale nemohl tomu zabránit. Zdálo se mu, jako by se nevydal vlastní cestou, ale byl někým řízen.

Zpočátku mu připadal způsob, jak si s tím poradí, jasný a prostý: musí se vyhybat tomu pánskému záchodku a všem řečem o keckách. Musí na to přestat myslet.

Ale nemohl na to přestat myslet. Plížilo se to k němu v nestřežených okamžicích a vrhalo se to na něho jako stará bolest. Mohl sedět doma a hledět na bednu, kde dávali nějakou pitomou hru, a při tom pořád myslel na ty mouchy a taky na uklízečky, jak asi vyměňují toaletní papír, a pak se podíval na hodinky a zjistil, že uplynula celá hodina. Také ho napadlo, že to všechno byl jen zlomyslný kanadský žertík.

Jede v tom Pavel a nejspíš taky ten hubený chlapík z Janus Music, protože jsem ho viděl, jak se s kdekým zastavuje a něco domlouvá. A možná ještě i ten úředník na chodbě, ten s těma camelkami a mrtvými očima. Jiřík ne, nedovedl by to přede mnou utajit, ani kdyby na něho Pavel řval, aby do toho s nimi šel, ale všichni ostatní nejspíš jo. Do prdele, možná se toho účastní dokonce i sám veliký Roger Daltrey a ty kecky má obuté on!

Rozpoznal sice, že to jsou paranoidní představy, jenže nejhorší na tom bylo, že přestože to poznal, nedokázal se jich zbavit. Žily uvnitř jeho mozku svým vlastním, nezávislým životem. Mohl jim nařídít, aby zmizely, protože se proti němu ani Pavel Janning, ani nikdo jiný nespíkl, ale jeho mysl odpovíděla: Jo, jasně, to zní rozumně. Jenže o pět hodin později - nebo možná jen za dvacet minut - všechny viděl, pochopitelně pouze v duchu, sedět v Desmondově lokálu o dva bloky dál do centra: Pavla, úředníka s camelkami i toho tlustého chlápka z Bleskových šlehů, jak si dávají koktejl z mořských krabů, popíjí a smějí se, samozřejmě. Smáli se jemu, protože ty špinavé kecky, které všichni střídavě nosili, ležely pod stolem v pomačkaném hnědém sáčku.

Vrba ten hnědý sáček přímo viděl. Tak daleko to s ním došlo.

Ale mnohem horší bylo, že ho záchod na třetím podlaží jaksi přitahoval, že ho dostal nějakým podivným způsobem do své moci. Jako by tam byl silný magnet a Vrba měl kapsy plné železných pilin. Kdyby mu někdo něco takového řekl, byl by se smál (možná jenom v duchu, pokud by se zdálo, že člověk, který použil tuhle metaforu, to myslí vážně), ale doopravdy cítil, jako by ho to strhávalo z přímé cesty, kdykoli kolem - a třeba i dost daleko - procházel do studia nebo zpátky k výtahu. Byl to oťesný pocit, asi jako kdyby ho něco táhlo k otevřenému oknu šedesát pater vysoko nad zemí, nebo jako kdyby bezmocně pozoroval sám sebe, jak si vkládá do úst pistoli a tiskne spoušť.

Chtěl se ještě jednou podívat, ale bál se, že ho sebere i jeden jediný pohled, že to na něj bude příliš, že ho to složí, ale neodradilo ho to. Prostě se musel podívat ještě jednou.

Pokaždé, když šel kolem, cítil, jak ho to přitahuje.

Ve snech ty dveře otevíral znovu a znovu. Jen aby se podíval.

Jen aby se důkladně podíval.

Nemohl se toho zbavit, a to bylo zlé. Hodně zlé. Pochopil, že kdyby to ze sebe mohl dostat ven, třeba to někomu pošeptat do ucha, že by se to změnilo, možná by to potom dokonce dostalo nějaký určitý tvar, který by mohl ovládnout. Dvakrát si zašel do baru a pokoušel se dát do hovoru s chlapíky posedávajícími u pultu. Protože bary, jak se domníval, patří k místům, kde se dá snáze mluvit. Byly to jednoduché kupecké počty.

Při první příležitosti ani nestačil otevřít ústa, protože muž, kterého si vyhlédl, už začal rozvíjet spletitá témata kolem Yankees, Billyho Martina a toho holomka Georga Steinbrunnera. Zdálo se, že mu obzvlášť Steinbrunner leží v žaludku. Bylo nemožné skočit tomu chlápku do řeči a Vrba brzy jakýkoli pokus o rozhovor vzdal.

Podruhé se pokusil o jakoby úplně náhodný rozhovor s mužem, který vypadal jako montér. Mluvili o počasí a baseballu (tenhle chlap fandil stejnému mužstvu jako Janning a vůbec nebyl jeho výkonem nadšený), pak přešli na práci a tak podobně. Vrba se potil. Cítil se, jako by vykonával nějakou zatraceně těžkou manuální práci, třeba vozil kolečka plná cementu do pozvolného kopce, ale také pozoroval, že mu to docela jde.

Tenhle chlapík, který vypadal jako montér, popíjel ruskou vodku, zatímco Vrba se držel piva. Připadalo mu, že je ze sebe dokáže vypotit právě tak rychle, jak rychle je do sebe leje. A potom, když tomu chlápku koupil pár skleniček a ten zas jemu několik půllitrů, si konečně dodal odvahy.

"Chceš slyšet něco opravdu divného?" zeptal se.

Chlap, který vypadal jako montér, však řekl dřív, než se Vrba zmohl na cokoli dalšího: "Jsi homouš?" A natočil se na stoličce a pohlédl na něho s přivětivou zvědavostí. "Hele, nic mně do toho není, jestli jo nebo ne, ale třeba by tě mohlo zajímat, že na chlapy neletím. Radši to říkám předem, jasný?"

"Nejsem homosexuál," bránil se Vrba rozpačitě.

"Aha. Tak co je teda divný?"

"Cože?"

"Říkals, že mi povíš něco opravdu divného."

"Ále... Zas tak divný to nebylo," řekl Vrba, pohlédl na hodinky a vymluvil se, že musí běžet.

#

Tři dny před koncem mixování si Vrba zaskočil ze studia F na pisoár. Úmyslně chtěl použít záchod na šestém podlaží. Nejdřív byl na prvním, potom na pátém podlaží, jenže ty dva byly umístěny přesně na stejném místě chodby jako ten na třetím a jemu se zdálo, že majitele těch kecek cítí skrze všechny stropy a podlahy, jako by se na něho přísál. Pánský záchod na šestém podlaží byl na druhé straně budovy, proto mu to připadalo jako dobré řešení.

Cestou k výtahu prošel kolem Informací, a než stačil mrknout, znenadání se ocitl na záchodě na třetím podlaží a dveře se za ním lehce zhouply a zaklaply. Ještě nikdy se tolik nebál. Částečně kvůli keckám, ale hlavně proto, že zjistil, že právě na tři až šest sekund ztratil vědomí. Poprvé v životě se mu stalo, že se jeho vědomí zkratovalo.

Neměl žádnou představu, jak dlouho by tam takhle stál, kdyby se dveře nerozletěly a neudeřily ho bolestivě do zad. Byl to Pavel Janning. "Promiň Jendo," řekl, "netušil jsem, že sem chodíš meditovat."

Šel dál ke kabinám, aniž čekal na odpověď. (Stejně bych ze sebe žádnou nevypravil, pomyslel si Vrba o něco později; jazyk měl zdřevěnělý a byl naprosto neschopen řeči.) Vrba se dopotácel k první mušli a rozepnul si poklopec, ale dělal to všechno jen proto, aby Pavel nezjistil, že je opravdu cvok, protože by ho to určitě potěšilo.

Tenkrát to vypadalo, že Vrbovo vyděšené odmítnutí přijal a už se tím nezabýval. Ale časy se změnily.

Vrba spláchl a zase si zavřel zip. Penis se mu scvrkl do velikosti neloupaného buráku, ani se ho nenamáhal vytáhnout z kalhot. Vykročil... a zastavil se. Otočil se, udělal dva kroky, sklonil se a pohlédl pode dveře první kabiny.

Kecky tam byly a obklopoval je násyp mrtvých much.

A taky tam byly Janningovy mokasíny od Guccioho.

To, co Vrba viděl, vypadalo jako dvojexpozice nebo jako když hokejisté nabudou ducha při "špičkových" televizních přenosech. Zprvu viděl skrze kecky Pavlovy mokasíny, ale pak se zdálo, jako by se kecky zhmotnily, protože je viděl skrze mokasíny, jako by duchem byl naopak Pavel. Jenže Janningovy mokasíny se pohybovaly, zatímco kecky zůstávaly nehybné jako vždy.

Vrba odešel. Poprvé za dva týdny pocítil klid.

#

Příštího dne udělal to, co měl nejspíš udělat hned: pozval Jiříka Ronklera na oběd a zeptal se ho, jestli o budově, které se dřív říkalo Music City, neslyšel něco divného. Hádankou bylo, proč ho to nenapadlo dřív. Tušil, že to, co se stalo včera, mu nějakým způsobem vyčistilo mozek - jako facka nebo šplíchanec ledové vody. Jiřík nemusel nic vědět, ale mohl; pracoval s Pavlem už nejmíň sedm let a většinu té doby strávil v Music City.

"Myslíš toho ducha?" zeptal se Jiřík a zasmál se. Seděli v restauraci u Cartina na Šesté ulici a kolem nich panoval čilý polední ruch. Jiřík se zakousl do svého sendviče s vepřovým, žvýkal a dvěma slámkami zastrčenými v láhvi usrkával vanilkovou sodovku. "Kdo ti o tom řekl, Jeniku?"

"Nějaká uklízečka," odpověděl Vrba dokonale klidným hlasem.

"Určitě jsi ho neviděl?" zeptal se Jiřík a mrkl, což se dalo považovat za upozornění, že šlo o žertík.

"Ne." Neviděl. Ne doopravdy. Jen nějaké kecky. Kecky a mrtvé mouchy.

"Kdysi se o tom čas od času mluvilo," řekl Jiřík, "že tam jako straší duch toho chlapíka, co to dostal zrovna na tom záchodku ve trojce, víš?"

"Přesně to jsem slyšel," lhal Vrba klidně. "Ale uklízečka mi nechtěla nic říct, nebo nic nevěděla. Prostě se jenom zasmála a šla pryč."

"Stalo se to ještě před tím, než jsem začal dělat s Pavlíkem. Od něho jsem se to dozvěděl."

"Pavel toho ducha nikdy neviděl?" zeptal se Vrba, ale odpověď znal předem. Vždyť v něm včera Pavel stál. Aby to bylo přesné, i když vulgární, tak v něm sral.

"Ne, vždycky se tomu smál." Jiřík odložil sendvič. "Znáš ho, jaký občas je, a víš, jak dokáže být p-protivný." Když Jiřík musel o někom říct něco negativního, začal zadržávat.

"Vím, ale nechme Pavla plavat. Kdo to byl? Myslím ten duch? Co se mu stalo?"

"Prodával drogy," řekl Jiřík. "Odhaduju, že se to stalo někdy před stagnací rocku, tak v roce 1972 nebo 1973."

Vrba přikývl. Od poloviny sedmdesátých let až do roku 1980 nebo tak nějak zůstal hudební průmysl viset v naprostém bezvětví, protože děcka začala utrácet peníze za videohry místo za desky. Už v letech 1950 až 1955 předpovídali odborníci smrt rock-and-rollu, ale stejně jako v jiných případech se ukázalo, že je to náramně živá mrtvola. Zájem o videohry opadl a muzika se znovu dostala do centra pozornosti. Z Anglie přišla nová vlna hvězd a Bruce Springsteen se zase dostal na stránky magazínů jako před deseti lety.

"Před stagnací bylo v zákulisí na kila koksu, kluci si ho tam nosili plný futrály," řekl Jiřík. "Dělal jsem tehdy koncertního zvukaře a na vlastní oči jsem to viděl. Jeden chlápek - raději neřeknu jeho j-méno, protože je mrtvý, je mrtvý už od roku 1978, ale mohl bys ho znát - dostával před každým vystoupením skleničku oliv zabalenou v nóbl papíře se všemi těmi načinčnými mašličkami, ale místo aby ty olivy plavaly v nálevu, tak byly naložené v koksu. Házel si je do koktejlů a říkal tomu s-startovací martini."

"Nejspíš taky bylo," zamumlal Vrba.

"No, tehdy si každý myslel, že ti koks dá čisté opojení. Neodrovnal tě, ani tě n-nezřídil tak, žes nemohl pracovat, jako heroin. A v tom našem domě, člověče, v tom našem domě chumelilo jako za sněhové bouře. Všemožný tablety, marijánka, taky haš, ale hlavně kokain. Byla to tenkrát velká móda. A ten chlápek - "

"Jak se jmenoval?"

Jiřík pokrčil rameny a pustil se do sendviče. "Nevím. Vypadal jako jeden z těch po-poskoků, co pořád jezdí výtahem s kávou, rohlíky a ko-koblihami. Jenže místo kávy tenhle chlápek roznášel drogy. Slyšel jsem, žes ho mohl dvakrát třikrát do týdne vidět, jak jede výtahem až úplně nahoru a pak se patro po patru postupně propracovává dolů. Vždycky měl kabát, ale nosil ho přehozený přes ruku, v níž držel kufřík potažený krokodýlí kůží. Nosil ten kabát takhle přehozený přes ruku i v létě, aby lidi neviděli železka. Ale myslím, že to ně-někdy stejně viděli."

"Co viděli?"

"Ž-ž-želízka," řekl Jiřík a poprskal se drobtly chleba a vepřového. Okamžitě zrudl. "Božíčku, Jeníku, promiň."

"To je dobrý. Nechceš ještě sodovku?"

"Dám si, díky," řekl Jiřík vděčně.

Vrba přivolal servírku.

"Takže to byl distributor," řekl hlavně proto, aby Jiříka, který se ještě pořád utíral ubrouskem, uklidnil.

"Jo, to asi jo." Přinesli jim novou sodovku a Jiřík se napil. "Nahore na osmém byl ten kufřík, který měl zamčený řetízkiem k zápěstí, plný drog. Když se vrátil do přízemí, byl plný peněz."

"To je lepší než transmutace olova na zlato," řekl Vrba.

"Cože?"

"Nic. Pokračuj."

"Už toho není moc, co ti můžu říct. Jednoho dne vyjel jako vždycky nahoru, ale sešel jenom na třetí. Vyřídil si nějaké roznášky, vešel na pánský záchod a tam ho někdo zrušil."

"Zastřelil ho?" zeptal se Vrba a napadlo ho, jestli vrah použil tlumič - ve filmech to znělo hodně podobně jako zvuk pneumatického táhla na dveřích na pánském záchodku na třetím podlaží.

"Podle toho, co jsem slyšel," řekl Jiřík, "někdo otevřel dveře kabiny, kde ten kšeftař seděl, a vrazil mu do oka tužku."

Vrba si to v tu chvíli představil stejně živě, jako viděl pomáčkany hnědý sáček spiklenců v Desmondově lokálu pod stolem, žlutou tužku značky Eberhard Faber č. 2 zaostřenou do dokonalé špičky, jak proráží vzduch a potom se zabodává do rozšířené černé zorničky. Trhl sebou.

Jiřík přikývl. "Myslím, že to nejspíš nebude pravda, aspoň tahle část ne. Nejspíš ho někdo, však víš, zapíchl."

"Jasně, vím."

"Ale ať už to byl kdokoli, v každém případě měl u sebe něco ostrého, to v každém případě," řekl Jiřík.

"Ostrého?"

"Protože kufřík byl pryč."

Vrba pohlédl na Jiříka. Určitě to také viděl.

"Když tam přišli poldové a zvedli ho, našli jeho levou ruku v m-míse."

"Aha," řekl Vrba.

Jiřík se podíval na talíř, kde ležela dobrá půlka jeho sendviče. "Hádám, že mám nejspíš d-d-dost." A neklidně se pouсмál.

#

Vraceli se zpátky do studia a Vrba se zeptal: "Takže je docela možné, že duch tohoto chlapíka ještě pořád straší... na tom záchodě?" A nečekaně se zasmál, protože i když byl ten příběh příšerný, představa ducha strašícího na pánském záchodku byla komická.

Jiřík se usmál. "Znáš lidi, říkali zrovna tohle. Když jsem začal dělat s Pavlíkem, tak říkali, že ho tam viděli. Ne celého, jenom jeho kecky dole pode dveřmi, víš?"

"Jenom kecky."

"Slyšel jsem o tom od chlápků, kteří ho znali, když byl naživu," řekl Jiřík Ronkler překotně. "Od chlápků, kteří věděli, že nosil kecky."

Vrba přikývl. V době, kdy k vraždě došlo, mu mohlo být asi tak jedenáct a žil daleko odtud na venkově v Pensylvánii. Vstoupili do budovy. Když procházeli halou k výtahu, Jiřík řekl: "Ale víš, jak rychle se lidi v tomhle našem kšeftu mění. Dneska jsou tady a zítra pryč. Pochybuj, že najdeš někoho, kdo tady tenkrát pracoval, možná kromě nějaké uklízečky, a i kdybys někoho našel, stejně ti řekne, že od něho nekupoval."

"Byl to určitě takový ten týpek, kterého si nikdy pořádně nevšimneš, pokud s ním zrovna něco nemáš."

"Jo. Pokud nejsi p-polda. Tuhle historku tady sotva ještě od někoho uslyšíš a sotva se ti někdo přizná, že by toho chlápka, toho jeho ducha, viděl."

Stáli u výtahu.

"Jiříku, proč vlastně zůstáváš s Pavlem?"

Ačkoli Jiřík sklopil hlavu a špičky uší mu zrudly, podle tónu jeho hlasu se nezdálo, že by ho změna tématu překvapila.

"Stará se o mě."

Spíš s ním, Jiříku? To byla další věc, na kterou se nemohl zeptat. Nechtěl se zeptat, dokonce i kdyby to dokázal. Protože Jiřík by mu odpověděl.

Jenda Vrba, který stěží dovedl rozmlouvat s neznámými lidmi a nikdy neměl žádné přátele (možná s výjimkou dnešního dne), najednou Jiříka Ronklera objal. Jiřík mu objetí oplatil. Pak od sebe odstoupili, vyjeli výtahem do studia a pokračovali v mixování. A následujícího večera ve čtvrt na sedm, když to zabalili a Janning se s ním stroze rozloučil (odcházel s Jiříkem v závěsu), vešel Jenda na pánský záchod na třetím podlaží, aby se podíval na majitele bílých kecek.

#

Když mluvil s Jiříkem, připomněl si, nač zapomněl. Bylo to něco natolik prostého, že si to měl uvědomit v první řadě. Vyprávět o něčem je pouze jedna polovina. Podívat se je ta druhá.

Tentokrát se nekonala žádná ztráta vědomí, ani neměl strach, vnímal jen ten pomalý a pravidelný tlukot v hrudi. Všechny smysly měl ve střehu. Cítil růžové chloraminové tablety zavánějící z pisoáru a staré pšouky. Viděl nepatrné prasklinky v malbě na stěně a kapky na kohoutcích. A slyšel tlumené údery svých podpatků, když vykročil k první kabině.

Kecky byly doslova pohřbeny pod mrtvými mouchami.

Zpočátku tam byla jenom jedna nebo dvě mouchy. Protože neměly důvod chčipat, dokud tam ty kecky nebyly, a nebyly tam, dokud jsem je neviděl.

"Proč já?" řekl zřetelně do ticha.

Kecky se nepohnuly a nikdo mu neodpověděl.

"Ani jsem tě neznal, nikdy jsem tě nepotkal. Dokonce jsem nikdy nebral věci, které jsi prodával. Tak proč já?"

Jedna kecka poskočila. Uslyšel suché zašustění mrtvých much. Pak se bota - ta špatně zašněrovaná - vrátila na původní místo.

Vrba strčil do dveří. Jeden závěs beznáma strašidelně zaskřípal. Kabina se otevřela. A tam to bylo. Tajemný host v celé své kráse, pomyslel si Vrba.

Tajemný host seděl na míse se paží bezvládně visící mezi koleny. Vypadal přesně tak, jak ho Vrba vídal ve snech, s nepatrným rozdílem - měl pouze jednu ruku. Druhá mu končila rozřepeným pahýlem pokrytým sraženou krví. V té rezavě kaštanové krvi bylo přilepeno několik mrtvých much. Teprve nyní si Vrba uvědomil, že si nikdy nevšiml Keckových kalhot (spuštěné nohavice se takovým zvláštním způsobem nařasí nad botami, je v tom něco bezmocně komického, možná bezbranného, nebo obojí). Ani nemohl, protože kalhoty nebyly rozepnuté, přezka řemenu byla zapnutá a zip poklopce byl zatažený. Nohavice byly šité do zvonu. Vrba se pokusil vzpomenout, kdy takové kalhoty vyšly z módy, ale bezvýsledně.

Kecka na sobě měl modrou vojenskou pracovní košili s protiválečnými symboly vyšitými na obou náprsních kapsách. Byl učený na pěšinku vpravo a ve vlasech mu uvízly mrtvé mouchy. Na háčku visel na dveřích kabát, o němž mluvil Jiřík. Látka byla posypána mrtvými mouchami.

Ozvalo se zaskřípění podobné vrzání nenamazaných dveří. Vrba usoudil, že ten zvuk vydaly krční obratle toho mrtvého muže. Kecka zvedl hlavu. Vrba nepřekvapilo, když uviděl, že s výjimkou kousku tužky, který na dva palce vyčníval z pravého očního důlku, to byla táž tvář, která se na něho dívala každý den při holení ze zrcadla. Kecka byl on a on byl Kecka.

"Věděl jsem, že jsi nachystaný," řekl sám sobě bezbarvým a chraplavým hlasem člověka, který už dlouho nepoužíval hlasivky.

"Nejsem," řekl Vrba. "Zmiz."

"Ale měl bys být," řekl jeden Vrba druhému, a Vrba stojící ve dveřích kabiny si všiml kroužků bílého prášku kolem nosních dírek Vrby sedícího na míse. Sám bral to svinstvo, které prodával. Přišel sem, aby si šnupl, někdo otevřel dveře a vrazil mu tužku do oka. Ale kdo mohl vraždit tužkou? Možná někdo, kdo ani nechtěl spáchat zločin...

"Můžeš tomu říkat náhlý popud," pronesl Kecka chraplavě a bezbarvě.

Vrba - ten Vrba, který stál ve dveřích kabiny - najednou pochopil spoustu věcí. Ta vražda nebyla naplánovaná, jak si myslel Jiřík, a vrah si jako místo vraždy nevyhlédl kabinu. Kecka nezavřel zástrčku. Nebo možná...

"Byla polámaná," zakončil myšlenku bezbarvým chraplavým hlasem.

Vrah držel v ruce tužku, ne jako zbraň, ale spíš náhodou, prostě proto, že někdy něco potřebuješ držet - cigaretu, svazek klíčů, pero nebo tužku - , abys měl čím zaměstnat nervózní prsty. Vrba si pomyslel, že ta tužka možná zajela do Keckova oka dřív, než si to oba uvědomili, než si jeden uvědomil, zeji tam má, a druhý, že mu ji tam zapíchl. Vrah byl

nejspíš Keckovým zákazníkem a věděl, co je v kufříku, proto zavřel dveře, odešel z budovy a sehnal si... No, sehnal si něco...

"Šel do železářství pět bloků odtud a koupil si pilku na železo," řekl Kecka a Vrba si náhle uvědomil, že už nemá jeho tvář - byl to obličej s indiánskými rysy. Vrba měl světle nazrzlé vlasy - a podobné měl zprvu i tenhle chlápek, ale teď byly hrubé a matně černé. Mohlo mu být tak kolem třicítky.

"Jasně," řekl Vrba. "Dal si pilku do tašky a vrátil se. Kdyby tě mezitím někdo našel, byla by na chodbě tlačenička, s tím počítal. Možná by tam byli už i policajti. Ale protože se nic nedělo a nikdo nevypadal rozrušeně, klidně zas vešel dovnitř a ten kufřík si vzal."

"Napřed se pokoušel přefříznout řetěz," řekl ten chraplavý hlas. "Když se mu to nepodařilo, uřízl mi ruku."

Hleděli jeden na druhého. Vrba náhle zjistil, že vidí prkýnko a špinavé kachličky za zády mrtvolky, která se konečně rozplývala.

"Teď už to víš?" zeptal se Jendy Vrby. "Proč jsem si vybral tebe?"

"Potřebovals to někomu povědět. Potřebovals... vrbu."

"Povídání je na prd," řekl duch. "A být neviditelný je taky na prd, to mi věř." A pak se usmál tak škodolibě zlomyslným úsměvem, že Jenda ztuhl hrůzou. "To jediné, co má význam, je být vidět. Být vidět a moct tím někoho dozírat. To je dokonce ještě lepší."

A byl pryč.

Jenda Vrba pohlédl dolů a zjistil, že mouchy jsou taky pryč.

Potřeboval jít na záchod. Velmi nutně.

Zavřel se do kabiny, spustil si kalhoty a usedl. Když šel toho večera domů, pískal si. Spořádaný člověk je šťastný člověk, říkával jeho otec.

A Jenda Vrba usoudil, že je to pravda.

VĚNOVÁNÍ

Před hlavním vchodem do Le Palais, jednoho z nejstarších a největších newyorských hotelů, kde zastavovaly limuzíny a taxíky, stál před otáčecími dveřmi portýr, ale za rohem byly jiné dveře, obyčejné, neoznačené a nenápadné.

Marta Rosewallová prošla těmi nenápadnými dveřmi jednoho rána ve čtvrt na sedm, v ruce si nesla modrou kabelu a na tváři úsměv. Ta taška byla obvyklá, úsměv ne. Byla vedoucí pokojských desátého až dvanáctého patra Le Palais, což možná není nic moc, ale pro děvče z Babylonu v Alabamě, které tenkrát nosilo šaty spíchnuté z pytle od mouky, to bylo něco. Bylo to obyčejné ráno a lidé, kteří kolem ní chodili do práce, měli na tvářích obyčejné výrazy, které v převážné většině znamenaly - jsem ještě v posteli.

Jenže od chvíle, kdy včera přišla o půl čtvrté domů z práce a našla balíček, který jí poslal z Ohia její syn, nebylo už pro Martu vůbec nic obyčejné. Tak dlouho čekala a konečně to přišlo. A tak nebylo divu, že toho v noci moc nenaspala, pořád se probouzela a ujistívala se, že to je pravda, že tam pořád ještě je. Nakonec usnula s balíčkem pod polštářem jako družička se snítkou z nevěstiny kytice.

Teď si ty dveře odemkla vlastním klíčem a po třech schodech sešla do dlouhé chodby vymalované nevýraznou zelení, kde stály jeden za druhým vozíky z Danduxovy prádelny. Byly vysoko naloženy právě vypraným a vyžehleným ložním prádlem. Chodba byla tou čistou vůní, kterou si Marta vždycky spojovala s vůní čerstvě upečeného chleba, přímo proscena.

Z hotelové haly sem doléhala tichá reprodukováná hudba, ale Marta ji už dávno neslyšela, stejně jako nevnímala hluk služebních výtahů a cinkání nádobí v kuchyni.

V polovině chodby vstoupila do dveří označených nápisem VEDOUcí POKOJSKÝCH, pověsila si kabát na věšák a prošla velkou místností, kde všechny vedoucí - bylo jich celkem jedenáct - trávily přestávky, pily kávu, řešily problémy zásobování a stížnosti hostů a zápolily s nekonečným papírováním.

Za touto místností s obrovským stolem, nástěnkou s rozpisy služeb přes celou zeď a trvale přetékajícími popelníky, byla šatna. Stěny byly z nehezkyých škvárobetonových tvárníc, stály tam lavičky, skříňky a dva dlouhé ocelové stojany ověšené takovým tím typem ramínek, co se nedají ukrást.

Dveře do koupelny byly otevřené. Delores Williamsová vyšla ven v oblaku horké páry. Kolem těla měla omotánu hotelovou osušku a právě si z hlavy sundávala hotelovou koupací čepici. Stačil jí jediný pohled na rozzářenou Martu, aby se k ní rozběhla s otevřenou náručí. "Přišlo to!" vykřikla. "Máš to!" Marta netušila, že se rozpláče, dokud jí nevytryskly slzy. Objala Delores a tvář se přitiskla k jejímu teplému a vlhkému krku.

"To je dobře, zlatíčko," řekla Delores. "Jen si poplač. Jen do toho, ať už je to venku."

"To jenom proto, že jsem na něho tak pyšná," řekla Marta. "To jenom že jsem tak pyšná."

"Jasně že jsi," řekla Delores, a když Marta konečně přestala plakat, Delores ji požádala, aby jí to ukázala. "Ale můžeš to držet," dodala s úsměvem. "Ani se toho nedotknu. Nechci, abys mi utrhla hlavu."

A tak s úctou, jaká se prokazuje posvátným předmětům (pro Martu Rosewallovou to právě takový předmět byl), vytáhla z modré tašky románovou prvotinu svého syna. Doma knihu opatrně zabalila do hedvábného papíru a uložila ji do spodu pod hnědý stejnkroj z umělého vlákna. Nyní hedvábný papír zas opatrně rozbalila, aby Delores mohla ten artefakt obdivovat.

Delores si důkladně prohlédla obálku, na níž byli tři příslušníci námořní pěchoty, jak s napřaženými zbraněmi útočí do kopce. Jeden voják měl obvázanou hlavu. Ohnivě oranžová písmena ZÁBLESK SLÁVY představovala název. A pod obrázkem stálo: Peter Rosewall.

"To je skvělé, ale teď mi ukaž to opravdu nejdůležitější, Marto!" řekla Delores.

Marta neodporovala, nalistovala stránku s věnováním a Delores si přečetla: Tato kniha je věnována mé matce, MARTĚ ROSEWALLOVÉ. Mami, bez tebe bych to nedokázal. A pod tištěným věnováním byl úzkým skloněným rukopisem připsán dodatek: Opravdu bych to bez tebe nedokázal! Mám tě rád, Pete.

"No, není to naprosto skvělé?" zeptala se Delores a cítila, jak jí do očí stoupají slzy.

"Je to víc než skvělé," řekla Marta. Opět knihu pečlivě zabalila do hedvábného papíru. "Je to pravda." A usmála se. Delores spatřila v Martině úsměvu něco víc než jen lásku. Spatřila triumf.

#

Marta a Delores pracovaly od sedmi do tří. Po práci se často zastavovaly v Patisserii, hotelové kavárně. Méně často si zaskočily na drink do Le Cinq, malého baru hned za halou - byla to obvykle Singapurská stěla pro Delores a pokaždé Růžová paní pro Martu. Toho dne, kdy Marta ukázala Delores knihu svého syna, zavedla Delores po práci Martu do Le Cinq, kde bylo útulné přitímní, pohodlně ji usadila v jednom boxu, zanechala ji nad miskou krekrů a rychle se šla domluvit s Rayem, který měl to odpoledne v baru službu. Ray se usmál, přikývl a spojil palec a ukazováček do kolečka. Delores se pak vrátila za Martou do boxu.

Marta se na ni poněkud podezřívavě podívala. "Co to mělo znamenat?"

"Uvidíš," řekla Delores. O pět minut později přinesl Ray stříbrný kbelík s ledem a postavil ho před ně. Byla v něm láhev šampaňského Perrier-Jouet a dvě vychlazené sklenky.

"Teda tohle!" zvolala Marta zpola vzrušeným a zpola rozesmátým hlasem. Zaraženě se podívala na Delores.

"Tišeji," řekla Delores a Marta ji poslechla.

Ray odzátkoval láhev, položil zátku vedle Delores a nalil jí trochu do sklenice. Delores mávla rukou a mrkla na Raye.

"Příjemnou zábavu, dámy," řekl Ray a poslal Martě vzdušný polibek. "A pogratuluj za mne tomu tvému klukovi, drahoušku."

Odešel dřív, než se ohromená Marta zmohla na slovo.

Delores naplnila obě sklenky až po okraj a pozvedla tu svou. Za okamžik udělala Marta totéž. Skleničky jemně cinkly.

"Tak na první knížku tvého syna," řekla Delores a napily se. Delores ťukla okrajem své skleničky o Martinu podruhé.

"A na tvého syna," řekla. Znovu se napily a Delores cinkla potřetí dřív, než Marta stačila svoji skleničku postavit. "A na mateřskou lásku," dodala.

"Amen," řekla Marta. A ačkoli se její ústa smála, oči ne - ne tak docela. Při prvních dvou připitcích pokaždé šampaňského jen diskrétně upila. Tentokrát sklenici vyprázdnila.

#

Delores objednala láhev šampaňského nejen proto, aby se svou nejlepší přítelkyní oslavila úspěch Petera Rosewally stylem, jaký si zasloužil. Její zvědavost vzbudilo něco, co Marta řekla - Je to víc než skvělé, je to pravda. A ještě víc vzbudil její zvědavost ten výraz triumfu.

Čekala, dokud Marta nevybila třetí sklenku šampaňského, teprve pak se zeptala: "Jaks to myslela s tím věnováním, Marto?"

"Co jak jsem myslela?"

"Když jsi řekla, že to není jen skvělé, ale že je to pravda..."

Marta na ni mlčky hleděla tak dlouho, až si Delores pomyslela, že snad vůbec neodpoví. Pak se zasmála natolik hořce, až to bylo šokující - alespoň pro Delores. Vůbec netušila, že ta srdečná malá Marta Rosewallová může být i navzdory svému těžkému životu naplněna takovou hořkostí. Ten hořký smích, který nebylo možno přehlédnout, byl jakýmsi podivným kontrapunktem k předchozímu triumfu.

"Z té knížky bude bestseller," řekla Marta. "Věřím tomu. Peter to tvrdí. Taky tvrdí, že kritika si jeho knížku zamiluje.

Říká, že se tydle dvě věci málokdy stanou současně, ale jemu že se to stane. A já tomu taky věřím. Protože přesně totéž se stalo jemu."

"Komu?"

"Peterovu otci," řekla Marta a chladně na ni pohlédla.

"Ale - " Delores nevěděla, co říct. Náhle litovala, že to šampaňské koupila. Chtěla oslavovat a možná vyzvědět nějaké tajemství. Nevěděla přesně, jaké tajemství čekala, ale odhalení, že Martin milovaný Peter není synem Johnnyho Rosewally, to zcela určitě nebylo. Ne že by Johnny Rosewall byl nějaká dobrá partie, aspoň podle toho, co Marta říkala, ale přesto...

Odkašlala si a řekla: "Jestli Johnny není Petův otec, zla - "

Když padlo jméno jejího manžela, Marta se zatvářila značně znechuceně.

"Johnny byl Petův biologickéj otec," řekla. "Stačí se podívat na jeho nos a oči. Jenom nebyl jeho přirozenej otec. Ještě něco, zlato? Aby bylo jasno." Když byla pod párou - ve skutečnosti už byla trochu opilá - , objevoval se v Martině hlase jižanský přízvuk asi tak, jako když dítě vykukuje ze své skrýše.

Delores dolila zbylé bublinky do Martiny sklenky. Marta držela sklenici za stopku a dívala se, jak šampaňské v tlumeném přitímní Le Cinq zlátne. Pak trochu upila a zase se zasmála tím hořkým, nepříjemným smíchem.

"Ty nevíš, o čem mluvím, že ne?"

Delores připustila, že to neví, ale nedodala, že si už není jistá, zda to chce slyšet - ve skutečnosti to slyšet chtěla.

"Tak ti to řeknu," pravila Marta. "Nejspíš mi nebudeš věřit a nejspíš mě pak nebudeš chtít už ani znát, ale po všech těch letech to musím někomu říct - a teď víc než kdy jindy - teď, když Pete prorazil. Bůhví, že to jemu říct nemůžu - jemu už vůbec ne. A krom toho, šťastný jsou ty děti, který se nikdy nedozví, jak moc je jejich matky milují, jak se pro ně obětují a jak se jim věnují, že jo?"

Delores přikývla, obávala se cokoli říct, a Marta začala vyprávět.

#

Základní fakta nebylo potřeba probírat. Obě ženy spolu v Le Palais pracovaly už jedenáct let a téměř stejně tak dlouho byly blízkými přítelkyněmi.

Marta věděla, že manžel Delores měl problémy s pitím a jak Delores nakonec udělala doma pořádek - budeš se léčit, nebo tě opustím. Harvey Williams si ještě párkrát natloukl nos, ale Delores uměla rozpoznat poctivé úsilí, když je viděla. Držela ho v šachu, a tak se její manžel nakonec vrátil do světa střízlivých lidí.

Marta znala i veliký zármutek, který v sobě Delores skrývala - její první dítě spadlo ze zábradlí čínžáku, v němž tehdy bydleli, čtyři dny se na intenzivní péči potácelo mezi životem a smrtí a nakonec zemřelo. Delores měla ještě další čtyři děti, nejstarší dcera už byla dětskou sestrou v nemocnici v Clevelandu, ale žádné z nich nemohlo nahradit to, které ztratila.

Delores zas věděla všechno o Johnnym Rosewallovi a jeho problémech, které nebyl schopen překonat a které ani nemínil překonávat - o pití, drogách a jiných ženách. Když Marta přijela do New Yorku, byla ještě naivní dívka. Za Johnnyho se vdala ve druhém měsíci těhotenství a dost dlouho jí trvalo, než si udělala představu, co je Johnny Rosewall vlastně zač - Johnny v černém šviháckém obleku (zaplaceném jen ze čtyřiceti procent) a dvoubarevných botách.

To první dítě potratila ve třetím měsíci. Po dalších pěti měsících nebo tak nějak už byla téměř rozhodnuta, že Johnnyho opustí - příliš mnoho pozdních příchodů, příliš mnoho děravých výmluv, příliš mnoho modřin. Říkala, že když je Johnny opilý, tak se zamiluje do svých pěstí.

"Vždycky vypadal dobře," řekla jednou Marta Delores, "ale lump, i kdyby měl kalhoty z nóbli krejčovství od Presse, zůstane lumpem."

A pak zjistila, že je opět těhotná. Když tu novinu oznámila Johnny mu, praštil ji do břicha násadou koštěte, aby potratila, a vysvětlil jí, že si toho skrčka prostě nemohou dovolit a že by ji vyhodil z Le Palais, kde pracovala jako pokojská, jakmile by zjistili, že je v jiném stavu.

O dva dny později se Johnny se dvěma kumpány pokusil o přepadení obchodu s lihovinami na Čtyřicáté deváté ulici. Majitel měl pod pultem zbraň. Vytáhl ji. Johnny Rosewall měl poniklovanou dvaatřicítku, speciál ze zastavárny. Namířil, stiskl spoušť a pistole vybuchla. Jeden z úlomků hlavně vletěl pravým okem Johnnymu Rosewallovi do mozku a na místě ho zabil.

Všechno, co Delores o Martině minulosti věděla, by se dalo shrnout do několika vět: Marta se konečně zbavila mizerného manžela. Pracovala v Le Palais do sedmého měsíce, dostala mateřské pojištění a správce hotelu jí slíbil, že jí dá stejnou práci, bude-li se chtít vrátit. Porodila tříkilového chlapečka a pojmenovala ho Peter. A když se čas naplnil, Peter napsal román Záblesk slávy, který všichni, včetně kritiků a producentů Universal Pictures, považovali za budoucí bestseller.

Všechno tohle už Delores slyšela, ale až do toho odpoledne v Le Cinq, kde seděly se skleničkami šampaňského na stole a signálním výtiskem Petovy novely v obyčejné modré kabele postavené vedle Martiny nohy, neslyšela o Mámě Delormeové nebo Peteru Jefferiesovi - o tom muži, kterého Marta nazývala Peterovým přirozeným otcem.

#

"Žili jsme samozřejmě v Harlemu," řekla Marta Delores. Dívala se na sklenku šampaňského a otáčela jí mezi prsty. "Na Stantonský ulici, co se u Station parku křížuje se Sto devatenáctou. Už jsem tam od té doby párkrát byla. Je to ještě horší než tenkrát, mnohem horší, ale ani v devětapadesátém roce to nebylo žádný luxusní místo.

Blízko parku, hned na konci Stantonský ulice, žila jedna stařena. Všichni jí tam prostě říkali Mára Delormeová a do jednoho přísahali, že je bruja, ale já sama takovým věcem nevěřila. Jednou jsem se zeptala Tavia Kinsolvingové, která bydlela ve stejném domě jako já s Johnnym, jak můžou lidi věřit takovým řečem v době, kdy vesmírný satelity bzučí kolem Země a kdy už umíme vyléčit skoro každou nemoc pod sluncem. Tavia byla vzdělaná žena, vychodila Julliard, v Harlemu žila jenom proto, že se starala o svou matku a tři mladší bratry. Myslela jsem, že se mnou bude souhlasit, ale jenom se smála a vrtěla hlavou.

.Chceš říct, že věříš na čarodějnice?' zeptala jsem se jí.

„Ne, na čarodějnice nevěřím, alejí věřím, Marto. Je jiná. Možná na každých tisíc, deset tisíc nebo milion žen, které o sobě prohlašují, že jsou čarodějky, připadá jenom jedna, která bruja skutečně je. A jestli je to pravda, tak potom je tou jednou z milionu právě Mára Delormeová.'"

Smála jsem se tomu. Dneska si myslím, že lidi, kteří bruju nepotřebují, si můžou dovolit se tomu smát, stejně jako lidi, kteří se nepotřebují modlit, si zas můžou dovolit smát se tomu. Jenže tenkrát jsem si pořád ještě myslela, že můžu Johnnyho napravit a udělat z něho řádného mužského - však víš, o čem mluvím."

Delores přikývla. Tohle věděla.

"Pak jsem měla ten potrat. Johnny byl hádám hlavní důvod, proč jsem potratila, i když jsem si to pozdějc nerada přiznávala. Celou tu dobu mě bil a celou tu dobu pil. Bral si peníze, který jsem mu dávala, a bral si taky další z mé peněženky. Když jsem mu řekla, aby se mi přestal hrabat v tašce, udělal uraženéj obličej a prohlásil, že nikdy nic takového neudělal - to říkal, když byl střízlivěj. Když byl opilej, tak se prostě jenom smál.

Napsala jsem mámě dolů do Babylónu - bolelo mě napsat jí takovej dopis a bylo mi hanba a brečela jsem bezmála celou dobu, co jsem ho psala - , ale musela jsem vědět, co si myslí. Odepsala mi a radila mi, ať jdu od toho, ať se seberu a jdu rovnou pryč, než mě dostane do nemocnice nebo ještě něco horšího. Moje starší sestra Kissy na to šla ještě líp - rovnou mi poslala jízdenku na Greyhounda a na obálku napsala růžovou pastelkou: JEĎ HNED."

Marta se smutně usmála a upila trochu šampaňského.

"No, neodešla jsem. Namlouvala jsem si, že mám svoji důstojnost. Myslím, že to nebylo nic jiného než hloupá pýcha. Ať tak nebo tak, vyšlo to nastejno. Zůstala jsem. A pak jsem byla znovu těhotná - až na to, že jsem to nevěděla.

Dokonce mi ani nebylo ráno špatně..., ale to mi vlastně nebylo ani poprvé."

"Ale nešlas za Márou Delormeovou kvůli tomu, žes byla těhotná, že ne?" zeptala se Delores. Domýšlela se, že Marta chtěla bruju požádat, aby ji zbavila toho, co jí Johnny upekl.

"Ne," řekla Marta. "Šla jsem za ní, protože Tavia Kinsolvingová řekla, že by mi Máma Delormeová mohla říct, co je zač to, co jsem našla v kapse Johnnyho kabátu. Bíleý prášek v malý skleněný lahvičce."

"Aha," řekla Delores.

Marta se znovu usmála. "Chceš vědět, jak někdy může být život zlej?" zeptala se. "Nejspíš nechceš, ale stejně ti to řeknu. Zlý je, když tvůj mužskej pije a nemá práci. Opravdu zlý je, když pije, nemá práci a bije tě. Ale vůbec nejhorší je, když k tomu ke všemu najdeš malou skleněnou lahvičku se lžičkou v kapse kabátu svého manžela, v tý kapse, kams strčila ruku v naději, že možná najdeš dolar, abys mohla zaplatit dluh v obchodě na rohu... A potom už jenom doufáš, že je to koks a ne heroin."

"Tys to dala Mámě Delormeové?"

Marta se útrpně zasmála.

"Myslíš celou lahvičku? Kdepak, to ne! Ještě jsem teda neměla ze života žádný velký potěšení, ale nechtěla jsem umřít. Kdyby se vrátil domů, ať už předtím byl kde chtěl, a zjistil, že ta dvougramová lahvička z jeho kapsy zmizela, zoral by mě jako hrachový pole. Ne, jenom jsem trošku toho prášku odsypala do papírovýho kapesníku a šla s tím za Tavií, která mě poslala za Márou Delormeovou. A tak jsem tam šla."

"Jaká byla?" zeptala se Delores. "Jak vypadala?"

Marta zavrtěla hlavou, protože nebyla schopná své přítelkyni vyličit, jak podivná byla celá ta návštěva u Mámy Delormeové a jak prchala - po těch šíleně příkrých a temných schodech z druhého patra - v hrůze, že ji ta stařena pronásleduje. Byt Mámy Delormeové byl tmavý a plný vůni vosku a starých tapet a skořice, ale také nakyslého zápachu odpadků. Na stěnách proti sobě visely dva obrázky, na jednom byl Ježíš, na druhém Nicodemus.

"Byla velmi zvláštní," řekla konečně Marta. "Mohla mít sedmdesát, devadesát, nebo snad sto deset roků. Po straně nosu přes čelo až do vlasů se jí táhla narůžovělá jizva klikatá jako blesk, trochu jí stahovala pravý oko, který vypadalo, jako by na tebe pořád mrkalo. Seděla v houpací židli a na klíně měla pletení. Vešla jsem a ona povídá: 'Chci ti říct tři věci, paničko. Tak za první mě nevěříš. Za druhý ta lahvička, kerous našla v kapse svého starýho, je plná heroinu Bíleý anděl. Za třetí seš ve třetím tejdnu a budeš mít kluka, kerýho pomenuješ po jeho přirozeným tátovi.'"

#

"Pozdějc, když už jsem zas mohla rozumně uvažovat, tak jsem si řekla, že pokud šlo o ty první dvě věci, neudělala nic víc než dobrej varietní kouzelník - znáš přece takový ty čtenáře myšlenek v bíleých turbanech. Možná jí zavolala Tavia Kinsolvingová a řekla jí, že tam jdu, kdo ví. Mohlo to být takhle jednoduchý, ale jak se to stalo, na tom vlastně nesejde. Jde o to, že když chce být někdo známej jako bruja, vždycky najde způsob, jak jako bruja vypadat, však víš, o čem mluvím, že jo?"

"No.. jo," řekla Delores nejistě.

"A pokud jde o to, že mi řekla, že jsem těhotná - no, možná jsem tak trochu cítila, že jsem, možná to bylo něco jako náznak myšlenky. Ale i když jsem byla, nestalo se nic jinýho, než že se trefila. Třeba moje mamka vždycky zatraceně dobře poznala, když se nějaká ženská dostala do jinýho stavu, někdy dokonce dřív, než to ta dotyčná sama věděla, a někdy dokonce i před tím, než tu ženskou vůbec napadlo, že by mohla být těhotná, jestli teda víš, o čem mluvím."

Delores se zasmála a přikývla.

"Říkala, teda mamka, že to je v jejich pachu, že se jejich pach změní. Někdy se přej dá ten novej pach rozpoznat už druhej den po tom, co se to stalo, když na to teda má člověk nos."

Delores souhlasně přikyvovala, samozřejmě, i ona už o takových případech slyšela.

"Fakt je, že nic z toho nebylo důležitý, protože já věděla, že ona to ví - věděla všecky ty tři věci, o kterejch mi řekla, a nedozvěděla se je žádným podfukem. Když byl člověk v její přítomnosti, tak uvěřil, že je bruja. Ale ten pocit se neztratil ani potom, jako se ti třeba vytratí sen, když se probudíš a nemůžeš si za živýho boha na nic vzpomenout, nebo jako přestaneš důvěřovat fakírovi, když se dostaneš z těch jeho kouzel."

"Co bylo dál?"

"No, u dveří tam stála stará židle vypletená rákosem, už řádně prosezená, a hádám, že to bylo moje štěstí, protože když mně to teda všecko řekla, tak se mně udělala před očima mlha a podlomily se mně kolena. Sedla bych si, kdyby nevím co, a kdyby tam nebyla ta židle, hádám že bych si sedla rovnou na zem.

No a ona tam prostě jenom tak seděla, houpala se a čekala, až se zase dám dohromady, a přitom pletla. Vypadalo to, jako kdyby to samý viděla už nejmíň stokrát. A já myslím, že taky jo.

Když mi srdce konečně přestalo bušit, otevřela jsem pusku a vyhrkla jsem na ni: 'Opustím svého manžela.'

,'Ne,' odpověděla rovnou, 'vone pude od tebe. Prostě si počkáš, než bude pryč, to je šhecko. Buď klidná, nebudeš bez peněz. Budeš si myslet, že tě připraví vo to děcko, ale to se mu nepovede.'

A já řekla: 'Ale...!' A to bylo to jediný, co jsem mohla říct. 'Ale... ale... ale...' Asi takhle. Dokonce i teď, po šestadvaceti letech, cítím ty vypálený svíčky, petrolej z kuchyně a ten kyselej zápach starejch tapet jako uleženej sýr, a vidím tu malou a křehkou stařenku, v obnošených modrejch šatech s puntíkama, který byly kdysi bílý, ale už byly zažloutlý jako starý noviny. Byla tak malá, ale cítila jsem z ní vycházet takovou sílu jako nějaký ostrý... ostrý světlo.

Marta dopila zbytek šampaňského a postavila sklenku na stůl s tichým cinknutím.

"No, není to k ničemu, mluvit o tom pořád dokola," řekla. "Kdybys tam byla, sama bys to cítila. Ale když jsi tam nebyla, tak ti to nemůžu dost dobře popsat.

,'Proč ses vdala za toho venkovskýho křupana, už nejní důležitý,' řekla. 'Teďka je důležitý najít přirozenýho otce pro to tvý děcko.'

Zeptala jsem se: 'Co máte na mysli? Johnny je přece jeho přirozenej otec.' Kdyby někdo poslouchal, pomyslel by si, že

zrovna řekla, že jsem se točila kolem jinejch chlapů, ale mě ani nenapadlo se na ni vztekat. Byla jsem zkrátka strašně zmatená.

Když jsem to říkala, tak Mára Delormeová zafuněla a mávla rukou, jako by chtěla říct pchá nebo něco takovýho. 'Ten chlap nejní vůbec žádněj přirozenej otec' Pak se ke mně naklonila trochu blíž a já se začala trochu bát. Bylo v ní tolika vědění a vypadalo to, jako by ne všechno, co ví, bylo pěkný.

'Každý děcko, kerý ženská má, se do ní dostane stříkancem vod muskýho,' povídá. 'Totle víš, že jo?'

Teda, mně bylo, jako kdybych nevěděla vůbec nic, ale cítila jsem, že se mi hlava pohybuje nahoru a dolů, jako by se neviditelnýma rukama natáhla přes celej ten pokoj a přikývla za mě.

'Dobře,' řekla potom a sama si přikývla, 'a tak to Pámbu zařídil. Je to jak na houpačce. Poněvác muskej ze sebe ty děcka vystříkne, tak sou napřed ponejvíc jeho, ale ženská je nosí, stará se vo ně a rostou v ní, a tak jsou potom ty děcka zaseje víc její. Tak si to Pámbu usmyslel. Ale ten chlap, kerej to děcko dostal do tvýho břicha, nejní žádněj přirozenej otec - a nebyl by žádněj přirozenej otec ani dyby nevím co, poněvác k tobě vůbec nepatří.' A naklonila se ke mně ještě víc a povídá: 'Tak mi řekni, děvče - kdo je přirozenej otec toho děcka?'

Všechno, co jsem byla schopná udělat, bylo vrtět hlavou a říkat, že nevím, o čem mluví. Ale myslím, že nějakým kouskem mýho já, tím kouskem kdesi vzadu v hlavě, kterej může myslet jenom někdy ve snech, teda myslím, že tím kouskem jsem to věděla. Možná jsem si to vymyslela až teď, když už vím všechno, co vím, ale spíš ne. Vzpomínám si, že mně za malou chvilku proběhlo hlavou jeho jméno - Peter Jefferies. Řekla jsem: 'Prosím... děsíte mě... Nevím, co ode mě chcete slyšet...', nevím nic o přirozenejch nebo nepřirozenejch otcích a vůbec něčem takovým... Vždyť já dokonce ani nevím, jestli jsem těhotná! No a ona tam asi minutu seděla, a pak se usmála. A ten její úsměv byl jako májový sluníčko a uklidnil mě. 'Vůbec sem tě nechtěla vystrašit, zlato,' povídá. 'Totle sem teda vůbec neměla v úmyslu. Ted'ka nám uvařím hrnek čaje, to ti udělá dobře. Prostě sem jenom měla náký vidění, někdy to bejvá silný. Udělám čaj. Bude ti chutnat. Je to moje specialitka.'

Chtěla jsem jí říct, že žádněj čaj nechci, ale jako bych nemohla. Zdálo se mi, že jenom otevřít pusy by mě stálo strašlivý úsilí, a v nohou jsem neměla žádnou sílu.

Měla tam takovou malou umaštěnou kuchyňku, kde byla tma jako v jeskyni, a já pořád seděla v tý židli u dveří - v tý, co jsem do ní padla, sotva jsem přišla - a pozorovala jsem jí otevřenýma dveřma, jak lžičkou sype čaj do starýho otlučenýho porcelánovýho čajníku a jak staví konvici na plamen.

Seděla jsem tam a dumala, vůbec jsem nechtěla žádnou z těch jejích specialitek a už vůbec nic, co by pocházelo z tý umaštěný kuchyňky. Napadlo mě, že si prostě jenom tak trochu ze zdvořilosti upiju a pak odtamtud vypadnu tak rychle, jak jen to půjde, a už nikdy se tam nevrátím.

Ale pak přinesla dva malý porcelánový šálky, čistý jako sníh, a tác s cukrem, smetanou a čerstvě upečenýma preclíkama. Nalila čaj, vonělo to dobře a bylo to horký a silný. Jako by mě to probudilo. A než jsem si všimla, na ten šup jsem vypila dva šálky a taky snědla jeden preclík.

Mluvily jsme o obyčejnejch věcech - taky pila čaj a jedla preclík - o společnejch známejch, odkud pocházím, kde ráda nakupuju a tak. Pak jsem se podívala na hodinky a viděla jsem, že už uběhla víc jak hodina. Začala jsem vstávat, ale najednou jsem měla takovej divnej a zmatenej pocit, a tak jsem si zas dřepala zpátky na tu židli."

Delores na ni hleděla vykulenýma očima.

."Něčím jste mě nadopovala,' řekla jsem a byla jsem pořádně vyděšená, to ti teda povím, ale to zděšení bylo až kdesi hluboko ve mně.

'Děvče, já nechci nic jinýho, než ti pomoci,' povídá, 'ale ty mně nechceš dát, co potřebuju vědět, a taky zatraceně dobře vím, že neuděláš, co bude třeba udělat, až to bude nutný. A tak sem tě k voběma těm věcem zavázala. Ty si tady ted'ka dáš malýho šlofika, ale než to uděláš, tak mně hezky řekneš jméno přirozenýho otce tvýho mimina, to teda jo.'

A jak jsem tam dřepěla v tý prosezený proutěný židli a venku slyšela celej Harlem, nebudeš mi to věřit, ale viděla jsem Petera Jefferiese stejně jasně, jako ted'ka vidím tebe, Delores. Byl přesně tak bílej jako já černá, přesně tak velkej jako já malá a přesně tak vzdělanej jako já hloupá. Byli jsme tak odlišný, jak dva lidi vůbec můžou být, až na jednu věc - oba pocházíme z Alabamy, já z Babylónu až dole u hranic s Hondou, on zase z Birminghamu. Jenže on vůbec nevěděl, že žiju - byla jsem pro něho prostě jenom jedna negerská ženská, která uklízí pokoje na jedenáctým patře tohodle hotelu. Vždycky bydlel na jedenáctým patře ve stejnejch pokojích. A já si zas dávala dobrej pozor, abych mu šla z cesty, protože jsem ho slyšela mluvit a na vlastní oči jsem viděla, jak se kolikrát chová, a tak jsem věděla dost dobře, co je za člověka. Ne teda že by se nenapil ze sklínky, z kterej se předtím napil černej člověk, aniž by ji dvakrát umyl - takovejch jsem už viděla spousty a víckrát to vidět nemusím. Bylo to s ním prostě tak, že to byl bílej parchant. Víš ty co? V mnoha věcech byl stejnej jako Johnny, teda spíš jakej by Johnny byl, kdyby byl chytřej a měl vzdělání a kdyby si Pámbu pomyslel dát Johnnymu velkej díl talentu namísto těch jeho záletnejch choutek.

Nesnažila jsem se o nic jinýho, než být od něho co nejdál, nic víc. Ale když se tak ke mně ta stará černá bruja naklonila a ta vůně skořice jako by přímo vycházela z pórů její kůže, tak to bylo jeho jméno, kterej mě bez zaváhání napadlo. 'Peter Jefferies,' povídám. 'Peter Jefferies, kterej bydlí v pokoji 1163, když zrovna nepíše svý knížky dole v Alabamě. On je ten přirozenej otec. Ale je bílej!'

Naklonila se zas ke mně a řekla: 'Depak, to teda nejní, zlato. Každíčkej člověk je vevnitř černej. Ty tomu nevěříš, ale tak to je. Vevnitř každíčkýho člověka je v každíčký hodině božího dne půlnoc. Ale člověk může z tý noci udělat světlo. Proto je to, co vychází z muskejch a vstupuje do ženskej, dycky bílý. Přirozenost nemá nic společnýho s barvou. A ted'ka zavři voči, zlato, protože seš unavená. Ted'ka! Povídám! Ted'ka! Přestaň se vzpírat! Mára Delormeová ti nic zlýho neudělá, holka! Dám ti jen něco do ruky - nedívej se, akorát to drž.' Udělala jsem, co řekla, a ucítila jsem něco hranatýho. Bylo to jako ze skla nebo tvrdý umělý hmoty.

'Na šecko si vzpomeneš, až bude ten správněj čas. A ted'ka usneš. Ssss... usínáš... sss...'

A přesně to jsem udělala," řekla Marta. "Potom si už jenom pamatuju, jak běžím dolů po těch schodech, jako by mě honil sám ďábel. Nevěděla jsem, odkud utíkám, ale to bylo jedno. Prostě jsem běžela. A už nikdy jsem se tam nevrátila - vlastně jednou, ale to jsem ji neviděla."

#

Odmíchlala se a obě se rozhlédly kolem sebe jako ženy, které se právě probudily ze společně sdíleného snu. Uviděly, že se Le Cinq začíná zaplňovat. Bylo téměř pět hodin a dovnitř proudili úředníci, aby si po práci dali jeden až tři drinky. Ačkoli to ani jedna z nich neřekla nahlas, náhle si přály být někde jinde. Sice na sobě neměly stejnokroje, ale přesto cítily, že nepatří mezi ty muže v oblecích, s kuffíky a řečmi o vkladech, závazcích, dluhopisech a politice.

Marta řekla: "Mám doma navařenéj plnej hrnec a karton piva." A najednou byla plachá a ostýchavá. "Mohla bych jedno přihřát a druhý vychladit... Jestli teda chceš slyšet zbytek."

"Zlatíčko, myslím, že ten zbytek prostě musím slyšet," řekla Delores a trochu nervózně se zasmála.

"A já zas myslím, že to musím vypovědět," pravila Marta, ale nezasmála se. Dokonce se ani neusmála.

"Jenom zavolám Harvovi."

"Běž to udělat," řekla Marta, a zatímco Delores telefonovala, ještě jednou nahlédla do tašky, aby se ujistila, že ta drahocenná kniha tam dosud je.

#

Hrnec - lépe řečeno to, co z něj ty dvě mohly použít - byl sněden a teď měly před sebou pivo. Marta se ještě jednou Delores zeptala, jestli chce ten zbytek určitě slyšet, a Delores řekla, že ano.

"Protože některý věci nejsou moc hezký. Řeknu ti to přímo, Delores. Něco z toho je horší než ty magazíny, který kolikrát zbudou na pokojích po osamělých chlapech."

Delores věděla, jaký druh magazinů má Marta na mysli, ale nedovedla si představit, že by její spořádaná malá přítelkyně měla něco společného s některými věcmi, které na těch obrázcích bývaly. Znovu řekla Martě, že to chce za každou cenu slyšet až do konce, a Marta jí přinesla čerstvé pivo a začala vyprávět.

#

"Byla jsem doma dřív, než jsem se stačila úplně vzpamatovat, a protože jsem si nemohla vzpomenout skoro na nic z toho, co se stalo u Mámy Delormeové, řekla jsem si, že nejlepší bude, když na všechno zapomenou a hodím to za hlavu. Ale věděla jsem, že na jednu věc bych raděj zapomnět neměla - na ten kapesník s práškem, který jsem odsypala z lahvičky, co jsem našla v Johnnyho kabátě. Pořád jsem to měla v kapse na šatech. Byla jsem si naprosto jistá, že se na to ani nepodívala, ale potřebovala jsem se toho zbavit - já si možná nepomohla, když jsem prohlížela Johnnyho kapsy, ale on si určitě bude chtít pomoci prohlížením mých a bude se těšit, že tam budu mít dolar nebo dva, který by se mu mohly hodit.

Tak jsem chtěla strčit ruku do kapsy, abych to vytáhla, a teprve v ten moment jsem si uvědomila, že už v ruce něco držím, dokonce tak pevně, jako když děcko svírá desetníky, který dostalo v sobotu ráno od mámy na odpolední kino, než se dostane k tomu, aby je utratilo. Podívala jsem se na to a teprve tehdy jsem si vlastně pořádně uvědomila, že jsem ji viděla, že jsem u ní byla, přestože jsem si nemohla vzpomenout, jaký slova mezi náma asi tak padly.

Byla to malá hranatá krabička s průhledným vrškem. Uvnitř nebylo nic než stará vysušená houba - až na to, že jsem si myslela, že to spíš bude muchomůrka než žampion a že by nejspíš člověku mohla způsobit takový noční můry, že by si přál, aby ho ta houba raděj rovnou zabila.

Rozhodla jsem se spláchnout to rovnou dolů do mísy zároveň s tím práškem, ať už to, co šňupal, bylo co chtělo, ale nemohla jsem. Měla jsem pocit, jako by tam na tom záchodě byla se mnou a říkala mi, ať to nedělám. Bála jsem se dokonce podívat i do toho malého čtverečku zrcadla, co tam visel, že bych ji mohla uvidět.

Víš, neměli jsme záchod v bytě jako tady - s tím pivem, plným vitamínu C, a po tom šampaňským hádám, že bysme se tam pořádně naběhaly - , ale na konci chodby byl jeden hajzlík pro dvě patra. No a jedno z těch malejch Parkerovic děcek začalo lomcovat dveřma a kopat do nich, takže jsem neměla příležitost si to rozmyslet, ani sebrat dost odvahy. A tak jsem tu malou krabičku strčila zas do kapsy šatů, zanesla ji zpátky do bytu a zastrčila ji hodně dozadu do skříňky v kuchyni. A úplně jsem na ni zapoměla."

#

Marta na chvíli zmlkla a neklidně ťukala nehty do stolu, pak řekla: "Hádám, že bych ti měla říct něco víc o Peteru Jefferiesovi. Bojoval ve druhý světový válce a psal o tom romány. Knížka máho Petera je o válce ve Vietnamu. Knížky Petera Jefferiese jsou o tý válce, který vždycky, když se opíjel se svýma kamarádama z mokré čtvrti, říkal Velká dvojka. První román napsal, když byl ještě v uniformě. Vyšel v roce 1946 a jmenoval se Záblesk nebes."

Delores na ni dlouho mlčky hleděla, než se zeptala: "Takhle? Opravdu takhle?"

"Přesně. Možná teď už vidíš, kam mířím. Možná trochu líp pochopíš, jak to myslím s tím přirozeným otcem. Záblesk nebes - Záblesk slávy."

"Ale jestli tvůj Pete četl knížku toho Jefferiese, není možné, aby - "

"Samozřejmě to možný je," řekla Marta a mávla rukou, "ale není to tak. A vůbec se nebudu pokoušet tě o tom nějak přesvědčovat. Buď se přesvědčíš sama, až ti to dovyprávím, nebo ne. Ale napřed ti potřebuju o tom člověku říct trochu víc."

"Tak pokračuj," řekla Delores.

"Vídala jsem ho od roku 1957, kdy jsem začala pracovat v Le Palais, až do roku 1968 nebo tak nějak, kdy začal mít problémy se zdravím a marodil na srdce a na játra, dost často. Podle toho, jak pil a jak se choval, mě spíš překvapilo, že ty problémy neměl daleko dřív. V roce 1969 přijel nejmíň tak šestkrát. To už vypadal špatně. Nikdy nebyl vyloženě tlustej, ale potom ztratil na váze tolik, že vypadal jako opuchlej provázek. Ale v pití pokračoval, ať byl žlutěj jak chtěl. Slyšela jsem ho kašlat a dávit v koupelně, někdy taky křičel bolestí, a já si říkala - tady to má, takhle dopadl, teďka

aspoň vidí, co si sám provedl, teďka toho nechá. Ale on ne.

V roce 1970 tady byl jen dvakrát. Měl s sebou mužskýho, o kterýho se opíral a kterej se o něho staral. Pořád pil, přestože věděl, že nesmí.

Naposledy přijel v únoru 1971. Byl s ním jinej chlap - hádám, že ten první už byl znechucenej a zkrátka a dobře od něho odešel. To už byl v kolečkovým křesle. Když jsem uklízela koupelnu, viděla jsem, co tam měl na tyči u sprchy, co na ní visí závěs, pověšený, aby mu to uschlo. Tenkrát už nosil gumový kačata. Býval to přitažlivěj mužskej, ale to už ani trochu přitažlivěj nebyl. Vypadal jako... jako hnědá mumie, jestli víš, o čem mluvím?"

Delores se trochu otfásla a přikývla. Věděla. Viděla takové kreatury na některých setkáních anonymních alkoholiků, které s Harvem navštěvovala, byly to hotové lidské vraky ztroskotané na skalách trčících z moře alkoholu.

"Vždycky bydlel v 1163, v jednom z těch rohovejch apartmá s výhledem na budovu Chryslera, a já tam vždycky uklízela. Za nějakou dobu už na mě dokonce volal jménem, ale bylo to zkrátka jenom nějaký jméno, který si zapamatoval. Nevěřím, že mě vůbec kdy doopravdy viděl. Když odjížděl, tak do roku 1960 nechával nahoře na televizoru dva dolary. Potom to byly až do čtyřiašedesátýho tři. A pak až do konce pět. Tehdy to bylo dobrý spropitný, ale ve skutečnosti je nedával mně, byla to jenom taková zvyklost. Pro takový lidi, jako byl on, jsou zvyklosti důležitý. Dával spropitný stejně, jako držel dámám dveře a jako si nejspíš dával pod polštář mlíčný zuby, když byl děcko.

Většinou přijížděl, aby si promluvil se svým nakladatelem nebo s lidma od filmu a televize, a zval si na pokoj svý přátele - někteří byli z nakladatelství, nebo taky spisovatelé jako on - a to si pak udělali večírek. Vždycky byl večírek. Většinou jsem to poznala podle svinčíku, kterej tam zůstal a já ho musela další den uklidit, tucty prázdnějch lahví od whisky, většinou Jack Daniel, milión cigaretovějch špačků, mokré ručníky v umývadle a ve vaně, všude samý zbytky jídla - jednou jsem našla celou mísu garnátů strčenou do záchodu. A všude střepiny skla, chlapi chrápali na pohovce i na podlaze. Ale občas tyhle večírky ještě trvaly, když jsem v půl jedenáctý ráno začala uklízet. Většinou to bylo... jak jim mužštlí říkají? Pánský jízdy. Plno řeči a pití. A pořád jenom o válce, o válce, o válce. Pod kým sloužili a kdo sloužil pod nima. Věci, který ve válce viděli, a jak byli lidi ve válce mordovaný. Občas, ale to nebylo moc často, u toho hráli poker o velký peníze, místo aby o tý válce jenom mluvili. Pět nebo šest mužů v rozepnutějch košilích a s povolenýma vázankama sedělo kolem skleněnýho stolku, na kterým byla taková kupa peněz, jakou jsem nemohla vydělat ani za celej život.

Ale většinou to byla jenom válka a samá válka.

Na mužský, co vypadali, že ji tak milujou, když o ní v jednom kuse tolik mluvili, nějak moc zvraceli."

#

Delores řekla, zeji překvapuje, že je vedení hotelu nevykoplo, ať už to byli slavní spisovatelé nebo ne - vůči nepřistojným hostům postupovalo ředitelství přísně. Před pár lety to prý bylo ještě horší, aspoň co slyšela.

"Ne, ne, ne," řekla Marta a trochu se usmála. "To sis to špatně vyložila. Ty si myslíš, že se chovali jako některý z těch rockerů, který demolujou hotelový zařízení a prohazujou pohovky okna. Jenže Peter Jefferies byl kvalita. Za druhý světový války nebyl žádný obyčejný ucho. Vychodil West Point, do války šel jako poručík a vrátil se jako major.

Pocházel ze starý jižanský rodiny. Vázanku si uměl uvázat na čtyry různý způsoby a věděl, jak se sklonit dámě k ruce, aby ji políbil.

Byl kvalita."

Martin drobný úsměv se trochu pokrivil, když to slovo pronesla, a byl jak hořký, tak výsměšný.

"Ti jeho přátelé byli občas trochu hluční, hádám, ale nebyli to žádní rváči - je v tom rozdíl, jenže se to těžko vysvětluje - a nikdy se nepřestali ovládat. Jednou si kdosi z vedlejšího pokoje stěžoval - protože to rohový apartmá mělo jen jednoho souseda - a z recepce zavolali na pokoj pana Jefferiese a požádali ho, jestli by se mohli ti jeho hosti poněkud ztišit, a to se taky stalo. Chápeš?"

"Jo," řekla Delores.

"A to není všecko. Dobrej hotel může pro svý hosty, takový jako byl pan Jefferies, taky něco udělat. Může je chránit. Můžou si pořádat večírky, opíjet se, hrát karty a možná se i nadrogovat - "

"On byl...?"

"Já ti nevím. Ke konci už toho měl spoustu, ale všecko to byly takový ty škatulky s nálepkama z lékáren. Jenom říkám, že kvalita patří ke kvalitě. Jezdil k nám dlouho. Můžeš se domejšlet, že fakt, že byl slavněj spisovatel, byl dost důležitěj, ale to jenom proto, že v hotelu nejseš tak dlouho jako já. Bylo to důležitý, ale mnohem důležitější bylo právě to, že sem jezdil tak dlouho. A ještě důležitější bylo, že jeho otec vlastnil obrovskej kus země dole v Alabamě a jezdil k nám ještě před ním. Lidi, který tehdy hotel vedli, věřili na tradici. Jo, vím, že ti, který ho vedou teď, o tom taky mluvěj, že na to veře, a možná že jo, když se jim to hodí do krámu, ale tehda tomu věřili doopravdy. Když se dozvěděli, že pan Jefferies přijede do New Yorku, pokaždý dali vyklidit pokoj vedle toho jeho rohovýho apartmá, ledaže byl hotel úplně plnej až po střeche. Nikdy mu za ten prázdněj pokoj nic nepočítali, prostě jenom nechtěli, aby musel přátelům říkat, aby se umírnili, jestli můžou."

Delores pomalu zavrtěla hlavou. "To je úžasný."

"Nevěříš tomu, zlato?"

"Věřím," řekla, "ale stejně je to úžasný."

Martě se na tváři znovu objevil ten hořce výsměšný úsměv. "Pro kvalitu není nic dost dobrý... Aspoň nebývalo. K čertu, vždyť i já poznala, že je kvalita, i když svejm přátelům vykládal dost drsný vtípy o barevnějch, když jsem tam zrovna vysypávala popelníky nebo vedle v ložnici za otevřenejma dveřma stlala postel. Nenáviděl černý, to jo, ale nebyli jsme to jenom my - nenáviděl totiž úplně stejně každýho. Když šlo o nenávist, byli si u něho všichni rovný. Když umřel John Kennedy, byl Jefferies zrovna ve městě a pořádal večírek. Sešli se tam všelijací lidi a pokračovali

celou noc až do dalšího dne. Sotva bys tam vydržela, kdybys slyšela ty řeči, který vedli - jak by všechno bylo perfektní, jen kdyby někdo dostal ještě jeho bratra, kterej nebude spokojenej, dokud každý spořádaný bílý děcko nebude podělaný strachem, zatímco ti zatracený negři budou zdivočele běhat po městě, v každý ruce rádio, z kterýho budou vyřvávat Beatles.

Bylo to tak zlý, že jsem měla strach, že na něj začnu křičet. Pořád jsem si říkala, buď zticha, dělej svou práci a vypadni tak rychle, jak jen můžeš, pořád jsem si připomínala, že tendlecten chlap je přirozenej otec mého Peta a jestli už nedovedu myslet na nic jinýho, tak ať myslím na to, že Pete má teprv tři roky a já tudle práci potřebuju, jenže mě z ní vykopnou, když nebudu držet hubu.

Jeden z nich potom povídá: „Až dostaneme Bobbyho, přijde řada na toho jejich podělanýho mladšího bratra!“ A jinej řekl: „A pak dostáném všechny jejich syny, to teprv bude večírek!“

„Přesně tak, výborně!“ povídá pan Jefferies. „Až napíchnem poslední hlavu na hradby, uděláme si takovou oslavu, že nejspíš pronajmu tu pitomou Madison Square Garden!“

V tý chvíli jsem musela odejít. Bolela mě hlava a v břichu se mi střeva kroutily jak ve smrtelný křeči, jak jsem se tak usilovně snažila držet hubu. Nechala jsem ten pokoj jen zpola uklizenej, což jsem nikdy dřív ani pozdějc neudělala, ale být černej má někdy svý výhody. Ani nevěděl, že jsem tam byla. Nikdo z nich nevěděl, že jsem tam byla a zase šla pryč.“

Na rtech se jí opět objevil ten výsměšně hořký úsměv.

#

„Nechápu, jak můžeš takovému muži říkat kvalita,“ pravila Delores, „a nebo jak sis ho mohla vybrat za přirozeného otce tvého nenarozeného dítěte, ať už se to stalo jak chtělo. Já bych řekla, že nebyl nic víc než zvíře.“

„Ne, to ne, nebyl zvíře. Byl to muž. V některých ohledech - ve spoustě ohledů - to byl špatnej člověk, ale byl muž. Měl v sobě něco, co pokládám za kvalitu. Objevuje se to taky v jeho knížkách, dokonce ještě jasněj.“

„Tys některou četla?“

„Zlato, já je četla všechny,“ řekla Marta. „V tý době, když jsem šla k Mámě Delormeové s tím bílým práškem, to bylo na konci roku 1959, napsal už tři a já z nich četla dvě. Potom jsem ho dohonila, protože psal dokonce ještě pomalejc, než já čtu,“ zasmála se. „A to mi to jde pěkně pomalu, to mi věř.“

Delores se pochybovačně zahleděla na Martinu knihovnu. Byly tam knihy od Alice Walkerové, Rity M. Brownové, Ishmaela Reeda a několik od Kurta Vonneguta, ale na třech policích především dominovaly paperbackové románci a pak taky ještě tajuplné příběhy Agathy Christie.

„Nezdá se, že bys byla sběratelkou válečných příběhů, jak koukám, Marto.“

Marta mezitím přinesla dvě čerstvá piva. „A řeknu ti, Delores Williamsová: Kdyby to byl hodnej mužskej, vůbec nikdy bych je nečetla, možná dokonce ani jednu. A řeknu ti ještě něco: Kdyby to byl hodnej mužskej, myslím, že by nebyly tak dobrý jak jsou.“

„Tomu nevěřím.“

„Ani se tě o to neprosím! Jenom ti říkám, co se stalo mně a čemu já věřím. A teď chceš, abych pokračovala?“

„Jasně že chci.“

„Samozřejmě jsem nečekala až do roku 1963 a do atentátu na Kennedyho, abych přišla na to, co je za člověka. Věděla jsem to od léta roku 1958. Tehdy jsem zjistila, jaký má nízký mínění o lidech vůbec - tím nemyslím jeho přátele, pro ty by umřel, o tom nepochybuju, ale všechny ostatní. Každý jen kouká, jak přijít k prachům, říkával - slyšela jsem to od něho pořád dokola. Přijít k prachům, přijít k prachům, každé se jen snaží přijít k prachům. Vypadalo to, jako by si myslel, teda nejenom on, ale i ti jeho kamarádi z mokré čtvrti, že přijít k prachům je něco opravdu špatnýho, až na to, že když hráli poker, tak je měli na hromadě přímo před sebou. Vypadalo to, že k nim taky nějak přišli. V pořádku. Vypadalo to, jako by nějak přišli ke spoustě prachů, včetně jeho.“

Jenže mluvil ohavně o lidech, který se snažili dělat dobrý věci a vylepšit svět, smál se jim, nenáviděl černý a židy - říkal jim zatracený židáci - a myslel si, že bysme měli jít a roztrhat na cucky Rusy a Kubánce a vůbec každýho.

Tohle všechno jsem poslouchala a divila se, jak všichni ti kritici a recenzenti knížek mohli kdy říct, že psal velký romány. Jeden dokonce vyhrál Národní cenu, a do tý doby, než umřel, se taky mluvilo o tom, že by měl dostat Pulitzerovu cenu, ale nikdy ji nedostal - a hádám, že mu to pořádně zmrazilo koule.

A tak jsem se nakonec rozhodla, že se sama přesvědčím, jak se můžou všichni tak mýlit a splst si takový čuně, jako byl on, s někým, kdo má srdce, jak o něm psali. Šla jsem do veřejný knihovny a půjčila si jeho první knížku - Záblesk nebes. Čekala jsem, že z toho vyjde něco takovýho jako císařovy nový šaty, že jako objevím, že si všichni navzájem lžou, protože nikdo nechce být první a přiznat, že udělal chybu, ale vůbec to tak nebylo. Ta knížka byla o pěti chlapech a o tom, co se jim stalo ve válce, a co se stalo jejich manželkám a přítelkyním doma. Když jsem na obálce viděla, že je to o válce, málem jsem se chytla za hlavu, protože jsem si myslěla, že to bude jako všechny ty nudný příběhy, co si pořád vykládali.“

„A nebylo?“

„Přečetla jsem prvních deset nebo dvacet stránek a řekla si: ‚Není to nic moc. Není to tak zlý, jak jsem si myslela, že to bude, ale nic se tam neděje.‘ Pak jsem přečetla dalších třicet stránek a jaksi jsem se... no, jako bych se do toho ponořila. Když jsem se od toho odtrhla, byla skoro půlnoc a já přečetla dvě stě stránek. Řekla jsem si: ‚Měla bys jít do postele, Marto, měla bys jít hned do postele, protože půl šestý je za moment.‘ Ale přečetla jsem dalších třicet stránek, i když jsem měla těžký víčka, a bylo tři čtvrtě na jednu, než jsem se konečně zvedla a šla si vyčistit zuby.“

Marta se zarazila, pohlédla ke ztemnělému oknu, jako by hleděla kamsi daleko do jiné hluboké noci, oči zamžené vzpomínkami, ústa sevřená a čelo mírně zamračené. Pak se vzpamatovala.

„Nechápala jsem, jak může takovej mužskej, kterej byl nudnej jak předpověď počasí, když jsi ho měla poslouchat, psát

tak dobře, že se ti tu knížku vůbec nechce zavřít, dokud ji nedočteš, ale zároveň si přeješ, aby nikdy neskončila. Uměl napsat tak opravdický postavu, že bys brečela, když umřely, a když Noraha na konci Záblesku nebes porazilo a zabilo taxi, opravdu jsem plakala. Nevěděla jsem, jak to takovej sprostej a zahořklej chlap mohl dokázat, jak se mu to podařilo, že mě donutil k takový pozornosti. Ta knížka byla plná bolesti a zlejš věcí, ale byly v ní taky sladkosti... a láska. Zasmála se.

"Neumím to vysvětlit, jak bych chtěla," řekla. "Nejsem kritik."

"Vysvětlilas mi to docela dobře," pravila Delores. Marta potěšená, i když nedůvěřivě vzhlédla.

"Tehdy pracoval v hotelu jeden mládenec, jmenoval se Billy Beck, takovej hodnej mladej student to byl, študoval angličtinu ve Fordhamu, když nestál u dveří. Někdy říkával - "

"Byl barevněj?"

"Panebože ne!" zasmála se Marta. "Od pětadesátýho nebyl v Le Palais černej portýr. Černý číšníci, černý poslíčci a černý poskoci, co parkovali auta, to jo, ale ne černej portýr. Nepovažovalo se to za správný. Kvalitním lidem jako pan Jefferies by se to nelíbilo.

Zeptala jsem se Billy ho, jak můžou být knížky toho člověka tak skvělé, když on sám je takovej syčák. Billy se mě zeptal, jestli znám tu o tom tlustým teploušským diskžokejovi, po kterým jsou všechny mladý holky v N. Y. celý říční, ale když jsem mu odpověděla, že nevím, o čem mluví, tak řekl, že na moji otázku sice odpověď nemá, ale že jim ve škole profesor povídal něco o takovejch spisovatelích, jako byl Thomas Wolfe, a ten profesor řekl, že Wolfe nebyl žádnéj velkej lumen, dokud si nesedl ke stolu a nevzal do ruky péro, že byl jako..." Zaváhala a pak se usmála. "Že byl něco jako větrný zvonky.

Že větrný zvonky samy o sobě nejsou nic, ale když je rozhoupá vítr, vydávají hezkej tón.

Myslím, že Peter Jefferies byl takovej větrnej zvonek. Byl kvalita, byl tak vychovanej, aby byl kvalita, a taky byl, ale to, co v něm bylo, nebylo nic, čemu by se dalo důvěřovat. Jako by to do něho Bůh jenom vložil a on to zkrátka a jednoduše využíval."

Marta se znovu usmála.

"Něco ti povím," řekla. "Když jsem si přečetla pár jeho knížek, začala jsem ho litovat."

"Litovat?"

"Protože jeho romány byly hezký, ale on sám byl odpornej. Mezi ním a Johnnym nebyl zas tak velkej rozdíl. Ale Johnny byl svým způsobem šťastnější, protože ani nikdy nemohl být ničím lepším, než čím byl. Pan Jefferies - jeho knížky byly jako sny, který se mu zdály a který dovedl zapsat. Vzal péro a vysnil si celý kusy světa, kterému nevěřil nebo si netroufal věřit."

Vstala, šla do ledničky a vrátila se s dalším pivem.

Delores se zasmála a řekla, že si dá pauzu. "Harvey to ze mě ucítí," řekla. "Ne že by mi rovnou vynadal, ale bude bručet."

"Radši si to pivo vem," řekla Marta, "protože se dostáváme do moutný vody."

Delores se pozorně podívala do očí své přítelkyně a honem si to pivo vzala.

#

"A ještě něco ti o něm povím," řekla Marta. "Vůbec to nebyl sexy chlap. Aspoň ne tím způsobem, co se normálně za sexy považuje."

"Chceš říct, že byl - "

"To ne, nebyl ani teplouš, homouš nebo gay nebo jak se tomu dneska říká. Nebyl sexy ani pro mužský, ani pro ženský. Za všechny ty roky, co k nám jezdil, jsem v jeho ložnici našla v popelníku snad jenom dvakrát nebo třikrát na špačkách rtěnku - to pak byla v apartmá cítit voňavka - a jednou jsem v koupelně našla tužku na oči zakutálenou pod zrcadlem. Soudím, že to byly holky na telefon, ale dvakrát nebo třikrát za ty dlouhý léta není zas tak moc, že ne?"

"Jasně že ne," řekla Delores a vzpomněla si na všechny ty kalhotky, které vytáhla zpod postelí, na všechny kondomy, které viděla plavat v záchodových mísách, a všechny ty umělé řasy, které našla pod polštáři.

"Myslím, že byl sexy jenom sám pro sebe," řekla Marta. "Přesně to si myslím. Že se vzrušoval jenom sám se sebou, jestli víš, o čem mluvím. Měnila jsem mu spoustu prostěradel s uschlýma skvrnami, tak to musím vědět."

Delores přikývla.

"V koupelně měl vždycky malej kelímeček chladivýho krému, kterej občas stál na stolku vedle jeho postele. Myslím, že ho používal, když si to dělal. Aby se neodřel."

Podívaly se na sebe a náhle se začaly hystericky hihňat.

"Jak si můžeš být jistá, že fakt nebyl na zadky, zlatičko?" zeptala se nakonec Delores.

"Řekla jsem chladivéj krém, ne vazelína," řekla Marta, což stačilo, aby se dalších pět minut smály, až jim tekly slzy.

Delores převrhla svou plechovku a pivo vystříklo na stůl, kde pěnílo v malých loužičkách, a pak se zase smály tomu.

#

Delores chápala, že ve skutečnosti na tom nic směšného není. A když Marta pokračovala ve vzpomínání, najednou nevěřila vlastním uším.

"Stalo se to možná týden nebo dva po tom, co jsem byla u Mámy Delormeový," řekla Marta. "Už si to přesně nepamatuju, je to moc dávno. To už jsem si byla jistá, že jsem v tom - ne že bych zvracela, ale cítila jsem to. Ne na těch místech, jak bys myslela, ale jako by mi dásně, kořen nosu a nehty prozradily dřív než zbytek těla, že se něco děje. Nebo jsem najednou ve tři odpoledne dostala strašnou chuť na hodně pikantní činu a říkala jsem si: 'Co to je?' Ale věděla jsem přesně, o co jde.

Byla jsem zrovna v jeho apartmá. Odešel na nějaký jednání s vydavatelem. V ložnici bylo dvojlůžko a bylo pomačkaný na obou stranách, ale to nic neznamenalo, byl prostě jen neklidnej spáček. Někdy, když jsem tam přišla, bylo prostěradlo

úplně stažený z matrací.

Odhrnula jsem obě přikrývky - byl chudokrevnej a vždycky se přikrýval vším, čím mohl - a pak jsem začala od hlav postele sundávat prostěradlo, když jsem to uviděla. Bylo to jeho semeno, teda jako sperma, už většinou zaschlý. Stála jsem tam a zírala na to... ani nevím jak dlouho. Byla jsem jako zhypnotizovaná. Viděla jsem ho, jak tam leží úplně sám, když všichni odešli, leží tam a cítí jenom kouř, kterej tam po nich zůstal, a svůj vlastní pot, viděla jsem ho, jak tam leží na zádech, jak sám sebe popadne do ruky a onanuje. Viděla jsem to tak jasně, jako teď vidím tebe, Delores. Jediný, co jsem neviděla, bylo, na co myslí, jaký obrázky si při tom promítá v hlavě, aby to šlo, aby dosáhl uspokojení... Když teda uvážím, o čem mluvil a jakej byl, když zrovna nepsal knížky, tak jsem teda moc ráda, že jsem to neviděla. Kdyby jo, myslím, že by se mi už asi těžko podařilo ještě někdy klidně usnout."

Delores na ni hleděla dočista ztuhlá a mlčela.

"Potom si pamatuju ten... pocit, kterej mě zaplavil. Bylo to jako nějaký nátlak, bylo to jako touha po čině ve tři odpoledne, nebo po zmrzlině a kyselejch okurkách ve dvě ráno nebo... Na cos měla chuť ty, Delores?"

"Na kůzičku ze slaniny," řekla Delores tak ztuhlymi rty, že jimi stěžla mohla pohnout. "Harvey šel v noci ven, ale nemohl žádnou slaninu sehnat, a tak mi přinesl pytlík odřezků vepřových kůží a já je prostě zhltila -"

Marta přikývla.

#

Když se Delores vrátila ze záchodu, nebyla zprvu schopna na Martu ani pohlédnout. Ale když se konečně vzbudila, uviděla, že se na ni Marta dívá s tak hřejivou laskavostí a účastí, že jí to téměř zlomilo srdce. Aníž by pořádně věděla, co udělá, obešla stůl a svou přítelkyni objala. Před dvaceti minutami se spolu bláznivě smály. Teď začala Marta usedavě plakat a Delores se k ní přidala. A když potom políbila Martu na tvář, jejich slzy se smísily. Řekla, ať pokračuje.

#

"Zbytek dne jsem byla jako omámená, jako zhypnotizovaná. Lidí mi něco říkali a já jim odpovídala, ale jako bych s nimi mluvila přes skleněnou stěnu. Vzpomínám si, jak jsem si myslela: No jasně, jsem zhypnotizovaná. To ta stará ženská mě zhypnotizovala. Dala mně jeden z těch posthypnotickéjch příkazů, jako když hypnotizér ve varieté řekne: 'Když někdo pronese slovo žvýkačka, spustíte se na všechny čtyři a zaštekáte jako pes. 'A ten chlápek, kterej byl zhypnotizovanej, to potom pokaždý udělá, i kdyby slovo žvýkačka uslyšel až za deset let. Dala něco do toho čaje a pak mi řekla, abych to udělala. Tu odpornou věc.

Věděla jsem taky proč - stará ženská, dost pověřivá na to, aby věřila na lektvary z kořínků a jak začarovat chlapa, aby se do tebe zamiloval, tím, že mu kápneš na patu kapku své menstruační krve, když spí, a bůhví čemu ještě... Když teda taková ženská se švábem na mozku ohledně přirozenejch otců, která umí hypnotizovat, zhypnotizuje někoho jako jsem já, aby... no, aby udělal to, co jsem udělala já..., tak by to bylo přesně to samý, co udělala. Protože tomu věří. A já jí řekla jeho jméno, že? Jasně že jo.

Do té chvíle mě vlastně ani nenapadlo, že si o návštěvě u Mámy Delormeové nic nepamatuju, dokud jsem neudělala to, co jsem v ložnici pana Jefferiese udělala. Ale to mě napadlo až v noci.

Ten den jsem jakžtakž přežila. Chci tím říct, že jsem neplakala ani nekráčela, ani nevyváděla nic takovýho. Má sestra Kissy vyváděla hůř, když jednou vytahovala vodu ze starý tmavý studny a vyletěl z ní netopýr a chytil se jí do vlasů. Měla jsem jenom pocit, že jsem za skleněnou stěnou, a říkala jsem si, že jestli je to všecko, tak se s tím nějak srovnám. Ale když jsem přišla domů, najednou jsem dostala strašlivou žízeň. Byla jsem tak žíznivá jako nikdy v životě, jako bych měla krk vyprahlej jako po písečný bouři. Začala jsem pít rovnou z kohoutku, ale vypadalo to, že už nikdy tu strašlivou žízeň neuhasím, a začala jsem se tou vodou zalýkat. Pak mi bylo pořádně zle od žaludku. Běžela jsem ven na záchod a tam jsem se na sebe podívala do toho zrcadýlka, vyplázla jsem na sebe jazyk, kterej na chvilku vypadal, jako by byl celej bílej, jako bych ho měla pořádně pokrytej tím jeho... Však víš.

Pak jsem zvracela. Zvracela jsem a zvracela, až jsem se už neudržela na nohách a klesla na kolena před mísu, brečela jsem a prosila Boha, aby mi odpustil a zastavil to dřív, než ztratím to dítě, pokud nějaký opravdu mám. A teprve pak jsem si vybavila, jak stojím v té ložnici a uždibuju z prostěradla jeho semeno, prostě jak to dělám, aniž bych přemýšlela, co dělám - říkám ti, Delores, že jsem se viděla, jak to dělám, jako kdybych na sebe hleděla v kině. A potom jsem znova zvracela a skoro jsem při tom cítila, jak se mi žaludek obrací naruby.

Paní Parkerová mě slyšela, přišla ke dveřím a ptala se, jestli jsem v pořádku. To mi pomohlo trochu se vzpamatovat. Než se Johnny v noci vrátil, byla jsem už z nejhoršího venku. Byl opilej a chtěl se prát, praštil mě do oka a šel zas pryč. Byla jsem málem ráda, že mě uhodil, protože jsem aspoň mohla přemýšlet o něčem jiným.

Druhej den, když jsem přišla do jeho apartmá, seděl pan Jefferies v salóнку, pořád ještě v pyžamu, a psal něco na svůj hlavičkovéj žlutěj papír. Vždycky s sebou vozil celej balík těch papírů, který mu držely pohromadě červenou gumou. Když přijel do Le Palais naposledy, už je neměl, a tak jsem věděla, že se rozhodl umřít. Ale vůbec mi to nebylo líto."

Marta se opět zahleděla z kuchyňského okna a na tváři měla výraz, v němž se nezračil soucit ani odpuštění. Byl to studený pohled bez jakéhokoli citu.

"Když jsem tam přišla a uviděla ho, pocítila jsem pořádnou úlevu, protože jsem si myslela, že nebudu muset uklízet. Když pracoval, neměl kolem sebe rád pokojský a vůbec nikoho. Taky se mohlo stát, že nebude chtít uklidit až do tří, kdy měla přijít Yvonne.

Povídám mu: 'Přijdu pozdějc, pane Jefferiesi.'

'Udělejte to teď,' řekl. 'Jenom při tom buďte potichu. Bolí mě hlava jako střep, ale mám zatraceně dobrý nápad. Tahle kombinace mě zabije.'

Kdykoli jindy by mi řekl, ať přijdu pozdějc, na to přísahám. Zdálo se mně, že slyším, jak se ta černá stařena směje.

Šla jsem do koupelny a vytřela to tam, vyměnila jsem ručníky za čistý a dala jsem tam nový mýdlo a k popelníku nový

sirky... Celou tu dobu jsem si říkala - přece nemůžeš zhypnotizovat někoho, kdo nechce být zhypnotizovaný, ty stará čarodějko. Ať už jsi do toho čaje dala cos chtěla a ať už jsi mi řekla, co mám udělat a kolikrát to mám udělat, já se nedám. Já na to přijdu a budu tě mít z krku.

Šla jsem do ložnice a podívala se na postel. Čekala jsem, že budu mít strach, jako když jde děcko do tmavý komory a bojí se, že na ně vyjukne strašidlo, ale viděla jsem, že je to jen obyčejná postel. Věděla jsem, že nic neudělám, a to teda byla úleva, to ti povím. Tak jsem stáhla povlečení. A byl tam další lepkavej flek, ještě ne úplně zaschlej, jako by se probudil teprve kolem půl desátý a rovnou si začal sám se sebou hrát.

Viděla jsem to a čekala jsem, jestli něco ucítím. Nic. Byly to prostě jenom zbytky po chlapovi, kterej neměl dopisní schránku, do který by ten svůj vzkaz strčil, jak jsme to obě, ty i já, viděly už stokrát. A ta stařena najednou nebyla o nic víc bruja než já. Mohla jsem být těhotná nebo ne, ale jestli jsem byla, tak to bylo Johnnyho děcko. Johnny byl jedinej chlap, se kterým jsem kdy spala, a mohla bych spolykat tolik semena toho chlapa, až by mi stříkalo z uší, ale nic by to nezměnilo.

Byl takovej zamračený den, ale v tý chvíli, kdy jsem si to pomyslela, vyšlo slunce, jako by Bůh řekl svý konečný amen. Sotva ještě kdy pocítím takovou úlevu, jako když jsem tam stála a děkovala Bohu, že je všechno v pořádku. A zatímco jsem se modlila, tak jsem to zas dělala.

Bylo to, jako bych se pozorovala zvenčí, a kus mýho já říkal - Jsi bláznivá, že to děláš, holka, ale jsi ještě bláznivější, když to děláš a on je hned vedle. Každou chvíli může vstát a projít tudyma do koupelny a uvidí tě, jak z tohodle prostěradla olizuješ ten jeho materiál. Když jsou koberce tak tlustý jako tady, nikdy ho neuslyšíš. A to bude konec tvý práce v Le Palais a - ještě hůř - ve všech velkejch hotelech v celým New Yorku. Děvče, který host přistihne při něčem takovým, už nikdy nebude smět pracovat v tomhle městě jako pokojská, alespoň ne v žádným jen zpola slušným hotelu.

Ale nic to nezměnilo. Pořád jsem pokračovala, dokud to nebylo hotový - dokud něco ve mně nebylo uspokojený - , a pak jsem tam stála a hleděla na to prostěradlo, který jsem držela v ruce. Viděla jsem to vlhký místo, ale teď bylo vlhký od mýho jazyka. Všecko bylo pryč. Z vedlejšího salónu jsem vůbec nic neslyšela, nevěděla jsem, jestli nestojí za mnou ve dveřích a nedívá se na mě. Dovedla jsem si představit, jak by hleděl. Když jsem byla děvče, přijížděli do Babylónu vždycky v srpnu komedianti. Měli s sebou chlapa - hádám, že to byl mužskej - , kterej ukusoval živejm kuřatům hlavy. Můj starší bratr Bradford, kterej se asi před dvaceti lety vyboural v autě a umřel, se na toho komedianta šel jednou podívat. Tat'ka řekl, že toho bude litovat, ale nezakázal mu to, protože Bradovi už bylo devatenáct a byl dospělej. No a zatímco byl pryč, tak jsme se s Kissy těšily, že se zeptáme, jaký to bylo, ale když jsme uviděly výraz, jakej měl na tváři, ani jsme nečekly. Věděly jsme to líp, než jak by nám to dokázal říct, viš?"

Delores přikývla.

"Věděla jsem, že až se otočím, jestli tam teda pan Jefferies stojí - musel tam stát celou tu dobu - , tak bude vypadat přesně jako Brad, když viděl toho komedianta ukusovat hlavy kuřatům.

Otočila jsem se, ještě pořád jsem držela to prostěradlo v rukách, ale nebyl tam. To si ho jen to mý provinilý srdce tak živě představovalo. Šla jsem ke dveřím a vyhlídla ven, viděla jsem, že pořád sedí v salónu a píše na ten svůj žlutej papír ještě rychlejc než prve. No tak jsem šla zpátky, převlíkla postel a uklidila jako vždycky, ale zas to bylo, jako by to dělal někdo jinej. Ten pocit tý skleněný stěny byl silnější než prvně.

Postarala jsem se o jeho ručníky a ložní prádlo a vynesla je z ložnice - to bylo první, čeho jsem si v sedmapadesátým všimla, když jsem u nás začala pracovat, že se prádlo vždycky vynáší na chodbu přes přední pokoj, teda v apartmá přes salónek - , pak jsem se vrátila zpátky. Chtěla jsem mu říct, že salónek uklidím pozdějc. Ale když jsem ho uviděla, tak mě to tak překvapilo, že jsem se zastavila rovnou ve dveřích a jenom jsem na něho hleděla.

Rázoval napříč tím pokojem tak rychle, že se mu to jeho žlutý hedvábný pyžamo mrskalo kolem lejtej jako nějaký praporky ve větru, a rukama si čuchal vlasy. Vypadal jako jeden z těch chytřejch matematiků z kreslenejch vtípů ve starejch Saturday Evening Post. Oči měl divoký, jako by právě utrpěl nějakej šok. Napřed mě napadlo, že mě přece jenom viděl a že... však viš... že se z toho..."

"Málem pomátl, jak se mu udělalo špatně?"

Marta přikývla.

"Potom jsem zjistila, že to se mnou nemá nic společnýho. A tenkrát na mě jedinkrát promluvil jinak, než že mě požádal, abych mu doplnila dopisní obálky nebo přidala další polštář nebo upravila klimatizaci. Mluvil na mě, protože musel. Něco se mu stalo - něco významnýho - a musel to někomu říct, nebo by se hádám zbláznil.

„Bolí mě hlava,“ povídá.

„To je mi líto, pane Jefferiesi,“ řekla jsem. „Můžu vám přinést aspirin, jestli -“

„Ne, to nepomůže. Mám nápad,“ povídá. „Připadám si, jako kdybych šel na pstruhy a chytil marlina. Píšu knihy o životě. Vymýšlím příběhy.“

„Ano, pane Jefferiesi,“ řekla jsem, „dvě jsem četla a zdály se mně hezký.“

„Opravdu?“ Podíval se na mě, jako že jsem se nejspíš zbláznila. „No, to je hezké, že to říkáte. Dneska ráno jsem se probudil a měl jsem nápad.“

Ano, pane, myslela jsem si, měl jste skvělej nápad, samo že jo, ale ať už z něho pošlo co chtělo, všechno to zůstalo na prostěradle. Až na to, že už to tam není, tak vám to nemusí být líto. A málem jsem se zasmála nahlas. Jenže si nemyslím, Delores, že by si toho vůbec všiml.

„Objednal jsem si snídani,“ ukázal na servírovací vozejk u dveří, „a když jsem jedl, tak jsem nad tím malým nápadem přemýšlel. Myslel jsem, že by z toho mohla být povídka. Do toho magazínu, jak se..., však víte... The New Yorker... no, nevádí.“ Nehodlal vysvětlovat, co je to za magazín, takový černošce, jako jsem já, však viš, o čem mluvím.“

Delores se upjatě zasmála.

"Potom pokračoval: „Když jsem dojedl, začalo to vypadat spíš jako novela, tak jsem na tom začal pracovat... Načrtl jsem si nějaké myšlenky... a teď...!“ Pronikavě se zasmál. „Myslím, že jsem tak dobrý nápad neměl už deset let. Možná nikdy. Myslíte, že by bylo možné, aby bratři - dvojčata, ale ne identická - proti sobě bojovali za druhé světové války?“

„No, nejspíš ne v Pacifiku,“ řekla jsem. Kdykoli jindy bych asi nesebrala dost odvahy, abych na něho vůbec promluvila, Delores, to mi věř, prostě bych tam jenom stála a zírala. Ale pořád jsem se cítila jako za tím sklem, nebo jako bych si u zubaře čichla trochu rajského plynu a ještě se z toho nevzpamatovala.

Zasmál se, jako by to byla nejměšnější věc, kterou kdy slyšel, a povídá: „Ne, v Pacifiku určitě ne - v Evropě. A setkali by se na frontě tváří v tvář v jedné bitvě.“

„No, myslím, že by to šlo -“ začala jsem, ale on pořád rychle chodil sem a tam, čuchal si vlasy a vypadal čím dál tím divočejši.

„Vím, že to zní jako nějaká tajuplně melodramatická zápleтка, jako z nějaké laciné divadelní hry, ale ten koncept dvojčat, když to věrohodně vysvětlím... Přímou vidím, jak...“ Otočil se ke mně. „Bude to mít dramatický účinek?“

„To ano, pane, všichni mají rádi příběhy o bratrech, který nemají potuchy, že jsou bratři, zvláště když to jsou dvojčata,“ řekla jsem.

„Zajisté, asi ano,“ povídá. „A ještě něco vám řeknu -“ Vtom se zarazil a na tváři jsem mu zahlédla dost podivnej a užaslej výraz, kterej jsem mohla jasně přečíst. Vypadal, jako by se zrovna probral z něčeho hodně pitomého, jako mužskej, kterej si uvědomil, že si nastříkal na bradu holicí pěnu a přitom v ruce drží elektrické holicí strojek. Mluvil s negerskou hotelovou služkou o svém nejlepším nápadu, jakej kdy měl - s negerskou hotelovou služkou, která si dobrej příběh představovala nejspíš jako náramnej kýč. Zapomněl, že jsem mu prve řekla, že jsem četla jeho knížky - “

“Nebo si myslel, že to byla lež, abys mu zalichotila a dostala větší spropitné,“ zamumlala Delores.

“Jo, to je možný. V každým případě jeho výraz říkal, že si zrovínka uvědomil, s kým mluví, a to bylo všecko.“

„Myslím, že si prodloužím pobyt,“ povídá. „Oznamte to v recepci, ano?“ Otočil se a začal se zase procházet sem a tam, nohou přitom narazil do servírovacího vozečku. „A tohle dejte pryč!“

„Chcete, abych přišla pozdějc a -“ začala jsem.

„Ano, ano, ano,“ řekl. „Přijďte později a udělejte, co potřebujete, ale teď buďte hodná holka, popadněte ten vozeček a jděte.“

A tak jsem to udělala. Neumíš si představit, Delores, jak se mi ulevilo, když jsem za sebou zavřela dveře. Postavila jsem vozeček ke stěně. Na snídani měl džus a míchaný vajíčka se slaninou. Už jsem odcházela, když jsem si všimla, že na talíři, odsunutá až na kraj se zbytkem vajec a slaniny, je taky nějaká houba. Prohlédla jsem si ji a rozsvítilo se mi v hlavě. Vzpomněla jsem si na houbu, kterou mám doma v malý plastický krabičce. Vlastně jsem si na to od té doby, co mi ji stará Mára Delormeová dala, vzpomněla prvně. Vzpomněla jsem si, jak jsem tu krabičku našla v hrsti a kam jsem ji dala. Ta houba na talíři umatlaným od vajíček vypadala úplně stejně - stará a vrásčitá, jakoby vyschlá, jako nějaká muchomůrka, ze které se člověku může udělat pořádně špatně.“

Pevně pohlédla na Delores.

“Kus tý houby snědl. Řekla bych, že víc než půlku.“

#

“Toho dne byl v recepci pan Buckley, tak jsem mu řekla, že pan Jefferies přemýšlí o prodloužení pobytu. Pan Buckley řekl, že si nemyslí, že by s tím byly nějaký potíže, přestože pan Jefferies plánoval odjet hned další den. Pak jsem šla do kuchyňský přípravy a promluvila si s Bedelií Aaronsonovou - zemřela vloni, budiž jí země lehká - a zeptala se jí, jestli dneska ráno neviděla někoho cizího, kdo nepatří k obsluze. Bedelia se zeptala, koho mám na mysli, a já řekla, že opravdu nevím. „Proč se ptáš, Marto?“ zeptala se a já odpověděla, že jí to radši ani nepovím. Řekla, že tam nikdo nebyl, dokonce ani závozník od potravinářský firmy, kterej pokaždý zkouší pozvat na rande jedno nový děvče, co bylo v kuchyni na zaučení.“

Už jsem málem šla pryč, když vtom Bedelia povídá: „Leda bys měla na mysli tu starou černou paní, která nemohla najít záchod.“

Vrátila jsem se zpátky a zeptala se, jak ta stará černá paní vypadala.

„No,“ řekla Bedelia, „myslím, že přišla rovnou z ulice. Hledala záchod. Stává se to tak jednou dvakrát za den. Většinou se bojí zeptat, kde to je, protože si myslí, že by jim naši zaměstnanci nejradši ukázali dveře. Nejspíš šla po schodech dolů, zabočila doleva místo doprava a skončila tady a...“ Zarazila se a začala si mě prohlížet. Jsi v pořádku, Marto? Vypadáš, jako bys měla omdlít!“

„Neomdlím,“ povídám. „Co dělala?“

„Prostě se tady motala a dívala se na vozíky se snídaněma, jako by ani nevěděla, kde vlastně je,“ odpověděla Bedelia.

„Ubohá stařenka! Muselo jí být aspoň osmdesát. Vypadala, že jí silnější vítr odfoukne jako peříčko rovnou do nebe... Marto, pojď sem a sedni si. Vypadáš jako ten obraz Doriana Graye z toho filmu.“

Jak vypadala?“

„Už jsem ti to přece řekla. Vypadala jako slušná stará paní. Počkej, teď si vzpomínám, že měla strašnou jizvu - od nosu přes čelo až do vlasů. Byla -“

Ale já už nic víc neslyšela, protože právě v té chvíli jsem sebou sekla. Opravdu jsem omdlela a spadla přímo do velký mísy se salátem, kterej chystala na oběd pro šéfa.“

#

“Dovolili mi odejít dřív, a když jsem přišla domů, měla jsem zase tu hroznou žízeň a chtělo se mi nalokat se spousty vody. Nejspíš bych zase skončila na tom záchodě, abych tam vyzvrátila střeva, ale nepovolila jsem. Prostě jsem jenom seděla u okna a zírala na ulici a přemýšlela.“

To, co mi udělala, nebyla vůbec žádná obyčejná hypnóza - to j sem věděla. Bylo to něco mnohem silnějšího. Ještě pořád jsem si nebyla jistá, jestli na takový věci, jako je čarodějnictví, věřím, ale ona se mnou něco provedla, že jo, ale ať

už to bylo co chtělo, musela jsem se s tím vyrovnat. Nemohla jsem odejít z práce, když jsem měla muže, kterej nestál za nic, a když jsem nejspíš čekala malý. Ani jsem nemohla požádat, aby mě přeložili na jiný patro. Před rokem nebo dvěma bych mohla, ale věděla jsem, že mě zrovinka chtějí udělat zástupkyní vedoucí pokojskéjch pro desátý až dvanáctý, a to znamenalo zvýšení platu. A co víc, znamenalo to, že mě nejspíš vezmou zpátky na stejnou práci, až se můj dítě narodí. Moje mamka měla pořekadlo: Co se nedá léčit, s tím se musíš smířit. Napadlo mě, že bych za tou černou stařenou mohla zajít a požádat ji, aby mě toho zbavila, ale nějak jsem věděla, že to neudělá - jednou si usmyslela, že to, co dělá, je pro mě to nejlepší, a už jsem se v životě naučila, Delores, že když si někdo vezme do hlavy, že ti pomůže, tak mu to z hlavy nevytlučíš.

Seděla jsem tam a přemýšlela nad tím vším a dívala se na ulici na všechny ty lidi, co tam chodili, a jako bych zadřímala. Nemohlo to být na dýl než na patnáct minut, ale když jsem se probírala, přece jenom jsem věděla něco nového. Ta bruja chtěla, abych jedla jeho semeno, ale kdyby se vrátil zpátky do Birminghamu, tak bych nemohla. Proto se dostala do kuchyňský přípravný a dala mu tu houbu do jídla. A proto dostal ten nápad, když kousek tý houby snědl, a ukázalo se, že z toho bude knížka - pro případ, že by tě to zajímalo, ji nazval Muži v mlze. Byla přesně o tom, co mi toho dne říkal, o bratřech dvojčatech, jeden byl americkéj voják a ten druhéj německej, prostě o tom, jak se setkali v bitvě. Kritikům se nelíbila tolik jako Záblesk nebes, ale čtenářům se líbit musela, protože se ze všech jeho knížek nejvíc prodávala." Odmlčela se a potom dodala: "Četla jsem to v jeho nekrologu."

#

"Zůstal u nás ještě jeden týden. Každý ráno, když jsem přišla, seděl za stolem v salónku, psal na ty žlutý papíry a měl na sobě to žlutý pyžamo. Pokaždý jsem se ho zeptala, jestli chce, abych přišla pozdějc, a pokaždý odpověděl, ať uklidím ložnici, ale potichu. Nikdy se na mě nepodíval, prostě pořád psal. Každý ráno jsem tam vešla a říkala si, že tentokrát neudělám, a každý ráno jsem udělala vždycky to samý. Nebojovala jsem už s tím... s tím nátlakem. Bylo to spíš, jako kdybych mrkla a teprve pak zjistila, že jsem to zas udělala, nebo že to právě dělám. Na prostěradle toho bylo pokaždý dost a pokaždý to bylo ještě vlhký, jako by si to každej den dělal vždycky ve stejnej čas. Nepochybovala jsem o tom ani tenkrát, nepochybuju o tom ani teď, že přesně takhle to dělal. On měl místo mě ty moje ranní nevolnosti a já zas to jeho noční pocení.

Jednou v noci jsem totiž začala doopravdy přemýšlet o tom, co dělám, a začala jsem zas pít vodu a jednou nebo dvakrát jsem zvracela. Paní Parkerová se o mě začala zajímat, a tak jsem jí nakonec prozradila, že jsem těhotná, a prosila jsem ji, jenom aby to neříkala Johnnymu, protože si nejsem jistá, jak by to přijal.

Johnny Rosewall byl sobeckej parchant, ale myslím, že by nakonec taky poznal, že se se mnou děje něco zlého, kdyby zrovna neměl dost vlastních problémů na přemýšlení - to zrovna plánoval to přepadení obchodu s lihovinama.

Dokonce ani neměl dost času na to, aby mě bil. Věděla jsem, že bych ho měla opustit, ale neměla jsem na to prostě sílu. Pořád jsem žila za tou skleněnou stěnou, aspoň jsem to tak cítila.

Pak jsem jednoho rána vešla do apartmá 1163 a pan Jefferies byl pryč. Zabalil si zavazadla a odjel do Alabamy, aby tam pracoval na tý svý knížce a přemýšlel o tý svý válce. Ach jo, Delores, ani ti neumím říct, jak jsem byla šťastná. Cítila jsem se jako Lazar, když vstal z mrtvejš. Najednou to vypadalo, že se nakonec všechno obrátí v dobrý, jako v románu... Povím Johnnymu o dítěti, myslela jsem si, a on se napraví, přestane brát drogy a najde si pořádnou práci. Bude mým vzorným manželem a synoví dobrým tátou - celou tu dobu jsem si byla jistá, že to bude kluk.

Vešla jsem do ložnice pana Jefferiese a hned jsem viděla, že ložní prádlo je pomuchlaný jako vždycky, pokrývky zpřeházený a prostěradlo smuchlaný do koule. Šla jsem k tý posteli a zase se cítila jako ve snu. Vzala jsem to prostěradlo a myslela jsem si: Tak jo, když už teda musím... Ale dneska je to naposledy.

Ale ukázalo se, že naposledy to bylo už minule. Na prostěradle nebylo nic. A když už ti to všechno vyprávím, tak bych ti měla taky říct pravdu ještě o něčem: něco ve mně bylo tak nějak skoro jako zklamaný...

No a tak bylo po všem. Ať už na mě ta stará bruja vložila kouzlo jaký chtěla - a na něho, na toho spisovatele taky - , bylo pryč. Tak je to v pořádku, pomyslela jsem si. Já budu mít dítě a on knížku. A oba jsme z toho venku, A vůbec se nebudu starat o nějakýho přirozenýho otce, jenom když bude Johnny dobrým tátou tomu můjmu malýmu chlapečkovi."

#

"Řekla jsem mu to ještě ten den večer," pravila a stroze dodala: "Nebyl příliš nadšenej myšlenkou, že se stane otcem, ale to jsem ti už, aspoň myslím, řekla."

"Uhodil tě koštětem a snažil se, abys potratila," řekla Delores.

"Několikrát mě praštil, asi pětkrát, a pak nade mnou stál, zatímco jsem ležela v koutě na zemi, a ječel: 'Copak seš blázen, ženská? My nebudem mít žádný děcko! My nebudem mít žádnýho zatracenýho skrčka! Myslíš, že ses zbláznila!' Pak se otočil a odešel.

Chvilí jsem tam ležela a přemýšlela o tom prvním potratu, byla jsem vyděšená k smrti, že každou chvilku začnou bolesti a že potratím zase. Přemýšlela jsem, co mi napsala mamka, že ho mám opustit, než mě dostane do nemocnice, a taky jsem přemýšlela o Kissy, která mi poslala jízdenku na Greyhonda a která připsala na obálku - JEŽ HNED. A když jsem si byla jistá, že to dítě nepotratím, vstala jsem, abych se sbalila a vypadla pryč, než se vrátí. Ale stačila jsem jenom otevřít dveře do přístěnku, když vtom jsem pomyslela na Mámu Delormeovou, jak jsem jí říkala, že Johnnyho opustím, a jak mi odpověděla: 'Ne - von pude vod tebe. Prostě si počkáš, než bude pryč, to je šeko. Buď klidná, nebudeš bez peněz. Budeš si myslet, že tě připraví vo děcko, ale to se mu nepovede.' A bylo to zas tak, jako by stála vedle mě a říkala, co mám hledat a co mám dělat. Šla jsem do přístěnku, ale už ne pro svý šaty. Začala jsem prohledávat ten jeho zatracenej kabát, co jsem v něm tehdy našla tu lahvičku Bílýho anděla. Hádám, že zrovna tendle jeho oblíbenej kabát říkal každému na potkání, co je Johnny Rosewall zač. Byl jasně purpurovej a vypadal vyloženě negersky. Ten kabát jsem nenáviděla. Ale tentokrát neměl po kapsách lahvičky s drogama. V jedny jsem našla britvu a v druhéj lacinou pistoli, kterou někde sehnal na to přepadení obchodu s lihovinama, co s těma svýma kumpánama plánoval. Vytáhla

jsem mu tu zbraň z kapsy a prohlížela si ji - a měla jsem ten stejný pocit jako v ložnici pana Jefferiese, jako bych se zrovna probudila z těžkého snu.

Šla jsem s tou pistolí v ruce do kuchyně a položila ji na desku vedle sporáku. Pak jsem otevřela skříňku a sáhla hodně dozadu za koření a krabičky s čajem. Napřed jsem to nemohla najít a divže jsem se neudusila samým zděšením - byla jsem vyděšená skoro tak příšerně, jako se člověk kolikrát vyděsí ve snu. Pak jsem konečně tu plastickou krabičku nahmátla.

Otevřela jsem ji a vytáhla z ní houbu. Byla to fakticky odporná věc, zatraceně těžká na to, jak byla malá, a představ si, Delores, že byla teplá. Bylo to jako držet kus masa, který ještě zúplna nevychladlo. Řeknu ti rovnou, že bych raději zase dělala ty ohavnosti, co jsem pořád dokola prováděla v ložnici pana Jefferiese, než bych znovu vzala do ruky tu ohyzdnou houbu.

Držela jsem ji v pravý ruce a tu lacinou poniklovanou dvaatřicetku jsem vzala do levý. Stiskla jsem pravou pěst, co nejvíc to šlo, až jsem ucítila, jak ta houbu začvachtala a znělo to... No, já vím, že tomu budeš těžko věřit, ale znělo to, jako by vykřikla. Věříš, že je něco takového možný?"

Delores pomalu zavrtěla hlavou. Ve skutečnosti nevěděla, jestli tomu věří nebo ne, ale byla si naprosto jistá jednou věcí: Nechtěla tomu věřit.

"No, já tomu taky nevěřím. Ale přesně tak to znělo. A ještě jedny věci nebudeš věřit, ale ty já věřím, protože jsem ji viděla: krvácelo to. Ta houbu krvácela. Viděla jsem, jak mi z pěsti teče malej pramínek krve a jak žbluňká do té pistole. Ale sotva se ta krev dotkla hlavně, tak zmizela.

V jedny chvíli tam byly kapky a hned potom nic. Rozevřela jsem pěst a čekala, že bude plná krve, ale byla v ní jen ta houbu, zmačkaná a s otiskama prstů, jak jsem ji držela. Ale nikde žádná krev, ani na houbě, na mé ruce, ani na Johnnyho pistolí, prostě nikde. A tak jsem si řekla, že jsem nic neudělala a že se mi to všechno jenom zdálo. No a potom... potom se mi ta houbu najednou pohnula v ruce a na moment vůbec nevypadala jako houbu - vypadalo to jako droboučkej penis. A živej. Pomyslela jsem na tu krev, která mi vytekla z pěsti, když jsem ji stiskla, a vzpomněla si, jak mi řekla: 'Každý děcko, kerý ženská má, se do ní dostane stříkancem vod muskýho.' A zase se to zaškubalo - říkám ti, Delores, viděla jsem to... Vykřikla jsem a zahodila to do smetí. A najednou jsem slyšela, jak jde Johnny nahoru po schodech, tak jsem popadla tu zbraň, utíkala do přístěnku a dala mu ji zpátky do kapsy do toho jeho fešáckýho kabátu. Pak jsem si vlezla do postele, tak jak jsem byla, oblečená a dokonce i v botách, a přetáhla si příkrývku až pod bradu. Když přišel, viděla jsem, že je buď opilej, nebo zfetovanej, možná obojí, a to znamenalo potíže. V jedny ruce držel koště. Nevěděla jsem, kde ho vzal, ale věděla jsem, co s ním chce dělat.

„Nebude žádný děcko, ženská," povídá. „Postav se sem."

„Ne," řekla jsem, „žádný děcko nebude. Dej to pryč. Nepotřebuješ to. Už ses o to děcko postaral, ty hovado."

Věděla jsem, že to byl risk, když jsem mu řekla, že je hovado, mohlo ho to vytočit tak, že by mě mohl zmlátit, ale myslela jsem si, že právě díky tomu hovadu mi uvěří... A taky jo. Místo toho, aby mě ztloukl, se mu na tváři objevil úsměv.

Řeknu ti, že v té chvíli jsem ho nenáviděla víc než za celej život.

„Je pryč?" zeptal se.

„Je pryč, jasně," povídám.

„Kde?" vyzvídal.

„Hodila jsem to do záchodu," povídám, „co myslíš."

Přišel ke mně a pokoušel se mě políbit, Ježíši Kriste. Políbit! Odvrátila jsem hlavu, jenže mě chytil za vlasy, ale ne nějak moc hrubě.

„Uvidíš, že jsem měl pravdu," řekl. „Pozdějc bude na děcka času dost."

A pak zase vypadl ven. O dvě noci pozdějc zkoušel s těma svýma kumpánama udělat ten obchod s lihovinama a pistole mu vybuchla do obličej a zabila ho."

"A ty si myslíš, žes tu zbraň očarovala, že?" zeptala se Delores.

"Ne," řekla Marta chladně, "myslím, že to udělala ona. Prostě mě jenom použila. Viděla, že si sama nepomůžu, a tak mě donutila, abych si pomohla."

"Ale myslíš si, že ta zbraň byla očarovaná."

"Ne," řekla znovu Marta a usmála se chladným úsměvem, v němž se zračila naprosto neotřesitelná jistota. "Já si to nemyslím. Já to vím."

#

"A to je úplnej konec," řekla Marta a pokrčila rameny. "Johnny umřel a já měla Petera. Teprve když už jsem nemohla pracovat, zjistila jsem, kolik mám vlastně dobrejch přátel. Kdybych to věděla dřív, tak bych Johnnyho už dávno opustila."

"Ale ve skutečnosti to ještě není konec, že?" zeptala se Delores.

"No, jsou ještě dvě věci," řekla Marta. "Drobnůstky."

Delores si však pomyslela, že nevypadá na to, že by to považovala za drobnosti.

"Zašla jsem za Márou Delormeovou asi dva měsíce na to, co se Pete narodil. Moc se mi nechtělo, ale šla jsem. Měla jsem v obálce dvacet dolarů. Nemohla jsem si to dovolit, ale nějak jsem věděla, že ty prachy patří jí. Byla tam tma.

Schody se zdály příkřejší než prvně, a čím výš jsem šla, tím víc jsem cítila všechny ty pachy toho jejího bytu. Vypálený svíčky, starý tapety a taky tu skořicovou vůni.

Naposledy jsem měla pocit, že dělám něco jako ve snu. Došla jsem ke dveřim a zaklepala. Nic se neozvalo, a tak jsem zaklepala podruhy. Zase se nic neozvalo, tak jsem si klekla, abych tu obálku strčila do škvíry pode dveřma. A vtom jsem přímo na druhý straně těch dveří uslyšela její hlas, jako kdyby tam taky klečela. Pořádně mě to vyděsilo, když se ten starej hlas ozval z té škvíry dole - jako kdyby vycházel z hrobu.

„Bude z něho dobrej kluk,“ povídá. „Bude stejnej jako jeho táta. Jako jeho přirozené} táta.“
„Něco jsem vám přinesla,“ řekla jsem. Stěží jsem slyšela svůj vlastní hlas.
„Strč to sem spodem pode dveřima, zlato,“ povídá šeptem. Vsunula jsem obálku napůl dovnitř a ona šiji vytáhla. Slyšela jsem, jak ji roztrhla, a čekala jsem, co bude. Prostě jsem tam jenom tak čekala.
„Tudle stačí,“ zašeptala zase. „Teďka běž vocad’ pryč, zlato, a už se nikdá znova za Mámou Delormeovou nevracej, slyšíš?“

Vstala jsem a utíkala pryč tak rychle, jak jsem jenom mohla.“

#

Marta vstala a přistoupila ke knihovně. Vrátila se s knihou v ruce. Delores si okamžitě všimla podobnosti kresby na této obálce s kresbou na obálce knihy Petera Rosewalla. Tuto knihu napsal Peter Jefferies a jmenovala se Záblesk nebes. Na obrázku byli dva vojáci útočící na nepřátelské kulometné hnízdo. Jeden z nich měl v ruce granát, druhý střílel z M-1.

Marta chvíli hledala v modré tašce, vytáhla knihu svého syna, rozbalila hedvábný papír a něžněji položila vedle Jefferiesovy knihy. Záblesk nebes - Záblesk slávy. Podobnost byla nepřehlédnutelná.

„A tohle je ta druhá věc,“ řekla Marta.

„Opravdu,“ řekla Delores s jistými pochybami v hlase. „Opravdu vypadají podobně, ale pořád si myslím, že je možné -“

„Ne,“ řekla Marta. „To zrovna nemyslím.“

Zvedla Jefferiesův román, přemítavě na něj chvíli hleděla, pak se podívala na Delores. „Tudle knížku jsem si koupila asi rok po tom, co se narodil můj syn,“ řekla. „Knihkupec mi ji musel speciálně objednat od vydavatele. A když k nám pan Jefferies přijel, sebrala jsem odvalu a šla ho požádat, jestli by se mně nepodepsal. Myslela jsem, že ho to rozčílí, ale nejspíš mu to trochu polichotilo. Podívej se sem.“

Otevřela Záblesk nebes na stránce s věnováním.

Delores si přečetla tištěný text a zmocnil se jí děsivý pocit rozdvojení. Tato kniha je věnována mé matce, ALTHEI DIXMONT JEFFERIESOVÉ, nejlepší ženě, kterou jsem kdy znal. A pod to Jefferies připsal černým inkoustem, který už stačil notně vyblednout: „Martě Rosewallové, která uklízí mé pokoje a nikdy si nestěžuje.“ A pod tím byl jeho podpis a datum - Srpen, '60.

Slova rukou psaného věnování jí nejprve připadala poněkud pohrdavá, ale po chvíli spíš tajuplná. Avšak než měla možnost to uvážit, Marta otevřela knihu svého syna, Záblesk slávy, na stránce s věnováním a položila ji vedle Jefferiesovy knihy. Delores znovu četla vytištěnou větu: Tato kniha je věnována mé matce, MARTĚ ROSEWALLOVÉ. Mamí, bez tebe bych to nedokázal. A pod tím bylo perem napsáno: Opravdu bych to bez tebe nedokázal! Mám tě rád, Pete.

Avšak Delores to ve skutečnosti nečetla, pouze se na to dívala. Přebíhala očima mezi stránkou s věnováním ze srpna 1960 a tou druhou, na kterou bylo věnování vepsáno v dubnu 1985.

„Vidíš?“ zeptala se Marta tiše.

Delores přikývla. Viděla.

Úzký skloněný rukopis byl v obou knihách přesně stejný a téměř přesně stejný byl i podpis.

Pouze data a příjmení byla odlišná.

#

DAN SIMMONS

METASTÁZA

V den, kdy Louisovi Steigovi zavolala jeho sestra, aby mu řekla, že se jejich matka zhroutila a byla převezena do Denverské nemocnice, kde jako diagnózu stanovili rakovinu, skočil Louis do svého camara, vysokou rychlostí vyrazil k Denveru, na Boulderské dálnici najel na jazyk černého ledu, převrátil sedmkrát svůj vůz a skončil v komatu se zlomeninou lebky a vážným otřesem mozku. Byl v bezvědomí devět dní. Když se probudil, řekli mu, že mu do levého čelního laloku pronikl nepatrný úlomek kosti. Zůstal v ošetřování dalších osmáct dní, navíc ani ne ve stejné nemocnici jako jeho matka, a když byl konečně propuštěn, měl bolesti hlavy horší, než jaké si kdy dokázal představit, neostré vidění, sdělení lékaře, že je velká pravděpodobnost, že došlo k nějakému poškození mozku, a zprávu od své sestry, že rakovina jejich matky je nevyhléditelná a prochází posledním stadiem.

Ale bylo ještě hůř.

Uběhly další tři dny, než byl Louis schopen matku navštívit. Bolesti hlavy neustávaly a zrak měl lehce rozostřený - jako když v televizi špatně naladíte stanici - , ale záchvaty oslepující bolesti a nezvladatelného zvracení pominuly. Jeho sestra Lee řídila a jeho dívka Debbie seděla vedle něj při třicetikilometrové jízdě z Boulderu do Denverské všeobecné nemocnice.

„Prospí většinu času, ale to je hlavně díky práškům,“ řekla Lee. „Udržují ji pod silnými sedativy. Asi by tě nepoznala, i kdyby náhodou byla vzhůru.“

„Chápu,“ odpověděl Louis.

„Doktoři říkají, že si tu bouli musela nahmatat, že věděla, co ta bolest znamená, už nejméně jeden rok. Kdyby jen... Asi by to už tehdy znamenalo, že přijde o nadro, možná o obě, ale třeba by ji dokázali...“ Lee se zhluboka nadechla. „Byla jsem u ní celé dopoledne. Já už nemůžu... nemůžu se tam už dneska vrátit, Louisi. Doufám, že to chápeš.“

„Ano,“ přisvědčil Louis.

"Chceš, abych šla s tebou?" zeptala se Debbie.

"Ne," řekl Louis.

#

Louis seděl u postele a držel svou matku za ruku téměř hodinu. Zdálo se mu, že ta spící žena je někdo cizí. I rozostřeným zrakem poznal, že vypadá o dvacet let starší než člověk, kterého znal. Pleť měla šedou a nezdravou, ruce protkané cévami a pohmožděné infuzemi, z paží jí zmizely svaly a její tělo pod nemocniční košilí vypadalo scvrklé a propadlé. Obklopoval jí nepříjemný zápach. Louis zůstal třicet minut po konci návštěvní doby a odcházel, teprve když na něj bolesti hlavy opět zaútočily plnou silou. Jeho matka stále spala. Louis jí stiskl vrásčitou ruku, políbil ji na čelo a zvedl se k odchodu.

Byl už téměř venku z místnosti, když pohlédl na zrcadlo a zachytil v něm nějaký pohyb. Jeho matka stále spala, ale někdo seděl na židli, kterou Louis právě opustil. Prudce se otočil.

Židle byla prázdná.

Bolest v Louisově hlavě vybuchla, jako kdyby mu někdo vrážel rozpálený drát do mozku levým okem. Pomalu, aby bolest a závrať nerozjitřil, otočil hlavu. Obraz v zrcadle viděl zřetelněji než vše, co v poslední době spatřil.

Něco sedělo na židli, ze které se před chvílkou zvedl.

Louis zamrkal, přistoupil blíž k nástěnnému zrcadlu a lehce přimhouřil oči, aby obraz na své sítnici zaostřil. Postava na židli byla poměrně mlhavá, lehce rozmazaná proti mnohem ostřejšímu pozadí, ale nemohlo být žádných pochyb o její existenci a fyzické přítomnosti. Louise nejdříve napadlo, že je to dítě - ta postava byla malá a křehká, velikosti pohublého desetiletého dítěte -, potom se ale naklonil blíž k zrcadlu, pod nápořem bolesti přivřel oči, a všechny myšlenky na dítě se rozplynuly.

Ta malá postava, sklánějící se nad jeho matkou, měla velkou holou hlavu posazenou na titěrném krku a ještě drobnějším těle. Kůži měla bílou - ne tak bílou jako u lidí, ale bílou jako papír, jako rybí břicho - a paže tvořily jen kůže a šlachy těsně ovijící dlouhé kosti. Ruce měla bledé a rozměrné, prsty dlouhé nejméně patnáct centimetrů. Ty prsty se rozevřely a vznášely se nad lůžkem jeho matky. Louis přimhouřil oči a uvědomil si, že hlava té postavy není vyholená, ale prostě lysá - viděl cévy prostupující průsvitnou kůží -, a lebka byla neuvěřitelně široká a nízká, ale zároveň i vůči tělu nepoměrně velká, takže mu ten obraz připomněl fotografii embrya. Jako by zareagovala na jeho myšlenky, začala se hlava toho tvora pomalu kolíbat, jako by dlouhý tenký krk nedokázal déle udržet její váhu. Připomnělo mu to hada blížícího se ke své oběti.

Zíral na zrcadlový obraz bledého kostnatého tvora a na stíny zbarvené jako podlitiny. Letmo pomyslel na vězně z koncentračního tábora šourající se k drátu, na týden mrtvá těla vyplouvající na hladinu jako nafukovací hračky ze zpuchřelé bílé pryže. Tohle bylo horší.

Nemělo to uši. Zubatý otvor, vroubený zarudlým pruhem kůže, vedl přímo do neforemné lebky. Oči vypadaly jako modročerné důlky, do nichž někdo z legrace zasadil dva zažloutlé kousky mramoru. Víčka chyběla. Oči byly zjevně slepé, pokryté tak silným žlutým zákalem, že Louis rozeznával jednotlivé vrstvy rohovitého slizu.

Přesto však cílevědomě a pátravě, i když kradmo, těkaly na všechny strany jako oči šelmy, když se ta neforemná hlava přibližovala ke spícímu tělu jeho matky. Louis si uvědomil, že ten tvor může nějakým záhadným způsobem vidět. Prudce se otočil, otevřel ústa k výkřiku, popošel o dva kroky k lůžku a zůstal stát se sevřenými pěstmi nad náhle prázdnou židli. S ústy stále zkrivenými v bezhlesém výkřiku se otočil zpátky k zrcadlu.

Ta bytost neměla ústa se rty, ale pod dlouhým tenkým nosem se lícni kosti a čelisti spojovaly a tvořily trychtýř, protáhlý kónický rypák ze svalů a šlach zakončený dokonale kruhovým otvorem, jenž lehce pulzoval jako bledě růžový svěrač svalů a zvětšoval se a zmenšoval podle dechu nebo tepu onoho tvora. Louis se zapotácel a pevně stiskl opěradlo prázdné židle, zavřel oči, oslaben návaly bolesti hlavy a náhlé nevolnosti. Byl si jist, že nic obscennějšího než to, co právě viděl, neexistuje.

Louis otevřel oči a pochopil, že se mýlil.

Ten tvor pomalu, téměř zamilovaně odhrnul tenkou příkrývku a vrchní prostěradlo, kterým byla přikryta Louisova matka. Pak zvedl svou neforemnou hlavu nad její hrud', až se ústí toho obscenního chobotu přiblížilo k vybledlému modrotisku její nemocniční košile na pouhých několik milimetrů. V masitém otvoru se něco objevilo, něco šedo zeleného, článkovitého a vlhkého. Malá masitá tykadla propátrávala vzduch. Obrovská bílá hlava se sklonila níž, šlachy a svaly se smrštily, z otvoru se pomalu vysunul zhruba dvanácticentimetrový slimák, visel nad Louisovou matkou a mírně se chvěl.

Louis prudce trhl hlavou a konečně slyšitelně vykřikl. Pokusil se otočit, snažil se uvolnit ruce křečovitě svírající opěradlo prázdné židle, snažil se odvrátit zrak od zrcadla. Ale nedokázal to.

Pod slimákovými tykadly byla hlava, kterou tvořila hlavně ústa připomínající požerák nějakého parazita z hlubin moře. Vlhký slimák pulzoval, když dosedl jemně na hrud' Louisovy matky, svíjel se, kroutil a rychle se zavrtával mimo dosah světla. Do jeho matky. Ten tvor po sobě nezanechal žádnou známku, žádnou stopu, dokonce ani otvor v nemocniční košili. Louis viděl i to nejjemnější vlnění jeho kůže, jak slimák mizel pod bledou pletí na matčině hrudi.

Bílá hlava toho dětského tvora se zvedla, jeho žluté oči zíraly ze zrcadla přímo na Louise, pak se ta tvář opět sklonila. Objevil se druhý slimák, dopadl a zmizel. A třetí.

Louis znovu vykřikl, podařilo se mu prolomit ochromení, otočil se k posteli, mlátil rukama do vzduchu, odkopl židli do protějšího kouta a strhal ze své matky prostěradlo, deku i košili.

Přiběhl zřízenec a dvě sestry. Zaslechli Louisovy výkřiky. Když vpadli do místnosti, našli ho zhrouceného na nahém těle matky, s nehty zarytými do její propadlé, sotva zajizvené hrudi, do těch míst, z nichž chirurgové před nedávným odstranili oba prsy. Po chvílce šokované nehybnosti jedna sestra se zřízencem Louise popadla a držela ho, zatímco druhá sestra nasávala do injekční stříkačky silnou dávku uklidňujícího prostředku. Ale dříve, než ho mohla aplikovat,

Louis pohlédln do zrcadla, naposledy vykřikl a omdlel.

#

"Je to zcela přirozené," chlácholila ho Lee, když následujícího dne přijely do nemocnice. "Naprostě pochopitelná reakce."

"Ano," odtušil Louis. Stál v pyžamu vedle lůžka a sledoval ji, jak urovnává přikrývku.

"Doktor Kirby říkal, že zranění této části mozku mohou způsobit podivné citové reakce," vysvětlovala Debbie ze svého místa u okna. "Něco jako měl ten... jak se jmenuje... Reaganův tiskový tajemník, který byl před lety na dně, samozřejmě jen dočasně."

"Jo," řekl Louis, lehl si na lůžko a položil hlavu na vysokou hromadu polštářů. Na protější stěně viselo zrcadlo. Ani na chvíli z něj nespouštěl zrak.

"Máma byla dneska ráno chvíli vzhůru," ozvala se Lee. "Opravdu vzhůru. Říkala jsem jí, že ses tam na ni byl podívat. Nepamatuje se... na tvoji návštěvu. Chtěla by tě vidět."

"Možná zítra," odpověděl Louis. Zrcadlo ukazovalo jejich obraz. Byli tři. Jen tři. Sluneční paprsky dopadaly na žlutou stužku, kterou měla Debbie staženy rusé vlasy, a na Leeino rameno. Povlaky polštářů za Louisovou hlavou byly sněhově bílé.

"Zítra," souhlasila Lee. "Nebo třeba pozítří. Teď si ale musíš vzít pár těch prášků, co ti dal doktor Kirby, a ještě se prospat. Můžeme zajet navštívit mámu společně, až se budeš cítit lépe."

"Zítra," řekl Louis a zavřel oči.

Zůstal v posteli šest dní. Nevstával, pokud nemusel na záchod nebo pokud si nechtěl přepnout program na přenosném televizoru. Bolesti hlavy byly vytrvalé, ale snesitelné. V zrcadle neviděl nic neobvyklého. Sedmého dne kolem desáté dopoledne vstal, pomalu se osprchoval, oblékl si okrové kalhoty, bílou košili, modré sako a chystal se oznámit Lee, že je připraven na návštěvu nemocnice, když v tu chvíli vešla do pokoje jeho sestra. Měla zarudlé oči.

"Právě mi volali," řekla mu. "Maminka umřela asi před dvaceti minutami."

#

Pohřební síň byla asi dva bloky od místa, kde matka žila. Louis tam vyrůstal od svých deseti let, co se přistěhovali z Des Moines. Bylo to přímo na východ od oblasti Sněmovního kopce, kde se staré cihlové domy zvolna měnily ve zchátralé činžáky a kde nocím vládly hispánské pouliční gangy.

Matka si přála, aby se s ní přišli naposled rozloučit její denverští přátelé, než bude rakev následujícího dne převezena zpět do Des Moines k zádušní mši u Svaté Marie a poté uložena do země na maloměstském hřbitově, kde je pochován Louisův otec. Louis si myslel, že otevřená rakev je projev archaické nekultivovanosti. Stál od ní tak daleko, jak to jen šlo, zdravil se s přicházejícími lidmi a čas od času stočil zrak na matčín nos, sepjaté ruce a nalíčené tváře.

Během toho dvouhodinového utrpení se tam vystřídalo asi šedesát lidí, většinou vrstevníci jeho matky na prahu osmdesátky, lidé z domu, které neviděl posledních patnáct let, nebo noví přátelé, se kterými se seznámila při bingu nebo v Klubu důchodců. Přišlo i několik Louisových přátel z Boulderu, včetně dvou členů Coloradského horského turistického klubu a dvou kolegů z fyzikálních laboratoří při Coloradské univerzitě. Debbie mu stála celou tu dobu po boku, sledovala jeho bledou zpocenou tvář a čas od času mu stiskla ruku, když viděla, jak ho zaplavuje další příval bolesti.

Čas posledního rozloučení již téměř končil. Už to prostě nedokázal déle vydržet. "Máš u sebe pudřenku?" zeptal se Debbie.

"Co?"

"Pudřenku," řekl. "Však víš, takovou tu věc se zrcátkem."

Debbie zavrtěla hlavou. "Louisi, copak jsi mě někdy viděl s něčím takovým?" Začala se přehrabovat v kabelce. "Počkej, mám tohle zrcátko, které používám, když si chci zkontrolovat..."

"Dej to sem," přerušil ji Louis. Zvedl ten malý obdélníček v plastovém rámečku a otočil se ke dveřím, aby měl lepší výhled na prostor za sebou.

Stálo tam asi tučet smutečních hostů, kteří se tiše bavili v tlumeném světle a tichu provoněném květinami. Někdo v chodbě za dveřmi se zasmál, ale hned ztišil hlas. Lee stála vedle rakve, její černé šaty pohlcovaly světlo, a tiše rozmlouvala se starou paní Narmothovou z protější strany ulice.

V místnosti bylo také dvacet nebo třicet malých postaviček, které se pohybovaly jako vybledlé stíny mezi řadami skládacích židlí a tmavě oděnými hosty. Přesouvaly se pomalu, opatrně, zdálo se, že vyvažují své přerostlé hlavy v jakémsi klouzavém tanci. Zakrslí tvorové čekali, až na ně přijde řada u rakve. Jejich bledá těla a lysé hlavy vrhaly vlastní tlumeně šedo zelené polostíny. Jeden po druhém se na okamžik u rakve zastavili a potom pomalu, téměř uctivě, skláněli hlavy.

Louis lapal po dechu a ruka se mu trásla tak silně, že obraz v zrcátku byl rozmazaný. Připomnělo mu to řadu věřících při prvním Svatém Přijímání... a zároveň zvířata u žlabu.

"Louisi, co je to s tebou?" zeptala se Debbie.

Vyprostil svou niku z její, otočil se, rozběhl se k rakvi arazil si cestu mezi truchlícími. Žaludek mu sevřela studená pěst, když si představil, že prochází skrze ty bílé tvory.

"Co je?" zeptala se Lee, uchopila ho za paži a zatvářila se účastně.

Louis se jí vykroutil a nahlédl do rakve. Byla zvednuta pouze horní polovina víka. Jeho matka tam ležela ve svých nejlepších modrých šatech a zdálo se, že jí nalíčení částečně vrátilo barvu do zpusťovaného obličej, kolem sevřených prstů měla ovinut starý růženec. Čalounění rakve bylo z hedvábí a vypadalo velmi měkce. Louis zvedl zrcátko. Pak velmi pomalu sevřel levou rukou okraj rakve tak pevně, jako by to bylo zábradlí lodě na rozbořeném moři a jemu hrozilo bezprostřední nebezpečí, že přepadne přes palubu.

V rakvi se plazilo několik stovek těch podivných slimáků, vyplňovali ji až po okraj. Teď byli spíš bílí než šedozeleň a mnohem, mnohem větší - některá těla byla silná jako Louisovo předloktí. Hodně slimáků bylo delších než třicet centimetrů. Jejich tykadla byla zatažena a vypadala jako drobné žluté oči, požeráky už byly zřetelně kónické.

Během Louisova pozorování jedna z těch bledých zakrslých postav napravo od něj přistoupila k rakvi, položila dlouhé bílé prsty asi deset centimetrů od Louisovy ruky a sklonila hlavu, jako by se chtěla napít.

Louis sledoval, jak to stvoření nasává čtyři dlouhé bledé slimáky a jak se jeho tvář téměř vzrušeně smršťuje a roztahuje, aby vstřebala tu jemnou potravu. Žluté oči ani nemrkly. K rakvi přistupovali další a další tvorové. Louis naklonil zrcátko a pozoroval, jak další dva slimáci vylézají z jeho matky a pronikají modrou látkou k vířící mase svých druhů. Louis pohnul zrcátkem, podíval se za sebe a spatřil půl tuctu bledých bytostí, které tam postávaly a trpělivě čekaly, až odejde. Jejich těla byla jen bledými a bezpohlavními skvrnami. Prsty měly velmi dlouhé a velmi špičaté. Oči měly velmi hladové.

Louis nevykřikl. Nerozběhl se. Velice opatrně ukryl zrcátko v dlaní, uvolnil křečovitý stisk ruky a vydal se pomalu a obezřetně pryč.

Pryč od rakve. Pryč od tlumeného pláče a otázek Lee a Debbie. Pryč ze smuteční síně.

Byl už mnoho hodin a kilometrů vzdálen, v cizí čtvrti s temnými sklady a továrnami, když se zastavil v kruhu světla rtuťové výbojky pouličního osvětlení, podržel zrcátko ve výšce očí a otáčel jím kolem dokola, aby se ujistil, že nic a nikdo není na dohled, a pak se stulil u sloupu lampy, objal jej, třásl se a tiše nařikal.

#

"Myslím, že to jsou rakovinoví upíři," vykládal Louis psychiatrovi. "Nakladou slimáky, kteří se uvnitř lidí vylíhnou. To, čemu říkáme nádory, jsou ve skutečnosti vajíčka. Potom je ti rakovinoví upíři nasají zpět do sebe."

Psychiatr přikývl, nacpal si dýmku a škrtl zápalkou. "Můžete mi říct další... ehm... podrobnosti... o těch obrazech, které vidíte?" Rozdmýchal tabák v dýmce do ruda.

Louis už chtěl zavrtět hlavou, ale prudce se zarazil, když ho přepadla náhlá bolest. "Promýšlel jsem si to v několika posledních měsících," řekl. "Podívejte, vraťte se do minulosti o více než sto let a řekněte mi jméno nějaké slavné osobnosti, která zemřela na rakovinu. Jen do toho."

Doktor potáhl z dýmky. Stůl měl postaven u okna se žaluziemi, takže měl tvář skrytou ve stínu, příležitostně ji osvětlovala jen občasná záře jeho dýmky. "Právě teď mě nikdo nenapadá," řekl, "ale muselo jich být mnoho."

"No vidíte," odpověděl Louis mnohem vzrušenějším tónem, než měl v úmyslu. "Soudím, že teď už s tím počítáme, že lidé umírají na rakovinu. Jeden ze šesti. Nebo možná jeden ze čtyř. Víte, neznám nikoho, kdo zemřel ve Vietnamu, ale každý zná. někoho - zpravidla někoho ze svých příbuzných - , kdo zemřel na rakovinu. Jen pomyslete na všechny ty filmové hvězdy a politiky. Chci říct, že je to všude. Je to epidemie dvacátého století."

Doktor přikývl a snažil se oprostít hlas od povýšeně chlácholivého tónu. "Chápu, co tím chcete říct," prohodil. "Ale to, že dříve neexistovaly moderní diagnostické metody, neznamená, že lidé na rakovinu neumírali. Kromě toho výzkumy ukázaly, že moderní technologie, znečištění, konzervační přísady v jídle a tak dále zvýšily pravděpodobnost výskytu karcinogenů, které..."

"Jo," zasmál se Louis, "karcinogeny. Tomu jsem také dřív věřil. Ale, Ježíši, doktore! Četl jste někdy oficiální seznam karcinogenů vydaný Americkou zdravotnickou organizací a Americkou společností pro boj proti rakovině? Víte, je tam všechno, co jíme, dýcháme, nosíme na sobě, čeho se dotýkáme a co děláme pro zábavu. Chci říct, že je tam úplně všechno. Je to naprosto stejné, jako kdybyste prostě řekl, že o tom nic neví. Věřte mi, já jsem přečetl všechny ty kecy. Nikdo dokonce ani neví, co způsobí, že nádor začne bujet."

Doktor sepjál ruce. "Ale vy věříte, že to víte, že, pane Steigu?"

Louis vyndal jedno ze svých zrcátek z kapsičky košile a rychle jím otáčel. Ordinace se zdála být prázdná. "Rakovinoví upíři," řekl. "Nevím, jak dlouho už tady jsou. Možná jim něco, co jsme v tomhle století provedli, umožnilo projít nějakou... bránou nebo něčím podobným. Já nevím."

"Z jině dimenze?" zeptal se doktor konverzačním tónem. Vůně jeho dýmky připomínala borový les za letního dne.

"Možná," pokrčil rameny Louis. "Nevím. Ale jsou tady a čile se krmí... a rozmnožují..."

"Proč si myslíte, že jste jediný, komu bylo umožněno je spatřit?" zeptal se doktor vyzývavě.

Louis cítil, jak ho zaplavuje vztek. "Zatraceně, já nevím, jestli jsem jediný, kdo je vidí. Já jen prostě vím, že se něco stalo po mé nehodě..."

"Nebylo by snad... stejně pravděpodobné," nadhodil doktor, "že to poranění vaší lebky způsobilo nějaké velmi realistické halucinace? Zmínil jste se, že tím byl nějak ovlivněn váš zrak." Vyndal dýmku z úst, zakabonil se na ni a začal hledat zápalky.

Louis pocítil, jak v něm ve vlnách narůstá zlost a mění se na bolest hlavy. Sevřel opěradla křesla. "Byl jsem ještě jednou na klinice," řekl. "Nejistili u mě žádné známky trvalého poškození. Můj zrak je trochu jiný - ale jen proto, že teď toho vidím víc. Víte, víc barev a tak. Dokážu téměř zahlédnout i rádiové vlny."

"Předpokládejme, že máte schopnost vidět tyhle... rakovinové upíry," připustil doktor. Třetí dávka tabáku se rozzářila. Místnost byla provoněna borovým jehličím rozpáleným sluncem. "Znamená to, že také máte schopnost na ně působit?"

Louis si přešel dlaní po čele ve snaze setřít bolest. "Já nevím."

"Promiňte, pane Steigu. Neslyšel jsem..."

, Já nevím!" vykřikl Louis. "Nezkoušel jsem se žádného dotknout. Víte, nevím, jestli... Bojím se, že by to mohlo..."

Podívejte, zatím mě ti tvorové... ti rakovinoví upíři... ignorovali, ale..."

"Pokud vidíte vy je," uvažoval doktor, "neznamená to snad, že vidí také oni vás?"

Louis vstal, přešel k oknu a natočil žaluzie. Místnost zaplavilo podvečerní světlo. "Myslím, že vidí to, co chtějí vidět,"

vysvětloval Louis. Pozoroval úpatí hor za městem a hrál si se svým zrcátkem. "Možná jsme pro ně jen matné stíny. Vyhledají si nás, když na ně přijde čas kladení vajec."

Doktor v náhlém jasu přimhouřil oči, pak vyndal dýmku z úst a usmál se. "Mluvíte o vajíčkách," řekl, "ale to, co jste mi popsal, vypadá spíš jako přijímání potravy. Má snad tento rozpor a skutečnost, že se vaše vize poprvé objevily v době, kdy umírala vaše matka..., má to pro vás nějaký hlubší význam? Všichni hledáme způsob, jak ovládat něco, nad čím nemáme moc - věci, které jsou pro nás příliš obtížné přijatelné. Obzvláště, když to má nějakou spojitost s vlastní matkou."

"Podívejte," povzdychl si Louis,, já nepotřebuju tyhle freudovské kecy. Souhlasil jsem, že sem dneska přijdu, protože Deb do mě týdny hučela, ale..." Louis se zarazil, zvedl zrcátko a zíral do něj.

Doktor vyndal dýmku z úst. Nepatrně pootevřené rty odkrývaly bílé zuby, zdravé dásně a špičku jazyka. Zpod jazyka se nejdříve vysunulo masité tykadlo a potom šedozelené tělo nádorového slimáka. Tenhle byl dlouhý jen pár centimetrů. Přesouval se vzhůru po psychiatrově čelisti, prolézal dovnitř a ven masem a pokožkou na jeho tváři stejně snadno jako larva hromadou kompostu. Hlouběji v šeru doktorových úst se hýbalo něco většího.

"Nemůže vám uškodit, když si o tom promluvíme," řekl doktor. "Koneckonců, kvůli tomu jsem zde."

Louis přikývl, uložil zrcátko do kapsičky a bez jediného ohlédnutí vykročil přímo ke dveřím.

#

Louis zjistil, že se zrcadla dají nakoupit velmi levně. Všude jich byly spousty, v rámech i bez nich, ve výprodejích, bazarech, obchodech se starožitnostmi, v domácích potřebách, prodejnách skla a dokonce i v kontejnerech s odpadky čekajícími na odvoz. Za necelý týden pokryl svůj malý byt zrcadly.

Ložnici měl zajištěnu nejlépe. Kromě třiaadvaceti zrcadel různých velikostí na stěnách si další připevnil i na strop. S každým dalším stříbřitým obdélníkem, který opatrně vtlačil do lepidla, se cítil stále bezpečnější.

Jednou v sobotu odpoledne ležel Louis v posteli, pozoroval své odrazy a přemýšlel o rozhovoru, který před chvílí vedl se svou sestrou, když zavolala Debbie. Chtěla k němu přijít. Navrhl jí, aby se místo toho sešli v obchodním centru na Perlové ulici.

V autobuse seděli tři cestující a dva z nich. Jeden už byl na zadním sedadle, když Louis nastoupil, druhý vešel zavřenými dveřmi, zatímco autobus stál na červenou. Než Louis poprvé spatřil rakovinového upíra procházející pevným tělesem, utěšoval se slabou nadějí, že něco tak nehmotného nemůže znamenat vážnější hrozbu. Teď už to tak ale necítil. Neproplouvali sice zdmi vznešeným lehkým klouzáním jako duchové; Louis viděl, jak ten tvor s lysou hlavou a špičatými rameny bojuje, aby pronikl zavřenými dveřmi autobusu, a jak JJ se vrtí, jako kdyby se prodíral silnou vrstvou celofánu. Nebo jako když se mládě nějakého nebezpečného dravce proklouvá skořápkou.

Louis si přitáhl druhé zrcátko přidrážované ke krepě svého klobouku a sledoval, jak se jeden rakovinový upír přidává k druhému a jak společně obklíčují starou dámu s nákupními taškami dvě řady za ním. Seděla tam škrobeně vzpřímená, s rukama v klíně a pohledem upřeným přímo před sebe. Ani nemrkla, když jeden z rakovinových upírů zvedl svůj kónický rypák k jejímu hrdlu pohybem stejně důvěrným a jemným jako při prvním polibku milenců. Louis si poprvé všiml, že okraj choboty toho tvora je vrouben proužkem modrých chrupavek, které vypadaly stejně ostře jako břity žiletek. Letmo zahlédl, jak se něco šedozeleného noří do záhybů kůže na krku té staré dámy. Druhý rakovinový upír sklonil svou neforemnou hlavu k jejímu břichu jako unavené děcko, které se chystá odpočívat na klíně své matky.

Louis vstal, zatáhl za lanko zvonku a vystoupil pět bloků před svou zastávkou.

#

Louise napadlo, že jen málo míst v Americe se honosí zdravím a bohatstvím víc než tržnice před boulderským obchodním centrem na Perlové ulici. Od úpatí hor vzdálených necelého půl kilometru na západ vál vítr prosycený borovou vůní, kupující si prohlíželi zboží, turisté se procházeli a místní vyesedávali kolem. Lidem bylo průměrně pětatřicet, byli opálení, svěží a dost bohatí na to, aby se mohli oblékat do nedbale elegantních přeдеpraných, předvybledlých a předzmačkaných šatů. Mladí muži byli oblečeni jen v přiléhavých kraťasech a zpocením klusali po tržnici, čas od času pohlédli na hodinky nebo na svá těla. Všechny mladé ženy v dohledu byly téměř stejně hubené a ploché, usmívaly se rozkošně okorunkovanými zuby, posedávaly na trávnicích nebo lavičkách s nohama naaranžovanými v pózách okoukaných z Vogue. Zdravě vypadající dorost s ježatými vlasy obarvenými nepřírozenými přelivy cucal čokoládové tyčinky Dove za dva dolary a kornouty Hagen Dasz za tři dolary. Květnové slunce na cihlových chodnicích a záhonech květin slibovalo nekonečné léto.

"Podívej," řekl Louis, když si s Debbie sedli nedaleko Freddyho stánku s párky v rohlíku a pozorovali davy lidí, "můj pohled na všechno je teď příliš ošklivý, než abych se s tím mohl smířit. Možná že by každý mohl tohle svinstvo vidět, kdyby jen trochu chtěl, ale všichni to prostě přehlížejí." Pozvedl dvě zrcátka a otočil se dokola. Zkoušel to se zrcadlovými brýlemi, ale nešlo to. Mohl je vidět jen v dokonale nepropustném zrcadle. Ke klobouku měl připevněno šest zrcátek, další skrýval po kapsách.

"Ach, Louisi," řekla Debbie. "Já to prostě nechápu."

"Myslím to vážně," vyštěkl Louis. "Jsme jako lidé, kteří žili v Dachau nebo Osvětimi. Vidíme ty ploty, každý den se díváme na přeplněné dobytčáky, cítíme dým z pecí. A předstíráme, že se nic neděje. Dovolujeme těm tvorům vzít si kohokoli, jen když to nejsme my. Táhle! Vidíš toho tlouštíka u stánku s knihami?"

"Ano?" Debbie měla slzy na krajíčku.

"Moment," řekl Louis. Vyndal si větší kapesní zrcátko a pootočil se. Ten muž měl na sobě hnědé kalhoty a volnou havajskou košili, kterou se ani nepokoušel zakrýt tlusté břicho. Upíjel nápoj z červeného plastového kelímku a vestoje četl přeložený výtisk boulderského deníku Camera. Kolem něj se tlačily čtyři skvrny velikosti dítěte. Jedna sevřela dlouhé prsty kolem mužova hrdla a přitahovala se vzhůru po jeho paži a břiše.

"Moment," zopakoval Louis a odběhl stranou od Debbie, aby udržel obraz té skupinky v zrcátku. Tři rakovinové upíři

ani nevzhledli, když se Louis přiblížil na vzdálenost paže, ten čtvrtý vysunul dlouhý kuželovitý rypák k mužovu obličejí.

"Moment!" zařval Louis, rozmáchl se a s pohledem upřeným do zrcátka sledoval, jak jeho pěst proniká bledými zády toho přísátého tvora. Pocítil lehoučký odpor jakoby rosolu a mrazivé zatrnutí v kostech. Stále hleděl do svého zrcátka. Hlavy všech čtyř rakovinových upírů se prudce otočily a jejich slepé oči se upřely na Louise. Zatajil dech a udeřil znovu. Cítil, jak jeho pěst bez následků prochází bytostí a odráží se od tloušťkova hrudníku. Dvě z bílých skvrn se pomalu otočily k Louisovi.

"Co je, sakra!" vykřikl muž a udeřil Louise do ramene.

Zrcátko vylétlo Louisovi z ruky a roztránilo se na cihlovém chodníku. "Ach Ježíši," zašeptal Louis. "Ach Ježíši." Rozběhl se pryč a přitom si přidržoval klobouk, aby viděl do zrcátka, ale spatřil jen poskakující a třesoucí se obdélník. Popadl Debbie za zápěstí a trhnutím ji zvedl na nohy. "Utíkej!"

Běželi.

#

Louis se probudil někdy po druhé hodině ráno a cítil se zmatený a omámený. Tápavě hledal Debbie, ale pak si vzpomněl, že se vrátil do svého bytu poté, co se pomilovali. Ležel ve tmě a rozvažoval, co ho mohlo probudit.

Žárovka v lampičce na nočním stolku byla spálená.

Louis pocítil záchvěv ledového strachu, zaklel a překulil se, aby rozsvítil lampu na stole vedle lůžka. V tom náhlém jasu zamžoural a na stropu, stěnách a dveřích spatřil své vlastní rozmazané odrazy.

V pokoji se hýbalo ještě něco jiného.

Skrz dveře a zrcadlo si razila cestu bledá tvář se žlutými očima. Vzápětí následovaly prsty, které se zachytily veřeji a teď protahovaly dveřmi i tělo, jako když horolezec překonává převis. Další tvar se zvedla napravo vedle lůžka a natáhla paži po dece.

"Ach jo," povzdech si Louis a skulil se z postele. Kromě šatníku tu byly jen jedny dveře, ale byly zamčené. Vzhledl k zrcadlům na stropě právě včas, aby viděl, jak první postava prolézá dřevem a sklem a staví se mezi něj a dveře. Díval se nahoru na svůj obraz, na muže v pyžamu ležícího na zádech na podlaze, a vykulenými očima sledoval něco bílého, co vylézalo z koberce necelý metr od něj. Mělo to neurčitý tvar mrtvého červa a za ním následoval protáhlý bílý ovál. Záda a hlava toho tvora se vynořovaly nad podlahu, jako když se plavec zvedá z kleku v metrové hloubce. Oční důlky byly dost blízko, aby se jich Louis mohl dotknout, stačilo natáhnout ruku. Ze zubatého kruhu úst k němu zavanul pach staré zdechlíny.

Louis se odkulil stranou a dozadu, vydrápal se na nohy a těžkou židlí rozbil okno. Po předchozím paranoidním nájemníkovi, jenž odmítal bydlet ve druhém patře domu bez požárního schodiště, tady zůstal provazový žebřík přivázaný k nohám postele.

Louis se rozhlédl, uviděl přibližující se tvory, vyhodil žebřík z okna, šplhal dolů a odíral si lokty a kolena o cihlovou zeď.

Co chvíli obracel pohled vzhůru, ale nikde tam v té chladné jarní temnotě nebyla zrcadla, takže neměl potuchy, zda ho něco pronásleduje.

#

Odjížděli Debbiiným vozem, mířili na západ vzhůru do hor. Louis měl na sobě šaty, které si nechal u Debbie, když jí v lednu pomáhal malovat byt, staré džínsy, zelené triko a tenisky, jež si zacákal barvou. Měla doma pouze jediné zrcadlo, které se dalo přenést, velké pětáctyřicetkrát šedesát centimetrů, zasazené ve starodávném rámu. Louis je strhl ze zdi nad krbem a vzal s sebou. Prozkoumal každý centimetr vozu, než jí dovolil nastoupit.

"Kam jedeme?" zeptala se, když na vrcholu za Niderlandem odbočili na jih na Horskou silnici. Napravo viděli ve slabém měsíčním světle Kontinentální předěl. Jak se úzká cesta klikatila vzhůru, reflektory auta ozařovaly černou stěnu borovic a jazyky sněhu.

"Jeď do Leeiny chaty," vysvětloval Louis. "Západně od staré cesty Rollinsonovým průsmykem."

"Tu chatu znám," řekla Debbie. "Lee tam bude?"

"Je pořád v Des Moines," odpověděl. Rychle zamrkal. "Volala mi včera odpoledne chvíli před tebou. Našla si nějakou... bulku. Byla tam u doktora, ale na biopsii přiletí sem."

"Louisi, já..." začala Debbie.

"Tady odboč," přerušil ji Louis. Poslední tři kilometry jeli mlčky.

#

V chatě byl malý agregát k napájení světel a chladničky, ale Louisovi se nechtělo uvádět ho venku v té tmě za chatou do provozu. Požádal Debbie, aby zůstala ve voze, vzal zrcadlo a odnesl je dovnitř, zažehl dvě z velkých svíček, které Lee nechávala u vchodu, a prošel všechny tři malé místnosti chaty. Zrcadlo odráželo jen třepotavý plamínek svíčky, jeho bledou tvář a vytřeštěné oči. Než zamával na Debbie, aby šla dovnitř, v krbu už hořel oheň a pohovka byla rozložená.

V tancujícím světle plamenů vypadaly Debbiiny vlasy neuvěřitelně rudé. V očích se jí zračila únava.

"Do rána zbývá jen pár hodin," řekl Louis. "Až vstaneme, zajedu do Niderlandu pro nějaké zásoby."

Debbie se dotkla jeho paže. "Louisi, mohl bys mi říct, co se vlastně děje?"

"Počkej, počkej," odbyl ji a pohled upíral do temných koutů. Ještě něco. Svlékni se."

"Louisi..."

"Svlékni se!" Louis už ze sebe strhával triko a džínsy. Když se oba zbavili oblečení, postavil zrcadlo na židli, stoupl si s Debbie před něj a začali se pomalu otáčet. Když byl konečně spokojen, klesl na kolena a vzhledl k Debbie. Stála tam zcela nehybně a světlo ohně se mihotalo na jejích bílých nadrech a ryšavých chloupcích. Zdálo se, že pihy na jejích ramenou

a klíčních kostech přímo září.

"Ach bože," řekl Louis a skryl si tvář v dlaních. "Bože, Deb, musíš si myslet, že jsem se dočista zbláznil." Sedla si k němu a prsty mu přejížděla po zádech. "Nevím, co se děje, Louisi," zašeptala, "ale vím, že tě miluji." "Řeknu ti..." začal Louis a cítil, jak ho neúprosný tlak v hrudi nutí vzlykat.

"Ráno," zašeptala Debbie a jemně ho políbila.

Laskali se zvolna a rozvážně, čas se zpomalil a vnímání se podivně zesílilo, snad to bylo tou pozdní hodinou, cizím místem nebo rozplývajícím se pocitem ohrožení. Když se oba dostatečně vzrušili/ Louis zašeptal: "Počkej chvílku." Lehl si na bok, nejdříve rukou a pak ústy ji přejížděl po řadrech, až jí bradavky ztuhly, líbal oblínu jejího břicha, potom jí rukou rozevřel stehna a posunul se níž.

Zavřel oči a představil si kotě lízající mléko. Ochutnával tu slanou nasládlou moře, jak Debbie vhlhla a otevírala se mu čím dál víc. Hladil její hladkou pleť na vnitřní straně stehen, dech se jí zrychloval a mísil se s tlumenými vzdechy rozkoše.

Vtom se ozvalo slabé zasyčení. Světlo se rozzářilo a zakmitalo.

Louis se otočil a sklouzl z pohovky. Cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Připadal si bezbranný a nahý. Rozhlédl se a sípavě se zasmál.

"Co je?" zašeptala Debbie. Ani se nepohnula.

"Byla to jen svíčka, kterou jsem postavil na podlahu," pošeptal jí. "Knot se utápí ve vosku. Sfouknu ji."

Když se vracel k pohovce, zarazil se a zvědavě pohlédl do zrcadla opřeného na židli.

Světlo ohně tam skotačilo po Louisově rozpalené tváři a Debbiiných bílých stehnech, oba se lehce leskli potem. Při pohledu z tohoto úhlu ozařovalo tancující světlo její rusý klín a růžové ohanbí natolik jemně, že to vůbec nebylo pornografické. Louis cítil, jak ho zaplavují vlny čisté lásky.

Ve chvíli, kdy se od zrcadla odvracel, zachytil koutkem oka pohyb. Šedozelený záblesk uprostřed růžové pleti. Nebyl delší než pár centimetrů. V tom tlumeném světle se pomalu vysouvala masitá tykadla, jemně se kývala a otáčela, jako by zkoumala vzduch.

#

"Nevěděl jsem, že se zajímáš o onkologii," řekl doktor Phil Collins. Seděl za přeplněným stolem a zubil se na Louise.

"Myslel jsem, že sedíš na univerzitě a z fyzikálních laboratoří tě nedostanou ani párem volů."

Louis pozoroval svého bývalého spolužáka. Sám byl unavený a nebylo mu do žertování. Nespál už dvaapadesát hodin, připadalo mu, že má pod víčky písek a skleněné střepy. "Potřebuji se podívat na ozařovací část terapie," vysvětlil mu.

Collins poklepal pěstěnými nehty na stůl. "Louisi, my tady prostě neprovádíme okružní prohlídky pokaždé, kdykoli o to někdo projeví zájem."

Louis s přemáháním udržel svůj hlas v klidu. "Podívej, Phile, moje matka zemřela na rakovinu před několika týdny. Má sestra se právě podrobila biopsii, která odhalila zhoubný nádor. Moje snoubenka byla před několika hodinami hospitalizována v Boulderské všeobecné. Má rakovinu jícnu. Je dost silné podezření na onemocnění dělohy. Takže... dovolíš mi sledovat tu proceduru, nebo ne?"

"Kristepane," vydechl Collins. Pohlédl na hodinky. "Pojďme, Louisi, můžeš si to prohlédnout se mnou. Pan Taylor je objednan asi tak za dvacet minut."

Pacientovi bylo čtyřicet sedm, ale vypadal o třicet let starší. Oči měl propadlé a protkané popraskanými žilkami. Ve světle zářivky měla jeho pokožka nažloutlý odstín. Vlasy mu vypadaly a Louis si všiml malých krvavých podlitin pod kůží.

Stáli za olověným štítem a dívali se tlustými průzory. "Léky v tom hrají významnou roli," vysvětloval Collins. "Oslabují následky a doplňují ozařovací kúru."

"Ozařování hubí rakovinu?" zeptal se Louis.

"Někdy," odpověděl Collins. "Kromě těch buněk, které zešilely, bohužel ničí i ty zdravé."

Louis přikývl a zvedl kapesní zrcátko. Když bylo zařízení spuštěno, vydávalo tichý vtíravý zvuk. Z hrotu přístroje vyšlehl fialové světlo. Louis si uvědomil, že podobně září přístroje na odpuzování hmyzu, které vidal v nočních zahradách. Bylo to světlo posunuté mimo viditelné spektrum, ale tohle bylo tisíckrát jasnější.

Začali se objevovat nádoroví slimáci. Vylézali z lebky pana Taylora a divoce mrskali tykadly. To oslnivé světlo je přitahovalo. Natahovali se až ke čtvrt metru vzdálené čočce přístroje, plazili se po hladkém kovu, někteří spadli na podlahu, ale okamžitě šplhali zpět na stůl, prolézali pacientovým tělem, o chvílku později mu znovu vylezli z lebky a opět se natahovali vzhůru.

Slimáci, kteří se dostali ke zdroji záření gama, spadli mrtví na podlahu. Když fialové světlo zhaslo, zbylí slimáci se vrátili do temnoty pacientova těla.

"Snad ti to něco napoví o tom, jakou terapii používáme," řekl Collins. "Je to frustrující záležitost, protože si nejsme příliš jisti, proč a jak to všechno funguje, ale nějaké pokroky děláme."

Louis zamrkal. Pan Taylor byl pryč. Fialová záře zmizela. "Ano," řekl. "Myslím, že to pomáhá hodně."

#

O dva dny později seděl Louis u lůžka své sestry v přítmí nemocničního pokoje. Druhá postel byl prázdná. Louis proklouzl dovnitř uprostřed noci. Všude panovalo ticho, rušené jen šuměním klimatizace a občasným zavržením gumových podrážek na chodbě. Lee spala. Louis vztáhl ruku v rukavici a dotkl se jejího zápěstí těsně pod zeleným nemocničním identifikačním náramkem. "Myslel jsem, že to bude hračka, holka," šeptal. "Vzpomínáš na filmy, které jsme sledovali, když jsme byli malí? Vzpomínáš na Jamese Arnesse ve Věci? Zjistí, co je zabíjí, a použij to." Louis cítil, že se mu znovu zvedá žaludek, a tak zaklonil hlavu a zhluboka dýchal. O chvíli později se napřímil, setřel si studený pot z

čela, ale zarazil se, když se kůže tlusté rukavice dotkla jeho pokožky. Znovu uchopil Lee za zápěstí. "Život není peříčko, holka. Pracoval jsem po nocích na univerzitě v laboratoři velkých energií, a tak bylo docela jednoduché ozářit pár věcí tou Mácovou hračkou, kterou slátal pro studenty, aby jim ukázal účinky ionizovaného záření."

Lee se pohnula a zlehka zasténala ze spánku. Kdesi třikrát zazněl zvonek, potom ztichl. Louis slyšel, jak si dvě zdravotní sestry cestou na sesternu tlumeně povídají o tom, že si udělají až do dvou přestávku. Louis nechal svou ruku v rukavici nepatrný kousek od Leeina zápěstí.

"Ježíši, Lee," zašeptal. "Vidím celé spektrum pod sto angstrómů. Tak jako oni. Chci ty rakovinové upíry přilákat na stejné záření, na které reagovali nádoroví slimáci. Byl jsem tu už včera v noci - na jednom velkém pokoji - , abych si to ověřil. Oni opravdu přicházejí, holka, ale nezabíjí je to. Houfují se kolem ozářené látky jako můry kolem žárovky, ale nezahubí je to. Dokonce i nádoroví slimáci potřebují vysokou dávku, když je chceš dostat všechny. Víš, začal jsem s nízkým ozařováním, které tady používají, a zjistil jsem, že jich na to moc nedostanu. Abych měl jistotu, musel jsem pořádně přidat. Víš, teď je ze mě něco jako chodící Černobyl, holka."

Louis zmlkl, rychle se přesunul do koupelny, sklonil se nad mísu a co nejtíšeji se vyzvracel. Potom si rukama v tlustých rukavicích opláchl obličej a vrátil se k Leeině posteli. Spala, lehce se mračila. Louis si vzpomněl na dětství, jak se vkrádal do jejího pokojíčku, aby ji vylekal užovkou, stříkácí pistolí nebo pavoukem. "A jde se na to," řekl a sundal si rukavice.

Ruce mu zářily jako pětiprstá modrobílá slunce. Louis se díval do zrcátek zavěšených na krepě klobouku, jak to světlo zaplňuje pokoj jako studený oheň. "Nebude to bolet, holka," šeptal, když jí rozepínal horní dva knoflíčky na pyžamu. Její ňadra byla drobná, ne větší než tehdy, když ji v patnácti letech šmíroval ve sprše. Usmál se, když si vzpomněl na výprask, který za to dostal, a potom položil pravou ruku na její levé ňadro.

Chvilku se nic nedělo. Pak začali z Leeina těla vylézat nádoroví slimáci, tykadla měli vztyčená jako houbovitě periskopy, jejich šedozelená barva bledla v jas Louisovy zářící ruky.

Prolézali do něj dlaní, zápěstím, hřbetem ruky. Louis zalapal po dechu, když ucítil, jak se sunou jeho tkáněmi, a přestože ten pocit byl sotva patrný, byl velmi nepříjemný, jako kdyby mu někdo cévami provlékal drát jen při lokálním umrtvení. Louis napočítal šest... osm těch tvorů, kteří přešli z Leeina ňadra do jeho modrobílé zářící ruky a paže. Nechal dlan v klidu ještě celou minutu poté, co do ní pronikl poslední slimák, a odolával pokušení vykřiknout nebo ucuknout, když viděl, jak se mu na předloktí vlní kůže, když jeden z těch tvorů prolézal jeho tělem.

Jen tak pro jistotu přesouval dlan nad jejím hrudníkem, krkem a břichem a cítil, jak se ve spánku pohybuje a svádí neúspěšnou bitvu se sedati vy. Objevil se ještě jeden slimák - sotva delší než centimetr - , který vylezl z napjaté pokožky těsně nad její hrudní kostí, ale zdechl dřív, než se dotkl jeho modrobílé kůže, zkroutil se jako list příliš blízko sálajícího ohně.

Louis se napřimil a s pohledem upřeným na široké zrcadlo proti Leeině posteli se zbavil tlusté slupky svého oděvu. Celé jeho tělo zářilo jasně přecházejícím z bílé přes modrobílou až k fialové a nejspíš i ve vlnových délkách, které neviděl ani on. Opět pomyslel na odpuzovače hmyzu, které bývají k vidění na dvorcích a na mimovolně vnímání slepou skvrnou oka, jež zachycuje obrazy na samém okraji zorného pole. Zrcátka zavěšená na klobouku to světlo zachycovala a rozptylovala.

Louis si pečlivě složil šaty, položil je na židli vedle postele a zlehka políbil Lee na tvář. Potom vyšel na chodbu. Jas těla ho předešel, zaplnil prostor modrobílými stíny a rejem neskutečných barev.

Kachlíky na podlaze Louise studily do bosých nohou, když chodil z pokoje do pokoje a přikládal ruce. Někteří pacienti spali, jiní ho sledovali vyvalenýma očima, ale nikdo se ani nepohnul, ani nevykřikl. Louis se tomu z počátku divil, ale když pohlédl dolů, uvědomil si, že poprvé vidí jas svého silně ozářeného masa a kostí bez zrcátek. Jeho tělo bylo jako mihotající se hvězda lidského tvaru. Louis mohl bez obtíží slyšet rádiové vlny jako bzučivé praskání, jako ohromný lesní požár vzdálený několik kilometrů.

Nádoroví slimáci přelézali ze svých obětí na Louise. V tomto patře neměli rakovinu všichni, ale do většiny pokojů mu jen stačilo vejít, aby spatřil horečnatou reakci šedozelených nebo nažloutle bílých červů snažících se ze všech sil dostat k němu. Louis je přijímal všechny. Cítil, jak jeho tělo ty tvory pohlcuje, vnímal šílenou vřavu ve svém nitru. Jen jednou si ještě musel udělat přestávku, aby se vyzvracel. Střeva se zmítala a bouřila, ale v jeho těle bylo tak jako tak tolik pohybu, že to Louis ani nevnímal.

Když se konečně dostal do pokoje, v němž ležela Debbie, sklonil se nad ní, odhrnul pokrývku a vyhrnul její krátkou noční košilku. Přiložil tvář nájemnou oblinu jejího břicha. Nádoroví slimáci se mu přesunuli tváří do krku. Ochotně je spolkl.

Louis se zvedl, opustil svou spící milenkou a přešel do dlouhého sálu, kde většina nemocných čekala již jen na svou smrt.

Rakovinová upířina ho následovali. Pronikali stěnami a podlahami, aby se ho mohli držet. Vedl je do hlavního sálu jako modrobíle plápolající krysar sbor mrtvých dětí.

Zastavil se uprostřed sálu. Kolem něj bylo nejméně dvacet upírů, ale nedovolil jim přiblížit se. Nejdříve obešel všechna lůžka a přijal do sebe poslední nádorové slimáky. Svým nelidským zrakem pozoroval, jak uvnitř pacientů předčasně pukají všechna vajíčka a vypouštějí svíjející se obsah. Než se přesunul do středu sálu, Louis se ujistil, že všichni nádoroví slimáci jsou v něm. Zvedl ruce a pozval rakovinové upíry blíž.

Louis se cítil těžký, dvojnásobně těžký, obtížený smrtí. Pohlédl na své zářící břicho, které se vlnilo larvami živícími se jeho světlem. Rozevřel náruč, zaklonil hlavu, zavřel oči a dovolil rakovinovým upírům, aby se nakrmili.

Ty tvory přitahovalo záření gama, jež sálalo z Louisova těla, a tiché volání jejich larválního potomstva. Lačně se k němu tlačili, odstrkovali se stranou. Louis zkrivil obličej, když ucítil spoustu ostrých bodnutí, zdálo se mu, že je téměř zvedán do vzduchu tou hrůzostrašnou energií, která se tu tak náhle soustředila. Jen jednou našel odvahu podívat se, co se s

ním děje, a když spatřil příšernou křivku upíří hlavy nořící svůj rypek do dutiny jeho hrudníku, znovu zavřel oči a neotevřel je, dokud nebylo po všem.

Louis se zapotácel a přidržel se čela postele, aby neupadl. Rakovinový upír v sále už skončili svůj hodokvas, ale Louis cítil, že je stále ještě obtěžán slimáky. Rozhlédl se.

Tvor stojící nejbliž měl tělo tak nafouklé, že připomínal samičku pavouka křížáka, naplněnou až k prasknutí vajíčky. Průsvitnou tkání viděl Louis zářící nádorové slimáky, kteří se v upírovi zmateně hemžili jako električti úhoři. I přes svou nevolnost a bolest se Louis zasmál. Ať už byl reprodukční a současně vyživovací cyklus těchto tvorů jakýkoli, Louis jej narušil ozářenou potravou - svým masem, které jim nabídl.

Rakovinový upír, jehož pozoroval, se zapotácel, povážlivě se předklonil a ve snaze zadržet pád natáhl své neuvěřitelně dlouhé prsty, takže vypadal doslova jako pavouk. V jeho boku a bříše se rozevřely modrobílé rány. Z nich se v náporu divoké energie vyvalili dva nadmutí a zmítající se slimáci. Rakovinový upír nahrbil hřbet, zvedl rypek a vydal zvuk, který Louisovi připadal, jako by někdo skřípal nehty po školní tabuli.

Slimáci si razili cestu ven z upírova rozcupovaného břicha, kupili se na podlaze, svíjeli se v kaluži ultrafialové krve, vypařovali se a scvrkávali jako skuteční slimáci, které jednou Louis viděl posypané solí. Rakovinový upír sevřel v křeči své rozšklebené, vykuchané břicho, potom sebou několikrát škubl a zemřel, kostnatá ramena a dlouhé prsty se mu pomalu zachvívaly jako nohy rozšlápnutého pavouka.

Ozývaly se výkřiky, lidské i nelidské, ale Louis si jich nevšímal, když pozoroval smrtelný zápas dvou tuctů přízračných bytostí v místnosti. Zrak se mu už změnil nevratně, takže postele s lidskými pacienty byly jen mlhavými stíny v nesmírném prostoru vybuchujícím ultrafialovou a infračervenou září, avšak převládala modrobílá koróna jeho vlastního těla. Ještě jednou se vyzvracel, udeřil se pěstí do žaludku, aby s krví vydávil i umírající slimáky, to však byla jen drobná nepřijemnost. Dosud měl dost sil a zdálo se mu, že tomu tak bude navždy.

Louis pohlédl dolů, skrze podlahu, skrze patero podlah, a spatřil nemocnici jako průhledný plastik protkaný energetickými pavučinami elektrického vedení, světly, přístroji a živými organizmy. Mnoha organizmy. Ty zdravé zářily jemně oranžově, ale viděl i světle žluté záněty, zasedlé gangrény a tepající černá ložiska rašící smrti.

Překročil vysychající těla rakovinových upírů a kaluže kyseliny, které byly ještě před chvilkou zmítajícími se slimáky. Přestože viděl skrze zdi, otevřel široké dveře a vyšel na terasu. Noční vzduch byl chladný.

Čekali tam, přitahováni neobvyklým světlem. Stovky žlutých očí se otočily vzhůru a zíraly na něj z modročerných jamek vyhloubených v mrtvolných tvářích. Ústa jim pulzovala. Zatímco se na ně Louis díval, přiblížily se další stovky těch podivných tvorů.

Louis zvedl zrak a uviděl více hvězd, než kdy lidské oko spatřilo, protože na nočním nebi pableskovalo nespočetné množství zdrojů záření gama a úponků nevyslovitelných barev. Pohlédl dolů, kde se scházeli další a další upíří, už jich muselo být aspoň tisíc, jejich bledé tváře zářily jako svíce v procesí. Louis se modlil za jediný zázrak. Modlil se, aby je mohl nakrmit všechny. "Dnes v noci, Smrti," zašeptal hlasem příliš tichým na to, aby ho zaslechl i on sám, "tě čeká smrt."

Louis přistoupil k zábradlí, pozvedl paže a vydal se dolů k těm, kteří čekali.

VANNI FUCCI V PEKLE STRÁDÁ, OSUDU SE NEPODDÁVÁ

Svého posledního dne na zemi vstal bratr Freddy pozdě, osprchoval se, oholil si všechny brady, nalakoval si vlasy, použil svůj televizní make-up, oblékl si vzorkové bílé šaty s vestou, růžovou košili, uvázal úzkou černou vázanku a obul si bílé boty. Pak se vydal do kanceláře, aby pojedl předhalelujanskou snídani, než začne pracovat ve svém Halelujanském snídaňovém klubu. Snídal se sestrou Donnou Lou, sestrou Betty Jo, bratrem Billym Bobem a Georgem. Ti čtyři žvýkali loupáčky a usrkávali kávu, zatímco břídicově šedá obloha za desetimetrovou stěnou z tónovaného neprůstředného skla začala šednout. Z temnoty časného alabamského jitra se náhle jako by zhmotnily chomáče budov tvořících Halelujanskou biblickou kolej a Vysokou školu křesťanské ekonomie bratra Freddyho. Dál na východ se nad pekanovým porostem tyčil vrcholek umělé hory Sinaj. Hora, po jejíchž úbočích se točila Dráha šílené myši, stála uprostřed biblické části Freddyho Parku znovuzrození rodinné zábavy a všekřesťanských setkání. O něco blíž vykrajoval z mračny pokryté oblohy temný oblouk Svätý paprsek, jedna z šesti obrovských satelitních antén, stojících na pozemcích Střediska biblického vysílání bratra Freddyho. Bratr Freddy vrhl letmý pohled na deštěm vyhrožující nebe a usmál se. Na tom, co nabízel skutečný svět za oknem jeho kanceláře, přece vůbec nezáleželo. Celostěnné "vyhlídkové okno" v Halelujanském snídaňovém klubu tvořila obrovská televizní obrazovka v ceně 38 000 dolarů, která den co den, ráno co ráno, přehrávala tentýž dvaapadesátiminutový program - záznam pečlivě vybraného májového východu slunce. V Halelujanském snídaňovém klubu bratra Freddyho bylo věčné jaro.

"Jak vypadá dnešní program?" zeptal se bratr Freddy, když si nalil kávu a rukou s delikátně odtáženým malíčkem, na němž se v záři nástropních světel zaleskl růžový prsten, pozvedl šálek k ústům. Do začátku programu zbývalo deset minut.

"První půlhodinku je obvyklý úvod bratra Beaua, následuje vaše zahajovací řeč a Prosba druhá v modlitbě, pak má sbor Halelujanského snídaňového klubu šest a půl minuty na to, aby zazpíval skladbu Jsme na prahu zázraku a směs experimentálních křesťanských hitů, a pak nastupují vaši Snídaňoví hosté," odpověděl bratr Billy Bob, šéf režie.

"A koho tady dneska máme?" zeptal se bratr Freddy.

Bratr Billy Bob zvedl svůj poznámkový blok. "Je to Marek, Matouš a Lukáš - Zázračná trojčata a hlasatelé evangelia, Bubba Deeters, který chce vyprávět příběh o tom, jak mu Bůh nařídil, aby se ve Vietnamu vrhl na ruční granát, bratr Frank Flinsey, který propaguje svou knihu Dni po dnech poté a Dale Evans."

Bratr Freddy se téměř neznatelně zamračil. "Myslel jsem, že dnes tady měl být Pat Boone," řekl tiše. "Mám rád Pata."

Bratr Billy Bob zčervenál a naškrábal si něco na desky tlustého bloku. "Rozumím, pane," řekl. "Pat tady dnes opravdu chtěl být, jenže včera večer se zúčastnil Swaggartovy show, dnes odpoledne má osobně vystoupit s Pavlem a Janem na Bakersfieldské obrodě a zítra ráno musí být v senátu, aby vyslechl svědeckví týkající se těch satanských poselství, která můžete zaslechnout na cédečkách, když zamíříte laser mezi drážky."

Bratr Freddy si povzdechl. Do zahájení zbývaly čtyři minuty. "Dobrá," přikývl. "Ale pokuste se ho zajistit na příští pondělí. Pat se mi líbí. Donno Lou? Tak jak nám to jde s Prací Páně, co, děvenko?"

Sestra Donna Lou Pattersonová, hlavní revizorka obrovského království bratra Freddyho, toho složitého konglomerátu od daní osvobozených religiálních organizací, korporací, duchovních úřadů, škol, zábavních parků a řetězu motelů Znovuzrozených bratrů bratra Freddyho, si upravila brýle. V souladu se svou funkcí byla oblečena do bezového pracovního obleku, jehož upjatost byla zmírněna jen štrasovou broží Halelujánského snídaňového klubu, která ladila s umělými kamínky zdobícími obroučky jejích brýlí. "Projektovaný zisk pro tento fiskální rok dosáhne částky 187 milionů dolarů, to znamená tříprocentní nárůst proti roku loňskému," odpověděla. "Aktiva duchovních úřadů jsou zatím 214 milionů s nedořešenými dluhy ve výši 63 milionů dolarů, plus minus 3 miliony, podle toho, zda se bratr Carlisle rozhodne nahradit Gulfstream novým Learem."

Bratr Freddy přikývl a obrátil se k sestře Betty Jo. Do začátku zbývaly tři minuty. "Tak jak jsme uspěli včera, sestro?" "Vysílání bylo rozloženo takto: sedmadvacet vysílacích dílů Arbitron, pětadvacet a půl Nielsen," odpověděla drobná žena v bílém. "Připojily se tři nové kabelové společnosti - dvě v Texasu, jedna v Montaně. Běžné kabelové vysílání bylo zaregistrováno v 3,37 milionu domácností, to je o 0,6 procenta více než v minulém měsíci. Poštovna včera přijala a roztrídila 17 385 zásilek, což doplnilo týdenní bilanci na 86 217. Devadesát šest procent včerejších zásilek obsahovalo dary. Třicet devět procent z nich ještě navíc žádalo o vaši Zprostředkující přímluvu. Celkový příjem ze zásilek je letos zatím 3 585 220 dolarů, s odhadovaným zvýšením o dalších dva a půl milionu, které by ještě měly přijít do konce tohoto fiskálního roku."

Bratr Freddy se usmál a přenesl svůj pohled na Georga Cohena, nejvyššího radu Duchovních úřadů Znovuzrozených bratrů bratra Freddyho. "Georgi?" Do začátku zbývaly dvě minuty.

Hubený muž v tmavém obleku si pomalu odkašlal. "IRS pokračuje ve svých výhrůžkách, ale nemají se o co opřít. Protože ale všechny vaše duchovní úřady spadají pod výjimku Duchovních úřadů Znovuzrozených bratrů, nemusíte přiznávat vůbec nic. Huntsvillské noviny uvedly, že dům vaší dcery byl odhadnut najeden a půl milionu, a vědí i to, že ranč vašeho syna byl postaven s pomocí třímilionové půjčky duchovní správy, ale když dojde na platy, nemají v ruce nic víc než dohady. A i kdyby se jim něco podařilo zjistit, což se jim nepodaří..., oficiální roční příjem, který vám vyplácí správní rada, dosahuje výše pouhých 92 300, z čehož jste skoro třetinu odvedl zpět duchovní správě. Samozřejmě, že vaše žena, dcera, zeť a sedm dalších rodinných příslušníků dostává podstatně štedřejší platy, ale nemyslím si, že by..." "Děkuju ti, Georgi," přerušil ho bratr Freddy. Vstal, protáhl se a přešel k barevnému monitoru, který byl připojen k počítačovému terminálu na jeho pracovním stole. "Sestro Betty Jo, říkalas, že máme několik tisíc žádostí o modlitbu Zprostředkující přímluvy?"

"Ano, bratře," přisvědčila žena v bílém a položila malou ruku na ovládací pult vedle své židle.

Bratr Freddy se usmál na Georga Cohena. "Řekl jsem těm lidem, že se osobně pomodlím nad jejich dopisy, jestliže zašlou vhodný milodar," řekl. "Nevidím důvod, proč bych to nemohl udělat právě teď. Mám ještě třicet vteřin, než bratr Beau začne se svým úvodem. Betty Jo?"

Žena stiskla tlačítko a usmála se, když se na obrazovce rozběhl seznam obsahující tisíce jmen. Za každým z nich bylo několik písmen určujících kategorii požadované přímluvy. Kód vycházel z údajů formuláře provázejícího milodar: Z - zdraví, MP - manželské problémy, \$ - finanční obtíže, DV - duchovní vedení, OH - odpuštění hříchů a tak dále. Kategorii bylo sedmadvacet. Každý z dvou set poštovních operátorů bratra Freddyho dokázal denně opatřit kódem více než čtyři sta žádostí o Přímluvu, průběžně třídit obsah zásilek na dopisy, hotové peníze a šeky a současně při tom klepat na klávesnici svého počítače příslušnou odpověď.

"Milovaný Pane," začal zpěvným hlasem bratr Freddy, "vyslyš naše modlitby, přijmi naši prosbu a smiluj se nad těmi, za které se na Tebe obracíme ve jménu pána Ježíše..." Seznamjmen a kódů proletěl obrazovkou v bleskovém sledu, až nakonec zbyla jen temná plocha s blikajícím kurzorem. "Amen."

Bratr Freddy se obrátil na podpatku a vyrazil v čele malé skupinky, která se s ním pokoušela udržet krok, třicetimetrou chodbou ke studiu Halelujánského snídaňového klubu. Přesně v té chvíli se dvašedesát monitorů rozmístěných v chodbách, kancelářích a sálech Vysílacího střediska rozzářilo úvodními obrazy doprovázenými triumfální hudbou.

#

Bratr Freddy si uvědomil, že v programu něco neklape, zhruba v osmácté minutě, když uvedl Dalea Evanse, a pak už jen bezmocně zíral, jak do záběru vstupuje vysoký hubený muž s tmavou pleť a dlouhými černými vlasy. Bratr Freddy snadno poznal, že ten muž je cizinec; návštěvník měl dlouhé vlasy stočeny do hustých prstýnků, které mu splývaly až na ramena. Na sobě měl drahý oblek s vestou, který vypadal jako hedvábný, jeho bezchybně vyleštěné boty byly ruční práce z měkké italské kůže, bílý límec a manžety oslňovaly svou neposkvrněností a zlaté manžetové knoflíčky se leskly v záři studiových reflektorů. Bratru Freddymu bylo okamžitě jasné, že muselo dojít k nějakému omylu. Jeho obvyklí hosté - navzdory osobnímu bohatství - dávali převážně přednost polyesterům, pastelovým košilím a zástřihu podle jihokarolínské módy, aby zůstali v kontaktu se svými televizními stoupenci.

Bratr Freddy nahlédl do poznámek a pak vrhl bezmocný pohled na šéfa režie. Bratr Billy Bob pokrčil rameny v hlubokém zmatku, který bratr Freddy sice cítil, ale nemohl dát před rudě zářícím okem kamery ani v nejmenším najevo. Halelujánský snídaňový klub se pyšnil tím, že se současně živě vysílá ve třech časových pásmech. Bratr Freddy se usmál na přicházejícího vetřelce a přál si, aby se v minulosti více zabýval předem nahranými programy, jimž dávala

přednost převážná část jeho konkurentů. Bratr Freddy byl vždycky hrdý na fakt, že nenosil v průběhu programu sluchátka, která by mu umožnila slyšet režisérovy připomínky a poznámky, a místo toho se vždy spoléhal jen na ruční signály bratra Billyho Boba a svůj vlastní dokonale vytrénovaný smysl pro načasování a ovládání situace. Teď, když bratr Freddy vstal, aby si potřásl se snědým cizincem rukou, přál si ta sluchátka mít, aby věděl, o co jde. Přál si, aby mohli do programu vložit nějaký reklamní šot. Přál si, aby mu někdo konečně řekl, co se to tady děje.

"Dobré ráno," usmál se bratr Freddy přívětivě a vyprostil ruku z cizincova pevného stisku. "Vítejte v Halelujánském snídaňovém klubu." Vrhл rychlý pohled na bratra Billyho Boba, který cosi usilovně mumlal do svého miniaturního mikrofonu. Kamera číslo tři začala najíždět na detail cizincova obličeje. Kamera číslo dvě obracela objektiv k dlouhým gaučům, kde seděla Zázračná trojčata, Bubba Deeters a Frank Flinsey, pod jehož vojensky přistříženým knírkem se chvěl mechanický úsměv. Další kamery ukazovaly zářící přátelský úsměv bratra Freddyho v zatím jen mírně zpcenené tváři. "Děkuji vám, na tohle setkání jsem se už dlouho těšil," odpověděl cizinec, když usedl do velurového křesílka vedle stolu bratra Freddyho. V mužově hlubokém hlase byla slabá stopa italského přízvuku, i když jeho angličtina byla zcela bezchybná.

Bratr Freddy si sedl také a s poněkud křečovitým úsměvem vrhl pohled na bratra Billyho Boba. Režisér pokrčil rameny a rukou udělal signál "pokračujte".

"Omlouvám se," prohlásil bratr Freddy, "ale asi jsem trochu popletl jména. Předpokládám, že vy nejste můj drahý přítel Dale Evans." Pak se odmlčel a upřel pohled do cizincových hnědých očí. Zarazil ho odpor a zloba, které tam zahlédl, a přál si, aby se skutečně jednalo jen o organizační chybu, a ne o akt politického terorismu nebo nějakého židovského šílence, kterému se podařilo obejít příslušníky bezpečnostní služby. Bratr Freddy si velmi silně uvědomoval, že vysílání právě v této chvíli sledují lidé ve více než třech milionech domácností.

"Máte pravdu, já nejsem Dale Evans," přikývl cizinec., Jmenuji se Vanni Fucci." Znovu ten náznak italského přízvuku. Bratr Freddy si všiml, že jméno bylo vysloveno jako Vá-ní Fú-čí. Bratr Freddy neměl nic proti Italům, naopak, vyrostl v Greenville v Alabamě a znal jich proto celou řadu osobně. Předpokládal, že většina Italů jsou katolíci, tudíž nikoli křesťané, a proto nemají zájem ani na něm, ani na jeho úřadu. Teď se však z tohoto konkrétního Itala stal jistý problém. "Pane Fucci," usmál se bratr Freddy, "mohl byste našim divákům říci, odkud jste?"

Vanni Fucci obrátil upřený pohled ke kameře. "Narodil jsem se v Pistoji," řekl, "ale posledních sedm set let žiji v Pekle." Úsměv bratra Freddyho ještě více zeškrobovatěl, nicméně nezmizel. Vrhл pohled vlevo, na Billyho Boba. Režisér zuřivě opakoval posuněk, kterým si črtal hvězdu na levé straně hrudi. Bratr Freddy se v tom nejdřív snažil najít symbol nějaké obskurní víry, ale pak mu došlo, co mu chce režisér naznačit. Už zavolali bezpečnostní službu... nebo policii. Za stěnou reflektorů a kamer rychle utíchal obvyklý šum, tlumené pokašlávání a další zvuky tří set živě přítomných diváků, kteří tvořili běžnou kulisu každého vysílání. V publiku se rozhostilo mrtvolné ticho.

"Aha," přikývl bratr Freddy a mírně se usmál. "Rozumím. Už vás chápu, pane Fucci. V určitém slova smyslu jsme my všichni, kdož jsme hřešili, strávili nějaký čas v pekle. Jen díky milosrdenství Ježíšovu se nakonec nedostaneme na tuto poslední adresu. Kdy jste vy konečně pochopil a přijal Krista jako svého Spasitele?"

Vanni Fucci se usmál a v tmavé tváři zableskly bílé zuby. "Nikdy," odpověděl. "V mé době nebyl žádný člověk - jak říkáte vy, fundamentalisté - 'spasen'. Byli jsme v kostelích pokřtěni už jako děti. Ale já udělal jako mladý muž určitou malou chybu a váš takzvaný Spasitel se rozhodl odsoudit mě k věčnému a nelidskému utrpení v sedmé bolgii osmému kruhu pekelného."

"Á-ha," naklonil bratr Freddy opatrně hlavu ke straně. Pootočil se v křesle a mávl na obsluhu kamery jedna, aby najela na velký detail jeho hlavy. Pak počkal, až celou obrazovku kontrolního monitoru zaplní jeho tvář, a pokračoval: "Jsme právě uprostřed velmi zajímavého rozhovoru s naším hostem, panem Vannim Fuccim, ale obávám se, že jej budeme muset na chvíli přerušit. Zatím vám ukážeme záznam ze slavnosti, na které jsme spolu s bratrem Beauem vysvětili nový Svátý paprsek, uvedený do provozu minulý týden v Amarillu. Beau?" Hranou ruky, která byla pochopitelně mimo objektiv kamery, si bratr Freddy několikrát opakovaně přešel po krku. Billy Bob s pochopením přikývl, obrátil se ke kabině techniků a spěšně promluvil do mikrofonu.

"Ne," zavrtěl Vanni Fucci hlavou, "myslím, že budeme raději pokračovat v našem rozhovoru."

Na všech obrazovkách se náhle objevil panoramatický záběr celé scény. Zázračná trojčata nehybně seděla s nechápavými výrazy na tvářích a podrážky jejich malých bot vypadaly jako řada vykřičníků. Reverend Bubba Deeters pozvedl pravou ruku, jako kdyby se chtěl poškrábat na hlavě, pak se ale podíval na kovový hák, který měl místo ní a který byl připomínkou Boží vůle z Vietnamu, a spustil paži zpátky na pohovku. Frank Flinsey, hlavní technik, zíral v úžasu střídavě na tři kamery, jejichž kontrolky vyhasly, a pak zpět na obrazovky, na kterých dál běžel obraz. Bratr Freddy ztuhl s rukou stále ještě pozvednutou ke krku. Jediný Vanni Fucci se tvářil naprosto nevzrušeně.

"Myslíte si," pokračoval vzápětí italský host, "že kdyby Dale odešla dříve než Trigger, dal by si ji Roy také vycpat a pověsit ve svém obývacím pokoji?"

"He?" vypravil ze sebe bratr Freddy. Podobné zvuky vydávají jen velmi staří lidé, a to většinou ve spánku.

"To byl jen takový nápad," pokračoval Vanni Fucci. "Předpokládám, že byste byl raději, kdybychom se vrátili k původnímu rozhovoru o mé vlastní situaci?"

Bratr Freddy přisvědčil. Koutkem oka zahlédl tři uniformované příslušníky bezpečnostní služby, kteří se pokoušeli proniknout na scénu. Jak se zdálo, spustil někdo kolem jeviště stěnu z dokonale čirého plexiskla.

"Abych řekl pravdu, nejsem v Pekle celých sedm set let," pokračoval Vanni Fucci, "jen šest set devadesát. Ale víte, jak pomalu čas v takové situaci ubíhá. Jako v zubní ordinaci."

"Ano," přisvědčil bratr Freddy a vyznělo to jen o málo lépe než neartikulované zakvičení.

"A věřil byste, že jedna prokletá duše z každé bolgie má během našeho věčného trestu povolenu návštěvu smrtelného světa? Něco jako váš americký zvyk povolit uvězněnému člověku jeden telefonát."

"Ne," zasípal bratr Freddy a odkašlal si. "To ne."

"Ale ano," odbyl ho Vanni Fucci. "Já si myslím, že tahle návštěva má ještě zesílit naše trápení, má nám připomenout všechny ty slasti, které jsme kdysi znali. Něco takového. Víte, povolují nám na tu návštěvu jen patnáct minut, abychom si toho potěšení zase nemohli užít moc, chápete."

"Ne," vyrazil ze sebe znovu bratr Freddy a s radostí konstatoval, že jeho hlas zní silněji. Ta jediná slabika zněla jakoby moudře, pobaveně a s mírným nadhledem. Rozhodoval se, který biblický verš použije, protože si uvědomil, že je na čase ovládnout konverzační pole.

"Já o to nijak nestál," ušklíbl se Vanni Fucci. "Háček je v tom, že všechny prokleté duše v sedmé bolgii osmému kruhu zvolily ve veřejném hlasování mě, abych navštívil právě tuhle vaši show." Vanni Fucci se naklonil kupředu, dokonale bílé manžety mu vyjely z rukávů saka a zlaté knoflíčky se zatřpytily. "Víš, co je to bolgia, bratře Freddy?"

"Hm.. ne," odpověděl po pravdě bratr Freddy, kterému dotaz mírně narušil chod myšlenek. Verš už zvolil, ale právě v tomto okamžiku se mu nezdál zvlášť příhodný. "Nebo vlastně... ano. Bolgia byla ta hraběnka nebo kněžna, která měla ve zvyku kdysi ve středověku trávit lidi."

Vanni Fucci se opřel v křesle a ztěžka si povzdechl. "To ne," řekl. "Ty myslíš Lukrécii Borgiu. Bolgia je slovo z mého rodného jazyka a znamená jak 'jámu', tak 'kapsáře'. Osmý kruh pekelný má deset takových bolgií, naplněných sračkami a hříšníky."

Tiché auditorium už tiché nebylo. I kameraman při těch slovech zalapal po dechu. Bratr Freddy se podíval na monitor a zavřel oči, když si uvědomil, že jeho vlastní Halelujanský snídaňový klub, ten nejdokonalejší křesťanský program na světě, se právě navždy zapsal do dějin vysílání TBN a CBN jako první program, který vyslal do éteru slovo "sračka". Představil si, co tomu řekne nejvyšší správní rada. Fakt, že sedm z jedenácti členů rady byli současně jeho příbuzní, tu myšlenku nijak nezpříjemnil.

"Poslyšte, to už je..." začal bratr Freddy upjatě.

"Četl jste Komedii!" zeptal se Vanni Fucci.

V očích toho muže bylo něco víc než jen zloba a naléhavost. Bratr Freddy došel k názoru, že má co do činění s duševně chorým pacientem na útěku.

"Komedii?" zavrtěl nechápavě hlavou a napadlo ho, jestli ten muž náhodou není nějaký vyšinutý komik a tohle celé nějaký veřejný propagační trik. Mimo prostor jeviště zatím obrátil kameraman kameru a nahlížel zmateně do objektivu. Obrazovky neustále ukazovaly jeden a tentýž obraz - Vanniho Fucciho a bratra Freddyho. Bratr Billy Bob pobíhal od kamery ke kameře, občas zakopl o nějaký kabel, nebo se dostal na konec šňůry svého mikrofonu a ta ho s trhnutím zastavila jako bláznivého jezevčíka na krátkém vodítku.

"Říkal tomu původně Komedie" vysvětloval Vanni Fucci. "Pozdější generace pochlebníků k ní přidaly přívlastek Božská." Zamračil se na bratra Freddyho jako netrpělivý učitel, který čeká od zkušenceho dítěte alespoň nějakou reakci.

"Je mi líto... nerozumím..." začal bratr Freddy. Další kameraman začal svou kameru rozebírat. Ani jeden ze zbývajících objektivů nebyl namířen na scénu. Obraz se nijak neměnil.

"Alighieri?" napověděl Vanni Fucci. "Takový malý, špinavý Florent'án, kterého vzrušovala jedna osmiletá holčička. Za celý svůj mizerný život napsal jen jednu jedinou věc, která je ke čtení." Obrátil se k hostům sedícím na gauči. "No tak, co je to s vámi, copak to nikdo z vás nečetl?"

Zdálo se, že se pět křesťanů na gauči zmenšuje.

"Dante!" vykřikl hezký cizinec. "Dante Alighieri! O co tady jde, gentlemani? Na to, abyste se mohli připojit k Fundamentalistickému klubu, musíte vlastní mozky zaparkovat přede dveřmi a naplnit si lebky senem a pilinami, jak vidím, co? Dante!"

"Počkejte minutku..." začal znovu bratr Freddy a pokusil se vstát.

"Co si o sobě vlastně myslíte, člověče," prohlásil Frank Flinsey, který už stál.

"Kdo si myslíte, u všech všudy, že jste..." zrudl i Bubba Deeters, který vyskočil a začal mávat svým hákem.

"Hej! Hej! Hej!" vykřikla zážračná trojčata a snažila se spustit nohy z gauče na zem.

"SEDNOUT!" To nebyl lidský hlas. Rozhodně ne zesílený lidský hlas. Bratr Freddy kdysi udělal tu chybu, že se na jedné ze svých okružních Křížových výprav postavil přímo pod baterii čtyřiceti obrovských ampliciónů, a to právě ve chvíli, kdy je zvukový technik zkoušel na plný výkon. Tohle bylo podobné. Jenže mnohem horší. Bratr Billy Bob a ostatní lidé se sluchátky na uších si je strhávali z hlav jako šílení a padali na kolena. Z několika horních bodových reflektorů se vysypalo sklo. Publikum na sedadlech, podobno jedinému třístahlavému stvoření, nalehlo zády na opěradla, jednou zasténalo a pak se ponořilo do ticha, které nerušil ani zvuk dechu. Bratr Freddy a hosté stojící před gaučem si sedli.

"Alighieri to dokázal," prohlásil Vanni Fucci tiše klidným konverzačním tónem. "Ten člověk byl mentální trpaslík s představitivostí mola, ale dokázal to, protože to před ním nedokázal nikdo jiný."

"Nedokázal co?" zeptal se bratr Freddy a s výrazem fascinované hrůzy zíral na šilence v ošoupaném velurovém křesílku u svého stolu.

"Stvořit Peklo," odpověděl Vanni Fucci.

"Pitomost!" vykřikl reverend Frank Flinsey, autor čtrnácti knih o konci světa. "Pán Bůh Jehova stvořil peklo, stejně jako všechno ostatní."

"Ano?" obrátil se k němu Vanni Fucci. "A mohl byste mi ukázat, kde se o tomhle mluví v tom pouťovém pytlíku naplněném směskou kmenových historek a šovinistického naparování, kterému vy říkáte Bible?"

Bratru Freddyemu proletělo hlavou, že je docela dobře možné, že ho vzápětí sklátí srdeční záchvat, právě tady, v Halelujanském snídaňovém klubu bratra Freddyho, a to v přímém přenosu před zraky členů tří milionů tří set tisíc

amerických rodin. Ale zatímco v jeho srdci docházelo k fibrilaci a jeho rudá tvář ještě více rudla, mysl mu pádila jako šílená a hledala příslušný biblický verš.

"Dovolte, abych vám vyprávěl o experimentu z roku 1982," usmál se Vanni Fucci, "který byl proveden na univerzitě Paříž-jih. Skupina kvantových fyziků vedených Alainem Aspectem zkoumala chování dvou fotonů, které letěly ze světelného zdroje opačnými směry. Test potvrdil základní teorii kvantové mechaniky - jmenovitě to, že měření provedené na jednom fotonu mělo okamžitý vliv na stav fotonu druhého. Na fotony, pánové, letící rychlostí světla. Je jasné, že žádná informace nemůže být vysílána rychleji než samo světlo, ale akt definování stavu jednoho fotonu okamžitě změnil stav fotonu druhého. Závěr vycházející z tohoto poznatku je tedy očividný, že?"

"Ano?" řekl bratr Freddy.

"Ano?" prohlásilo ozvěnou pět hostů na gauči.

"Přesně," přikývl spokojeně Vanni Fucci. "Potvrzuje totiž něco, co se děje i tady, ve fyzikálním světě, a o čem my, v Pekle, už nějaký čas víme. Realita je vytvarována prvním velkým mozkiem, který se zaměří na její definování a změření. Nové předpoklady vytvářejí nové zákony a upravují vesmírná pravidla. Newton stvořil zákony přitažlivosti a pohybu planet a vesmír se jim přizpůsobil. Einstein definoval vztahy mezi prostorem a časem a vesmír se přizpůsobil se zpětnou platností, aby jim odpovídal. A Dante Alighieri - ten neurotický zakrslý hovnošlápek - vytvořil první srozumitelnou mapu Pekla a Peklo vzniklo, aby uspokojilo představy veřejnosti."

"To je absurdní," podařilo se vypravit bratru Freddy. Tváří v tvář tomu obrovskému nesmyslu - a to zatím pominul rouhání - , který ten bláznivý Ital právě řekl, zapomněl na kamery, na publikum i na všechno ostatní. "Kdyby to byla skutečně... pravda," zvolal bratr Freddy, "pak by se všechno..., celý svět... neustále měnil."

"Přesně," zazubil se na něj Vanni Fucci. Jeho zuby najednou vypadaly drobné, bílé a velmi ostré.

"Pak ale... tedy... ani peklo by už nebylo stejné jako dřív," dokončil svou myšlenku bratr Freddy. "Dante přece psal velmi dávno. Už to musí být alespoň tři sta nebo čtyři sta let..."

"Zemřel roku 1321," potvrdil Vanni Fucci.

"No právě... dobrá... takže..." končil bratr Freddy.

Vanni Fucci zavrtěl hlavou. "Ničemu nerozumíte. Když je myšlenka dostatečně silná a nosná na to, aby předefinovala vesmír, má strašlivou setrvačnou sílu. Představa zůstává, dokud není zformulován nějaký jiný, stejně silný model a přijat všeobecnou představivostí. Teprve pak může nová myšlenka nahradit model původní. Tak například váš Starý zákon žil tisíce let, než ho ten... než ho on... než byl dostatečně předefinován, aby mohl být nahrazen mnohem civilizovanějším, i když poněkud schizofrenickým, Novým zákonem. I ta novější a mnohem slabší verze přežila dalších patnáct set let, nebo tak nějak, než jí začalo hrozit nebezpečí, že její existenci svým alergickým kýčáním zničí moderní vědy."

Bratr Freddy si byl téměř jist, že ho srdeční záchvat nemine.

"Jenže kdo by se unavoval tím, aby předefinoval Peklo?" položil Vanni Fucci řečnickou otázku, na kterou samozřejmě nečekal odpověď. "V tomhle století se k něčemu takovému dostali dost blízko jen Němci, ale jejich vize byly sfouknuty s povrchu zemského dřív, než stačily dostatečně silně zakořenit v masovém podvědomí. Peklo trvá. Naše věčná muka se táhnou dál, a přitom pro ně nemluví víc důvodů než pro existenci vašich malíčků nebo slepých stěev."

Bratr Freddy si uvědomil, že muž, se kterým teď jedná, by mohl být démonem. Velkou část svého života se zabýval démony v modlitbách, učil o nich a nacházel duchovní stopy démonů ve všem - rockovou hudbou počínaje a osvědčením o jakosti výrobku konče. Tak dlouho varoval před ďábelskými bytostmi, ovládajícími školy a naplňujícími dětské hry, před ďábelskými symboly, které se objevovaly na krabicích s ovesnými vločkami, až se stal jedním z předních národních expertů na ďáblů a démony a začal na tom vydělávat velmi pěkné peníze. Jenže po téměř čtyřiceti letech tohoto obcování s démony zjistil, že je velmi znepokojující sedět necelý metr od někoho, kdo by mohl být ďáblem posedlý, pokud ten člověk sám dokonce není ďáblem. Ať vzpomínal jak vzpomínal, v celém životě se dostal k démonům nejbližší tenkrát, když se točil kolem Tammy Faye, ženy reverenda Jima Bakкера, která měla chvíle, kdy ji posedli "nákupní démoni". Bylo to ještě před tím, než jejich styky vyvolaly nežádoucí publicitu.

Bratr Freddy sevřel levou rukou Bibli a pravou pozvedl jako mocný zakřivený spár nad hlavou Vanniho Fucciho.

"Zaklínám tě, Satane!" vykřikl. "Tebe a všechny síly pekelné, stejně jako moc a služebníky Satanovy... vyzývám - ODEJDĚTE z tohoto místa Božího! Ve jménu JE-ŽÍ-ŠE ti poručím! Ve jménu JEŽÍŠE ti poručím!"

"Ále, sklapni," prohlásil Vanni Fucci. Pohlédl na své zlaté hodinky. "Podívej, nech mě, abych řekl to nejdůležitější. Tolik času zase nemám."

Zatímco Ital mluvil, zachoval bratr Freddy svou pózu s biblí sevřenou v levé ruce a s pravou rukou hrozivě vztyčenou. Za necelou minutu ho začala bolet pravá paže a raději ruku spustil. Bibli svíral dál.

"Můj zločin byl politický," pokračoval Vanni Fucci, "přestože mě ten krátkozraký Florent'an poslal do bolgie vyhrazené zlodějům. Ano, ano, je mi jasné, že nevíte, o čem mluvím. V těch dnech byly boje mezi námi - Černými a těmi prašivými Bílými - velmi důležité. Zaplnili jsme skoro třetinu toho Dantova zatraceného Pekla. Jenže je mi jasné, že dnes už nikdo neví, co byla která z těch stran zač, stejně jako si za sedm set let nikdo nebude pamatovat, kdo to byli republikáni nebo demokraté.

V roce 1293 jsem spolu se dvěma přáteli ukradl z politických důvodů z dómu Svatého Zena svatojakubský poklad. Dóm, to je katedrála. Poklad obsahoval i mešní kalich. Jenže já se nedostal do Dantova Pekla kvůli téhle malé krádeži. Takové věci byly v té době stejně běžné, jako když dneska někdo vybere trafikku. Ne. Já měl zajištěno přednostní právo na místo v sedmé bolgii osmého kruhu, protože já patřil k Černým a Dante k Bílým. Právě tahle nespravedlnost mě tak strašlivě nasrala\."

Bratr Freddy zavřel oči.

Vanni Fucci řekl: "Mysleli byste si, že když byl někdo odsouzen k tomu, aby se na věky povaloval v příkopu plném merde a žhavého uhlí, bude to dostatečná pomsta i pro to nejšilenější sadomasochistické božstvo. Ani zpoloviny ne!" Vanni Fucci se v křesílku otočil a upřel pohled na hosty Snídaňového klubu. "Dobrá, připouštím, že jsem trochu temperamentnější. Když jsem se po nějaké té stovce let rozzuřil, ukázal jsem Bohu fik."

Frank Flinsey, reverend Deeters i Zázračná trojčata na něj tupě zírali.

"No přece fik," opakoval Ital. Napřáhl ruku, za'al pěst, prostrčil palec mezi ukazovákem a prostředníkem a pak rukou rychle několikrát pohnul sem a tam. Pokud se dá soudit podle zděšeného nadechnutí publika, musel být předvedený symbol dost jasný. Vanni Fucci se obrátil zpět k bratru Freddyemu. "Po tom, co jsem to udělal, se všichni zloději v okruhu sta metrů - a to jsou v té zatracené bolgii samozřejmě všichni - proměnili v hady -"

"V hady?" zaskřehotal bratr Freddy.

"V chelydry, iacula, fereje, cenchry, dvojhlavé amfisbeny a takové ty věci," potvrzoval Vanni Fucci. "Tohle tedy Alighieri zvládl dokonale. A pak se všichni ti hnusní plazi samozřejmě vrhli na mě. Přirozeně jsem vzplál jasným plamenem a změnil se v hromádku koufícího popela a zuhelnatělých kostí..."

Bratr Freddy zdvořile příkyvoval. Koutkem oka pozoroval, jak sestry Donna Lou a Betty Jo pomáhají třem mužům bezpečnostní služby s těžkým křeslem, které vzápětí použili jako dobývacího berana proti neviditelné stěně kolem jeviště. Stěna držela.

"Chci říci," naklonil se Vanni Fucci kupředu, "že je velmi nepříjemné..."

Bratr Freddy se pevně rozhodl, že až tohle skončí, dopřeje si krátkou dovolenou ve svém požehnaném a soukromém útočišti na Bahamách.

"A protože je to Peklo" pokračoval Vanni Fucci, "mé zbytky, ty kousky, nezahynuly, prostě dorostly, což je nejbolestivější část celého procesu, to mi tedy věřte, a daly se znovu dohromady. A když jsem byl zase vcelku, ta nespravedlnost toho všeho mě nasrala tak, že... No, asi už uhodnete..."

"Fik?" ušklíbl se Vanni Fucci a zděšeně si přitiskl ruku na ústa.

Vanni Fucci s truchlivým výrazem přisvědčil. "Oběma rukama," řekl. "A začalo to nanovo." Podíval se přímo do kamery. "Ale to pořád ještě není to nejhorší."

"Ne?" lapí po dechu bratr Freddy.

"Ne?" ozvalo se jako pětinasobná ozvěna z gauče hostů Snídaňového klubu.

"Peklo se v mnohém podobá zábavnímu parku," ušklíbl se Vanni Fucci. "Vedení se neustále snaží vylepšit všechny atrakce a dodat zábavě co nejdokonalejší příchut'. Že neuhodnete, co skvělého vymyslel během posledních deseti let ten Velký nebeský správce, aby přispěl k vylepšení našich muk?"

Bratr Freddy a jeho pět snídaňových hostů divoce zavrtělo hlavami.

"HALELUJÁNSKÝ SNÍDAŇOVÝ KLUB BRATRA FREDDYHO!" zařval Vanni Fucci a vyskočil z křesílka. "KAŽDÝ PROKLETÝ DEN OSMKRÁT! SYLVANIJSKÉ SUPEROBRAZOVKY S ÚHLOPŘÍČKOU DVĚ STĚ CENTIMETRŮ, ROZESTAVĚNÉ NA KAŽDÝCH DESETI METRECH V CELÉ SEDMÉ BOLGII!"

Bratr Freddy se odsunul i s křesílkem, protože desku stolu skropila sprška Fucciho slin.

"TÍM CHCI ŘÍCT..." zvyšoval Vanni Fucci neustále hlas a jeho planoucí oči se upřely nahoru, někam za lávky osvětlovačů, "...ŽE NĚCO JINÉHO JE SMAŽIT SE CELOU VĚČNOST V PEKELNÉM CHŘTÁNU A BÝT KAŽDOU CHVÍLI RVÁN NA KUSY, ALE TOHLE... TOHLE..." pozvedl obě ruce k nebesům.

"Ne!" vykřikl bratr Freddy.

"Ne!" vykřikli sborem snídaňoví hosté.

"TOHLE MĚ TEDY VÁŽNĚ SERE!" zařval Vanni Fucci a ukázal Bohu fik. Dvojnásobný.

Pak už se všechno odehrálo velmi rychle. Aby člověk pochopil celý efekt, musel si pustit videozáznam mnohonásobně zpomalený, ale i potom se zdál sled některých událostí poměrně zmatený.

Bratr Freddy byl první. Zalomil se přes stolní desku, jako kdyby si na něm Neviditelná Síla zkoušela Heimlichův manévr, pak otevřel ústa k výkřiku jen proto, aby zjistil, že tři řady ostrých tesáků, které mu tam bleskově vyrostly, to téměř znemožňují, a nakonec mu narostl ocas a tělo pokryly šupiny dřív, než by člověk stačil říct "znovuzrození".

Proměna byla tak rychlá a jeho následující pohyb tak bleskový, že si to nikdo netroufl říci s jistotou, ale většina pozorovatelů se shodovala v tom, že reverend bratr Freddy vypadal nejspíš jako kříženec mezi obrovskou volskou ropuchou a oranžovým hroznýšem. Tedy alespoň v onom zlomku vteřiny, než jediným trhnutím mocného ocasu přeskočil... než to přeskočilo... stůl a obtočilo se to Vannimu Fuccimu kolem těla od stehů až k hlavě.

Frank Flinsey se změnil v něco docela jiného. V necelé vteřině byl tenhle muž středního věku, proslulý znalec a odborník na Armageddon, přeměněn ve tvora vzdáleně připomínajícího šestinožného mloka s jedovým trnem na konci ocasu, jako vystřiženého z Vetřelce. Ta věc spustila ocas na zem, a zatímco jeho ostnem ryla hlubokou rýhu do koberce, podlahy, gauče a drceného veluru, přesunula se k nešťastnému Vannimu Fuccimu. Tam rozpráhla pracky a přidala se k zubatému útoku bratra Freddy ho. Experti se shodli na tom, že Flinsey se pravděpodobně změnil ve ferej, zatímco bratr Freddy v chelydru.

O tom, v co se přeměnil Bubba Deeters, nebylo pochyb - pouliční kazatel, který našel Boha v okopu pro stojícího střelce, se rozpliznul jako den stará houba, jeho končetiny a části těla se přeskupily do podoby zeleně pruhované amfisbeny s hlavou na obou koncích, která se začala plazit k bratru Freddyemu, aby nastoupila do akce.

Zázračná trojčata se okamžitě změnila na sliznaté věci tvaru házecích šipek. Ty vzápětí zasvištěly vzduchem, a než se stačily rozptýlit zelené kondenzační stopy, které za sebou zanechávaly, zarazily se Vannimu Fuccimu hluboko do těla. Učenci si byli téměř jisti, že se trojčata změnila na to, co Dante a Lucanus popsali jako iaculum, jenže většina těch, kteří shlédli videozáznam, je prostě nazývala "raketový sopel".

Zatímco se všechna ta stvoření vrhla na Vanniho Fucciho a vytvořila jedinou spleť svíjejících se, kousajících,

bodajících a sliz vyměšujících končetin a orgánů, na jevišti a těsně kolem něj se dělo také mnoho zajímavého. Bratr Billy Bob si právě znovu nasadil sluchátka jen proto, aby se změnil na něco, o čem později prohlásil vedle stojící kameraman, že to vypadalo "...jako čtyři metry dlouhá severoamerická užovka v posledním stadiu malomocenství". Říkalo se, že druhý kameraman, kterého správa Znovuzrození propustila, prohlásil: "Já na Billym Bobovi žádnou změnu neviděl. Mně ti direktori připadají všichni stejný."

Sestry Donna Lou a Betty Jo se sesuly k zemi a hned se proměnily v párek obrovských růžových červů. O falickém symbolismu, skrytém v oněch dvou konkrétních proměnách, popsali učenci mnoho papíru, ale v případě tří příslušníků bezpečnostního sboru, kteří nejprve vyprázdnilo do těch obrovitých červů služební revolvery a pak se dali na bezhlavý útěk, je veškerá ironie přešla.

Nebylo ušetřeno ani publikum. Vanni Fucci řekl, že se tradičně proměňují všichni zloději do vzdálenosti sta metrů od místa jeho rouhání. Ze tří set devatenácti lidí, přítomných toho rána v hledišti, bylo nazítří dvě stě dvacet šest osob pohřešováno. Hlediště zaplnily výkřiky, když ti, kteří si zachovali lidskou podobu, pozorovali, jak se hned vedle nich jejich manželé či manželky, tchánové a tchyně, nebo prostě jen náhodní návštěvníci, bleskově mění v hady, zubaté obludy podobné mlokům, beznohé ropuchy, obrovské Iguanodony, čtyřnohé hroznýše a obvyklý sortiment chelyder, hyder, ferejí, cencher a amfisben. Studie, vydaná Alabamskou univerzitou měsíc po incidentu, dokazovala, že většina zlodějů z publika, proměněných v plazy a ještěry, se zabývala obchodem, ale byly zastoupeny i jiné profese - právníci (8), politici (3), hostující pastoři (31), psychiatři (1), reklamní agenti (2), soudci (4), lékaři (4), burzovní makléři (12), zaběhlí hostinští (7), účetní (3) a zloděj aut (1), který se ukryl do hlediště před svými pronásledovateli - příslušníky alabamské silniční hlídky (2).

#

V čase kratším než deset vteřin se Vanni Fucci stal středobodem změti šupin a jedových zubů, kterými vládly všechny ty hadovité věci v publiku Biblického vysílacího střediska. Ital bojoval až do konce a pokoušel se uvolnit si alespoň jednu ruku, aby mohl na příslušná místa poslat ještě jeden fik.

Bratr Freddy zařal Vannimu Fuccimu své kombinované chelydro-žabo-hadí jedové zuby hluboko do hrdla a rouhač vzplál jako vích.

Studio se naplnilo nesnesitelným pachem síry. Tisíce zírajících abonentů kabelových televizí později přísahalo, že ji cítili až ve svých domovech.

Celá masa plazů i s Vannim Fuccim se vzňala záplavou plamenů a hned nato zmizela v oranžovozeleném záblesku podobnému napalmové explozi. Výbuch bylo na vidiconových obrazkách barevných kamer RCA, řízených počítači, vidět ještě čtyřicet vteřin po tom, co odezněl.

Jeviště Halelujánského snídaňového centra se náhle vyprázdnilo, nepočítáme-li ovšem trosky gauče, stolu a velurových křesílek. Kdesi u stropu se zapnulo hasicí zařízení a "vyhlídkové okno" se v záplavě jisker a skla zbortilo. Východ slunce to nepřežil.

Později večer toho dne, při opakování denních událostí, zaznamenal televizní program Nightline jednu z nejvyšších sledovaností ve své historii. V tomtéž pořadu v rozhovoru s Tedem Koppem prohlásil Dr. Carl Sagan mimo jiné i to, že celá ta nešťastná událost by se dala vysvětlit přirozenými příčinami.

Onoho týdne zaslali Přispívající partneři Halelujánského snídaňového klubu bratra Freddyho na milodarech částku 23 267 894,79 dolarů.

S výjimkou příležitostných Křížových turné Billyho Grahama to vytvořilo nový rekord týdne.

IVERSONOVY JÁMY

Jako malý chlapec jsem se tmy nebál. Jako starý muž jsem rozumnější. Ale tenkrát mi bylo deset, toho dávného léta roku 1913, kdy jsem byl přinucen zúčastnit se setkání s temnotou, která se nyní vynořuje tak blízko. Pamatuji se na její chuť. Dokonce i teď, o tři čtvrti století později, nejsem schopen obrátit černou hlinu na zahrádce nebo zůstat stát po západu slunce o samotě v tiché trávě na dvorku mého vnuka, abych nepocítil dotek studených prstů na svém zátylku. Minulost je, jak se říká, mrtvá a pohřbená. Ale i ty nejhluběji pohřbené věci mají nějaký vztah k současnosti a jako pokroucené kořeny vystupují na povrch - a já jsem jedním z nich. Není tu však nikdo, s kým bych se mohl spojit, nikdo, komu bych to mohl sdělit. Má dospělá dcera již nežije, zemřela na rakovinu v roce 1953. Můj vnuk - muž ve středních letech - je produktem Eisenhowerovy doby, toho času nekonečných gest, kdy se celý svět zdál být blahobytný a sebejistý a těšil se na budoucnost. Paul vyučuje základy přírodních věd na zdejší střední škole po třidvacet let, a kdybych mu teď vyprávěl o událostech prvního července roku 1913, o událostech toho horkého dne a noci, myslel by si, že jsem blázen. Nebo senilní.

Má pravnoučata, chlapec a dívka ve věku, kdy ještě nemají žádný důvod přemýšlet o takových hloupostech jako je stáří, si nedokáží představit tu dávnou a nezměnitelnou minulost mého dětství před Velkou válkou, natož krví prosáklou skutečnost období Občanské války, ze které přináším svou temnou zprávu. Má pravnoučata jsou stejně proměnlivá a bezstarostná jako páví očka, jež Paul chová ve svém honosném akváriu, oproštěná od hrůz přílivů a odlivů oceánu dějin, arogantní ve svém naprostém nezájmu o vše, co bylo před nimi, před hamburgery Big Mac a MTV.

A tak jsem seděl sám na verandě v Paulově zahrádce (snažím se rozpomenout, proč se stalo, že jsme ztratili zájem o pozorování ulic a chodníků ze zápraží a stáhli se do oplocené izolace našich vlastních dvorků) a probíral se starými fotografiemi se záběry vážného desetiletého kluka ve skautské uniformě.

Ten hoch je oblečen příliš teple na tak horký letní den - jeho malá postavička se téměř ztrácí v těžké vlněné skautské blůze, zálesáckém klobouku se širokou krempou, vyboulených vlněných kalhotách a nemotorných ovinovačkách

sahajících téměř až ke kolenům. Neusmívá se - osamělý mrňavý bačkorák čtyři roky před tím, než výraz bačkorák přešel do obecné slovní zásoby. Ten chlapec jsem samozřejmě já, stojím před zmrzlinářským vozem pana Everetta právě onoho červnového dne, kdy jsem se chystal na výlet mnohem delší a do míst mnohem vzdálenějších, než si kdokoli z nás dovedl představit.

Dívám se na fotografii a vím, že vozíky se zmrzlinou jsou již jen mlhavou vzpomínkou v lebkách starců, že ten dům v pozadí už dávno strhli a nahradili činžákem, který potom udělal místo obchodnímu domu, že se vlna, kůže i plátno skautské uniformy rozpadly na prach a zbyly po ní jen mosazné knoflíky. Že i ten chlapec se kamsi ztratil a že každá buňka v těle tohoto vážného desetiletého chlapce, jak by vám vysvětlil Paul, byla od té doby již několikrát nahrazena jinými. Mám podezření, že horšími. Paul by řekl, že DNA je stále stejná, a tak by to vysvětlil, že by to nakonec vypadalo, jako by jediným pojítkem mezi mnou nyní a tehdy byl jakýsi maličký parazit-architekt, který se culí ze všech buněk, v nichž tajně sídlí, a jinak nemá mé tehdejší a současné já nic společného.

Houby s octem.

Dívám se na tu úzkou tvář, tenké rty, přivřené oči mračící se do slunce o pětasedmdesát let mladšího (a teplejšího - to vím, bez ohledu na ujišťování o věrohodnosti a pravdivosti Paulovy středoškolské přírodovědy) a cítím nit vzájemnosti, která spojuje toho bezstarostného desetiletého chlapce - příliš sebejistého a nebojácného na někoho tak mladého - se starcem, jenž se naučil bát tmy.

Jak rád bych ho varoval.

Minulost je mrtvá a pohřbená. Ale já už teď vím, že pohřbené věci dovedou vystoupit na povrch, když to ten poslední po nich chce.

#

V létě roku 1913 uspořádalo Pensylvánské společenství největší slet vojenských vysloužilců, jaký kdy národ viděl. Ministerstvo války rozeslalo pozvánky na Velké usmíření veteránů Občanské války, aby tak připomnělo padesáté výročí třídní bitvy u Gettysburgu.

Celé to léto byly naše filadelfské noviny zaplavovány podrobnostmi o této očekávané události. Počítalo se až se čtyřiceti tisíci veterány. V polovině května jejich počet vystoupil na padesát čtyři tisíc a generální štáb musel schválit další peníze z armádního rozpočtu. Celia, sestřenice mé matky, nám psala z Atlanty, že Dcery Konfederace a další skupiny přidružené ke Svazu veteránů Konfederace dělaly vše, co bylo v jejich silách, aby mohly poslat své staré vojáky na Sever k závěrečné invazi.

Můj otec nebyl veterán. Problémy se Španělskem, k nimž došlo ještě před mým narozením, nazval "Válkou pana Hearsta" a pět let po srazu u Gettysburgu nazval problémy v Evropě "Válkou pana Wilsona". Přesto jsem se na střední škole před svými spolužáky vychloubal, jak bych těm skopčákům ukázal, zač je toho loket, ale dnes už sdílím názory mého otce. Viděl jsem až dost následků války.

Avšak koncem jara a začátkem léta roku 1913 bych dal cokoli, abych se s těmi vysloužilci u Gettysburgu setkal, poslechl si proslovy a uviděl bojové zástavy, krčil se v Dáblově sluji a sledoval ty starce, jak naposledy opakují Pickettův útok.

A pak se mi ta příležitost naskytla.

Od svých narozenin v únoru jsem byl skautem. Skautská myšlenka byla tehdy poměrně nová - první skupiny ve Spojených státech byly ustaveny teprve tři roky před tím - , ale na jaře roku 1913 všichni chlapci, které jsem znal, už byli buď skauty, nebo čekali, až se jimi stanou.

V našem městečku Chestnut Hillu, které je nyní předměstím Filadelfie, ale tehdy ještě leželo kousek od ní, sestavil první skautský oddíl reverend Hodges. Reverend přijímal pouze chlapce s dobrým charakterem a silnými morálně-volními vlastnostmi: presbyteriánské chlapce. Já jsem zpíval tři roky v Presbyteriánském chlapeckém sboru na Čtvrté ulici, a proto jsem se bez ohledu na svou křehkost a naprostou neschopnost uvázat jakýkoli uzel mohl stát skautem tři dny po svých desátých narozeninách.

Můj otec tím nebyl příliš potěšen. Naše skautské uniformy mohly být klidně přešity z uniforem navrátilců z Roughriderovy armády. Od okovaných bot přes ovinovačky až k tábornickým kloboukům jsme byli malými vojáky zabalenými v metrech khaki a vydatné dáve vojenské chrabrosti. Reverend Hodges nás měl na povel na středoškolském fotbalovém hřišti každé úterý a čtvrtek odpoledne od čtyř do šesti a každou sobotu ráno od sedmi do deseti. Prováděli jsme pořadová cvičení a učili se poskytovat první pomoc sobě navzájem, dokud náš oddíl nepřipomínal bandu mumíí s flíčky khaki prosvítajícími mezi obvazy. Ve středu večer jsme se scházeli v suterénu kostela a učili se morseovku - reverend jí říkal Všeobecný služební kód - a procvičovali jsme vlajkovou abecedu.

Můj otec se mě ptal, jestli náhodou nezkoušíme, jak vyhrát Burskou válku, ale jeho ironii jsem přehlížel. Potil jsem se v těch teplých květnových dnech ve svém vlněném khaki a miloval každičkou z těch minut.

Když reverend Hodges přišel začátkem června do našeho domku, aby informoval mé rodiče, že Společenství vyzvalo všechny skautské oddíly v Pensylvánii, aby poslaly své zástupce do Gettysburgu pomáhat při Velkém usmíření, věděl jsem, že to byl Boží zásah, který mi umožnil připojit se k reverendovi a dvěma chlapcům, třináctiletému Billymu Stargillovi (jenž později zemřel ve Francii na Argonském hřbetu) a uhrovitému tloušťíkovi, jehož jméno si nedokáži vybavit, na pětidenní výlet do Gettysburgu.

Můj otec nebyl svolný, ale má matka prohlásila, že je to výjimečná pocta, a tak jsem 30. června ráno pózoval před zmrzlinářským vozem pana Everetta. Ten snímek fotil doktor Lowell, majitel pohřebního ústavu a oficiální fotograf Chestnut Hillu. Něco málo po druhé hodině odpolední téhož dne jsem se sešel s reverendem a mými dvěma druhy ve zbrani u vlaku, který jel ve tři do Gettysburgu.

#

Jako účastníci oficiálních oslav jsme platili veteránské jízdné - dvě třetiny centu za kilometr. Ta cesta vlakem mě přišla

na dolar a jedenadvacet centů. Nikdy předtím jsem v Gettysburgu nebyl. Nikdy jsem nebyl pryč z domu přes noc. Dorazili jsme v pozdním odpolední, já byl unavený, bylo mi horko, měl jsem žízeň a nutně jsem si potřeboval ulevit, protože jsem se příliš styděl, abych použil záchod ve vlaku. Městečko Gettysburg bylo doslova zaplaveno vzrušenými davy, hlukem, koňmi, automobily a starci, jejichž těžké uniformy byly cítit kafrem. Klopýtali jsem za reverendem Hodgesem blátivými uličkami mezi domy zahalenými do praporů a vlajkoslávy. Mužů bylo desetkrát víc než žen, většina hlavních ulic byla mořem slaměných klobouků a khaki čepic. Když se reverend zastavil ve vestibulu hotelu Eagle na slovíčko se svými skautskými nadřízenými, proklouzl jsem do boční chodby a konečně šel na záchod. O hodinu později jsme už nakládali cestovní vaky na ložnou plochu malého motorového vozidla, jež nás mělo odvézt na jihozápad do stanového městečka Usmíření. Asi tučet chlapců se svými vedoucími se tlačil na třech lavičkách, zatímco si vozidlo razilo cestu hustým dopravním ruchem po Franklinově ulici kolem prozatímní nemocnice Červeného kříže na východní straně a spousty sanitních bryček zaparkovaných na západní straně ulice. Potom odbočilo doprava na cestu označenou Dlouhá ulice a vjelo do moře stanů rozlévajícího se do nekonečna.

Bylo po sedmé hodině a štědré večerní světlo ozařovalo tisíce plátěných pyramid, jež pokrývaly desítky hektarů zemědělské půdy. Natahoval jsem krk, abych zjistil, který ze vzdálených kopců je Hřbitovní hřbet, která hromada kamení je Malý oblý vrcholek. Minulí jsme státního jízdního policistu, armádní vozy tažené armádními mulami, ohromné hromady palivového dříví a hrozny mobilních polních pekáren, ze kterých se stále linula vůně čerstvě upečeného chleba.

Reverend Hodges se k nám otočil: "Mrzí mě, že jsme propásli večerní přiděl menáže, chlapci," řekl. "Ale my nemáme hlad, že ne?"

Zavrtěl jsem hlavou bez ohledu na skutečnost, že se mi žaludek svíral hlady. Matka mi sice do vlaku zabalila smažené kuře a suchary, ale reverend snědl stehno a ten tlustý chlapec dorazil zbytek. Já jsem byl příliš rozrušen na to, abych jedl.

Odbočili jsme doprava na Východní třídu, širokou blátivou cestu mezi vyrovnanými řadami stanů. Marně jsem hledal velký stan, o kterém jsem četl - obrovské šapitó, jež pojme třináct tisíc židlí, kde měl podle programu za čtyři dny, v pátek 4. července, promluvit prezident Wilson. Rudé slunce již viselo nízko na západě, vzduch byl plný prachu a vůně udupané trávy a slunečními paprsky rozpáleného plátna. Měl jsem hlad, zaprášené vlasy a mezi zuby mi skřípal prach. Nepamatuji se, že bych byl kdy šťastnější.

Naše skautské ležení se nacházelo na západním konci Východní třídy, sto metrů za řadou polních kuchyní, jež se rozkládaly uprostřed stanové oblasti veteránů z Pensylvánie. Reverend Hodges nás rozdělil do stanů a poručil nám, abychom si pospíšili na velitelství, kde dostaneme úkoly na zítřek.

Položil jsem svůj vak na polní lůžko ve stanu nedaleko latrín. Pomalu jsem si rozkládal pokrývky a vybaloval věci, a když jsem byl konečně hotov, tlustý chlapec spal na druhém lůžku a Billy byl pryč. Po trati z Gettysburgu do Harrisburgu si to supěl vlak necelých dvacet metrů ode mě. Strachy jsem málem ani nedýchal, když jsem zůstal tak sám, proto jsem se rozběhl ke stanu skautského velitelství, abych přijal své rozkazy.

Reverenda Hodgese s Billym jsem nikde neviděl, ale jakýsi tlouštík s plavým knírkem, tlustými skly brýlí a ve špatně padnoucí uniformě skautského velitele na mě zahulákal: "Ty tam, skaute!"

"Ano pane?"

"Už jsi byl někam přidělen?"

"Ne, pane."

Tlustý och zavrčel, přistoupil k prknu, které používal místo stolu, a začal se prohřabávat hromadou žlutých kartónových visaček. Vytáhl jednu visačku, pohlédl na ni a připnul mi ji na mosazný knoflík na levé náprsní kapse. Natahoval jsem krk, abych ji mohl přečíst. Nezřetelná modrá tiskací písmena hlásala: MONTGOMERY, P. D., kap., 20. SK pl., SEKT. 27, POZICE 3424, Veteráni Severní Karolíny.

"Tak běž, chlapče!" vyštěkl velitel.

"Ano pane," řekl jsem a otočil se k východu ze stanu. Pak jsem se zarazil. "Pane?"

"Co ještě?" Velitel už připínal další štítek na další skautskou halenu.

"Kam mám jít, pane?"

Tlouštík zatřepal prsty ve vzduchu, jako by od sebe odháněl nějaký hmyz. "Najít veterána, ke kterému jsi přidělen, to dá rozum."

Zašilhal jsem na lístek. "Kapitána Montgomeryho?"

"Ano, ano. Pokud je to tam napsáno."

Nadechl jsem se. "Kde ho najdu, pane?"

Tlouštík se zakabonil, udělal čtyři zlostné kroky mým směrem a nasupeně pohlédl na štítek skrz své tlusté brýle.

"Dvacátý severokarolínský... Sektor dvacet sedm... támhle." Mávl paží v gestu zahrnujícím železniční trať, vzdálený potok lemovaný stromy, zapadající slunce a další stanové městečko na kopci, kde v soumraku rudě zářily stovky malých pyramid.

"Odpusťte, pane, ale co mám dělat, až najdu kapitána Montgomeryho?" zeptal jsem se velitele a přikrčil se.

Tlustý muž si mě přeměřil přes rameno se zjevným opovržením, které by podle mého soudu neměl žádný dospělý dát najevo někomu v mém věku. "Uděláš všechno, co bude chtít, ty malý tupce," zpražil mě. Jdi už."

Otočil jsem se a rozběhl se ke vzdálenému táboru konfедераčních.

#

Když jsem procházel dlouhými řadami stanů, již se rozžihaly lampy. Na stovkách polních stoliček, lehátek, laviček a dřevěných špalků posedávali starci, většinou v těžkých šedých uniformách a s dlouhými kníry, kouřili, mluvili a odplivovali si v podvečerním příšeří. Dvakrát jsem zabloudil a dvakrát mi vysvětlovali cestu pomalým jižanským

dialektem, kterému jsem rozuměl asi jako němčině.

Nakonec jsem našel kontingent Severní Karolíny vklíněný mezi tábory Alabamy a Missouri, jen malý kousek od Západní Virginie. Dodnes občas přemýšlím, proč byli stoupenci Unie - vysloužilci ze Západní Virginie - umístěni do středu ležení protivníka.

Sektor 27 byla poslední řada na východní straně severokarolinského tábora a pozice 3424 byl poslední stan v řadě. Ve stanu byla tma.

"Kapitáne Montgomery?" Můj hlas byl jen o málo silnější než šepot. Když jsem z potmělého stanu nezaslechl žádnou odpověď, strčil jsem dovnitř hlavu, abych se ujistil, že veterán není doma. Říkal jsem si, že to přece není moje chyba, když tady ten stařík není. Najdu ho ráno, doprovodím ho do jídelního stanu, vyřídím pro něj pár nezbytných pochůzek, pomohu mu najít latrínu a jeho staré druhy ve zbrani nebo co vlastně bude chtít. Ale až ráno. Teď jsem měl v úmyslu běžet celou cestu do našeho skautského tábora, najít Billyho a reverenda Hodgese a porozhlédnout se, jestli nemá někdo ve vaku alespoň nějaké sušenky.

"Čekal sem na tebe, hochu."

Ztuhl jsem. Ten hlas přicházel z temného nitra stanu. Byl to hlas Jižana, ostrý jako řehavý uhlík, ale zkřehlý stářím. Byl to hlas, jímž v mých představách poroučela Smrt těm, kdož spočívali v záhrobí.

"Pod' sem, Johnny. Pohni kostrou!"

Vešel jsem do rozpáleného stanu a zamrkal. Na chvilku jsem ztratil dech.

Stařec, jenž ležel na lehátku, se vzepřel na loktech, takže jeho ramena v tom šeru vypadala jako křídla, dravci perutě vystupující nad nezřetelný ranec šedého stejnokroje, šedé kůže, vyčreštěných očí a vybledlých prýmků. Na hlavě měl beztvarou hučku, jež se kdysi mohla chlubit krempou i dýnkem, ale teď byla dobrá už jen tak na to, aby skryla obličej do hlubokého stínu. Zobák jeho nosu čněl do toho přítmi nad tenkými nafialovělými rty v chomáči bílých vousů, v nichž z černé propasti úst svítilo několik ostrých zubů. Poprvé v životě jsem si uvědomil, že lidská ústa jsou skutečně otvorem do lebky, z níž jako by jen civěly temné oční důlky pod dosud černým obočím. Tváře měl propadlé a lícní kosti vystouplé. Velké ruce, pokryté jaterními skvrnami, pokrivené věkem a artritidou, zářily nepřírozenou bledostí a já si všiml, že jedna noha sice vězela v černé nablýskané holínce, ale ta druhá náhle končila pod kolenem. Nohavici měl vyhrnutou nad bledou, zjizvenou kůži na pahýlu kolem kosti.

"Setsakra, kluku, přivez si vozejk?"

"Co prosím, pane?" Můj vystrašený hlas se třásl jako osika.

"No vozejk, setsakra, Johnny. Potřebujem nákej vozejk. To bys měl vědět, kluku jeden." Stařec se posadil, přehodil nohu i pahýl přes okraj lůžka a začal šátrat ve svém volném plášti.

"Promiňte, kapitáne Montgomery... ee... jste kapitán Montgomery, že, pane?"

Stařec zavrčel.

"No, kapitáne Montgomery, pane, já se nejmenuji Johnny, já jsem..."

"Setsakra, kluku!" rval stařec. "Přestaň už konečně žvanit a vypadni někam sehnat ten zatracenej vozejk! Musíme se dostat tam nahoru k jámám, než nás do nich ten zkurvysyn Iverson srazí."

Chystal jsem se odpovědět, ale vzápětí jsem zjistil, že nemám v plicích vzduch, abych mohl mluvit, protože kapitán Montgomery vytáhl ze záhybů svého kabátu pistoli. Byla to velká šedá zbraň, byla cítit olejem, a já si byl jist, že ten šílený stařec se mě chystá na místě zastřelit. Stál jsem tam bez dechu, jako kdyby mě ten vetčný konfederál udeřil tou hroznou zbraní rovnou na solar plexus.

Stařec položil pistoli na lehátku a hrábl do stínu pod sebou, vytáhl zmeť popruhů, spon a mahagonového dřeva, v níž jsem rozeznal primitivní dřevěnou nohu. "Tak už běž, hochu," zamumlal, když si popruhem tu příšernou věc připevňoval. "Čekal sem na tebe pěkně dlouho. Běž sehnat nákej vozejk, vo mě se nestarej, hochu. Já už budu nachystanej, až se vrátíš."

"Ano pane," vymáčkl jsem ze sebe, otočil se a prchl pryč.

#

Nedokážu si rozumně vysvětlit své následující kroky. Jedinou přirozenou věcí, kterou jsem měl udělat a k níž se mě snažil přinutit každý nerv mého vyčreštěného těla, bylo utíkat zpět do skautského ležení, najít reverenda Hodgese, sdělit mu, že můj vysloužilce je šílenec ozbrojený pistolí, a dopřát si vydatný celonoční spánek, zatímco dospělí všechno vyřeší. Ale já jsem v tom okamžiku nebyl zcela rozumným stvořením. (Rád bych věděl, kolik desetiletých chlapců je rozumných?) Byl jsem unavený, hladový a po necelých sedmi hodinách odloučení se mi stýskalo po domově. Byl jsem ztracený v prostoru i čase, ale ze všeho nejvíc jsem nebyl zvyklý neuposlechnout rozkazu. Ale přesto jsem si až do dnešního dne jistý, že bych se dvakrát nerozmýšlel a upaloval celou cestu zpět do skautského ležení, kdybych se na toho starce nepodíval ve chvíli, kdy si se zařátými zuby připínal tu hroznou dřevěnou nohu. Myšlenka, že tam tak stojí v houstnoucím soumraku na té strašné protěze a s nadějí čeká na povoz, který nikdy nepřijede, byla víc, než jsem dokázal unést.

Jako by to zařídil osud, necelých sto metrů od stanu kapitána Montgomeryho stál bez dozoru vůz se spřežením. Ložná plocha toho žebříňáku byla zpola zaplněna příkrývkami, ale kočí ani jeho pomocníci nebyli nikde v dohledu. Spřežení sestávalo z páru starých sedáků s prohnutými hřbety, ale když jsem se nemotorně chopil opratí, poslušně se obrátili a vlekli se za mnou do kopce.

Do té doby jsem nejel na koni ani neřídil spřežení. Užvrocel913 jsem byl zvyklý vozit se v automobilu. V Chestnut Hillu bylo ještě sem tam vidět na ulici nějaké bryčky a povozy, ale už tehdy byly považovány za kuriozitu. Pan Everett, náš zmrzlinař, nedovolil chlapcům jezdit se svým vozem a jeho kůň měl ve zvyku pokousat každé děcko, které se mu dostalo na dosah. Proto jsem se snažil držet opratě co nejdál od zubů sedáků a bázlivě jsem vedl dvojspřeží vzhůru do kopce. Vůbec mě nenapadlo, že ten povoz vlastně krađu. Kapitán Montgomery potřeboval vůz. Mým úkolem bylo přivést ho.

"Seš šikovnej kluk, Johnny. Dobrá práce." Venku byl ten stařec jen o trošku méně hrozivý. Dlouhý šedý plášť na něm visel v záhybech podélných i příčných, a přestože nikde nebylo vidět pistoli, byl jsem si jist, že ji má zastrčenou někde na dosah ruky. Přes pravé rameno mu na popruhu visel velký plátěný vak. Poprvé jsem si všiml vybledlých distinkcí vpředu na jeho klobouku a tři malých vyznamenání na plášti. Stužky byly vybledlé, takže jsem nedokázal určit jejich barvy. Kapitánův holý krk mi připomínal tlustý pletenec provazů mizící v temném jícnu staré studny za naším domem. "Pospěš si, hochu. Musíme sebou hodit, jestli chceme porazit toho zkurvysyna Iversona." Stařec se vydrápal na kozlík, dřevěnou nohu vytáhl za sebou a sevřel opatě v pěstích, jež vypadaly jako spleť pokroucených kořenů. Bez zaváhání jsem přeběhl k levé straně vozu a vyskočil na kozlík vedle něj.

#

Gettysburg onoho pozdního večera posledního června přetékal světly a hemžením, ale noc se zdála obzvlášť tmavá a pustá, když jsme projížděli městem směrem na sever. Světla v oknech domů a hotelů vypadala tak vzdálená našim záměrům - ať už jimi bylo cokoli - , že mi všechna připadala bledá a studená jako pohasínající jas světlušek umírajících ve sklenici.

Během několika minut jsme se ocitli za posledními budovami města a stočili se po Mummasburské cestě, jak jsem se později dozvěděl, na severozápad. Těsně před tím, než jsme se vnořili pod temné koruny stromů, jsem se na kozlíku otočil a zachytil poslední pohled na Gettysburg a tábor Velkého usmíření za ním. Za hranicí městského osvětlení plápolaly do noci stovky táboráků ve stanovém městečku. Pozoroval jsem mozaiku ohňů a uvědomil si, že se kolem nich té noci tísní víc starých vysloužilců, než kolik je v americké armádě mladých mužů. Přemítal jsem, jestli takhle nějak viděla Hřbitovní hřbet a Culpův vrch postupující armáda Konfederace.

Náhle mě zamrazilo při pomýšlení, že zrovna tady před padesáti lety uspořádala Smrt obrovský hodokvas, na nějž se sto čtyřicet tisíc veselých kumpánů dostavilo v pohřebních úborech. Otec mi vyprávěl, že vojáci si před bitvou často ke svým uniformám připínali malé útržky papíru, aby mohla být jejich těla identifikována, až zabíjení skončí. Otočil jsem se napravo, jako bych zpola očekával, že spatřím ke starcově hrudi přišpendlený zažloutlý proužek papíru, na kterém je načmáráno jeho jméno, hodnota a adresa. Pak jsem si ale rázem uvědomil, že jsem to já, kdo teď nosí visačku.

Pohlédl jsem zpět ke světélům a užasl nad tím, že padesát let po temném masopustu Smrti se padesát tisíc těch, kteří tu už jednou byli, vrátilo na druhou slavnost.

Zajeli jsme hlouběji do lesa a já už neviděl žádné ohně tábora Usmíření. Jediné světlo přinášel pohasínající svit letního nebe pronikající skrz koruny stromů nad námi, podél cesty sporadicky poblikávaly světlušky.

"Ty se nepamatuješ na Iversona, co, hochu?"

"Ne, pane."

"Podívej." Vrazil mi něco do ruky. Když jsem se naklonil blíž a přimhouřil oči, poznal jsem, že to je stará perokresba s ohmatanými okraji. Dokázal jsem rozeznat bledý ovál obličeje, stín pod nosem by mohl být knírek. Kapitán Montgomery si ji vzal zpět. "V seznamu toho podělaného Usmíření není," zamumlal. "Celej dnešní zatracenej den sem ho prohledával. Nedorazil. Ani ho nečekali. V atlantskejch novinách před dvouma rokama psali, že je po něm. Prachsprosta lež."

"Aha," řekl jsem. Koňská kopyta na blátivé cestě měkce mlaskala. Pole, jež jsme míjeli, byla stejně pustá jako má mysl. "Prachsprosta lež," opakoval kapitán. "Na každéj pád se sem chystá vrátit. Vo tom nepochybuješ, že je tady, co, Johnny?"

"Ne, pane." Přehoupli jsme se přes vrchol jednoho nízkého kopce a stařec přitáhl opatě. Jeho protěza rytmicky klapala, jak narážela do dřevěného čela vozu, a když jsme zpomalili, rytmus se změnil. Projížděli jsme nejhustší částí lesa, a vtom se nalevo i napravo otevřela tmavá pole lemovaná stromy a nízkými kamennými zídkami. "Sakra," řekl. "Hochu, viděls někde cestou Forneyův dvůr?"

"Já... ne, pane. Myslím, že ne." Neměl jsem ani zdání, jestli jsme Forneyův dvůr míjeli. Neměl jsem potuchy, kdo to je Forney. Nechápal jsem, proč se vlastně v noci potloukám po kraji s tímhle cizím starým mužem. Překvapeně jsem se vzápětí přistihl, že mám pláč na krajíčku.

Kapitán Montgomery zastavil spřežení pod skupinkou stromů, která se objevila napravo od cesty. Funěl a supěl, jak se snažil vyprostit z kozlíku. "Pomoz mi dolů, hochu. Je čas, abysme rozbili tábor."

Oběhl jsem vůz a chtěl mu podat ruku, ale on použil mé rameno jako oporu a těžce dopadl na zem. Zavanul z něj divný pach a já si vzpomněl na starou matraci nasáklou močí v boudě kousek od hřiště za naší školou, kde podle Billyho přespávali vagabundi. Už byla úplná tma. Na obloze nad polem na druhé straně cesty jsem rozeznal Velký vůz. Všude kolem rozložili své nástroje k noční symfonii cvrčci a žáby.

"Vem s sebou pár těch dek, hochu." Zvedl ze země spadlou větev, opíral se o ni a těžkopádně se belhal ke stromům. Popadl jsem několik armádních příkrývek a následoval ho.

Přešli jsme přes pšeničné pole, minulí úzký proužek remízku a vydráпали se po louce, než jsme se zastavili pod stromem, jehož široké listy ševalily v nočním vánku. Kapitán mi přikázal rozložit příkrývky na zem a připravit provizorní lůžka, pak se sesouval po kmeni, dokud neležel zády opřený o strom; dřevěnou nohu si opřel o kotník druhé nohy. "Máš hlad, hochu?"

Ve tmě jsem přikývl. Stařec zalovil v plátěném vaku a podal mi několik proužků čehosi, co asi bylo maso, ale chutnalo to jako pořádně prosolená kůže. První sousto jsem přežvykoval téměř pět minut, než bylo dostatečně měkké, abych je polkl. Právě když mé rty a jazyk začala spalovat žízeň, podal mi kapitán Montgomery měch s vodou a poučil mne, jak si ji nalít do otevřených úst.

"Dobrý sušený maso, co, hochu?" zeptal se.

"Lahodné," odpověděl jsem po pravdě a snažil se ukousnout další sousto.

"Ten Iverson byl neschopnej zkurvysyn," řekl kapitán ústy plnými masa. Vypadalo to, že dokončuje větu, kterou začal

ještě na voze o půl hodiny dříve. "Byl by to neškodnej zkurvysyn, kdyby ho ty blbý parchanti z mýho vlastního Dvacátýho severokarolinskýho nezvolili velitelem tábora eště než začla válka. Tak se z Iversona tak ňák automaticky stal plukovník, a zatímco my sme si razili cestu nahoru na Sever, ten hloupej malej zkurvysyn dostal na povel jednu z těch zatracenejch Rodesovejch brigád."

Stařec se odmlčel a všemi zuby, které mu ještě zbývaly, se věnoval masu. Uvědomil jsem si, že podobně jako kapitána jsem slyšel nadávat jen pana Boltona, starého velitele hasičů, který obyčejně vysedával před hasičskou zbrojnicí na Třetí ulici, vyprávěl nováčkům historky a očividně přehlížel nezvanou přítomnost nás, mladistvých členů auditoria. Napadlo mě, že to má nejspíš něco společného s uniformou.

"Jmenoval se Alfréd," pronesl kapitán. Starcův hlas byl tichý, zamyšlený, a jeho jižanský přízvuk byl tak výrazný, že význam každého slova jsem pochopil až několik vteřin po jeho vyřčení. Bylo to, jako bych ležel v posteli a spal a zároveň slyšel tlumené hlasy mé matky a otce pronikající ke mně clonou spánku. A nebo jako tajuplné vnímání nějaké cizí řeči. Zavřel jsem oči, abych lépe slyšel. "Alfréd," vysvětloval kapitán, "stejně jako jeho fotr. Jeho fotr byl senátor za Georgii, starej známej samotnýho prezidenta." Ucítil jsem na sobě starcův pohled. "Prezidenta Davise. Byl to Davis, eště taky jako senátor, kerej dal mladýmu Iversonovi jeho první důstojnickou frčku. To bylo tehda při těch tahanicích s Mexikem. Pak, když začla vopravdová válka, si Iverson se svým tátou pořídili pluk. Tenkrát, když si ňáká taková zatracená bohatá rodina jako Iversonovic chtěla hrát na vojáky, tak si prostě zaplatila pluk. Nakoupili pitomý uniformy, koně a tak. A tím se z nich stali oficíři. Ty sakramentský dospělí chlapi si hráli na vojáčky, hochu, až na to, že když začla vopravdová válka, těma vojáčkama sme byli my, Johnny."

Otevřel jsem oči. Nepamatuji se, že bych kdy viděl tolik hvězd. Nad svažitou loukou se rozprostírala souhvězdí až dolů k horizontu, další byla vidět nad korunami stromů. Mléčná dráha protínala oblohu jako most. Nebo jako pohasínající stopy armády, která těmito místy kdysi dávno prošla.

"Byla to prostě setsakra směla, že sme dostali Iversona," pokračoval kapitán, "protože ta brigáda byla dobře sehraná a Dvacátej severokarolinský byl ten nejlepší zatracenej regiment v Ewellovým vojsku." Stařec se nadzvedl, aby na mě mohl znovu pohlédnout. "Tys s náma u Sharpsburgu eště nebyl, co, Johnny?"

Zavrtěl jsem hlavou a cítil jsem, jak mi po zádech přeběhl mráz, když mě zase oslovil jménem nějakého jiného chlapce. Uvažoval jsem, kam se ten hoch asi poděl.

"Ne, jasně, že ne," navázal kapitán Montgomery. "To bylo ve dvašedesátým. Tos eště chodil do školy. Pluk vodpočíval po válečným tažení u Fredericksburgu. Někdo nařídil parádní přehlídku a Natova kapela zahrála ‚Dixie‘. Zničehožnic začla yankeeská kapela za Rappahannockem hrát Dixie spolu s náma. Setsakramentská věc, hochu. Tu muziku bylo slyšet přes tu vodu tak jasně, jako kdyby hrály dvě části jedny kapely. A tak naši muzikanti - všeko kluci z Dvacátýho - začli hrát ‚Yankee Doodle‘. Všecky sme tam stáli nastoupený v pozoru v tom studeným slunečním světle a nestydím se ti říct, že sme se v tu chvíli cejtili hrozně divně. Pak, když naši kluci dohráli ‚Yankee Doodle‘, tak vobě kapely, jako by se předem secvičily, začly hrát ‚Home Sweet Home‘. Aniž bysme vo tom přemejšleli, Perry a starej Thomas a Jeffrey, já a všecky v řadě, sme začli zpívat s nima. Taky poručík Williams, teda sám mladej pán Oliver vosobně. A za moment už celá brigáda zpívala - ty zatracený Yankeeové taky, a jejich hlasy přelítly Rappahannock a přidaly se k našim - jako kdybysme byli jeden velkej sbor, kerej někdo vomylem, nebo nešťastnou náhodou, nebo něčim na ten způsob, roztrhnul na dvě půlky. Řeknu ti, hochu, že to bylo asi tak, jako kdybysme zpívali s duchama. A taky trochu, jako bysme zároveň byli něco jako svoji vlastní duchové."

Zavřel jsem oči, abych slyšel ty hluboké hlasy zpívat onu smutnou, něžnou píseň, a náhle jsem pochopil, že dospělí - a dokonce i vojáci - se mohou cítit opuštění a může se jim stýskat po domově, tak jako mně tohoto večera. Když jsem si to uvědomil, zjistil jsem, že všechn můj stesk se rozplynul. Cítil jsem, že jsem tam, kde je moje místo, že náležím ke kapitánově armádě a ke všem armádám, když tábořím daleko od domova a netuším, co mi přinese příští den kromě uspokojení, že jsem se svými přáteli. Se svými druhy. Ty hlasy byly tak skutečné jako šumění větru v listí uprostřed léta.

Kapitán si odkašlal a odplivl. "A pak nás ten zkurvysyn Iverson zabil," řekl. Zaslechl jsem cinkání přezek, jak si odepínal svou dřevěnou nohu.

Otevřel jsem oči, právě když si přetáhl příkrývku přes ramena a odvrátil se ode mne. "Dej si šlofika, hochu," ozval se jeho huhňavý hlas. "Budem vstávat, jen co se ráno rozední."

Přitáhl jsem si příkrývku až k bradě a položil si tvář na tmavou zem. Naslouchal jsem, zda ještě nezachytím zpěv, ale hlasy už zmizely. Usnul jsem za zvuku větru v listí, který zněl jako zlostný šepot noci.

#

Před svítáním jsem se náhle probudil, bylo už dost rozptýleného světla, abych mohl spatřit tvář kapitána Montgomeryho několik centimetrů od mé. Klobouk se starci v noci svezl a vrcholek jeho hlavy připomínal plastickou mapu složenou ze zarudlé kůže poseté jaterními skvrnami, boláky a několika ubohými chomáči bílých vlasů. Čelo měl zbrázděné, jako by se usilovně soustředil, obočí dvě tmavé houštiny chlupů, víčka přivřená tak, že odkrývala proužky bělma. Tiché chrápání mu hvízdalo z hrdla jako z prasklé dýně a kníry mu zvlhčoval tenký pramínek slin. Jeho dech byl stejně suchý a mrtvý jako průvan v nějaké po staletí neobývané jeskyni, která upadla v zapomnění.

Zíral jsem na časem vymletou pokožku starého obličejce kousek od mého, na nateklé a zkroucené prsty, jež dětským způsobem svíraly příkrývku, a v náhlém jasném záblesku jsem si představil, jaký děsivý konec mě čeká, že stáří je zlý úděl, choroba, a že my všichni nešťastníci, kteří přežijeme dětství, jsme odsouzeni trpět jím a podlehnout mu. Napadlo mě, že to je možná důvod, proč j sou mladí muži ochotni umírat ve válkách.

Přetáhl jsem si příkrývku přes obličej.

Když jsem se probudil znovu, krátce po východu slunce, stařec stál deset kroků od stromu a hleděl směrem ke Gettysburgu. Mezi stromy bylo vidět jen bílou kupoli, jejíž klenba byla pozlacená sluncem. Vymotal jsem se z příkrývek

a zvedl se na nohy. Cítil jsem se celý ztuhlý a pro vlhly. Nikdy předtím jsem nespál pod širým nebem. Reverend Hodges nám sice slíbil, že půjdeme tábořit ven, ale oddíl byl příliš zaneprázdňen pořadovými cvičeními a výukou signalizace. Nyní jsem usoudil, že se napříště bez táboření obejdu. Vrávorál jsem vestoje, zpola spící, a uvažoval jsem, jak si kapitán připjal svou dřevěnou nohu, aniž by mě probudil.

"Brejtro, hochu," zavolal, když jsem se vrátil od okraje remízku, kde jsem si ulevil. Přitom nespouštěl zrak z kupole na jihovýchodě.

Posnídali jsme vstojie pod stromem - další plátky sušeného hovězího s vodou. Zajímalo mě, co asi měli Billy, reverend a ostatní skauti tam ve stanech přilehlých k polním kuchyním. Nejspíš omelety. Možná se slaninou. Určitě s velkými sklenicemi studeného mléka.

"Byl sem tam s panem Oliverem, když byl prvního ráno vyhlášený nástup," chraplal stařec. "Přítomnejch čtrnáct set sedumdesát schopnejch služby. Sto čtrnáct z toho byli oficiři. Já sem k nim nepatřil. Tehda sem ještě nosil seržantský firčky. Prýmek mně dali, až když bylo po všem. Ale v noci před tím A. P. Hill rozhlásil, že federálové se srocujou na jihu. Asi nás chtěli vodříznout. Naše brigáda se měla na Hillův povel jako první votočit na jih.

Když sme scházeli z Heidlersburskýho vrchu, slyšeli sme střelbu, a tak nás generál Rodes proved lesem a dostali sme se na Dubovej kopec." Otočil se na své dřevěné noze na východ a zaclonil si oči před sluncem. "Řek bych, že to bylo někde támdle, Johnny. Dem." Stařec vykročil, zatímco já překotně balil příkrývky, a pak jsem za ním běžel dolů z kopce na jihovýchod k té vzdálené kupoli.

"A pak sme sešli rovnou dolů po západním svahu, co, hochu? Tehda tady nebylo tolika stromů. Pochodovali sme až do svítání. Sem sme došli něco po poledni. V jednu, možná v půl druhý. Necejtili sme nohy. Řek bych, že sme se na chvíli zastavili tady nahoře na tomhle kopci, aby Rodes moh nachystat nějaký zbraně. Já s Perrym sme byli rádi, že si mužem sednout. Chtěl začít psát další dopis naší mámě, ale já mu řek, že na to nebude čas. Jasně že nebyl, ale teď toho u všech dábů lituju, že sem ho nenechal ten zatracenej dopis napsat.

Z našeho místa sme viděli, jak se po cestě vod Gettysburgu blíže Yankeeové a bylo nám jasný, že ještě ten den začne bitva. Setsakra, kluku, nech klidně ty deky smrdět. Dneska je nebudem potřebovat."

Polekaně jsem upustil příkrývky do trávy. Došli jsme na dolní konec louky a jen nízký, poničený tyčkový plot nás dělil od cesty, po které jsme podle mého odhadu přijeli předešlé noci. Kapitán přehodil přes plot protězu, a když jsme přelezli, dali jsme si krátkou přestávku. V silicím žáru dne se mi těžko dýchalo a tepalo mi ve spáncích. Náhle k nám od jihu zalétl zvuk dechovky a jásot zeslabený vzdáleností.

Kapitán vyndal špinavý červený kapesník a otíral si zátylek a čelo. "Zatracenej pitomci," prohodil. "Slavěj, jako by to bylo posvěcení. Zatracenej nesmysl."

"Ano pane," řekl jsem automaticky, ale v tu chvíli mě zamrazilo, že se právě konají oslavy Usmíření a že já tady chodím s veteránem - se svým veteránem - po zemi, na které bojoval. Napadlo mě, že by nás nějaký vzdálený pozorovatel mohl omylem považovat za dva vojáky. V tu chvíli bych vyměnil svou skautskou khaki uniformu za konfedační hnědou nebo šedou a šel bych s kapitánem do jakékoli akce. V tu chvíli bych klidně táhl proti Eskymákům, pokud by to znamenalo být součástí armády, vyrážet za úsvitu se svými druhy, připravovat se k bitvě, zkrátka abych se cítil stejně živý, jako jsem se cítil v onu chvíli.

Kapitán zaslechl mě "ano pane", ale musel si všimnout něčeho dalšího v mých očích, protože se sklonil, nalehl na plot a přiblížil svůj obličej těsně k mému. "Setsakra, Johnny, neudělej podruhu stejnou pitomost. Myslíš, že by se sem ty pitomí parchanti vraceli celou tu dlouhou cestu, kdyby byli dost poctivý na to, aby přiznali, že tady voslavujou jatky?" Zamrkal jsem.

Stařec mě svou obrovskou pěstí chytil za blůzu. "Tak se tomu dá jedinež říkat, hochu, jasný? Zatracenej jatky, kerý tady udělali na šmelcování lidí, a voni teď na to vzpomínaj a vyprávěj vo tom veselý historky a ukňučenejm starejm dědkům tečou slzy nad tím, jak sme se měli báječně, když nás sem hnali." Ukazovákem své volné ruky zašermoval směrem ke kupoli. "Copak to nevidíš, hochu? Ty kotce, ty náhony a tu porážku - akorát že ne každěj měl to štěstí, aby mu rupla palice hned po první petardě. Někerý z nás nahnali část svejch lidí do toho šrotovníku a potom museli ležet vokolo a museli hledět, jak se nafukujou a udej v tom vedru. Zatracenej jatky, hochu, kde tě vodkrouhnou a rozpáraj vodshora dolů..., vyvrhnou ti střeva na tu zatracenou zem a vodkopnou je, aby se dostali k dalšímu bláznovi..., maso vykostěj, kosti roztloučou na hnojivo, pak rozemelou i všecko vostatní, co není libový maso, a nappou to do tvejch vlastních střev, aby to prodali zatracenejm civilistům jako buřty. Přehlídky. Válečný historky. Usmíření. Jsou to jenom buřti, hochu." Lehce se třásl. Pustil mě, odplivl si, oťrel si kníry a dlouze se zahleděl na oblohu. "A nás na ty jatky hnalo jidášský ucho ménem Iverson, Johnny," dodal nakonec hlasem oprostěným od všech emocí. "Na to nikdy nezapomeň."

#

Kopec se zvolna svažoval, když jsme přešli opuštěnou cestu a vstoupili na pole západně od osiřelé zemědělské usedlosti. Před mnoha lety zachvátil horní podlaží požár a okna v přízemí byla zatlučena prkny, ale kolem základů a podél zarostlé cestičky vedoucí k hospodářským budovám dosud rostly vysoké kosatce. "Starej dvůr Johna Forneye," vysvětlil mi kapitán Montgomery. "Eště tady bydlel, když sem se tady stavoval ve vosumadevadesátým. Tehda mi řek, že žádněj z jeho pacholků nemá v těchhle místech v noci stání. Kvůli těm jámám."

"Kvůli čemu, pane?" zamrkal jsem v časném žáru. Během dne se teplota určitě přiblíží ke třicítce. Luční konici šíleně poskakovali v zaprášené trávě.

Stařec zřejmě mou otázku přeslechl. Kupoli už nebylo vidět, protože jsme byli příliš blízko stromů, ale kapitánova pozornost se soustředila na pole, které se táhlo dolů do vzdálenosti necelých čtyř set metrů k pásu lesa na jihovýchodě. Vyndal z pláště pistoli a mně se rozbušilo srdce, když natahoval kohoutek, dokud to necvaklo. "Tadle je dvojčinná, hochu," řekl. "Nezapomeň na to."

Prošli jsme si cestu nízkým živým plotem a pomalým krokem jsme se vydali přes pole. Starcova dřevěná noha tlumeně dusala v hlíně. O nohy se nám otírala tráva a bodláčí. "Ten zkurvysyn Iverson takhle daleko nikdy nedošel," prohodil kapitán. "Ollie Williams říkal, že ho slyšel rozkazovat támdle nahoře na kopci, kousek vod místa, kde Rodes rozdával flinty. Udělejte jim peklo," říkal Iverson, pak se vrátil támdle k tomu svému stromu, sed si tam do stínu a dal si voběd. Donesli mu i nějaký víno. Měl víno ke každému jídlu, my zatím chlastali vodu ze škarpy. Iversona ani nenapadlo přijít sem, dokud nebylo po všem, a pak jen prostě řekl, že sme se chtěli vzdát a poručil tý bandě mrtvol, aby vstala a zasalutovala generálovi. Tak dem, hochu."

Pomalů jsme přecházeli pole. Teď už jsem dokázal rozeznat kamennou zídku blízko prvních stromů, zpola ukrytou v zelenošedém stínu listů. Vypadalo to, že na této straně zdi roste spleť vysoké trávy nebo révy.

"Na pravý křídlo nám postavili Danielsovu brigádu." Kapitán mávl pistolí k jihu, hlaveň těsně minula krempu mého klobouku. "Ale ty se za náma pustili, až když sme my byli rozstřílení na maděru. Pak Danielsovi hoši vběhli rovnou do palby Stoneova Sto devětačtyřicátého pensylvánského..., těch zatracenejch vrostrostřelců, kerejm se z nějakýho pitomýho důvodu, na kerej si teď nemůžu vzpomenout, říkalo Namašlený ušáci. Ale my sme byli úplně vosamocený, když sme šli toudle cestou před Danielsem a Ramseurem a O'Nealem a všema vostatnima. Iverson nás poslal moc brzo. Ramseur byl připravenej až vo půl hodiny pozdějc a O'Nealova brigáda se votočila, eště než se dostala támdle k Mummasburský cestě."

Byli jsme už asi v polovině pole. Stěna stromů po naší levici zakrývala většinu cesty. Kamenná zeď byla asi čtvrt kilometru před námi. Nervózně jsem pohlédl na nataženou pistolí. Vypadalo to, že kapitán na ni docela zapomněl. "Sestupovali sme šikmo sem dolů," řekl. "Brigáda se rozvinula přes půlku pole vod severovýchodu k jihozápadu. Pátej severokarolínskej byl nalevo vod nás, Dvacátej byl někde tady v těch místech. A nás bylo jen pár stovek a stáli sme v první linii. A Třiadvacátej a Dvanáctej byly vod nás napravo a trochu stažený dozadu, pravý křídlo Dvanáctýho asi tak půl cesty k tý zatracený železnici, co vede tam dole."

Pohlédl jsem k jihu, ale žádné koleje jsem neviděl. Bylo tam jen rozpalené pole, na kterém snad kdysi rostlo něco užitečného, teď však zarůstalo ostružiním a trávou.

Kapitán lehce supěl, zastavil se a přenesl váhu na zdravou nohu. "Akorát sme nevěděli, Johnny, že Yankeeové se pěkně poskovávali za támdle zeď. Byly jich tisíce. Nevystřčili ani jednu zatracenou čepici, ani jeden bojovej prapor, ani jedinou flintu. Jen tam dřepěli a čekali. Čekali na zvířata, až přijdou do vrat, aby mohly začít jatky. A plukovník Iverson se ani nenamáhal poslat před náma špehy, takže sme tady tak pochodovali přes tohle pole a Iverson dřepěl nahoře na Dubovým kopci, cpal se vobědem a nalejval se vínem."

Kapitán pozvedl pistolí a ukázal na hranici stromů. Ustoupil jsem, protože jsem čekal, že vystřelí, ale ozval se zase jen jeho chraplavý hlas. "Pamatuješ? Došli sme až támdle... Asi tam, co roste to zatracený víno..., a Yankeeové se zničehonic po celý dylce týdle půlkilometrový zdi zvedli a začli to pálit přímo do nás. Jako by najednou vyrostli ze země. Nebylo nic slyšet, až na šustění našich noh ve vobilí. A pak vypálili salvu, kerá zaburácela, jako by byl konec světa. Celej zatracenej svět zmizel v kouři a ve vohni. Byli sme tak blízko, že dokonce ani Yankee se nemoh netrefit. A spousta dalších vylezla z tamtoho lesa nahoře..."

Kapitán mávl rukou doleva, kde se zeď stáčela na severozápad k silnici. "Tak sme se dostali do křížový palby, kerá nasup zkosila Pátej severokarolínskej. Jako kosa, hochu. Tehda na tomhle poli rostlo vobilí. Ale zbylo jenom strniště. Nebylo kam postupovat. Nebylo kde se skovat. Mohli sme se stáhnout směrem, vodkad' sme přišli, ale my, chlapíci ze Severní Karolíny, sme se nechtěli na starý kolena učít zdrhat. A tak nás prostě ta kosa podsekávala jako vojtěšku. Nemohli sme dopředu. Nad tou pitomou zdí, co byla na padesát metrů vod nás, stála kouřová clona, z kerý stačilo jenom střílet. Viděl sem podplukovníka Davise z Pátýho - jeho chlapi mu říkali Starej Bili - jak zaved svůj pluk dolů do támdletoho dolíku.

Vidíš ten živej plot tam na jihu? Není to sice tak dobrý jako zákop, ale mohli se za tím aspoň trochu křejt. Ale my z Dvacátýho s lidma kapitána Turnéra z Třiadvacátýho sme nemohli nic jinýho, než zalehnout tady v rovině a bránit se." Stařec pomalů popošel asi o tucet metrů a zůstal stát na místě, kde rostla tráva silnější a zelenější a prorůstala tam spleť něčeho, v čem jsem rozeznal víno, a tvořila nízkou zelenou hradbu mezi námi a zdí. Zničehonic si veterán sedl ztěžka na zem, natáhl si dřevěnou nohu před sebe a pistolí si položil do klína. Spustil jsem se na kolena do trávy kousek od něj, sundal si klobouk a rozepnul blůzu. Žlutá cedulka volně visela z knoflíku na mé náprsní kapse. Bylo velmi horko.

"Yankeeové to do nás pořád prali," řekl. Jeho hlas přešel do ochraptělého šepotu. Pot mu zaléval tváře a zátylek. "Další federálové přicházeli vod toho remízku tam dole..., podle železničního náspu..., a začli z boku vostřelovat hochy Starýho Billa a naše pravý křídlo. Nemohli sme jim toho vrátit ani za zlámanou grešli. Stačilo zvednout hlavu z hlíny a zamířit, hned si koupil nějakou tu kulku do palice. Můj brácha Perry ležel vedle mě a já slyšel tu kulí, kerá ho trefila do voka. Mlasklo to, jako když bacíš dvoukilovým kladivem do flákoty hovězího. Trošku se zvednul a pak se svalil vedle mě. Já ječel a řval, vobličej sem měl špinavěj vod soplou, prachu a slz, a najednou sem cejtíl, jak se chce Perry znova zvednout. Škubnul sebou, jako by s ním někdo tahal na provázku. A eště jednou. A znova. Zahlíd sem díru v jeho vobličejí, kde míval voko, jeho mozek a kousky lebky se mi rozstříkly po pravý noze, ale já cejtíl, jak sebou škube a táhne mě, jako by se mě snažil vodvlíct někam s sebou. Pozdějc sem zjistil proč. Do hlavy ho trefovaly další kulky a pokaždý to s ním trochu škublo. Když sme se pak vrátili, abysme ho pochovali, jeho hlava vypadala jako vodní meloun, kerej někdo rozkopál na kousky. Ale nebyl jedinej. Hrozně moc kluků, kerý na tomhle poli zůstali ten den ležet, byli tou yankeeskou palbou rozsekaný stejně. Jako kosou, hochu. Nebo mlejnkem na maso."

Sedl jsem si do trávy a dýchal ústy - z révy a černé země se linula výrazná sladká vůně, jež mě omamovala a oslabovala. Vedro na nás leželo jako tlusté, vlhké přikrývky.

"Některý z kluků prostě vstali, aby mohli utíkat," navázal kapitán Montgomery stále ochraptělým monotónním hlasem a s očima zahleděnýma do prázdna. Oběma rukama svíral nataženou pistolí namířenou směrem ke mně, ale já si byl jist, že

už zapomněl, že tam jsem. "Každej, kdo se zvednul, to dostal. Hroznej zvuk. I skrz rachot střelby si slyšel, jak se kulky trefujou. Vítr strhával kouř zpátky ke stromům, takže nad náma ani nebyla žádná clona, kerá se udělá, když kouř dost zhoustne. Viděl sem, jak se zvedá poručík Ollie Williams, aby zařval na chlapy z Dvacátýho, že maj zůstat ležet, a za tu chvílku, co sem se díval, ho trefili dvakrát.

My, co sme zbyli, sme se snažili dát dohromady v trávě a ve vobilí palebnou čáru, ale dřív, než sme vypálili první salvu, Yankeeové vyběhli. Někerý z nich pořád stříleli, někerý už šli na bodáky. A přesně v ten moment sem viděl, jak si to koupil ty, Johnny, s těma druhejma dvouma bubeníkama. V tý chvíli, když nasadili ty bodáky." Stařec se odmlčel a po dlouhé době na mě opět pohlédl. Vypadalo to, že je z toho celý zmatený. Pozvedl pistoli, opatrně uvolnil natažený kohoutek a rozřesenou rukou se dotkl čela.

Stále ještě zmaten a se svíravým pocitem v útrokách jsem se zeptal: "A tenkrát jste také přišel o... ee... vás zranili do nohy, pane?"

Kapitán si sundal klobouk, Těch jeho pár bílých vlasů bylo slepeno potem. "Co? Moje noha?" sklopil zrak k dřevěné protéze pod kolenem, jako by si jí dosud nevšiml. "Moje noha. Ne, hochu, to bylo pozdějc. V bitvě vo ten trychtýř. Když sme spali, Yankeeové se pod nás podhrabali a vyhodili nás do luftu. A poněvač sem hned na fleku neskopal, poslali mě domů do Raleighu a čestně mě povýšili na kapitána tři dny před koncem války. Ne, ten den... tady... sem to dostal nejmíň třikrát, ale jen samý škrábnutí. Jedna kulka mi urvala podpatek z pravý holínky. Další trefila sumku s nábojema a všechny je vodpálila a pár střepin se mi zaseklo do vobličejce. Ta třetí mi urvala kus levýho ucha, ale i tak slyším zatraceně dobře. A teprv, když sem si večer sednul a snažil se usnout, tak sem zjistil, že mě další kule trefila zezadu do stehna těsně pod zadek, ale musela letět tak pomalu, že mi udělala jen velkýho modráka."

Tiše jsme tam seděli několik minut. Slyšel jsem šelestem hmyzu v trávě. Konečně kapitán promluvil: "Atén zkurvysyn Iverson se ani nenamáhal sejít sem dolů, teprve až se tady nakonec vobjevili Ramseurovi chlapi a vyhnali Yankeeje pryč. To bylo pozdějc, a já sem ležel tady někde v těch místech, vmáčkutej mezi mrtvolama Perryho a Nata, pocákanej takovou spoustou krve a mozků, že ty pitomý Yankeeové nás tři jen překročili, když vyrázili, aby naše chlapy prošpikovali bajonetama, neboje vodvlekli zpátky za svou linii jako zajatce. Votevřel sem voči na dost dlouho, abych viděl, jak starýho Cadea Tarletona vleče banda rozchechtanejch Yankeeů. Měli taky náš plukovní prapor, setsakra. Nikde kolem nezůstal nikdo naživu, aby se jim postavil.

Ramseur, kerýmu Richmondský noviny říkaly Kavalír Chevalier, at' už to mělo setsakra znamenat co chtělo, šel dolů z kopce a padl by do stejný pasti, kdyby poručík Crowder s poručíkem Duggerem nevyběhli nahoru, aby ho varovali. Ramseur byl oficír, ale nebyl to žádnej pitomec. Přešel přes cestu vo kus dál na východ a vobešel z druhý strany pravý křídlo Yankeeů, kerý se táhlo podle týdle zdi, a zahnal je zpátky.

A zatímco sme se my, kerý sme zůstali naživu, pokoušeli doplazít zpátky k Forneyovu dvoru, nebo tady jen leželi a krváceli ze svejch ran, ten zkurvysyn Iverson vykládal generálu Rodesovi, že viděl, jak náš pluk zvedá bílej prapor a vzdává se Yankeeům. Setsakra lež, hochu. Ty, kerý padli do zajetí, byli většinou zraněný a hnali je před napřaženjma bajonetama. Ten den se tady žádný bílý prapory nevobjevily. Nebo aspoň ne v těchhle místech. Kolem ležely jen kousky bílejš lebek a podobnej drek.

Pozdějc, když sem pořád eště hledal nákou flintu, kerá by fungovala, zavedl Rodes Iversona sem dolů, aby mu ukázal, kde se jeho lidi vzdali, a když si jejich koně razili cestu mezi mrtvolama, kerý bejvaly Dvacátým severokarolínským, ten zkurvysyn Iverson..."

Starcův hlas se zlomil. Na dlouhou chvíli se odmlčel, pak si odchrchlal, odplívl a pokračoval. "Ten parchant Iverson tady viděl hromady našich mrtvol - sedům stovek chlapů z nejlepší jižanský brigády, jaká kdy byla postavená, leželo zastřelenejch v řadách rovnejš jak při slavnostní parádě - a Iverson si myslel, že se pořád eště krejou před palbou, i po tom, co Ramseur zahnal Yankeeje pryč. A tak se zvednul ve tímenech, jeho zatracenej ryzák přitom málem šlápnul na Perryho, a ten zkurvysyn zařval: 'Vstaňte a pozdravte, když jede kolem generál, chlapi! Okamžitě se zvedněte!' Teprvá tehda Rodes pochopil, že se dívaj na mrtvoly."

Kapitán Montgomery supěl a namáhavě lapal po dechu, mluvil jen s obtížemi. Mně se taky špatně dýchalo. Zdálo se, že omammě sladký zápach plevele, vína a tmavé půdy vytlačil všechn kyslík. Uvědomil jsem si, že zírám na několik hroznů visících z nedaleké révy. Přerostlé plody vypadaly jako zhmožděné maso protkané potřhanými cévami.

"Kdybych měl svou flintu," řekl kapitán, "asi bych v tu chvíli toho zkurvysyna vodprásknul." Těžce vydechl. "Vrátil se s Rodesem zpátky na kopec a vod tý doby sem už Iversona neviděl. Tomu, co zbylo z pluku, pak velel kapitán Halsey. Když další ráno brigáda zas nastoupila, stálo tři sta dvaadesát lidí vyrovnanejš tam, kde se jich den předtím hlásilo tisíc čtyry sta sedumdesát. Iversona vodveleli zpátky do Georgie a dali mu na povel voddí domobrany nebo něco na ten způsob. Šly řeči, že ho prezident Davis zachránil před soudem a před důtkou. Bylo jasný, že nikdo z nás už by znova pod tím mizerným zkurvysynem nesloužil. Víš, co stojí na poslední stránce deníku našeho Dvacátýho severokarolínskýho pluku, hochu?"

"Ne, pane," odtušil jsem tiše.

Stařec zavřel oči. "Zformován v Seven Pines, obětován u Gettysburgu a poražen u Appomattoxu. Pomoz mi vstát, hochu. Musíme najít místo, kde se skováme."

"Schováme, pane?"

"No sakra že jo," odsekl kapitán, z jehož pohledu jsem se choval jako ťulpas. "Musíme bejt připravený, až sem Iverson dneska večír přide." A jako by měla všechno vysvětlit, zvedl obrovskou pistoli. "Musíme bejt připravený, až přide."

#

Přiblížilo se poledne, než jsme našli vhodnou skrýš. Vlekl jsem se vpředu před tím kulhající m starcem, a zatímco část mé mysli šilela strachy a snažila se najít východisko z téhle příšerné situace, druhá část - ta větší - se bez problémů s logikou toho všeho dokázala vyrovnat. Plukovník Alfréd Iverson junior se má dnes vrátit na toto pole své hanby a my

se musíme ukrýt, abychom ho mohli zabít.

"Vidíš tady ten dolík, hochu? Jak roste to zatracený víno?"

"Ano pane."

"To sou Iversonovy jámy. Tak jim říkali místní, nebo aspoň John Forney, když sem tady byl ve vosumadevadesátým. Víš, co to je?"

"Ne, pane," zalhal jsem. Část mého já moc dobře věděla, co jsou zač.

"Tu noc po bitvě... Po bitvě, u všech rohatejch, po jatkách... My, co sme zbyli z pluku a někerý z Leeovejch průzkumníků, sme sem přišli, vykopali velký mělký jámy a prostě zahrnuli naše chlapy tak, jak leželi. Pochovali sme je dohromady, pořád v těch bojovojch řadách. Nate s Perrym se vo sebe vopírali ramenama. Tam, co sem ležel já. Vidíš, kde ty jámy začínaj. Hlína je propadlá a tráva je vyšší, co?"

"Ano pane."

"Forney říkal, že tráva i všecko vostatní, co tady kdy pěstovali, je dycky vyšší. Forney na todle pole ale nic moc nedával. Říkal, že se tady rukám náck nechce dělat. Říkal, že vysvětloval svejm negrům, že se tady nemaj čeho bát, že sem po válce přišli lidi z UCV a všecko tady překopali, aby vodnesli naše hochy zpátky do Richmondu, ale to není úplná pravda."

"Proč ne, pane?" Pomalu jsem se brouzдал spletí podrostu. Kolem kotníku se mi omotala réva a musel jsem trhnout nohou, abych se vyprostil.

"Moc tady nekopali," řekl kapitán. "Kosti byly tak chatrný a rozházený, že jich prostě sebrali jen pár a říkali tomu vostatky. Nechtělo se jim tady moc kopat, stejně jako Forneyovejmi negrům. Dokonce ani ve dne. To místo je poznamenaný velikou hanbou a zlostí... No, lidi to prostě cejtěj, že jo, hochu?"

"Ano pane," řekl jsem mechanicky, i když v tu chvíli jsem cítil jen únavu a ospalost.

Kapitán se zastavil. "Setsakra, ten barák tady předtím nestál."

Mezerou v kamenné zdi jsem zahlédl malý domek - vlastně spíš něco jako velkou kůlnu - umístěný vzadu ve stínu stromů a postavený ze dřeva tak tmavého, že bylo téměř černé. Nevedla k němu žádná cesta ani koleje vyježděné povozem, ale na Forneyově poli a v trávě jsem rozeznal sotva patrnou cestičku, kterou pravděpodobně k průchodu ve zdi vyšlapali koně. Stařec se cítil hluboce uražen, že někdo postavil domek tak blízko pole, kde padl jeho milovaný Dvacátý severokarolinský. Ale dům byl potměnělý a tichý. Šli jsme pryč.

Jak jsme se k zídce blížili, šlo se nám stále obtížněji. Tráva tam vyrostla do dvojnásobné výšky než na louce za námi a divoké víno označovalo plochu srovnatelnou s fotbalovým hřištěm, na jakém náš oddíl prováděl pořadová cvičení.

Kromě spleti trávy a vína brzdily náš postup ještě díry. Bylo jich tam nepočítané, pole jimi bylo celé rozryté, číhaly pod hustým kobercem rostlinstva.

"Zatracený syslové," ulevil si kapitán Montgomery, ale průměr těch děr byl nejméně dvakrát větší, než aby je vyhrabal krtek, sysel nebo křeček. A nebyl u nich žádný kopeček hlíny. Stařec dvakrát do díry šlápl a podruhé se mu dřevěná noha propadla tak hluboko, že jsme oba měli co dělat, abychom ji vyprostili. Když jsem ze všech sil za tu nohu tahal, náhle se mě zmocnil pocit jako z nějaké noční můry, jako by někdo nebo něco tahalo za druhý konec a snažilo se stáhnout starce pod zem.

Ta příhoda musela rozrušit i kapitána Montgomeryho, protože jakmile se uvolnil, zapotácel se pár kroků dozadu a zády narazil do kamenné zdi. "Tady to bude stačit, hochu," zasípěl. "Tady počkáme."

Bylo to dobré místo na číhanou. Réva a tráva zde dorůstaly do výše pasu, takže nám dovolovaly pozorovat pole před námi a zároveň nás skrývaly stejně účinně jako žaluzie. Zídka nám kryla záda.

Kapitán Montgomery sundal plátěný vak, svlékl si plášť a pustil se do čištění pistole. Ležel jsem v trávě kousek od něho a přemýšlel, co se asi děje na oslavách Usmíření a jak se tam s kapitánem vrátit, potom jsem si chvíli představoval, jak asi vypadal Iverson, pak jsem vzpomínal na domov a nakonec jsem nemyslel vůbec na nic. Propadl jsem se do zvláštní snivé dřimoty.

Ani ne metr od místa, kde jsem ležel, ústila jedna z všudypřítomných děr. Přestože jsem upadl do lehkého spánku, tlumeně jsem vnímal zápach, který z toho otvoru vycházel. Byl stejně nepříjemně nasládlý jako ten, který jsem cítil už dřív, ale teď byl silnější a těžší, téměř vzrušující s tou příměsí hniloby a rozkladu, která se podobala zápachu mrtvých mořských živočichů usychajících na slunci. O mnoho let později, při návštěvě jakéhosi opuštěného masokombinátu v Chicagu s jedním známým z realitní kanceláře, jsem se setkal s podobným pachem. Byl to zápach po léta nepoužívané kostnice prostoupené vzpomínkami na krev.

Den uběhl v otupělosti z horkého, těžkého vzduchu a za bzukotu hmyzu. Zdříml jsem si a probudil se, chvíli číhal s kapitánem a znovu jsem usnul. Matně si vybavuji, jak jsem chroupal tvrdě suchary z jeho vaku a zapíjel je zbytky vody z jeho měchu, ale i to splývá s mými sny, které se mi onoho odpoledne zdály, protože si vzpomínám, že kolem nás vysedávali další lidé, žvýkali podobné jídlo a hovořili tak tiše, že slověům nebylo rozumět, rozeznal jsem jen zřetelný jižanský přízvuk. Nepřipadalo mi to divné. Pamatuji si, že jsem se jednou probudil, přestože už jsem seděl s otevřenými očima a myslel si, že jsem vzhůru, když mě zvuk automobilu projíždějícího po Mummasburské cestě probral k plnému vědomí. Ale stromy na okraji pole zakrývaly výhled na cestu, zvuk utichl a já opět upadl do zmámené dřimoty jako předtím.

O něco později odpoledne se mi zdál sen, který si přesně pamatuji. Ležel jsem na poli, zraněný a bezmocný, levou část obličeje jsem měl zabořenu do hlíny a pravým okem jsem bez mrkání zíral na modré letní nebe. Po líci mi přeběhl mravenec, za ním další, až jich přes mou tvář a oko pochodoval celý zástup a někteří z nich zamířili do mých nosních dírek a otevřených úst. Nemohl jsem se hýbat. Nemrkal jsem. Cítil jsem mravence mezi zuby, jak odstraňují zbytky slaniny od snídaně, jak mi přecházejí po sliznici horního patra a prozkoumávají temný tunel jícnu. Ty pocity nebyly nepříjemné.

Mlhavě jsem vnímal, jak další drobní tvorové pronikají hlouběji do mého těla, cítil jsem jejich pomalý pohyb v nafouklých smyčkách střev a v žaludku, zatímco malí brouci kladli vajíčka do vysychající jamky mého oka. Viděl jsem jasně, jak nade mnou krouží krkavec, klesá ve spirálách, dosedá kousek ode mě, jak pyšně přešlapuje sem a tam a skládá křídla, přibližuje se a jediným seknutím obludně velkého zobanu mi vyklovává zbylé oko. V temnotě, jež následovala, jsem stále cítil světlo, cítil jsem, že se z mého těla stává líheň tisíců tvorů, cítil jsem, jak se mé tělo rozpíná horkem a jak mne dříve volná látka košile začíná škrtit. Cítil jsem mé vlastní bakterie, jak z nedostatku jiné potravy hodují na žluklém tuku mého těla a zatuhlých loužích krve, jak se marně snaží přežít o několik hodin déle.

Vnímal jsem, jak mé rty v horku okoraly a vyschly a obnažily zuby, vnímal jsem, jak se mé čelisti otevřely v neveselém němém úsměvu, jak svaly ochably a jak se do nich zahryzli ti malí dravci. Vnímal jsem, jak jsem lehčí a lehčí, když vajíčka dozrála a larvy začaly svou šílenou čistku, jak se mé tělo spojuje s tmavou zemí a jak se ten proces stále zrychluje. Má ústa se doširoka otevřela, aby polkla čekající prst. Tam, kde jsem míval jazyk, vyrostla stébla trávy. Jakési semeno si našlo úrodnou půdu v dutině mé lebky a vyslalo svůj klíček vzhůru otvorem, v němž jsem kdysi měl oko.

Jak jsem splýval s okolím a měnil se na kysele chutnající tmavý humus, cítil jsem kolem sebe i ostatní. Náhodné sesuvy půdy ke mně přinášely rozpadající se kousky vlny, masa nebo kostí, které se mě dotýkaly, naše zlomky se mísily s ostýchavou dychtivostí prvních doteků milenců. Když se vše ostatní ztratilo, promíseno s temnotou a zlobou, zůstaly tam jako zářivé útržky vzpomínek jen mé kosti, zapomenuté, ostré zlomky bolesti odolávající nezvratnému vplynutí do bezbolestnosti a nicoty.

A hluboko v této tlející dřeni, ztracené v kyselé černé půdě zapomnění, jsem si pamatoval. A čekal.

#

"Probud' se, hochu! To je von. To je Iverson!"

Ten naléhavý šepot mě vyburcoval ze spánku. Mátožně jsem se rozhlížel, na jazyku jsem cítil hlínu, jak jsem usnul s ústy přitisknutými k zemi.

"Setsakra, věděl sem, že přijde!" šeptal kapitán a ukazoval nalevo k lesíku. Průlomem ve zdi právě procházel jakýsi muž v tmavém plášti.

Zatřepal jsem hlavou. Můj sen mě stále odmítal propustit, mnul jsem si oči, abych si z nich vytřel tmu. Pak mi došlo, že to šero je skutečné. Zatímco jsem spal, denní světlo přešlo do soumraku. Hlavou mi prolétlo, kam se proboha mohl ztratit den. Muž v černém plášti se pohyboval večerní šedi, která jako by odrážela tu děsivou slepotu mého snu. Rozeznal jsem bílou košili a bledou tvář, když ten muž přicházel k nám a švihal před sebou vycházkovou hůlkou.

"Proboha, to je von," sykl kapitán a třesoucícma se rukama pozvedl pistoli. S hrůzou jsem pozoroval, jak palcem natahuje kohoutek.

Muž nyní nebyl dál než osm metrů, spatřil jsem tmavý knír, černé vlasy a zapadlé oči. Skutečně vypadal jako na té staré perokresbě.

Kapitán Montgomery si opřel pistoli o levou paži a přimhouřil oko u mířidel. Slyšel jsem dech muže v tmavém obleku, jak přicházel blíž a téměř neslyšně si pohvizdoval. Kapitán stiskl spoušť.

"Ne!" vykřikl jsem a chytil pistoli, abych ji strhl dolů, přičemž mne kohoutek bolestivě cvakl do kůže mezi palcem a ukazovákem. Výstřel nevyšel.

Kapitán mě odhodil stranou zlostným mávnutím levého předloktí a snažil se znovu zvednout zbraň, i když jsem se mu pověsil na zápěstí. "Ne!" vykřikl jsem znovu. "Je moc mladý [Podívejte. Je moc mladý!]"

Stařec se zarazil, i když paži měl stále napjatou, a přimhouřenýma očima si prohlížel neznámého, který se zastavil asi čtyři metry od nás.

Byla to pravda. Ten člověk byl opravdu příliš mladý na to, aby to byl plukovník Iverson. Bledý, udivený obličej patřil muži nejvyšším kolem třicítky. Kapitán Montgomery sklonil pistoli a přiložil si třesoucí se ruku ke spánkům. "Můj Bože," šeptal. "Můj Bože."

"Kdo je tam?" Mužův hlas byl pronikavý a sebejistý, navzdory překvapení. "Ukažte se."

Byl jsem si vědom, že cizinec s knírkem vycítil náš pohyb za vysokou trávou a révou, ale nevěděl o našem zápase, ani nezahlédl zbraň. Kapitán ho pozoroval přivřenýma očima, narovnal si klobouk a pistoli strčil do hluboké kapsy svého pláště. Když jsem mu pomáhal vstát, cítil jsem, jak se třese.

"Aha, veterán!" zvolal muž a pokročil vpřed s nataženou rukou a současně kosil vzpínající se révu lehkými švihy své hole.

#

V ubývajícím světle jsme šli podél hranice jam, náš nový průvodce kráčel pomalu vedle kapitána a přizpůsobil svou chůzi jeho bolestnému kulhání. Když hovořil, sloužila mu hůlka zároveň jako ukazovátka. "Na tomhle místě proběhla jedna ze šarvátek, než došlo k opravdu významným bitvám," říkal. "Sem na pole moc návštěvníků nechodí..., mnohem víc pozornosti se věnuje slavnější oblasti na jih a na západ odtud..., ale my, kteří bydlíme nebo trávíme léto tady kolem, víme i o těchto méně známých místech. Je docela zajímavé, jak je to pole tady propadlé, že?"

"Jo," zašeptal kapitán. Díval se do země, ani jednou nezvedl zrak ke tváři mladého muže.

Ten člověk se představil jako Jessup Sheads a prozradil nám, že bydlí v onom malém domku posazeném mezi stromy, kterého jsme si všimli již dříve. Kapitán byl zahloubán do svých zmatených snů, takže jsem nás panu Sheadsovi představil oba. Ani jeden z nich nevěnoval pozornost mému jménu. Kapitán teď zvedl zrak k Sheadsovi, jako by stále nemohl uvěřit, že tohle není člověk, jehož jméno ho mučí už půl století.

Sheads si odkašlal a opět ukázal na spleť hustšího porostu. "Pokud je mi známo, tato oblast byla místem malé šarvátky před bitvou. Síly Konfederace postupovaly podél tohoto širokého pásu, ale u této zdi narazily na odpor unionistů, rychle však využily výhody. Bylo to malé jižanské vítězství, než nastaly všechny ty hořké a bezvýhodné situace

několika následujících dnů." Sheads se odmlčel a usmál se na kapitána. "Ale tohle všechno asi víte, pane. Ve které jednotce jste měl tu čest sloužit?"

Starcova ústa se sotva znatelně pohybovala, než konečně vydala hlásku. "Ve... Dvacátým severokarolinským," vypravil ze sebe konečně.

"No ovšem!" vykřikl Sheads a poplácal kapitána po zádech. "To byla část té slavné brigády, která si na tomto místě připsala vítězství. Budu poctěn, pane, pokud mě vy a váš mladý přítel doprovodíte do mého domu, abychom pozvedli číši na Dvacátý severokarolinský pluk, než se vrátíte do tábora Usmíření. Bylo by to možné, pane?"

Zatahal jsem kapitána za rukáv, protože jsem náhle zatoužil být co nejdál odtud. Točila se mi hlava z hladu a z náhlého návalu neopodstatněného strachu, ale stařec se narovnal a znovunalezeným hlasem jasně řekl: "Oba budeme poctěni, pane."

#

Domek byl postaven ze dřeva napuštěného dehtem. K zábradlí malé verandy na východní straně byl přivázán osedlaný, ušlechtilé vypadající černý kůň. Z druhé strany, kde bylo husté stromoví a hromada balvanů, byl přístup k domu obzvláště obtížný, ne-li nemožný.

Domek byl uvnitř malý a zjevně nepravidelně obývaný. Úzká vstupní chodbička vedla jednak do salonku, v němž byl nábytek zakryt ochrannými povlaky, a jednak do jídelny, kam nás Sheads zavedl. Byla to úzká místnost s jediným oknem. Stála tam vysoká komoda přecpaná láhvemi, plechovkami a špinavými talíři. Na úzkém prkenném stole hořela starodávná petrolejová lampa. Za zaprášenými závěsy byla další, ještě menší místnost, v níž na podlaze ležela matrace a stohy knih. Strmé schůdky na jižní straně jídelny vedly otvorem ve stropě na půdu, kde byl nejspíš malý pokojík, ale jediný, co jsem spatřil, když jsem pohlédl vzhůru, byl tmavý čtverec.

Jessup Sheads opřel svou těžkou vycházkovou hůl o stůl a přistoupil ke komodě, z níž vyndal karafu se třemi křišťálovými sklenkami. Lampa syčela a naše stíny se promítaly po nahrubo omítnuté stěně. Pohlédl jsem k oknu, ale soumrak už ustoupil noci a k okenním sklům se tiskla jen tma.

"Může se k našemu přípitku připojit i chlapec?" zeptal se Sheads a zarazil se s karafou pozdviženou nad třetí skleničkou. Dosud nikdy jsem nesměl okusit víno ani žádný jiný alkohol.

"Jo," přitakal kapitán. Ani na chvíli neodtrhl od Sheadse upřený pohled. Světlo lampy, jež ozařovalo kapitánův obličej zdola, zdůrazňovalo jeho ostré lícní kosti a změnilo husté stařecké obočí na dvě velká chlupatá křídla nad sokolím zobanem nosu. Jeho stín na zdi byl siluetou z jiného času.

Když Sheads dokončil nalévání, pozvedli jsme sklenice. Nerozhodně jsem zkoumal víno, kalnou a hustou rudou tekutinu protkanou žilkami černě, což mohl i nemusel být efekt vyvolaný blikající lampou.

"Na Dvacátý severokarolinský pluk," pronesl Sheads a pozvedl sklenici. To gesto mi připomnělo reverenda Hodgese pozdvihujícího mešní kalich. Kapitán a já jsme rovněž zvedli sklenky a napili se.

Chutnalo to jako směs ovoce a mědi. Připomnělo mi to jeden den před mnoha měsíci, kdy mi kamarád Billyho Stargilla rozbil ve rvačce na školním dvoře ret. Krvácel celé hodiny, a tato chuť byla velmi podobná.

Kapitán Montgomery upil vína, kapky mu potřísnily bílý knír.

"To víno je místní odrůda," řekl Sheads s ledovým úsměvem, který odhaloval zuby zbarvené jakoby krví. "Výlučně místní. Kolem té révy jsme před chvílí šli."

Pozoroval jsem zakalenou tekutinu ve své sklenici. To víno bylo vyrobeno z hroznů vyrostlých na úrodné půdě Iversonových jam.

Sheadsův zvucný hlas mě polekal. "Další přípitek!" A zvedl sklenku. "Na čestného a chrabrého muže, který vedl Dvacátý severokarolinský do bitvy. Na plukovníka Alfréda Iversona!"

Sheads přiložil sklenici ke rtům. Zůstal jsem stát jako přimražený a jen jsem zíral. Kapitán Montgomery udeřil svou sklenici do stolu. Starcův obličej změnil barvu na krvavě rudou, stejnou jako rozlité víno. "To bych se musel propadnout do pekla, kdybych..." prskal. Já - nikdy!"

Muž, který se představil jako Jessup Sheads, dopil zbytek svého vína a usmál se. Pleť měl bílou jako náprsenku košile, jeho vlasy a kníry byly černé jako jeho kabát. "Nu dobrá," řekl a potom zesílil hlas. "Strýčku Alfréde?"

Zatímco Sheads ještě pil, část mě myslí zaznamenala tichý zvuk kroků na schůdkách za námi. Otočil jsem hlavu, v ruce jsem dosud svíral napůl pozvednutou sklenku s vínem.

Malá postava muže na posledním schůdku patřila člověku něco po sedmdesátce, ovšem proti tváři kapitána Montgomeryho, zvrásněné stářím, měl tento stařec pokožku jemnější a růžovější, téměř průsvitnou. Připomnělo mi to hnízdo čerstvého vrhu krysa, na které jsem předchozího jara narazil v kůlně v sousedství - bledě růžová spleť, svíjející se maso, kterého jsem se k vlastní škodě dotkl. Iversona jsem se dotýkat nechtěl.

Plukovník měl bílý plnovous, jaký jsem vídal na portrétech Roberta E. Leea, kterému jinak nebyl vůbec podobný.

Zatímco Leeovy oči byly smutné a zacloněné těžkým obočím, Iverson si nás prohlížel velkýma vyřeštěnými očima se žlutými flíčky. Byl téměř lysý a napjatá růžová kůže na hlavě toho drobného mužička vyvolávala dojem čehosi dětského.

Kapitán Montgomery jen zíral, chrčivě a namáhavě dýchal. Povolil si límeček, jako by nebyl schopen nasát dostatek vzduchu.

Iversonův hlas byl jemný, téměř ženský, zostřený kňouravým tónem nedůtklivého děčka. "Všichni se dříve nebo později vracíte," konstatoval s náznakem šišláni. Hluboce si povzdychl. "Copak tomu nikdy nebude konec?"

"Ty," vypravil ze sebe kapitán. Zvedl prostředník a namířil jej na Iversona.

"Ušetřete mě vašich urážek," vyštěkl Iverson. "Myslíte si, že jste první, kdo mě vyhledal, první, kdo se pokouší ospravedlnit vlastní zbabělost tím, že mě pošpiní? Ze Samuela a ze mě se stali celkem zruční odborníci v zacházení s odpadem, jako jste vy. Jen doufám, že už jste poslední."

Kapitánova ruka se vnořila do záhybů jeho pláště. "Ty setsakramentskej zkurvysyne..."

"Ticho!" rozkázal Iverson. Plukovníkův vytržštěný zrak těkal po místnosti a míjel mě, jako bych tam vůbec nebyl. Svaly v koutcích jeho úst cukaly a stahovaly se. Znovu mi to připomnělo hnízdo mladých kryš. "Samueli," vykřikl, "vezmi si hůl. Potrestej tohohle chlápka za jeho drzost." Iversonův navztekaný pohled se vrátil ke kapitánu Montgomerymu. "Než budeme spolu hotoví, budete mi salutovat."

"To tě dřív uvidím v pekle," odušil kapitán a vyndal z kapsy pláště pistoli.

Iversonův synovec se pohyboval velmi rychle. Zvedl těžkou hůl a udeřil kapitána do zápěstí dřív, než mohl stařec natáhnout kohoutek. Stál jsem tam bez hnutí a sklenku s vínem jsem pořád ještě svíral v ruce, když pistole spadla na podlahu. Kapitán Montgomery se sklonil a sáhl po ní, jenže s protézou byl nemotorný a pomalý. Iversonův synovec ho popadl za límec a strhl dozadu stejně lehce, jako by odhodil malé dítě. Kapitán narazil do stěny, zalapal po dechu a sesul se podél zdi k zemi, protézou škrábl po hrubých prknech podlahy až létaly třísky. Tvář měl stejně šedou jako plášť své uniformy.

Iversonův synovec se sklonil, zmocnil se pistole a položil ji na stůl. Plukovník Iverson se usmíval pod fousy, pokyvoval hlavou a ústa se mu chvěla smíchy. Nespouštěl jsem oči z kapitána.

Stařec ležel schoulený u stěny, držel se za krk a chvěl se jako v křeči, trhaně se nadechoval, každé další nadechnutí bylo hlasitější a chraptivější. Bylo zřejmé, že se jeho plicím nedostává vzduchu. Barva tváře se měnila z červené přes šedou až k nebezpečně tmavě fialové. Jazyk mu vyklouzl z úst, slintal si na vousy. Vytřeštil oči, když si uvědomil, co se s ním děje, ale jeho vyděšený pohled ani na chvíli nesklouzl z Iversonovy tváře.

Viděl jsem mu v očích nezměrné zklamání, že ho tělo zradilo v těch několika posledních rozhodujících vteřinách konfrontace, na kterou čekal půl století, posedlý jedinou myšlenkou. Kapitán se ještě dvakrát přerývaně a vyčerpaně nadechl. Potom dýchat přestal. Brada mu poklesla na propadlou hrud', sukovité ruce se uvolnily, sevření pěstí povolilo a jeho oči se přestaly upírat na Iversona.

V tu ránu jsem se zbavil své nehybnosti, s výkřikem jsem upustil sklenku na podlahu, přiskočil jsem ke kapitánu Montgomerymu a sklonil se k němu. Z jeho komicky otevřených úst nevycházel dech. Vytřeštěné oči se už začaly potahovat průsvitnou blankou. Dotkl jsem se pokřivených starých rukou - tělo už začínalo chladnout a tuhnout - a v hrudi jsem ucítil nepříjemné sevření. To nebyl zármutek, aspoň ne tak docela. Znal jsem toho starce příliš krátce a setkali jsme se za tak podivných okolností, že jsem natolik silný smutek ani pocítit nemohl. Ale uvědomil jsem si, že stěží mohu dýchat, neboť se ve mně otevřela obrovská prázdnota, vědomí, že spravedlnost občas přijde zkrátka, že život není čestný. Tohle nebylo čestné. Stiskl jsem obě ruce mrtvého muže a rozplakal se nad sebou i nad ním.

"Uhni z cesty." Iversonův synovec mě odstrčil stranou, popadl kapitána za košili a zacloumal jím, hrubě jej štípl do zhmožděných tváří a potommu zkoumal tep.

"Je po něm, Samueli?" zeptal se Iverson. V jeho hlase nezazněl opravdový zájem.

"Ano, strýčku." Synovec se postavil a nervózně se zatahal za knír.

"Ano, ano," řekl Iverson svým šilným, nedůtklivým hlasem. "Na tom nesejde." Máchl malou růžovou rukou, jako by něco odháněl. "Vezmi ho ven, Samueli, ať se přidá k ostatním."

Iversonův synovec zaváhal, potom odešel do zadní místnosti, odkud se vrátil s krumpáčem, lopatou a lampou. Zvedl mne ze země a vrazil mi lampu a lopatu do rukou.

"A co s tím klukem, strýčku?"

Iversonova postava zanikala ve stínu u paty schodiště. Zamnul si své jemné ruce. "Co uznáš za vhodné, Samueli," zakňoural. "Co uznáš za vhodné."

Synovec zažehl lampu, kterou jsem držel, jednou rukou popadl kapitána v podpaží a vlekl jeho tělo ke dveřím. Všiml jsem si, že některé z řemínků, jež přidržovaly starcovu dřevěnou nohu, se uvolnily. Nedokázal jsem od protézy, jež se volně klátila u mrtvého pahýlu, odvrátit zrak.

Synovec protáhl starcovu mrtvolu chodbičkou a ven ze dveří do noci. Stál jsem tam jako socha, s lopatou a syčící lampou, a modlil jsem se, aby na mě zapomněli. Šjí mi obemkly studené tenké prsty. Tichý hlas naléhavě zašeptal: "Pojď s námi, mladíku. Nenech Samuela a mě čekat."

#

Černý kůň přivázaný k zábradlí verandy sledoval, jak náš podivný průvod opouští dům. Kapitánu Montgomerymu spadl klobouk, nemotorně jsem se sklonil, abych ho zvedl, ale Iversonovy ledové prsty ani na chvíli neuvolnily stisk na mém zátylku.

Iversonův synovec vykopal hrob ani ne deset metrů od místa, kde jsme se s kapitánem celý den ukrývali. I kdyby bylo světlo, stromy podél cesty a keříčky révy by nás skryly před pohledem z Mummasburské cesty. Ale kolem nikdo nešel. Noc byla dokonale temná. Nízké mraky zastíňovaly hvězdy a jediné světlo vycházelo z lampy, kterou jsem držel, a z okna Iversonovy chatky sto metrů za námi.

Půda na poli byla kyprá, vlhká a poddajná. Iversonův synovec pronikl do hloubky necelého metru ani ne za dvacet minut. Na hromadě hlíny ozářené svitem lampy svítily bělostí kousky kořenů, kameny a další věci.

"To stačí," poručil Iverson. "Skoncuj to, Samueli."

Synovec nechal práce a pohlédl na plukovníka. Studené světlo změnilo tvář mladého muže v bílou masku lesklou potem, kníry a obočí měl jako široké tahy tuší stejně černé jako šmouhy od hlíny na levé tváři. Po chvíli, když popadl dech, přikývl, odložil lopatu a natáhl se, aby překulil tělo kapitána Montgomeryho do hrobu. Stařec dopadl na záda, oči a ústa stále otevřené. Jeho dřevěná noha, která se za ním volně vlekla, teď zůstala ležet na okraji díry. Iversonův synovec si mě změnil podmračeným pohledem, sáhl po noze a hodil ji kapitánovi na prsa. Aniž by se podíval dolů, opět se chopil lopaty a začal chvatně tělo zahrnovat hlínou. Já jsem se díval. Viděl jsem, jak černá zemina dopadá na tvář a čelo mého starého veterána. Sledoval jsem, jak hlína zakrývá vytržštěné oči, nejdřív levé a potom pravé. Sledoval jsem,

jak se otevřená ústa plní hlínou, a cítil jsem, jak se mi svírá hrdlo, jako by opuchlo. Otřásaly mnou mocné tiché vzlyky. Kapitán zmizel během necelé minuty, změnil se jen v nezřetelný obrys na dně mělkého hrobu.

"Samueli," zašišlal Iverson.

Synovec přerušil práci a pohlédl na plukovníka.

"Co navrhuješ udělat s tou... druhou věcí?" Iversonův hlas byl tak jemný, že se téměř ztrácel v sykotu lampy a tepu srdce v mých uších.

Synovec se otřel tvář hřbetem ruky, takže si tu hlínu ještě víc rozmazal, a pomalu pokývl hlavou. "Myslím, že musíme, strýčku. Prostě si nemůžeme dovolit..., nemůžeme to riskovat. Ne po tom, co se stalo na Floridě.

Iverson si povzdechl. "Velmi správně. Udělej, co je třeba. Dám na tebe."

Synovec opět přikývl, povzdechl a sáhl po krumpáči, který ležel napůl zasypaný hromadou čerstvě vykopané země. Část mé mysli na mě křičela, ať uteču, ale jenom jsem tam stál na kraji té proklaté jámy, držel lampu a vdechoval pach Samuelova potu a hlubší, mnohem pronikavější puch, který zřejmě stoupal z té jámy, z hromady hlíny i z rostlin kolem.

"Postav tu lampu, mladý muži," zašeptal Iverson kousek od mého ucha. "Postav ji opatrně." Jeho studené prsty na mém krku se sevřely silněji. Položil jsem lampu na zem tak, aby se nepřevrátila. Iversonovo chladné sevření mě postrčilo dopředu až na samotnou hranu jámy. Jeho synovec stál v díře, svíral krumpáč a upíral na mě temný pohled, v němž se zračilo cosi mezi lítostí a nedočkavostí. Posunul si násadu krumpáče ve velkých bílých rukou. Už jsem se chystal říct - "Tak teda jo..." - , když vtom překvapeně vytřeštil oči.

Zapotácel se, na chvíli získal rovnováhu, ale pak ji znovu ztratil. Vypadalo to, jako kdyby stál na nějaké plošině, která poklesla o třicet a potom o pětadvacet centimetrů. Ještě před chvílí mu okraj hrobu sahal do půli stehem, teď se v něm propadl až téměř po ramena.

Samuel zasekl krumpáč stranou a zapřel se rukama o zem, ale dosud pevná zem už nebyla pevná. Plukovník Iverson klopýtal pozpátku pryč a táhl mě s sebou. Ucítil jsem, jak se půda zprvu chvěje a potom vlní jako mazlavé bahno.

Synovec levou rukou sevřel můj kotník a pravou hledal oporu v husté révě. Iversonova ruka setrvala pevně na mém krku a škrtila mě.

Náhle se půda začala sesouvat, jako by se dno hrobu propadlo do nějaké štoly nebo jeskyně, a synovec se vrhl dopředu, napůl venku z hrobu, hrudníkem se tiskl ke kluzkému okraji jámy, pustil můj kotník a zaryl prsty do půdy a révy. Připomínal mi horolezce na nějakém skalnatém převisu, který používá pouze ruce a horní polovinu těla k tomu, aby se vzeprél síle gravitace.

"Pomoc." Jeho hlas jen šeptal, zlomený námahou a zoufalstvím.

Plukovník Iverson ustoupil o dalších pět kroků a táhl mě s sebou.

Samuel začínal mít v bitvě s hroučícím se hrobem navrch. Levou rukou nahmatal násadu krumpáče a vytahoval se vzhůru, pravým kolenem spočinul na okraji jámy.

Okraj se zhroutil.

Snad metr vysoká hromada hlíny se sypala po rukojeti krumpáče přes synovcovu napínající se paži a rameno zpět do jámy. V místech, kde Samuel kopal, byla půda vlhká, ale soudržná, teď se valila jako kluzké bahno, jako voda... jako to černé víno.

Samuel sklouzl zpět do jámy zaplněné vazkou hlínou a nad povrch černé sesouvající se zeminy vyčnívala jen jeho tvář a vztyčená ruka.

Náhle se všude kolem začaly ozývat zvuky, jako by se spousta velkých těles přesouvala pod příkrovem trávy a vína na jiné místo. Listy se rozechvěly. Réva se začala kymáčet, přestože vánek utichl.

Iversonův synovec otevřel ústa k výkřiku a mezi zuby se mu dovnitř vevalila černá vlna. Jeho oči nebyly lidské.

Znenadání se země zase pohnula a synovec nám rázem zmizel z očí. Ztratil se tak rychle a dokonale jako plavec, kterého stáhne obrovský žralok.

Ozvalo se skřípění zubů.

Nato plukovník Iverson zakňučel a zaskučel jako malé děcko, které je nuceno jít potmě do svého pokoje. Jeho stisk na mém zátylku povolil.

Samuelův obličej se naposledy objevil, oči mu vylézaly z důlků. Z pravé tváře mu něco strhlo většinu masa. Pochopil jsem, že ten zvuk, který slyším, vydává člověk snažící se křičet s hrtanem ucpaným hlínou.

Opět byl stažen dolů. Plukovník Iverson ustoupil o další tři kroky a pustil mne. Popadl jsem lampu a utíkal pryč.

#

Slyšel jsem za sebou křik. Ohlédl jsem se přes rameno právě na tak dlouho, abych spatřil plukovníka Iversona, jak za mnou probíhá průlomem v zídce. Už byl pryč z pole, potácel se a sípal, ale běžel stále dál.

Utíkal jsem rychlostí vystrašeného desetiletého chlapce, lampa se mi divoce kymácela v pravé ruce a vrhala mihotavé záblesky světla na listy, větve a kameny. Musel jsem to světlo mít. V duchu jsem viděl kapitánovu pistoli ležící na stole, kde ji nechal Samuel.

Když jsem dorazil k domu, osedlaný kůň se zmítal na svém úvazku, jeho oči byly divoké, vystrašené mnou, kymácející se lampou, Iversonovým křikem daleko vzadu a nenadálým hrozivým puchem, který se vznášel nad polem. Nechal jsem zvíře bez pomoci a vpadl jsem do dveří a chodbou do jídelny. Zastavil jsem se, lapal po dechu a křivil ústa hrůzou a triumfem zároveň.

Pistole tam nebyla.

Několik vteřin nebo minut jsem překvapeně zůstal stát, neschopen jakékoli myšlenky. Potom, stále s lampou v ruce, jsem nahlédl pod stůl, do komody, do malé černé místnůstky. Pistole tam nikde nebyla. Zamířil jsem ke dveřím, když vtom jsem zaslechl na zápraží kroky. Vyrázil jsem po schůdcích nahoru a tam jsem se nerozhodně zastavil.

"Hledáš... snad tohle..., mladíku?" Iverson, lapající po dechu, stál ve dveřích do jídelny, levou rukou se opíral o

zárubeň, v pravé držel pistoli a mířil na mě. "Pomluvy, samé pomluvy," řekl a stiskl spoušť.

Kapitán říkal té pistoli "dvojčinná". Spoušť cvakla, rána však nevyšla. Iverson pohlédl na zbraň a znovu ji na mě namířil. Hodil jsem mu lampu do tváře.

Plukovník ji srazil stranou a rozbil přitom sklo. Plameny zachvátily prastaré záclony, vyrazily po nich ke stropu a přeskočily na pravou polovinu Iversonova těla. Zaklel a zbraň odhodil. Přehoupl jsem se přes zábradlí schůdků, popadl petrolejku ze stolu a mrštil jí do zadní místnosti. Petrolej se rozstříkl, lůžkoviny a knihy vzplanuly. Spustil jsem se na všechny čtyři a plazil se směrem k pistoli. Iverson se mne pokusil kopnout do hlavy, ale byl starý a pomalý, takže jsem se snadno odkulil stranou, mezitím však mezi mě a zbraň spadla hořící záclona. Iverson po ní sáhl, ale ucukl před plameny a s nadávkami vyběhl ven.

Dřepěl jsem tam a ztěžka oddychoval. Plameny už zachvátily podlahy a zapálily smolnaté borové dřevo, z něhož byl dům postaven. Venku zaržál kůň, buď kvůli pachu kouře nebo pokusům plukovníka, který se mu snažil dostat do sedla. Věděl jsem, že Iversona na jeho útěku kterýmkoli směrem pryč od jam nic nezastaví.

Hrábl jsem do ohně a potlačil výkřik, když mi vzplál rukáv blůzy. Přitáhl jsem pistoli k sobě a přehazoval si rozpálený kov z jedné ruky do druhé. Teprve později jsem se podívil, jak to, že střelný prach v nábojnicích nevybuchl. Se zbraní položenou na popálených dlaních jsem klopýtal ven.

Plukovník Iverson už nasedl, ale dosud měl ve třmenu jen jednu holínku. Zběsile škubal za uzdu přitaženou k jedné straně a snažil se otočit splašeného koně k lesu. Koník ustupoval před plameny a chystal se vyrazit k průlomů ve zdi, směrem k jámám. Iverson mu v tom bránil. Kůň se točil kolem dokola a bělma očí mu zablýskla při každé otáčce.

Vyklopýtal jsem z hořící chaty a zvedl těžkou zbraň, právě když se Iversonovi podařilo koně uklidnit. Předklonil se, zachytil volný konec uzdy, zabořil hřebci paty do slabin a vyrazil proti mně - aby mě srazil. Potřeboval jsem všechnu svou sílu, abych natáhl kohoutek, puchýř na palci mi při tom praskl, a vystřelil jsem. Mířením jsem se nezdržoval. Kulka proletěla větvei tři metry nad Iversonem. Zpětný ráz mi téměř vyrazil zbraň z ruky.

Kůň se znovu otočil k temnotě za sebou. Iverson ho vrátil do původního směru a divokými kopanci ho pobízel vpřed. Můj druhý výstřel šel do hlíny půldruhého metru přede mnou. Z popáleného palce se mi loupala kůže až na živé maso, když jsem natahoval úderník potřetí, a namířil jsem tu nepředstavitelně těžkou zbraň mezi hřebcovy koulející se oči. Vzlykal jsem tak intenzivně, že jsem Iversona neviděl jasně, ale zřetelně jsem ho slyšel nadávat, když kůň potřetí odmítal přiblížit se k ohni a zdroji hluku. Otřel jsem si oči sežehlým rukávem, právě když Iverson otočil zvíře pryč od světla a nechal je běžet. Můj třetí výstřel směřoval opět příliš vysoko. Iversonův kůň přeskočil kamennou zeď s rezervou větší než metr a odcválal do tmy.

Běžel jsem za nimi, vzlykal jsem, dvakrát jsem ve tmě klopýtl, ale pistoli jsem nepustil. Ve chvíli, kdy jsem doběhl ke zdi, byl celý dům za mnou v jednom ohni, k nebi létaly jiskry a nad lesem a poli tancovaly pruhy rudého světla. Vyskočil jsem na vrchol zdi. Stoupl jsem si tam, kymácel se, lapal po dechu a rozhlížel se.

Iversonovu koni se podařilo dostat asi třicet metrů od zdi, než byl zastaven. Vzpínal se na zadní, uzda volně vlála a bělovlasý muž na jeho hřbetě se zoufale oběma rukama držel hřívý.

Rostliny se pohybovaly. Spleť révy se zvedala až do výšky koňské hlavy, vypadalo to, jako by se pod rozbouřenou hladinou listů pohybovala neurčitá tělesa. Země se vzdouvala, tvořily se pahrbky a prolákliny. A díry.

Ve světle ohně jsem zřetelně viděl krtčí nebo syslí díry, ale jejich otvory byly velké jako lidský trup, uvnitř žebrované, vyložené prstenci krvavě rudých chrupavek. Bylo to, jako byste se dívali do chřtánu hadovi, protože jejich stěny se nedočkavě chvěly a pulzovaly.

Ale tohle bylo horší.

Pokud jste někdy viděli mihuli připravující se k přijímání potravy, chápali byste, co mám na mysli. Ty díry měly zuby. Země se otevřela, aby předvedla své rudě lemované vnitřnosti obkroužené ostrými bílými zuby.

Díry se pohybovaly. Kůň zděšeně tancoval, ale díry se posouvaly jako stíny v širokém kruhu holé země, která se zbavila révy. Na jeho obvodu se pod rostlinami zvedala temná tělesa.

Vzápětí Iverson vykřikl. O vteřinu později vydal jeho kůň podobný zvuk, když se jedna díra uzavřela kolem jeho pravé přední nohy. Zřetelně jsem slyšel praskot kostí a zvuky trhání. Kůň klesl a Iverson spadl. Ozval se další praskot, kůň zvedl hlavu a šílenýma, bílýma očima sledoval, jak se kolem čtyř pahýlů jeho nohou uzavírá země a jak trhá vazivo a svaly od kostí stejně lehce, jako když někdo otrhává proužky tmavého masa ze stehýnka.

Během dvaceti vteřin zbyl z koně jen trup zmítající se v černé hlíně a krvi, uniknout lačnému chřtánu se mu však nepodařilo. Zuby se zahryzly do krku zvířete.

Plukovník Iverson se zvedl na kolena, potom na nohy. Jedinými zvuky byl praskot ohně za mnou, šelestění révy a vysoké hysterické sípění Iversona samotného. Ten člověk se chichotal.

V řadách přes čtyři sta metrů dlouhých, v liniích rovných jako při slavnostní přehlídce a přesných jako šiky v boji se země třásla a vrásnila, sama se převracela, réva s trávou a černou hlínou stoupaly a klesaly, vlnily se, jako když krysy přebíhají pod tenkou příkrývkou. Nebo jako když se vlní prapor.

Iverson vykřikl, když se pod ním a kolem něj otevřely díry. Ještě se mu podařilo vykřiknout podruhé, než se horní polovina jeho těla oddělila a kutálela se po dychtivé zemi, jedna ruka šátrala po opoře ve vlnící se hlíně, zatímco ta druhá se marně snažila nacpat zpět vnitřnosti, které se trousily po okolí.

Díry se opět zavřely. Už nezazněl žádný výkřik, po zemi se válela jen malá, růžová koule, a nikdo mi do nejdlejší smrti nevymluví, že jsem skutečně viděl, jak se bílé vousy pohybují, když se čelisti němě otevřely, že jsem viděl, jak mrkal očima.

Díry se zavřely potřetí.

Seskočil jsem ze zdi, ale ještě předtím jsem odhodil pistoli tak daleko do pole, jak to jen šlo. Hořící dům se zhroutil, ale žár byl příliš velký na to, abych vydržel tak blízko. Mé obočí v mžiku vzalo za své a z mých propocených šatů stoupala

pára, ale stál jsem co nejbliž k ohni a tak dlouho, jak to jen šlo. Co nejbliž světlu.

#

Nepamatuji si, jak mne našli hasiči, ani ty lidi, kteří mě ještě před rozedněním dovezli zpátky do města.

Ve středu 2. července se na slavnosti Velkého usmíření konal vojenský den. Celé odpoledne hustě přšelo, a tak byly proslovy pronášeny ve velkém stanu. Na řečnickém stupínku promlouvali synové a vnuci generála Longstreeta, generála Picketta a generála Meada.

Pamatuji si, že jsem se náhle probudil v nemocničním stanu za zvuku deště dopadajícího na plátno. Někdo někomu vysvětloval, že je tam lepší vybavení než ve staré nemocnici ve městě. Jednu paži a obě dlaně jsem měl zavazuty v obvazech. Čelo mi hořelo horečkou. "Lež klidně, hochu," řekl reverend Hodges a v jeho tváři se zračily starosti.

"Telegrafoval jsem tvým rodičům. Tvůj otec sem dorazí nejspozději do setmění." Přikývl jsem a podařilo se mi potlačit naléhavou touhu křičet a křičet - a znovu jsem upadl do spánku. Bubnování deště do stanu znělo jako cvakání zubů.

Ve čtvrtek 3. července byl na Velkém usmíření občanský den. Veteráni, kteří přežili z Pickettovy brigády a bývalé jednotky Unie ze Sdružení Filadelfské brigády, vytvořili na Hřbitovním hřbetu dvě řady a pochodovali patnáct metrů na sever a na jih ke zdi, která vytyčovala takzvanou horní mez Konfederace. Obě strany pozvedly bojové zástavy a zkřížily je nad zdí. Potom nad ně vlajkonoš symbolicky pozvedl Hvězdy a pruhy. Všichni jásali. Veteráni si vzájemně padli do náručí.

Pamatuji si jenom útržky z jízdy vlakem domů. Pamatuji si otcovu ruku kolem mých ramen. Pamatuji si matčinu tvář, když jsme dorazili do stanice Chestnut HUL V pátek 4. července byl na Velkém usmíření státní den. Prezident Wilson promluvil ve velkém stanu ke všem veteránům v jedenáct hodin dopoledne. Mluvil o hojení ran, o zapomínání na dřívější rozdíly, o zapomínání na staré spory. Hovořil o udatnosti, odvaze a slávě, jež věky nikdy nezahladí. Když skončil, zahráli státní hymnu a čestná stráž vypálila salvu. Potom se všichni starci vrátili domů.

Pamatuji si část mých snů z onoho dne. Byly to stejné sny, jaké mívám nyní. Několikrát jsem se s křikem probudil. Matka se pokoušela vzít mě za ruku, ale já nechtěl, aby se mě dotkla. Aby se mě cokoli dotklo.

#

Od mé první cesty do Gettysburgu uplynulo sedmdesát pět let. Mnohokrát jsem se tam vrátil. Průvodci, hlídači a knihovníci mě tam znají jménem. Někteří mi lichotí titulem historik.

Během Velkého usmíření v roce 1913 zemřelo devět veteránů - pět na zástavu srdce, dva na úpal a jeden na zápal plic.

Úmrtí list devátého veterána uvádí jako příčinu smrti "pokročilý věk". Jeden veterán prostě zmizel někdy mezi registrací a datem, kdy byl jeho návrat očekáván v domově pro vysloužilce na penzi v Raleighu v Severní Karolíně.

Jméno kapitána Powella D. Montgomeryho z Raleighu v Severní Karolíně, vysloužilce z Dvacátého severokarolínského pluku, nebylo nikdy připsáno do seznamu k devíti veteránům, kteří zemřeli. Neměl rodinu a nikdo ho nepostrádal několik týdnů po konci Usmíření.

Jessup Sheads opravdu postavil malý domek na jihovýchod od Forneyova dvora, na místě, kde Devadesátý sedmý newyorský pluk tiše vyčkával za kamennou zdí na postup mužů plukovníka Alfréda Iversona. Sheads navrhl domek jako letní sídlo a postavil jej na jaře roku 1893. Nikdy v něm nebydlel. Sheads byl popisován jako malý, pevně stavěný, zrzavý muž, hladce vyholený, se slabostí pro víno. To on tam krátce před tím, než roku 1893 zemřel na infarkt, založil vinice. Vdova roky pronajímala letní domek prostřednictvím agentury, dokud neshořel v létě 1913. O nájemcích nebyly vedeny žádné záznamy.

Plukovník Alfréd Iverson junior skončil válku jako brigádní generál bez ohledu na to, že byl po jistých nejmenovaných obtížích během srážek před bitvou u Gettysburgu zbaven velení. Po válce byl Iverson zapleten do nešťastného obchodního podniku v Georgii a později na Floridě, obě místa opustil za nejasných okolností. Na Floridě byl Iverson zapleten do nějaké lumpárny se svým prasynovcem, Samuelem Stahlem, známým členem Ku-Klux-Klanu a zuřivým obráncem pověsti svého prastrýce. Povídko se, že Stáhl zabil při zakázaných soubojích nejméně dva muže a byl v Browardském okrese vyslýchán v souvislosti se zmizením jistého osmadesátiletého muže jménem Phelps Rawlins. Rawlins byl vysloužilcem z Dvacátého severokarolínského pluku. Stahlova žena oznámila, že svého muže pohřešuje od lovecké výpravy v létě roku 1913. Žila dál v Maconu v Georgii až do své smrti v roce 1948.

Alfréd Iverson junior zemřel podle různých zdrojů v roce 1911, 1913 nebo 1915. Historikové často zaměňují Iversona s jeho otcem senátorem, a přestože by oba měli být pohřbeni v rodinné hrobce v Atlante, záznamy na hřbitově prozrazují, že je tam uložena pouze jedna rakev.

#

Mnohokrát se mi během všech těch let zdál tentýž sen jako onoho horkého odpoledne ve vinici. Jen můj výhled se v tom snu změnil - místo modrého nebe a kamenné zdi pod košatými korunami vidím zákopy a ostnatý drát, rýžová pole a monzunové mraky, ztuhlé bláto podél zamrzlé řeky a hustou tropickou vegetaci, která pohlcuje světlo. V poslední době se mi zdá, že ležím ve spáleništi města a z nízkých mraků padá sníh. Ale ovocná a měděná chuť zeminy zůstává stejná. Mlčenlivé společenství neuváženě obětovaných, zapomenutých, pohřbených lidí zůstává také stejné. Někdy přemýšlím o masových hrobech, které zúrodnily toto století, a lituji svého vnuka a právnočata.

To bojiště jsem nenavštívil již spoustu let. Naposledy to bylo před pětadvaceti roky, na jaře 1963, tři měsíce před tou šíleností letních oslav stého výročí bitev. Mummasburská cesta byla vydlážděna a rozšířena. Dvůr Johna Forneye tam nestál už hodně dlouho, ale povšiml jsem si, že tam, kde kdysi bývaly základy, se hojně rozrostly kosatce. Gettysburg byl samozřejmě mnohem větší, ale omezení hranic města památnými místy nedovolilo v okolí postavit nové domy. Mnoho stromů podél kamenné zdi uhynulo na různé choroby. Ze zdi samotné zbylo jen pár metrů, kameny si lidé rozebrali na obložení krbů a na vydláždění dvorů. Město bylo přes otevřená pole dobře vidět.

Po Iversonových jámách nezůstalo ani stopy. Nikdo z lidí žijících v této oblasti, jichž jsem se ptal, si na ně nepamatuje. Pole zde jsou zelená, leží-li ladem, a neuvěřitelně plodná, jsou-li obdělávána, ale to se dá říct o většině pensylvánské

krajiny.

Minulou zimu mi můj přítel a také historik-amatér napsal, aby mi sdělil, že malá archeologická skupina z Pensylvánské státní univerzity prováděla zkušební vykopávky v oblasti Dubového kopce. Psal, že výkopy byly opravdovým zlatým dolem svědků minulosti - našli tam kulky, mosazné knoflíky, rozbité jídelní misky, střepiny kartáčových střel, pět téměř neporušených bodáků a úlomky kostí - všechny ty pomalu se rozkládající předměty, které zbudou po tlejícím masu jako malé stopy v čase.

A zuby, psal mi můj přítel.

Spousty, spousty zubů.

#

GEORGE R. R. MARTIN

PROMĚNA KŮŽE

Willie ucítil krev již na vzdálenost celého bloku od jejího bytu.

Zaváhal a znovu nasál chladný noční vzduch. Byl podzim, od řeky vál vítr a voněl deštěm, ale ten pach, ten kořený pach byl cítit mědi a ohněm, nemohl se zmýlit. Zápach lidské krve moc dobře znal.

Nějaký běžec klusal kolem a jeho oranžové tepláky zazářily ve světle úplňku. Willie ustoupil do stínu. Co je to za blázna, že tady běhá v tuhle noční hodinu? Pitomec, pomyslel si Willie a jeho pocity vyústily do dlouhého zavytí. Muž se vystrašeně rozhlédl. Willie couvl ještě hlouběji mezi listoví. Po chvíli běžec pokračoval po cyklistické stezce, ale už se pohyboval poněkud svižněji.

Willie využil příležitosti a přesunul se do křovin na okraji parku, odkud mohl přehlédnout celou ulici. Před jejím domem parkovaly dva hlídkové vozy, majáčky blikaly. Co krucinál provedla?

Když Willie zaslechl vzdálené sirény a viděl, že se přibližují další světla, blyskající červeně a modře, propadl téměř panice. Ve vzduchu visel těžký zápach krve a bušil mu do lebky. Už to nemohl vydržet. Otočil se, vyrazil do hloubi parku a tentokrát se nestaral, zda ho někdo uvidí, potřeboval se hlavně dostat pryč. Běžel na jih, hbitě a tiše, dokud nezačal lapat po dechu. Jazyk mu visel z tlamy. Udělala nějakou pitomost. Krucinál, neměl na to podobu. Zatoužil po bezpečí svého bytu, po své lenošce a pořádné dávce z inhalátoru.

Konečně se zastavil na břehu řeky, chvěl se a supěl, zpola opilý vůní krve a strachem. Přikrčil se u mostního pilíře, zíral na světla projíždějících vozů a naslouchal zvukům silničního provozu, aby uklidnil své pocuchané nervy.

Když se po chvíli cítil trochu silnější, zakousl veverku. Tlamu měl plnou horké krve a maso mu dodalo ještě více sil, ale nakonec mu v krku uvízl chlupatý knedlík z toho jejího zatraceného kočičku.

#

"Willie," řekla Randi Wadeová podezíravě, „jestli je tohle tvůj další bláznivý trik, jak se mi dostat do kalhotek, tak s tím nepočítej."

Středně vysoký muž, kterého Randi oslovila, mezitím studoval svůj obličej ve starožitném oválném zrcadle nad pohovkou. Už si vyzkoušel několik grimas, než konečně našel dostatečně ublížený výraz, o němž se domníval, že by se jí mohl líbit. Pak se otočil a předvedl jí ho. "To si myslíš? Tohle si o mně vážně myslíš? Přijdu k tobě, protože potřebuji tvou pomoc, a co slyším? Jenom samé laciné sexuální narážky. Měla bys mě už znát líp, Wadeová, chci říct, prokristapána, jak dlouho už jsme přátelé?"

"Právě tak dlouho, jak dlouho se pokoušíš do těch kalhotek dostat," řekla Randi. "Koukej, Flambeauxi, jsi cynickej malej parchant."

Willie obratně změnil téma. "Je to dost amatérské, víš, přijímat klienty u sebe doma." Seděl v jednom z jejích červených sametových ušáků. "Myslím, že to tady máš hezké, líbí se mi tenhle viktoriánský nábytek a nemůžu se dočkat, až uvidím tvoji ložnici, ale nechápej mě špatně. Neočekává se snad od soukromého očka, že bude mít sešlou malou kancelář někde v nějaké hodně mizerné čtvrti? Znáš to, ledové květy na skle dveří, flaška v zásuvce, na registrače spousta prachu..."

Randi se usmála. "Víš ty, kolik chtějí za takové sešlé kanceláře v mizerných čtvrtích? Mám telefonní záznamník a najdeš mě ve Zlatých stránkách pod - "

"AAA - Soukromé vyšetřování Wadeová," řekl Willie kysele. "Jak si myslíš, že tě lidé najdou? Mělas být pod W - Wadeová. Kdyby si pámbu přál, aby všichni byli pod A, nevymyslel by ta ostatní písmena." Odkášlal si. "Kvůli něčemu jsem za tebou přišel," řekl, jako kdyby to byla její vina. "Pomůžeš mi, nebo ne?"

"Ne, dokud mi neřekneš, oč se jedná," řekla Randi, ale už se rozhodla, že to pro Willieho udělá. Měla ho ráda a byla mu zavázána. Dal jí práci, když ji potřebovala, a k tomu přidal své přátelství. Dokonce i jeho neustálé a marné pokusy dostat ji do postele byly svým způsobem roztomilé, ačkoli by mu to nikdy nepřiznala. "Chceš znát moji sazbu?"

"Sazbu?" řekl Willie ublíženě. "A co naše přátelství? Co staré časy? A co všechny ty obědy, na které jsem tě pozval?"

"Nikdy jsme spolu na žádném obědě nebyli, nevymýšlej si," obvinila ho.

"Je to snad moje chyba, že o mě nestojíš?"

"Rychlovku v hodinovém motelu s kýblem extra kořeněných brambůrek neberu jako pozvání na oběd," řekla Randi.

Willie měl protáhlou tvář, nyní zachmuřenou, s velice pohyblivými rysy, jimiž dokázal vyjádřit obrovskou škálu výrazů. Teď vypadal, jako by mu někdo zrovna přejel štěně. "To neměla být žádná rychlovka," řekl s hluboce zraněnou důstojností. Zakašlal a opřel se zády do křesla. V těch červených sametových polštářích najednou vypadal téměř chlapecky. "Randi," řekl a jeho hlas zněl náhle vystrašeně a unaveně, "tohle je doopravdy."

Poprve se s Williem Flambeauxem setkala, když za ní přišel kvůli nezaplaceným účtům, které jí zbyly po jejím

exmanželovi. Neměla práci, byla zlomená a zoufalá. Willie se nad ní slitoval a zaměstnal ji ve své agentuře pro vymáhání pohledávek. Přestože se nerada přela s lidmi o peníze a dokonce to k smrti nenáviděla, ta práce jí tenkrát spadla do klína rovnou z nebe. Zůstala u něho tak dlouho, dokud dluh nevyrovнала. Willieho pronikavá inteligence, nekonečné návrhy a především jeho úsměv - usmíval se zvláště jenom jedním koutkem úst - ji udržely při zdravém rozumu. Tu a tam se stýkali i pak, když Willieho pekelné psy, jak agentuře rád říkal, opustila.

Po celou tu dobu Randi nikdy neslyšela, že by si slůvkem postěžoval, dokonce ani když jí vyprávěl o svých hrozných a nedíagnostikovatelných nemocech, na něž už užíval. "Poslouchám," řekla a posadila se na pohovku. "Oč jde?" "Vidělas ranní Kurýr?" zeptal se. "Jde o tu zavražděnou ženu."

"Mrkla jsem se na to," řekla Randi.

"Byla to má přítelkyně."

"Ježíši." Randi se náhle cítila provinile, že si ho dobírala. "Willie, je mi to moc líto."

"Byla tak mladá," řekl Willie, "teprve třidvacet. Líbila by se ti. Měla spoustu odvahy. Byla taky chytrá. Od střední školy byla upoutána na kolečkové křeslo. Ten den, kdy odmaturovala, se její přítel naštvál, když s ním nechtěla jet, protože byl opilý, jenže nakonec jela. Nezvládl to a čelně narazil do návěsu. To jí to teda ukázal. Ten kluk byl na místě mrtvý. Joanie to přežila, ale měla přeraženou páteř a od pasu dolů zůstala nehybná. Ale nikdy to nevzdala. Šla na vysokou, promovala jako jedna z nejlepších a pak dostala dobré zaměstnání."

"A tys ji celou tu dobu znal?"

Willie zavrtěl hlavou. "Ne. Potkal jsem ji asi před rokem. Trochu to přehnal s kreditní kartou, stará písnička, však ji znáš. A tak jsem jednoho dne stál na jejím prahu a představoval jí pana Strihavku, jedno dalo druhé a spřátelili jsme se. Zhruba jako ty a já." Podíval se jí do očí. "Tělo bylo zohaveno. Kdo jí mohl něco takového udělat? Už to je dost zlé, zeji zabili, ale..." Willie měl astma. Teď začal sípat. Zarazil se a zhluboka se nadechl. "A co to ksakru vlastně znamená? Zohaveno, ježíšmarjá, to je ale nechutné slovo, ale jak zohaveno? Copak tady rádí Jack Rozparovač?"

"Nevím. Záleží na tom?"

"Mně na tom záleží." Olízl si rty. "Volal jsem dneska poldům a zkoušel z nich vytáhnout nějaké podrobnosti. Bylo to nerozhodně."

Já jim nechtěl říct své jméno a oni mi na oplátku nechtěli poskytnout žádné informace. Zkoušel jsem taky pohřební ústav. Uzavřená rakev, tělo bude zpopelněno. Připadá mi, jako by chtěli něco ututlat."

"Jako třeba co?" zeptala se.

Willie si povzdychl. "Budeš si asi myslet, že je to... je to příšerné, ale co když..." Pročíslnil si rukou vlasy. Vypadal velmi neklidně. "Co když Joanie byla... no... surově... roztrhána, možná dokonce... tedy... částečně sežrána... Víš, jako... nějakým zvířetem."

Willie pokračoval, ale Randi ho už neposlouchala.

Ztuhla. Bylo to staré a zšedlé, ale přesto plné strachu, a náhle jí bylo znovu dvanáct, stála u kuchyňských dveří a slyšela, jak její matka vykřikla, jak vydala to hrůzné, vysoké, naříkavé zaskučení. Ti lidé se s ní pořád pokoušeli mluvit, snažili se, aby pochopila... Někaké zvíře, řekl jeden z nich. Zdálo se, že matka nic neslyší, ani nic nechápe, ale Randi ano. Zopakovala ta slova nahlas a všechny oči se k ní najednou obrátily a jeden z těch poldů řekl - Kristepane, děcko. A všichni na ni dál zírali, dokud se její matka konečně nevzpamatovala a neodvedla ji zpátky do postele. A když jí upravovala příkrývku, usedavě se rozplakala... Maminka, Randi ne. Randi neplakala. Ani potom ne, ani na pohřbu, ani po celá ta léta.

"Hej. Hej! Jsi v pořádku?" zeptal se Willie.

, Je mi fajn," řekla stroze.

.Ježíšmarjá, proč mě děsíš? Mám dost svých vlastních problémů, víš? Vypadalas jako... Panenko skákavá, copak vím, jak jsi vypadala? Ale nechtěl bych to potkat v noci v lese."

Randi na něho tvrdě pohlédla. "V novinách se psalo, že Joan Sorensonová byla zavražděna. Útok zvířete není vražda."

"Nebud' tak úřední, Wadeová. Já nevím, já dokonce ani nevím, jestli to má s nějakým zvířetem něco společného. Možná jsem jenom blázen, paranoik, jak bys to určitě nazvala. Jenže v novinách vynechali všechny krvavé detaily. V těch zatracených novinách toho vynechali hodně." Willie rychle dýchal, neklidně se vrtěl a prsty bubnoval na opěradlo.

"Willie, udělám, co půjde, ale policajti jsou z toho určitě celí pryč, nevím, jestli zjistím víc než oni."

"Policajti," řekl mrzutě. "Policajtům nevěřím." Zavrtěl hlavou. "Randi, až začnou prohledávat její byt, narazí na mé jméno. V adresáři a vůbec v jejích věcech."

"Takže se bojíš, že tě budou podezírat. O to jde?"

"Prokristapána, já nevím, asi ano."

"Máš alibi?"

Willie vypadal velmi nešťastně. "Ne. Vlastně ne. Ve skutečnosti nic, co by se dalo použít u soudu. Měl jsem ji... navštívit. Zrovna ten večer. Krucinál, myslím, že bude mít mé jméno napsané v kalendáři, zatraceně, co já vím. Prostě nechci, aby čenichali kolem mě, ví?"

"Proč ne?"

Zašklebil se. "Totiž i takové nedůležité ždímačky na prachy jako já mívají svá malá špinavá tajemství. Krucinál, mohli by najít všechny ty tvoje nahaté fotky." Nezasmála se. Willie zavrtěl hlavou. "Panebože, ty si myslíš, že policajti nemají nic jiného na práci, než řešit nějakou vraždu - nedostal jsem pokutu za parkování už víc jak rok. Člověk žasne, jak tohle město upadá." Zase začal sípat. "Začínám být moc rozrušený, krucinál. Za to můžeš ty, Wadeová. Vsadím se, že pod těmi džínami nemáš kalhotky, mám pravdu?" Vrhla na ni vyčítavý pohled, vytáhl z kapsy inhalátor, stříkl si do úst a s úlevou se nadechl.

"Už je ti líp?" zeptala se Randi.

"Když jsi řekla, že uděláš všechno, co půjde, abys mi pomohla, nemyslelas tím taky, že si sundáš šaty?" zeptal se Willie nadějně.

"Ne," odpověděla Randi pevně, "ale ten případ beru."

#

Poříčí sice nepatřilo mezi ulice, jejichž adresy by byly považovány za reprezentativní, ale Willie to tam měl rád. Boháči nahoře na útesech mohli mít z průčelních štítů a teras svých starých viktoriánských domů sebelepší "výhled na řeku", ale Williemu tekla přímo pod okny. Ve dne v noci mu patřily všechny její zvuky, pleskání vody o pilíře a výstražné sirény, když padla mlha, nebo taky jásavé výkřiky výletníků na lodičkách za slunečných odpolední. Patřil mu měsíc zrcadlící se na černé hladině a shnilé molo, na němž mohl posedět, když měl chuť být sám, třeba i o půlnoci. Měl jedenáct místností (kdysi to byly kanceláře), pánský záchod (s pisoárem) a dámský záchod (se zásobníkem na tampaxy), dřevěné podlahy a pěkné staré vikýře. Kdyby někdy dostal pořádně velkou půjčku, investoval by ji do kuchyně. A kdyby se někdy rozhodl uvařit si vlastní pivo, dole v přízemí měl opuštěný pivovar. Tahle budova z červených cihel, v níž všude neustále táhl průvan, byla postavena před sto lety. A zhruba ve stejné době začala být tato část města považována za nepřijatelnou. Dnes tu zůstalo nezabedněných jenom pár domů s malými dílničkami, takže Willie neměl mnoho sousedů, což na tom všem bylo to nejlepší.

Ani s parkováním neměl žádné problémy. Willie vlastnil obrovský starý, citronově zelený cadillac, samý chrom a ploutve, který nechával stát na začátku mola, dva kroky od domovních dveří. Trvalo mu pět minut, než odemkl všechny zámky. Willie věřil na zámky, zejména tady na Poříčí. Pivovar byl temný a tichý. Zamkl za sebou a zastrčil závoru, pak se plahočil po schodech nahoru do obytných místností.

Byl vyděšený mnohem víc, než na sebe Randi prozradil. Když minulé noci zachytil ten pach krve a usoudil, že Joannie udělala nějakou pitomost, hodně ho to rozrušilo. Ale ráno otevřel noviny a přečetl si, že byla zabita, že se stala obětí, že ji mučili, zabili a zohavili... zohavili, dobrotivý bože, co to krucinál znamená, snad ne někdo z ostatních... Ne, nemohl na to ani pomyslet, dělalo se mu z toho zle.

Obývací pokoj býval kdysi, když ještě pivovar fungoval, kancelář ředitele. Okna byla obrácena k řece, a Willie si myslel, že to tam má celkem vzato pěkně zařízené. Nábytek byl sice každý pes jiná ves, ale to bylo v pořádku.

Nashromáždil jej během let kousek po kousku, většinu nových kusů zabavil původním majitelům, kteří je nezaplátili, starozitnosti bral místo hotovosti v případě beznadějných a dlouho splatných dluhů. Williemu se téměř pokaždé podařilo něco dostat, dokonce i v takových případech, které by kdokoli jiný odepsal jako ztrátu. Přesně tohle měl rád. Zaplatil za klienta ze své vlastní kapsy deset nebo dvacet centů na dolar a nechal si nábytek. Takhle se mu podařilo pár výhodných obchodů.

Zrovna postavil vodu na plotýnkový vaříč, když začal zvonit telefon.

Willie se otočil a zamračeně na přístroj zíral. Báł se ho zvednout. Mohla to být policie... Ale mohla to také být Randi nebo některý jiný přítel, něco naprosto nevinného. Zašklebil se, přistoupil k telefonu a zvedl sluchátko. "Haló."

"Dobré odpoledne, Williame." Willie ucítil, jak mu po zádech přešel ledový prst. Hlas Jonathana Harmona byl sytý a lahodný, ale přesto mu z něj naskočila husí kůže. "Pokoušeli jsme se tě zastihnout."

O tom nepochybují, pomyslel si Willie, ale řekl jen: "No jo, byl jsem venku."

"Samozřejmě jsi slyšel o té chromé dívce."

„Joan“ řekl Willie ostře. "Jmenovala se Joan. Jo, slyšel jsem. Víím jenom to, co jsem si přečetl v novinách."

"Já ty noviny vlastním," připomněl mu Jonathan. "Williame, měli bychom se sejít tady v Blackstonu a promluvit si. Zoe a Amy už tady jsou a každou chvíli očekávám Michaela. Steven jede dolů, aby přivezl Lawrence. Jestli máš čas, může se pro tebe stavít."

"Ne," vyhrkl Willie, "jsem možná levný, ale zato nemám nikdy čas." Jeho smích teď hraničil s panikou.

"Williame, tvůj život je možná v sázce."

"Jo, to se vsadím, ty parchante. To má být výhrůžka? Rád bych ti řekl, že jsem sepsal všechno, co víím, všechno, a kopie jsem rozdál několika přátelům." Sice to neudělal, ale myslel na to. Zdálo se mu, že je to dobrý nápad. "Jestli mě zlikvidujete jako Joani, moji přátelé zařídí, aby se ty dopisy dostaly do rukou policie, slyšíš?"

Téměř očekával, že Jonathan chladně řekne - „Já tu policii vlastním“ - „ale na lince bylo ticho a mrtvo, pak se ozval povzdech. "Chápu, že jsi kvůli Joan rozrušen -"

"Krucinál zmlkni, o Joani nemluv," přerušil ho Willie. "Nemáš žádné právo o ní ani hlesnout, víím, co sis o ní myslel."

Dobře mě poslouvej, Harmon. Jestli vyjde najevo, že ty nebo ten tvůj úchylný syn máte něco společného s tím, co se stalo, přijdu někdy v noci nahoru do Blackstonu a vlastnoručně tě zabiju. Joanie byla hodná holka, byla... byla..."

A náhle, poprvé od té chvíle, co se to stalo, jí měl plnou hlavu - jejího smíchu, její tváře, její vůně, když byla rozpálená a vzrušená... Jak půvabně se jí pohybovaly svaly, když běžela vedle něj, jaké vydávala steny, když se jejich těla spojila.

Na to všechno si vzpomněl a na tváři se mu objevily slzy. V prsou ucítil stisk železných obručí, které mu zmáčkly plíce.

Jonathan ještě něco říkal, ale Willie se ani neobtěžoval odpovědět a přerušil spojení. Voda na vaříči vesele vřela.

Zašmátral v kapse a dal si pořádnou dávku z inhalátoru, potom sklonil hlavu nad páru a držel ji tam, dokud opět nezačal volně dýchat. Slzy zmizely, ne však bolest.

Potom si začal vybavovat jednotlivá slova a pohružky, které pronesl, a tak se roztřásl strachem, že raději sešel dolů a zkontroloval všechny zámky.

#

Kurýrní náměstí v posledních letech upadalo. Velké úřady se přesunuly na předměstí, grandiózní sály starých biografů byly rozděleny na malá kina, v nichž se promítalo porno, kdysi módní obchody teď obývali pokoutní věštcí a knihkupci nabízející čtení výhradně pro dospělé. Kdyby Randi opravdu hledala sešlou kancelář ve špatné čtvrti, mohla by si najít nějakou právě na Kurýrním náměstí. To málo života, které tam zůstalo, pramenilo z novin.

Budova Kurýru byla dědictvím jiných časů, kdy tahle část byla srdcem města a noviny jeho duší. Starý Douglas Harmon, který každému, kdo byl ochoten poslouchat, rád říkával, že on sám byl střížen z téhož materiálu jako Hearst a Pulitzer, viděl v novinařině bezmála něco jako náboženství - impozantní budova s gotickými prvky, kterou pro své noviny postavil, vypadala jako výsledek nešťastného zápasu mezi Chryslerovým mrakodrapem a obzvláště groteskní katedrálou. Po pěti desetiletích působení smogu červená granitová fasáda úplně zčernala a vlčí hlavy chrličů, které se šklebily ze zdí, k nepoznání ohlodal kyselý déšť, ale v podzemí byly dosud k vidění obrovské staré rotačky a současný vydavatel Harmon dosud shlížel na město ze své kanceláře na samém vrcholku železné věže, což náměstí dodávalo aspoň jakés takés zdání smysluplnosti. A městu také.

Černá mramorová podlaha v hale, na kterou Randi vstoupila z ulice zalité deštěm, byla mokrá a kluzká. Randi na sobě měla o několik čísel větší nepromokavý pršiplášť, suvenýr z jejího závěrečného soubroje s exmanželem. Zaplatila za něj, a tak ho taky sakra bude nosit. Vrátný seděl za velkým stolem tvaru podkovy pod stěnou plnou hodin, které kdysi ukazovaly čas na celém světě. Většina z nich už nefungovala, ručičky zamrzly v kakofonii času. Venku bylo zataženo, v hale bylo šero a táhl tam průvan stejně studený jako výraz na mužově tváři. Randi si sundala klobouk, roztrásla si vlasy a mile se na vrátného usmála. "Jdu za Barrym Schumacherem."

"Do druhého patra. Redakce." Vrátný se ani nenamáhal zvednout oči od magazínu, který měl rozložený na klíně. Randi se ušklíbala a prošla kolem k výtahu, podpatky hlasitě cvakala o mramor.

Klec ze zčernalého železa, která se během jízdy otřásala a rachotila, ji dopravila na chodbu ve druhém patře, kde sídlila zpravodajská redakce. Schumacher tam byl sám, seděl za stolem, pokuřoval a zíral z okna na ulici lesknoucí se deštěm.

"Podívej se na to," řekl, když k němu Randi přistoupila. Před kinem Palác stála pod promáčenou markýzou dívka v kožené minisukni a bílé blůzce, jež se jí vlhce přilepila na ňadra. "Klidně by mohla být nahoře nahá," řekl Barry.

"Rovnou před Palácem, kde jako první ve státě dávali Jih proti Severu, vědělas to? Měly tam premiéru všechny slavné filmy."

Zašklebil se, otočil se i s židlí a promnul v prstech cigaretu. "Kde je tomu konec, krucifix," dodal.

"Brečela jsem, když Bambimu umřela maminka," řekla Randi.

"V Paláci?"

Přikývla. "Vzal mě tam táta, ale on nebrečel. Viděla jsem ho plakat jenom jednou, mnohem později, a nebylo to kvůli filmu."

"Frank byl dobrý chlap," řekl uctivě Schumacher. Už měl roky na odchod do penze, nadváhu a plešatěl, ale jako vždy byl bezvadně oblečený. Randi si připomněla toho mladého šviháckého reportéra, o němž se říkalo, že je tak trochu prostopášník. Celá léta chodil k nim domů, pravidelně každou středu, a hrál s jejím otcem poker. Předstíral, že je jeho přítelkyní, a sliboval, že na ni počká, než vyroste, aby se mohli vzít. Vždycky se tomu chichotala. Ale to byl jiný Barry Schumacher. Tenhle vypadal, jako by se nezasmál od té doby, co se Kennedy stal prezidentem. "Tak co bys ráda?" zeptal se.

"Mohl bys mi říct všechno, co vypadlo z toho článku o vraždě u parku?" zeptala se a posadila se naproti němu.

Schumacher se ani nepohnul. Co její otec zemřel, už se s ním moc nestýkala, a pokaždé, když Barryho zase uviděla, vypadal šedivější a vyčerpanější - jako kdyby ztratil všechn elán, chuť smát se nebo se vztekat, jako kdyby úplně vykrvácel. "Proč si myslíš, že něco vypadlo?"

"Můj táta byl polda, vzpomínáš? Víš, jak to v tomhle městě chodí. Čas od času tě policajti požádají, abys něco vypustil."

"Požádají," souhlasil Barry. "Ale požádat a potom to opravdu udělat, to jsou dvě různé věci. Občas, čistě abychom jim pomohli, můžeme vynechat kousek nějakého klíčového svědectví, aby pachatel nevěděl, jaké mají stopy. Je to rutinní záležitost." Odmlčel se, aby si zapálil další cigaretu.

"A co tentokrát?"

Barry pokrčil rameny. "Zatraceně mizerná záležitost. Nechutná. Ale otiskli jsme to, ne?"

"V článku stálo, že oběť byla zohavena. Co to přesně znamená?"

"Máme tady někde v redakčním stole slovník, jestli si to chceš najít."

"Nechci si to najít," řekla Randi trochu moc ostře. Nečekala, že se Barry projeví jako pitomec. "Vím, co to slovo znamená."

"Chceš mi snad naznačit, že jsme měli otisknout taky všechny šťavnaté detaily?" Barry se na židli zaklonil a dlouze zatáhl z cigarety. "Víš, co udělal Jack Rozparovač své poslední oběti? Kromě jiného jí odřezal prsy. Pěkně je odřízl, jako by porcoval krocana a krájel z něho bílé masíčko, a úhledně je naskládal vedle postele. Byl vážně velice pečlivý.

Bradavky položil až nahoru." Vyfoukl kouř. "To jsou ty podrobnosti, co sis přála? Víš, kolik děcek čte denně Kurýr?"

"Vůbec mě nezajímá, co v Kurýru tisknete," řekla Randi. "Jenom chci vědět pravdu. Mám si z toho odvodit, že Joan Sorensonové odřízli prsy?"

"To jsem neřekl," odpověděl Schumacher.

"Ne, tys vlastně vůbec nic neřekl. Zabilo ji nějaké zvíře?"

Schumacher konečně zareagoval. Vzhlédl, jejich pohledy se setkaly. Na nepatrný okamžik spatřila v jeho očích za brýlemi s kovovými obroučkami záblesk toho starého přítele, jímž býval. "Zvíře?" zeptal se tiše. "Tak tohle si myslí?? Vůbec se to netýká Joan Sorensonové, že ne? Týká se to tvého otce." Barry vstal a obešel stůl. Položil Randi ruce na ramena a pohlédl jí do očí. "Randi, zlato, nech toho. Taky jsem měl Franka rád, ale je mrtvý, je mrtvý už... Krucifix, vždyť už je to téměř dvacet let. Koroner tenkrát jasně řekl, že ho zabil nějaký vzteklý pes, a to je všechno."

"Nebyl to vzteklý pes, víš to stejně dobře jako já. Táta do něho vystřílel celý zásobník. Který vzteklý pes dostane šest zásahů z policejní osmatřicítka a uteče?"

"Možná se netrefil," řekl Barry.

"Vždycky se trefil!" vykřikla Randi. Vyskočila a obrátila se k Barrymu zády. "Ani jsme nemohli mít otevřenou rakev, tak velký kus těla byl..." Dokonce i teď bylo těžké vyslovit to bez zajíknutí, ale už byla velká dívka, a tak se tomu postavila. "... sežrán," dokončila tiše. "Žádné zvíře se nikdy nenašlo."

"Frank asi to zatracené zvíře několika kulkami postřelil, než ho zabilo, pak se někam odplazilo a pošlo," řekl Barry opatrně. Otočil ji čelem k sobě. "Možná se to tak stalo, možná ne. Byla to zatraceně mizerná záležitost, ale stalo se to už před osmnácti lety, zlato, a nemá to nic společného s Joan Sorensonovou."

"Tak mi řekni, co se jí stalo," požádala ho Randi.

"Podívej, nemůžu..." Zaváhal a špičkou jazyka si nervózně přešel rty. "Byl to nůž," řekl tiše. "Byla zabita nožem. Je to v policejní zprávě. Udělal to prostě nějaký psychopat s ostrým nožem." Usedl na okraj stolu a jeho hlas znovu získal obvyklé cynické zabarvení. "Nějaký cvok viděl zbytečně moc těch pitomých morbidních filmů, Halloween a Pátek třináctého, však je znáš, dávají je pořád dokola."

"Tak dobře." Podle jeho tónu usoudila, že z něho už víc nedostane. "Díky."

Přikývl, ale nepohlédl na ni. "Nevím, odkud ty řeči máš. To by tak ještě scházelo, aby si celé město myslelo, že tady pobíhá nějaké divoké zvíře a zabíjí lidi." Poplácal ji po rameni. "Nemusíš se hned chovat tak nepřátelsky, slyšíš? A stav se někdy na večeři. Adéla se po tobě pořád ptá."

"Pozdravuj ji." U dveří zaváhala. "Barry..." Vzhlédl a nuceně se usmál. "Když našli to tělo, tak nic nechybělo?"

Na okamžik zaváhal. "Ne," řekl.

Barry Schumacher pokaždé prohrál, středu co středu. Vzpomněla si, jak o něm táta říkal, že není špatný hráč, ale že ho pokaždé, když zkusí blufovat, prozradí oči... Jako ho prozradily právě teď.

Barry Schumacher lhal.

#

Zvonek u dveří nefungoval, proto musel zaklepat. Nikdo se neozval, ale Willieho to ani na chvíli neoklamalo. "Vím, že tam jste, paní Juddikerová!" křikl přes okno. "Váš televizor jsem slyšel už na začátku ulice. Vypnula jste ho, když jste mě viděla přicházet. Popovídáme si, jo?" Znovu zaklepal. "No tak otevřete, já neodejdu."

Uvnitř se ozval dětský hlas, ale byl rychle umlčen. Willie si povzdechl. Tohle nesnášel. Proč ho lidé nutí, aby tímhle pokaždé procházel. Vytáhl kreditní kartu, otevřel si dveře a vstoupil do zšeřelého obývacího pokoje. Víceméně očekával, že někdo začne hlasitě křičet. Místo toho ho uvítalo šokované ticho.

Zíraly na něho žena a dvě děti. Rolety i závěsy byly zataženy. Žena na sobě měla bílý froté župan a vypadala mnohem mladší, než mu připadala v telefonu. "Nemůžete sem prostě jen tak vejít," řekla.

"Prostě jsem to udělal," řekl Willie. Když za sebou zavřel dveře, byl pokoj příšerně temný. Znervózňovalo ho to.

"Vadilo by vám, kdybych rozsvítil světlo?" Nic neřekla, a tak to udělal. Veškerý nábytek představovaly otřískané kusy z armádního výprodeje, až na gigantický televizor s velkou obrazovkou v protějším rohu místnosti. Malá holčička, starší z obou dětí, která vypadala na čtyři, se před aparát postavila, jako by ho chtěla chránit. Willie se na ni usmál. Ona na něho ne.

Obrátil se k její matce. Vypadala na dvacet, snad o něco mladší, tmavá, možná tak pět kilo nad váhu, ale pořád hezká.

Nos jí pokrýval stříkanec hnědých pih. "Dejte si na dveře řetěz a používejte ho," řekl jí Willie. "A nezkoušejte na Willieho pekelné psy, že nikdo není doma, jasný?" Posadil se na pohovku potaženou černou koženkou, která držela pohromadě jen díky kilometrům izolepy. "Rád bych se napil. Kolu, džus, mléko, cokoli, jen když to bude tenhle týden." Nikdo se nepohnul, nikdo nepromluvil. "Ale no tak," řekl Willie. "Nechtě toho. Přece vás nenutím prodávat děcka na vědecké pokusy. Prostě si jen chci promluvit o penězích, které dlužíte, jasný?"

"Vezmete nám televizi," řekla matka.

Willie pohlédl na tu obludnost a zachvěl se. "Je asi rok stará a váží milion tun. Jak bych mohl něčím takovým pohnout, když mám nemocná záda? A navíc mám taky astma." Vytáhl inhalátor z kapsy a ukázal jim ho. "Jestli mě chcete zabít, tak tímhle televizorem se vám to podaří."

Zdálo se, že to trochu pomohlo. "Bobby, dones mu láhev sodovky," řekla matka. Chlapec odběhl. Přidržel si cípy županu u sebe a usedla na gauč. Willie si všiml, že pod ním nic nemá. Zajímalo ho, jestli má pihy i na prsou. Někdy je mívají. "Řekla jsem vám už do telefonu, že nemáme peníze. Můj manžel utekl. Ale stejně přišel o práci, když ve Smečkách zavřeli."

"Vím," řekl Willie. Smečky se říkalo jatkám v jižní části. Dokud přede dvěma lety masokombinát nezavřeli, zaměstnával podstatnou část obyvatel města. Willie vytáhl z kapsy zápisník a otočil pár stránek. "Takže. Koupila jste si támhletu věc, zaplatila jste dvě splátky, pak jste se přestěhovala a zapoměla jste nahlásit změnu adresy. Stále ještě dlužíte dva tisíce osm set šestnáct dolarů. A třicet jedna centů. Zapomeneme na úroky a penále za opoždění splátek." Bobby se vrátil a podal mu plechovku dietní zázvorové limonády s čokoládovou příchutí. Willie se trochu otfásl, ale nedal na sobě nic znát, a odtrhl uzávěr.

"Běžte si hrát na dvůr," řekl dětem. "My dospělí si musíme promluvit." Jenže ta žena nevypadala zrovna moc dospěle, a když děti odešly, Willie se zpola bál, že se rozpláče. Nesnášel, když plakaly. "Koupil to Ed," řekla chvějícím se hlasem. "Nebyla to jeho vina. Ta nabídka mu přišla poštou."

Willie tu písničku znal. Poštou vám přijde úvěrová karta, a tak hned další den vyběhnete a koupíte to největší, co uvidíte. "Je mi jasné, že máte spoustu problémů. Vy mi řeknete, kde najdu Eda, a já ty peníze dostanu z něho."

Hořce se zasmála. "Vy Eda neznáte. Na jatkách tahal půlky hověziho, měl byste vidět jeho ruce. Když ho naštvete, rovnou vám utrhne hlavu a vrazí vám ji do zadku, pane."

"Jaká roztomilá fráze," řekl Willie. "Už se nemůžu dočkat, až se s ním seznámím."

"Ale neprozradíte mu, že to víte ode mne?" zeptala se nervózně.

"Čestný skautský," řekl Willie a zvedl pravou ruku v gestu, o němž se domníval, že by mohlo připomínat přísahu

malého skauta, až na to, že plechovka dietní zázvorové limonády s čokoládovou příchutí, kterou v ní držel, výsledný dojem poněkud kazila.

"Vy jste byl skaut?" zeptala se.

"Ne," přiznal se. "Ale když jsem byl malý, tak mě kluci z jedné skautské čtyřky pravidelně tloukli."

Konečně z ní dostal úsměv. "Bude to váš pohřeb," prohlásila. "Žije teď s nějakou courou, jenže nevím kde. Ale o víkendech vypomáhá dole v centru v baru U Kříklouna."

"Znám to tam."

"Zřejmě to ani nebude opravdová práce," dodala zamysleně. "Nikde to nenahlásil, takže je pořád nezaměstnaný."

Myslíte, že někdy pošle něco na děcka? To tak!"

"Kolik vám dluží?" zeptal se Willie. "Přibližně."

"Hodně," řekla.

Willie vstal. "Podívejte, vůbec mě to nezajímá, ale týká se to mé práce, jestli chápete, co mám na mysli. Až si s Edem promluví o tom televizoru, uvidím, co bych mohl získat pro vás. I když to není profesionální, uděláme to tak, že slíznou trochu smetany a zbytek dám vám. Nebude to asi mnoho, ale i troška je lepší než nic, nemám pravdu?"

Užasle na něho zírala. "Uděláte to?"

"Jo, krucinál, proč ne?" Vytáhl peněženku a vydoloval z ní dvacetidolarovku. "Tady máte zálohu," řekl. "Ed mi to splatí." Nevěřičně na něj hleděla, ale bankovku neodmítla. Willie zašmátral v kapse svého pláště. "Rád bych vás s někým seznámil," pravil. Vždycky v té kapse nosil pár laciných nůžek. Teď jedny našel a vložil je ženě do dlaně. "Tohle je pan Střihavka. Od této chvíle je to váš nejlepší přítel."

Pohlédla na něj, jako by se zbláznil.

"Až zase ve schránce najdete úvěrovou kartu, seznamte ji s panem Střihavkou," řekl Willie. "Tím se vyhnete problémům s takovými pitomci jako jsem já."

Už otevíral dveře, když ho zadržela. "Hele, jak jste říkal, že se jmenujete?"

"Willie," odpověděl.

"Já jsem Betsy." Naklonila se a políbila ho na tvář. Bílý župan se pootevřel aspoň natolik, aby mu nabídl bleskurychlý pohled na její malá ňadra. Měla lehce pihovatou hrud' a velké hnědé bradavky. Pak si župan přitáhla a ustoupila.

"Vůbec nejsi pitomec, Willie," řekla a zavřela za ním dveře.

Když odcházel, cítil se téměř lidsky. Tak dobře se necítil od chvíle, co Joanie zemřela. Jeho kára poslušně čekala u obrubníku, plátěnou střechu zataženou kvůli přeháňkám, které ho pronásledovaly celé dopoledne. Willie nasedl, nastartoval a pohlédl do zpětného zrcátka právě ve chvíli, kdy se muž schovaný na zadním sedadle zvedl.

Oči, které v zrcátku uviděl, byly světle modré. Někdy, když se po jarních záplavách řeka vrátila do svého koryta, zůstala podél břehů a ve slepých ramenech jezírka stojatá voda odříznutá od proudu. Byla to hnilobně zapáchající místa, tichá a studená, a nikdo nevěděl, jak jsou hluboká a zda je v nich něco živého. Takové byly ty oči, posazené hluboko v tmavé, prázdné tváři orámované rovnými hnědými vlasy, které tomu muži padaly až na ramena.

Willie se otočil. "Co tam vzadu krucinál děláš? Chtěl sis zdřímnout? Nerad se o tom zmiňuju, Stevane, ale tenhle vůz je momentálně jedna z mála věcí ve městě, kterou Harmonové nevládnou. Hádám, že tě to překvapilo, co? A nebo sis ho jenom spletl s lavičkou v parku? Něco ti povím, Stevane, nic ve zlým, zavezu tě tam a dokonce ti ještě koupím noviny, aby ti bylo teplo, než si toho šlofika dospíš."

"Jonathan tě chce vidět," řekl Steven plochým ledovým hlasem, který byl jako jeho tvář - nehybný a mrtvý.

"Jo, on mě možná jo, ale třeba já nechci vidět Jonathana. To tě nenapadlo?" A je ze mě žrádlo pro psy, pomyslel si Willie a potlačil silné nutkání vyskočit ven a utíkat.

"Jonathan tě chce vidět," opakoval Steven, jako kdyby ho Willie nepochopil. Natáhl se dopředu a sevřel Williemu rameno. Steven měl dlouhé citlivé ženské prsty s bledou a jemnou pokožkou, ale dlaně měl až po zápěstí křížem krážem poznamenané hlubokými jizvami, jako by to byly vypálené cejchy, a na konečcích prstů mu prosvítalo mezi strupy živé rudé maso. Ty citlivé prsty se zaryly Williemu do ramene s divokou, nelidskou silou. "Jeď," řekl. A Willie jel.

#

"Je mi líto," prohlásila policistka za přepážkou. "Šéf má dnes plno. Můžu si vás poznamenat na čtvrtek."

"Nechci ho vidět ve čtvrtek. Chci ho vidět teď." Randi měla k policejním stanicím odpor. Vždycky byly plné policajtů. Ona sama dělila poldy na tři druhy: na ty, kteří v ní viděli atraktivní ženu, o niž by mohli projevit zájem, na ty, kterým nevoněla, protože v ní viděli soukromé očko, a na ty starší, kteří v ní poznali dceru Franka Wadea a litovali ji. Typy jedna a dvě ji otravovaly. A ten třetí ji doopravdy štvál.

Policistka nesouhlasně sevřela rty. "Jak jsem vám již vysvětlila, je to prostě nemožné."

"Řekněte mu jenom, že jsem tady," řekla Randi. "Přijme mě."

"V této chvíli tam někoho má a jsem si jista, že si nepřeje být vyrušován."

Randi toho měla dost. Celý dnešní den jí připadal praštěný a zrovna zjistila, že se zas nikam nedostane. "Proč se o tom prostě nepřesvědčím sama?" řekla sladce. Udělala několik dlouhých kroků podél přepážky, která jí sahala asi tak do pasu, a zvedla dřevěnou odklápací desku.

"Sem nesmíte!" vykřikla policistka pobouřeně, ale Randi již otvírala dveře.

Policejní ředitel Joseph Urquhart seděl za starým dřevěným stolem zavaleným spisy a hovořil s koronerem. Oba vzhledli, když se dveře otevřely. Urquhart byl vysoký statný šedesátník. Vlasy už mu viditelně prořídly, ale to, co z nich zůstalo, bylo dosud rezavé, ačkoli obočí mu již zcela zešedivělo. "Co k čertu - " začal.

"Je mi líto, že jsem sem tak vtrhla, ale slečna Líbezná mi na dnešek nechtěla sjednat schůzku," řekla Randi, když za ní policistka vběhla do kanceláře.

"Mladá dámo, tohle je policejní ředitelství - a já tě popadnu za zadek a vyhodím tě," řekl drsně Urquhart, vstal a

vykročil kolem stolu, "ledaže bys teď okamžitě šla sem ke mně a pořádně svýho strýčka Joea objala."
Randi se zasmála, překročila předložku z medvědí kůže, skočila mu kolem krku a přitiskla se tváří k jeho obličejí, zatímco se jí ředitel Urquhart pokoušel rozmačkat. Dveře se příliš hlasitě zavřely. Randi se vymanila z objetí. "Stýskalo se mi po tobě," řekla.

"Jasně, proto tě taky tak často vidím," vyčetl jí mírně.

Joe Urquhart byl dlouhá léta parťákem jejího otce, ještě v dobách, kdy oba nosili uniformu. Byli si blízcí. Randi považovala Urquhartovy za strýce a tetu. Jejich starší dcera ji hlídala, když byla ještě dítě, a Randi jim to oplátila, když se jim narodila druhá holčička. Když Frank zemřel, Joe se o všechno postaral, pomohl její matce s pohřbem a formalitami, Randi zařídil stipendium. Ale už to nebylo ono, postupně se od sebe vzdalovali a matčina smrt je rozdělila úplně. Teď ho Randi vídala nejvýš jednou dvakrát do roka, a proto se nyní cítila provinile. "Je mi to líto," řekla. "Však víš, chtěla jsem s tebou zůstat ve styku, ale -"

"Nikdy není dost času, že?" řekl.

Sylvia Cooneyová, která zastávala funkci koronera, si odkašlala. Byla to velká přísná žena neurčitého věku s postavou jako míchačka na maltu. Ocelově šedé vlasy měla na temeni stažené do pevného uzlu, hranatou tvář měla klidnou. Byla koronerem, co se Randi pamatovala. "Možná bych se měla rozloučit," řekla.

Randi ji zastavila. "Potřebuji se vás zeptat na Joan Sorensonovou. Kdy budete mít hotovy výsledky ohledání mrtvolky?"

Cooneyová rychle pohlédla na ředitele a pak zpět na Randi. "Nemám vám co říct," odpověděla. Opustila kancelář a dveře zavřela s tichým klapnutím.

"Dosud jsme to neuvolnili pro veřejnost," řekl Joe Urquhart. Vrátil se za stůl a ukázal na židli: "Sedni si."

Randi se posadila a rozhlédla se po kanceláři. Jedna stěna byla ověšena diplomy a zarámovanými fotografiemi. Na jedné byl Joe s jejím otcem, oba vypadali tak mladě, až ji to zabořilo, dva usmívající se kluci navlečení do uniforem, jak se opírají o svůj černobílý služební vůz. Nad fotografiemi byla připevněna losí hlava, která na Randi zírala skleněnými očima. Na ostatních stěnách byly rozvěšeny další trofeje. "Pořád ještě chodíš lovit?" zeptala se.

"Už léta ne," řekl Urquhart. "Není čas. Tvůj táta si mě kvůli tomu věčně dobíral, vždycky říkal, že jestli se mi ve službě podaří někoho zastřelit, nechám si jeho hlavu vycpat a pověším si ji na zeď. Ale jednoho dne se mi to podařilo a ten vtip přestal být směšný." Zamračil se. "Jaký máš na Joan Sorensonové zájem?"

"Profesionální," odpověděla Randi.

"Přece děláš něco trochu jiného, ne?"

Randi pokrčila rameny. "Nevybírám si případy."

"Jsi příliš dobrá, než abys marnila život špehováním po motelech," řekl Urquhart opatrně. Tohle bylo bolavé místo.

"Ještě není tak pozdě, abys nemohla vstoupit do sboru."

"Ne," řekla Randi. Nepokoušela se mu to vysvětlovat. Věděla, že to nikdy nepochopí. "Dneska ráno jsem byla na okrsku, abych se podívala na zprávy o Sorensonové. Její spis zmizel a nikdo neví, kde je. Mám jména dvou policajtů, kteří byli na místě činu, ale žádný z nich neměl čas si se mnou promluvit. A teď jsem se dozvěděla, že ani výsledky ohledání nebudou zveřejněny. Mohl bys mi říct, co se děje?"

Joe se otočil a podíval se z okna. Chodníky byly mokré. "Tohle je delikátní případ. Nechci, aby sdělovací prostředky celou tu věc roztroubily nad hranice vkusu."

"Já nejsem sdělovací prostředek," řekla Randi.

Urquhart se obrátil zpátky. "Ale taky nejsi polda. Sama sis to vybrala, Randi, a já nechci, aby ses do tohohle zapletla, rozumíš?"

"Jsem do toho zapletená, ať se ti to líbí, nebo ne," řekla. Nedala mu čas na odpověď. "Jak Joan Sorensonová zemřela? Napadlo ji nějaké zvíře?"

"Ne," řekl, "žádné zvíře. A to je poslední otázka, na kterou jsem ti odpověděl." Povzdechl si. "Randi, vím, jak těžce se tě dotkla Frankova smrt. Pro mě to bylo taky pořádně kruté, pamatuješ? Zavolal mi, abych se k němu připojil. Nedostal jsem se tam včas. Myslíš si, že na to někdy zapomenou?" Zavrtěl hlavou. "Nemysli na to. Přestaň si představovat nesmysly."

"Nic si nepředstavuju," odsekla Randi. "Většinou si na to ani nevzpomenu. Tohle je něco jiného."

"Tak si dělej, co chceš," řekl Joe. Na rohu stolu nedaleko Randi ležel útlý spis. Urquhart se pro něj natáhl a poklepal listy o podložku, aby je srovnal. "Rád bych ti pomohl." Otevřel zásuvku a složku do ní hodil. Randi zahlédla na titulní straně jméno: Helander. "Je mi líto," řekl Joe a začal se zvedat. "A teď, jestli mi promineš -"

"Čteš si znovu Helanderův spis jako vzpomínku na staré časy, nebo to má nějakou souvislost se Sorensonovou?" zeptala se Randi.

Urquhart se znovu posadil. "K sakru," řekl.

"Nebo jsem si možná jen představovala, že na tom spise je jeho jméno."

Joe vypadal dotčeně. "Máme důvod myslet si, že se chlapec Helanderových vrátil do města."

"Už to stěží bude chlapec," řekla Randi. "Roy Helander je o tři roky starší než já. Hledáte ho kvůli Sorensonové?"

"Měli bychom. S jeho minulostí... Propustili ho přede dvěma měsíci. Prověřuje se to. Cvokaři tvrdí, že je vyléčen."

Urquhart se zašklebil. "Možná. A možná taky ne. V každém případě je to jen jméno. Prověřujeme stovky jmen."

"Kde je?"

"Neřekl bych ti to, ani kdybych to věděl. Ten kluk je stejný šmejd jako celá jeho rodina. Nechci, aby ses s takovými lidmi zapletla, Randi. Tvůj táta by si to taky nepřál."

Randi vstala. "Můj táta je mrtvý," řekla. "A já už jsem velká holka."

#

Willie zaparkoval vůz na slepém konci Třinácté ulice u paty útesů. Blackstone trůnil vysoko nad řekou, obehán třímetrovým plotem z tepaných železných tyčí s hustou řadou hrozivých bodců na vrcholku. Klidně mohl zajet k bráně, ale to by musel přes celé centrum a pak kolem Vyhličky a Harmonovou ulicí nahoru a dolů a zase nahoru horami podél útesů, z nichž letí parníky gotických sídel, které pamatovaly lepší časy, trčely jako staré matrony zírající pod sebe na řeku v údolí. Byla to však dlouhá a únavná jízda.

Než se na silnicích objevila auta, byla ta cesta ještě delší a ještě nudnější. Protože však Douglas Harmon musel dennodenně jezdit na Kurýmí náměstí, zjednodušil si to. Postavil si soukromou kolejovou lanovku se dvěma kabinami, které se střídavě šouraly po šedé stěně útesu od konce Třinácté ulice dole do Blackstonu nahore.

Spalovací motory, limuzíny a dlážděné vozovky se však přičinily, aby Harmonové odstavili Douglasovu bláznivost na vedlejší kolej. V současné době byl z lanovky jakýsi zadní vchod, což Williemu vyhovovalo. Jonathan Harmon v něm stejně vždycky vzbuzoval pocit, že by k němu měl přicházet vchodem pro služebnictvo.

Willie vystoupil z káry a vrazil ruce do vyboulených kapes svého pršipláště. Podíval se nahoru. Svah byl pořádně příkrý, skála mokrá a tmavá. Steven ho uchopil za loket a postrčil do dřevěné kabiny, která nutně potřebovala natřít. Na lavičkách bylo místo tak pro šest lidí. Steven zazvonil a kabina začala trhaně stoupat. Druhá kabina současně klesala dolů, a když se v polovině útesu míjely, zakymácely se. Willie si všiml, že na kolejích je rez. Dokonce i tady, u brány samotného Blackstonu, se všechno rozpadá, pomyslel si.

Nedaleko vrcholku projeli otvorem v železném plotě a Willie uviděl Nový dům přeplácáný viktoriánskými lomenicemi a vízkami. Harmonové tady žili už téměř celé století, ale pořád to byl Nový dům. A vždycky bude. Pozemek za domem byl hustě zalesněný, mezi mohutnými starými stromy se vinula úzká cesta. Zatímco ostatní starousedlíci již dávno svá území rozparcelovali a prodali přistěhovalcům, Harmonové se pevně drželi půdy a celý Blackstone zůstal nedotčený. Byl to kus původního lesa uvnitř města.

Willie zahlédl zchátralou siluetu věže Starého domu, jehož kamenné zdi, černé jako saze, daly Blackstonu jméno. Dům sám stál dost daleko mezi stromy a jeho neužívané trávníky a cestičky dávno hustě zarostly, ale i když ho člověk nemohl vidět, věděl, vytušil to, že tam někde je. Věž, křivá a odpudivá, která se rýsovala proti šedému nebi pocákanému krvavě rudou, vypadala jako černý vykotlaný zub. Byl to právě Douglas Harmon, žurnalista a stavitel lanové dráhy, kdo vybudoval Nový dům a zavřel Starý - obrovský a temný dokonce i na viktoriánský vkus - , ale ani Douglas, jeho syn Thomas, ba ani vnuk Jonathan, nikdy nenašli dost odvahy, aby ho zbourali. Místní legenda říkala, že ve Starém domě straší. Willie tomu téměř věřil. Z Blackstonu, stejně jako z jeho majitele, mu naskakovala husí kůže.

Kabina konečně přestala drncat a zastavila se. Vystoupili na dřevěnou plošinu s oloupaným zvětralým nátěrem. Do nového domu vedl pár širokých francouzských oken. Před nimi čekal Jonathan Harmon a opíral se o vycházkovou hůl, jeho vyzáblá postava byla zalita světlem pronikajícím sklem. Řekl: "Vítám tě, Williame." Willie věděl, že Harmonovi bylo nedávno šedesát, ale dlouhé sněhobílé vlasy a tělo pokřivené artritidou způsobily, že vypadal mnohem starší. "Jsem tak rád, že ses k nám mohl připojit," dodal.

"No jo, byl jsem zrovna nedaleko, tak mě napadlo, že sem zaskočím," řekl Willie. "Jenže jsem si zrovna vzpomněl, že jsem nechal v pivovaru otevřená okna. Raději poběžím domů a zavřu je, než mi navlhnou moji plyšové mazlíčci."

"Ne," řekl Jonathan Harmon, "myslím že ne."

Willie už zase ucítil sevření obručí na hrudi, začal sípat, vytáhl inhalátor a dal si dva dlouhé loky. Usoudil, že je bude potřebovat. "No dobrá, přemluvíš mě, zůstanu," řekl Harmonovi, "ale potřebuju se zatraceně rychle napít. Mám totiž ještě pořád na jazyku chuť dietní zázvorové limonády s čokoládovou příchutí."

"Stevene, buď hodný chlapec a nalej našemu příteli Williamovi sklenku Remy Martin, pokud budeš tak laskav. A já se k němu připojím. Mrazí mne v kostech."

Steven tiše zmizel v domě. Willie ho chtěl následovat, ale Jonathan se zlehka dotkl jeho paže. "Na chvíličku," řekl a ukázal do údolí. "Podívej."

Willie se otočil. Už nebyl tak vyděšený. Kdyby ho Jonathan chtěl zabít, Steven by se o to už dávno pokusil a možná by se mu to podařilo. Ve srovnání s úrovní jeho otce byl Steven velký omyl, ale ty bledé zjizvené ruce měly neuvěřitelnou sílu. Ne, bylo v tom něco jiného.

Hleděli na východní část města a řeky. Snášel se soumrak a dole pod nimi se právě rozsvěcovala pouliční světla, která vypadala jako šňůry zářících perel, přeskakujících řeku trojicí velkých mostů a táhnoucích se všemi směry, kam oko dohlédlo. Mraky odpuly k východu a obloha nad horizontem získala hluboký kobaltový odstín. Vycházel měsíc.

"Když se kopaly základy Starého domu, žádná světla zde ještě nebyla," řekl Jonathan Harmon. "Všude kolem byla divočina, v níž nespoutaná řeka běžela nedotčenými lesy, a kdybys tady tenkrát stál v padajícím soumraku, určitě bys měl dojem, že ta temnota bude trvat navždy. Voda byla ještě průzračná, vzduch čistý a lesy plné zvěře, jelenů, bobrů a medvědů..., ale nikde žádní lidé, alespoň ne bílí lidé. John Harmon a po něm jeho syn James zapsali, že z věže čas od času zahlédli indiánské táborové ohně, ale kočovné kmeny se tomuto místu vyhýbaly, hlavně poté, co John začal stavět Starý dům."

"Možná ti indiáni nakonec nebyli tak hloupi," řekl Willie.

Jonathan pohlédl na Willieho a v koutcích úst mu křečovitě zaškubalo. "Tohle město jsme postavili z ničeho," řekl.

"Vzniklo z krve a železa. Krev a železo tohle město krmily a živily jeho obyvatele. Staré rody znaly moc krve a železa a věděly, jak město vybudovat a dát mu velikost. Rochmontové železo tavili, kuli a válcovali, Andersové dopravovali železné výrobky na svých pramicích, parnicích a železnicích. A tvoji vlastní předci dobývali železnou rudu ze země. Ty, Williame Flambeauxi, pocházíš ze železa. Ale my, Harmonové, jsme vždy představovali krev. Vlastnili jsme dobytek a jatka, ale ještě dlouho před tím, než vyrostlo tohle město a než vznikl tento národ, byl Starý dům střediskem výměny kůží. Zálesáci a lovci sem přicházeli, aby Harmonům prodali své kůže a kožešiny. Odtud se vozily dál po řece. Nejprve na prámech, potom na člunech. Pára přišla později, mnohem později."

"Chystá se na tohle téma nějaký televizní kviz?" zeptal se Willie.

"Ušli jsme dlouhou cestu," řekl Jonathan a přikře na Willieho pohlédl. "Musíme si pamatovat, co bylo na počátku.

Černé železo a rudá - rudá krev. Nesmíš na to zapomenout. Tvůj děd měl krev Flambeauxů, starého a čistého rodu."

Willie poznal, když ho někdo napadl. "A moje matka byla Pankowská," řekl, "což ze mě dělá napůl žabožrouta a napůl Poláka, dohromady parchanta. Ne že by mě to štvalo. Myslím, že už to, že můj velký děda vlastnil půl státu, bylo samo o sobě dost hrozné, ale doly se vyčerpaly na začátku století a krize pohltila zbytek. Můj otec byl opilec a já jsem inkasista dluhů, aby bylo jasno." Byl naštvaný, a proto ukvapený. "Máš nějaký zvláštní důvod, proč jsi poslal Stevena, aby mne unesl, nebo si jenom chceš promluvit o francouzské a indiánské válce?"

Jonathan řekl: "Pojď, uvnitř je příjemněji. Vitr se ochladil." Jeho slova byla sice zdvořilá, ale z tónu se vytratil jakýkoli náznak hřejivosti. Pomalu vedl Willieho dovnitř, těžce se opíral o hůl. "Musíš mi prominout," pravil, "to je tím vlhkem, zhoršuje artritidu a probouzí má stará válečná zranění." Ohlédl se na Willieho. "To bylo neuvěřitelně nevychované, když jsi zavěsil. Připouštím, že máme různé názory, ale prostý respekt k mému postavení - "

"S tím telefonem mám pořád jenom samé problémy. Co je zmodernizovali, nestojí za nic," vyhrkl Willie a vstoupil za Jonathanem do malého obývacího pokoje. V krbu hořel oheň a jeho teplo mu po dlouhém dni plném pochůzek v chladném dešti udělalo dobře. Zařízení domu bylo starožitné, ačkoli možná jenom staré. Williemu ten rozdíl nebyl příliš jasný.

Dvě koňakové sklenky, zpola naplněné jantarovou tekutinou, stály na nízkém stolku. Steven dřepěl u ohně, dlouhé hubené tělo měl složené jako zavírák. Když vstoupili, vzhlédl a zíral na Willieho o chvíli déle, než mu bylo příjemné, jako kdyby náhle zapomněl, kdo ten člověk je a co tady dělá. Potom se jeho prázdné modré oči vrátily k ohni a už si jich nevšímal. Willie si vybral nejpohodlnější křeslo a usadil se. Připomnělo mu Randi Wadeovou, což způsobilo, že se cítil provinile. Uchopil sklenku. Willie byl natolik dobře vychován, aby věděl, že koňak se má pomalu upíjet, ale byla mu zima, byl unavený a natolik naštvaný, že mu to bylo jedno. Vyprázdnil sklenku jedním dlouhým douškem, postavil ji na podlahu, uvolnil se a sledoval, jak mu hřejivý alkohol putuje hrudí.

Jonathan se zatím kousek po kousku spouštěl na okraj pohovky, bolesti křivil obličej a rukama pevně svíral hlavici své vycházkové hole. Willie se přistihl, že zírá. Jonathan si toho všiml. "Vlčí hlava," řekl a posunul ruce na holi, aby ji Willie lépe viděl. Plameny se zatřpytily na žlutém kovu. Zvíře cenilo zuby.

Oči mělo rudé. "Granáty?" hádal Willie.

Jonathan se pousmál, jako by mu tupé dítě položilo zvláště tupou otázku. "Rubíny," řekl, "zasazené v osmáctikarátovém zlatu." Jeho velké a žilnaté ruce, pokroucené artritidou, se znovu sevřely kolem hlavice hole a vlka zakryly.

"To je dost nerozumné," řekl Willie. "V tomhle městě jsou chlápci, kteří by tě kvůli takovéhle holi zabili, jen by ji zahlédli."

Jonathanův úsměv nebyl ani trochu veselý. "Já nezemřu kvůli zlatu, Williame." Pohlédl oknem na měsíc. "Skvělý měsíc pro lovce." Podíval se na Willieho. "Včera jsi mne obvinil ze spoluúčasti na smrti té chromé dívky." Jeho hlas byl nebezpečně tichý. "Proč jsi něco takového řekl?"

"Nemám představu," řekl Willie. Připadal si jako omámený. Jeho další slova ovlivnil koňak. "Možná s tím má něco společného fakt, že si nepamatuješ její jméno. A nebo to bylo proto, žes Joanii odjakživa nenáviděl, už od té chvíle, cos o ní prvně uslyšel. Ta malá, dojemná, zparchantělá čubka - mám za to, žes jí přesně takhle říkal. Není to směšné, jak člověku občas nějaká slovíčka straší v hlavě? Nevím, možná za to můžu já, ale jaksi jsem nabyl dojmu, žes jí nikdy nepřál nic dobrého. A to jsem se ještě vůbec nezmínil o Stevenovi."

"Prosím, nech toho," pravil Jonathan ledově. "Už jsi toho řekl dost. Podívej se na mne, Williame. Co vidíš?"

"Tebe," řekl Willie. Neměl náladu na nějaké pitomé hry na otázky a odpovědi, ale Jonathan Harmon stejně všechno dělal po svém.

"Vidíš starého muže," opravil ho Jonathan. "Možná ne tak starého co do počtu let, ale přesto starého. Artritida se mi rok od roku zhoršuje a jsou dny, kdy mám takové bolesti, že se mohu stěžít pohnout. Nemám rodinu, je pryč, až na Stevena. A Steven, buďme upřímní, není ten pravý, koho jsem si přál za syna." Mluvil pevným jasným hlasem, ale Steven, zírající do plamenů, ani nevzhlédl. "Jsem unavený, Williame. Je pravda, že jsem tu tvou chromou dívku a to, cos udělal, neschvaloval. Žijeme v časech korupce a degenerace, zapomíná se na staré pravdy o krvi a železe. Jakkoli jsem si vsak tvou Joan Sorensonovou se vším všudy oškřivil, nedělal jsem si nikdy choutky na její krev. Všechno, co chci, je prožít poslední roky života v klidu."

Willie vstal. "Udělej mi laskavost a ušetř mě téhle komedie, jo?"

O tvé artritidě a tvých válečných zraněních vím všechno, ale také vím, kdo jsi a čeho jsi schopen. Jestližes Joanii nezabil, tak kdo?" Ukázal prstem na Stevena. "On?"

"Steven byl se mnou tady."

"Možná byl, možná nebyl," řekl Willie.

"Nelichot' si, Flambeauxi, nejsi tak důležitý, abych kvůli tobě lhal.

I kdyby bylo tvé podezření správné, můj syn něčeho takového není schopen. Nemusím ti snad připomínat, že Steven je rovněž mrzák, i když jiným, svým vlastním způsobem."

Willie na Stevena rychle pohlédl. "Pamatuju si, jak mě jednou, to jsem byl ještě kluk, vzal můj otec s sebou, když tě šel navštívit. Chtěl jsem se svézt lanovkou. Vy dva jste si šli promluvit dovnitř, ale já zůstal venku, protože bylo hezky. V lese jsem narazil na Stevena. Hrál si s nějakým ubohým prašivým vořechem, kterému se podařilo dostat se přes váš plot. Jednou nohou si ho přišlápl, rukama ho popadl za tlapu a utrl ji, trhal mu je jednu po druhé, prostě je jen tak rval holýma rukama, jako když normální děcko odtrhává okvětní lístky.

Než jsem k němu přiběhl, byly dvě pryč a zrovna pracoval na třetí. Celou tvář měl zamazanou od krve. Nemohlo mu být

víc než osm."

Jonathan Harmon si povzdechl. "Můj syn je... pomatený. Oba to víme, a tak nemá smysl to popírat. A víš rovněž velmi dobře, že trpí dysfunkcí. Zbytek síly, který mu zůstal, je utlumen léky. Už celá léta neprovedl nic násilného. Že ne, Stevene?"

Steven Harmon se k nim otočil. Aniž by jedinkrát mrkl, zíral na Willieho. Ticho už začínalo být příliš dlouhé. "Ne," řekl konečně.

Jonathan s uspokojením přikývl, jako by se tím něco vyřešilo. "No tak vidíš, Williame, bylo to od tebe velmi nespravedlivé. To, cos považoval za hrozbu, byla pouze nabídka ochrany. Chtěl jsem ti nabídnout, aby ses na čas přestěhoval sem, do jednoho z hostinských pokojů. Stejný návrh jsem učinil Zoe a Amy."

Willie se zasmál. "To se vsadím. Budu muset se Stevenem taky šoustat, nebo to platí jenom pro děvčata?"

Jonathan zrudl, ale nepozbyl ani špetku svého klidu. Marné pokusy oženit Stevena s jednou ze sester Andersových byly jeho citlivým místem. "S lítostí musím konstatovat, že mou nabídku odmítly. Doufám, že budeš moudřejší.

Blackstone má přirozenou... ochranu. Venku, mimo jeho zdi, ti nemohu zaručit bezpečí."

"Bezpečí?" zeptal se Willie. "Co mi hrozí?"

"Nevím, ale mohu ti říci aspoň tolik - ve tmě noci se skrývá něco, co loví lovce."

"Něco, co loví lovce," opakoval Willie. "To je dobré, má to hezký rytmus, ale dá se na to tančit?" Měl toho dost. "Díky, ale ne. Zkusím své štěstí mezi vlastními zdmi." Steven se ani nepohnul, aby ho zastavil.

Jonathan Harmon ztěžka nalehl na svoji hůl. "Mohu ti říci, jak byla doopravdy zabita," řekl tiše.

Willie se zarazil a pohlédl starci do očí. Pak usedl zpátky.

#

Možná to bylo způsobeno sousedstvím jatek, proč tenhle kousek země mezi ohbím řeky a starým kanálem, který tekla kolem Smeček, působil tak prudce elegantně. Rasy a hustý kal kanál ucply a vydávaly zápach, který se táhl do dálky několika bloků. Přízemní domky byly většinou zatlučeny prkny, takže vypadaly jen o málo líp než chatrče. Randi tady nebyla od té doby, co jatka zavřela bránu. Před každým třetím domem trčela na trávníku cedule, opuštěně se plácala ve větru a nabízela nemovitosti k prodeji nebo k pronajmutí, nejméně v polovině těch ostatních byla tma. Kolem opršelých venkovských poštovních schránek rostl do výše pasu plevel. A zahlédla nejméně dvě vyhořelé parcely.

Randi si nepamatovala číslo, protože už uplynulo mnoho let, ale byl to poslední dům nalevo, to věděla, hned vedle Sinclairovy pumpy na rohu. Taxík křížoval sem a tam tak dlouho, dokud to nenašla. Benzínka byla zabezpečena, dokonce i čerpadla byla pryč, ale ten domek byl přesně tam, kde si ho pamatovala. Na trávníku před ním bylo oznámení NA PRODEJ, ale uvnitř zahlédla pohybující se světlo, snad baterku? Zmizelo, než se o tom mohla přesvědčit.

Taxikář se nabídl, že počká. "Ne," řekla. "Nevím, jak dlouho to bude trvat." Když odjel, zůstala stát na zpustlém a neudržovaném trávníku a hleděla na přední dveře. Potom k nim konečně vykročila. Rozhodla se, že nezaklepe, ale dveře se otevřely, zrovna když sahala po klice. "Co byste ráda, slečno?"

Vysoký, rozložitý muž samý sval se nejasně tyčil nad ní. Jeho tvář neznala, zcela určitě to nebyl Helander. V jeho rodině byli všichni malí, štíhlí a se splihlými plavými vlasy. Tenhle měl vlasy černé jako tepané železo a měl je delší, než se ve službě nosilo. Protože už bylo pozdní odpoledne, stín vousů dodával jeho čelistem modročerný nádech. Měl velké ruce s krátkými, tupými prsty. Všechno, co na něm bylo, křičelo - polda.

"Hledám lidi, kteří tady kdysi žili."

"Odstěhovali se, když zavřeli Smečky," řekl. "Proč nejdete dovnitř?" Otevřel dveře dokořán. Randi uviděla holé podlahy, prach a jeho parťáka, černocha s pivním břichem, který stál u dveří do kuchyně.

"Raději ne," řekla.

"Trvám na tom," odpověděl. Ukázal jí, že má na podšívce levného šedého obleku připíchnutý zlatý odznak.

"Znamená to, že jsem zadržena?"

Zarazil se. "Ne, samozřejmě že ne. Rádi bychom se vás jen na něco zeptali," řekl o něco přívětivěji. "Jmenuji se Rogoff."

"Vražda," řekla.

Oči se mu zúžily. "Cože...?"

"Vy vedete vyšetřování případu Sorensonová," řekla. Ráno se dozvěděla jeho jméno na stanici. "Asi nemáte moc případů, když nemáte nic lepšího na práci, než se tady potloukat a čekat, jestli se čirou náhodou neobjeví Roy Helander."

"Zrovna jsme na odchodu. Napadlo nás, že by se čistě z nostalgie mohl ukrýt v domě, kde bydlel, ale není tady po něm ani známky." Tvrdě na ni pohlédl a zamračil se. "Vadilo by vám, kdybyste mi řekla své jméno?"

"Proč?" zeptala se. "Na co mě chcete nalákat?"

Usmál se. "Ještě jsem se nerozhodl."

"Jsem Randi Wadeová." Ukázala mu licenci.

"Soukromý detektiv," řekl pečlivě neutrálním tónem a licenci jí vrátil. "Pracovně?"

Přikývla.

"Zajímavé. Nepředpokládám, že byste se obtěžovala říct mi jméno svého klienta."

"Ne."

"Můžu vás dotáhnout k soudci a donutit vás, abyste mu je sdělila. Jistě víte, že vám může být licence odebrána.

Maření policejního vyšetřování, zatajení důkazu."

"Profesionální privilegia," řekla.

Rogoff zavrtěl hlavou. "Soukromá očka nemají privilegia. Ne v tomto státě."

"Tohle ano," řekla Randi. "Vztah právní zástupce klient. Mám taky právnické vzdělání." Sladce se na něj usmála.

"Mého klienta z toho vynechte. Ví pár zajímavých věcí o Royi Helanderovi a mohla bych se o ně s vámi podělit."

Rogoff to zvažoval. "Poslouchám."

Randi zavrtěla hlavou. "Tady ne. Znáte bistro s jídelními automaty na Kurýrním náměstí?" Přikývl. "V osm hodin," řekla mu. "Přijďte sám. Přineste kopii koronerovy zprávy o Sorensonové."

"Většina děvčat by raději bonbóny nebo kytku."

"Koronerovu zprávu," opakovala rozhodně. "Pořád ještě archivují staré případy v centru?"

"Jo," řekl. "V budově soudu ve sklepě."

"Můžete se tam zastavit a ze zdravotních důvodů si trochu počíst. Stalo se to před osmnácti lety. Zmizelo pár děcek. Mezi nimi i Royova sestřička. Ale bylo jich víc - Stanská, Jonesová... Už jsem všechna ta jména zapoměla. Polda jménem Frank Wade vedl vyšetřování. Zlatý odznak - jako vy. Zemřel."

"Tvrdíte, že v tom je nějaká souvislost?"

"Vy jste polda, tak to rozhodněte." Nechala ho stát ve dveřích a rychle odešla dolů ulicí.

#

Steven se ani nenamáhal jet s ním dolů k patě útesu. Willie seděl v kabině lanovky sám, mrzutý a ztracený v myšlenkách. Klouby ho bolely jako čert a z nosu mu teklo. Kdykoli byl rozrušený, rozpadal se na kousky, a Jonathan Harmon ho pochopitelně rozrušil. Nejspíš to bylo lepší, než kdyby ho zabil, což víceméně očekával, když Stevena našel ve svém voze, ale přesto...

Potom si to namířil Trináctou ulicí domů. Vpravo najednou zahlédl na jednom baru neonový nápis. Bez přemýšlení zabočil k chodníku a zaparkoval. Možná měl Harmon pravdu, ale možná taky viděl všechno vzhůru nohama, v každém případě si však Willie musel vydělávat na živobytí. Zamkl áru a vešel dovnitř.

Bylo úterý a večer teprve začínal, a tak bylo U Křiklouna prázdné. Byla to malá dělnická hospůdka, dva kulečnickové stoly a hrací automaty vzadu, podél jedné stěny boxy. Willie se posadil na barovou stoličku. Barman byl starý chlapík, tvrdý a vyschlý jako kus dřeva. Vypadal, že má špatnou náladu. Willie si řekl, že si dá banánové daiquiri jenom proto, aby zjistil, jak na to ten chlápek zareaguje, ale jediný pohled na tu nevlou vrásčitou starou tvář ho z toho nápadu vyléčil a poručil si točené pivo. "Ed dneska dělá?" zeptal se, když mu barman přistrčil sklenici.

"Pracuje jenom o víkendech," odpověděl barman, "ale téměř každý večer sem chodí na kulečnick."

"Počkám," řekl Willie. Začaly mu slzet oči. Spláchl slzy douškem piva. Vzadu u záchodu uviděl telefonní automat. Když mu barman vrátil drobné, šel dozadu, hodil do přístroje čtvrták a vytočil Randino číslo. Nebyla doma, ozval se jen ten její pitomý záznamník. Willie nesnášel telefonní záznamníky. Znepříjemňovaly výběřím život, to bylo nepochybné. Počkal na signál, zanechal Randi obscénní vzkaz a zavěsil.

Na záchodě visel nad pisoáry automat na kondomy. Willie močil a četl si návod. Kondomy byly samozřejmě doporučovány pouze jako prevence před pohlavními chorobami, ale v levém sloupci byla speciální vroubkovaná dráždidla. Možná bych si měl něco takového pořídit domů, pomyslel si. Zatáhl zip, zmáčkl splachovadlo a umyl si ruce. Když se vrátil do výcepu, stáli u kulečnickového stolu dva noví hosté a křidovali si tága. Willie pohlédl na barmana. Přikývl. "Kdo z vás je Ed Juddiker?" zeptal se Willie.

Vedle svého kámoše, bleďého a obrovského jako Moby Dick, nevypadal Ed zrovna největší, ale byl ho kus a ve tváři měl tupý a zlý výraz. "Co je?"

"Musíme si promluvit o penězích, které dlužíš." Willie mu nabídl jednu ze svých navštívenek.

Ed se mu podíval na ruku, ale vůbec se nenamáhal kartičku si vzít. Zasmál se. "Jsou fuč," řekl. Otočil se zpátky k zelenému stolu. Moby Dick rozmístil koule a Ed začal hru.

Pokud to chtěl koulet takhle, tak to bylo v pořádku. Willie si sedl zpátky k baru a objednal si další pivo. Dostane své peníze tak jako tak. Dříve nebo později bude muset Ed odejít a pak bude na řadě on.

#

Willie pořád nezvedal telefon. Randi zavěsila, zaplatila hovor a zamračila se. Ani nemá telefonní záznamník, to by totiž bylo na Willieho Flambeauxe příliš rozumné. Věděla, že by si neměla dělat starosti. Willieho pekelní psi neměli píchačky, jak mnohokrát zdůrazňoval. Nejspíš honí nějakého příživníka. Zkusí to znovu, až se dostane domů. Starosti si začne dělat teprve pak, jestli to ani potom nezvedne.

Bistro bylo skoro prázdné. Její podpatky tlumeně klapaly po starém linoleu, když se vracela do boxu. Posadila se. Káva už stačila vychladnout. Nečinně hleděla z okna. Digitální hodiny na Národní bance ukazovaly 8:13. Randi se rozhodla, že mu dá ještě deset minut.

Červená koženka boxu byla stará a popraskaná, ale Randi se tady cítila zvláště pohodlně. Upíjela studenou kávu a zírala ven na železnou věž na protější straně náměstí. Tohle bistro bylo jejím nejoblíbenějším podnikem, když byla ještě malá. Každý rok si na narozeniny přála film v Paláci a oběd v tomhle bistru, a každý rok jí táta se smíchem její přání splnil. Strašně ráda házela nikláky do štěrbin v automatech, aby se otevřela skleněná dvířka, a plnila otci šálek ze starého mosazného kávovaru se spoustou knoflíků a páček.

Občas přes sklo dvířek zahlédla ruku bez těla, která dovnitř vkládala sendviče nebo koláče, vypadalo to jako ve starém hororu. Nikdy tady neviděla žádné zaměstnance, prostě jenom ruce. To jsou ruce lidí, kteří neplatí účty, řekl jí jednou otec škádlivě. Přeběhl jí z toho mráz po zádech, ale její každoroční obědy byly potom o to zajímavější, protože byly strašidelně tajuplné. Skutečnost, když ji konečně pochopila, už tak zajímavá nebyla. Samozřejmě, tak to v životě většinou chodí.

Teď bylo bistro téměř prázdné, proto Randi udivilo, proč je podlaha tak špinavá a proč musí do štěrbin vedle okének strkat místo nikláků čtvrtáky. Ale koláč s banánovým krémem byl pořád ten nejlepší, jaký kdy jedla, a káva ze zašlých mosazných kohoutků byla lepší, než jakou si byla schopna připravit doma.

Právě uvažovala, že by si dala další šálek, když se dveře otevřely a dovnitř vešel Rogoff. Měl na sobě řádně zmoklý vlněný kabát, vlasy měl mokré. Když přistoupil k boxu, Randi se podívala ven na hodiny. Ukazovaly 8:17. "Jdete

pozdě," řekla.

"Pomalu čtu." Omluvil se a šel si pro jídlo. Randi ho pozorovala, jak vkládá dolarové bankovky do přístroje na drobné. Nevypadá špatně, pokud se člověku líbí tenhle typ, usoudila, ale málo platné, jednou to byl polda.

Rogoff se vrátil s šálkem kávy, teplým hovězím sendvičem, šťouchanými brambory s omáčkou a rozvařenou mrkví a velkým kusem jablkového koláče.

"Banánový je lepší," poznamenala Randi, když vklouzl naproti ní.

"Mám rád jablkový," řekl a rozložil si papírový ubrousek.

"Přinesl jste koronerovu zprávu?"

"Mám ji v kapse." Začal krájet sendvič. Postupoval metodicky, nejprve ho celý rozkrájel na malé porce, teprve potom si vzal první sousto. "To s vaším otcem je mi líto."

"Mně taky. Už je to dávno. Můžu vidět tu zprávu?"

"Možná. Řekněte mi něco, co ještě nevím o Royi Helanderovi."

Randi se opřela zády o stěnu boxu. "Znali jsme se jako děti. Byl starší, ale několikrát propadl, až skončil v mé třídě. Byl to nevychovaný spratek ze špatného konce ulice, já byla policajtská dcera, a tak jsme spolu neměli moc společného... Dokud nezmizela jeho sestřička."

"Byl tehdy s ní," řekl Rogoff.

"To byl. Nikdo to nezpochybňoval, nejmíň ze všech Roy. Jemu bylo patnáct a jí osm. Šli spolu po kolejích. Odešli společně, zpátky se vrátil Roy sám. Na kombinéze a na rukou měl krev. Krev své vlastní sestry."

Rogoff přikývl. "Tohle všechno je ve spise. Krev našli také na kolejích."

"Tehdy zmizely tři děti. Jessie Helanderová byla čtvrtá. Většina lidí si na to udělala názor, že Roy byl vždycky trochu divný. Byl to samotář, nemluva, rád chodil za školu a utíkal do nějaké tajné skrýše, kterou měl v lese. Rád si hrával s mladšími děčky, místo s kluky svého věku. Úchyla ze špatné rodiny, který obtěžuje malé děti, teď znásilnil a zabil vlastní sestru - tak to tehdy říkali. Dávali mu všechny možné testy, až nakonec rozhodli, že je silně narušený, a poslali ho do jakéhosi dětského pastáku. Koneckonců byl pořád ještě nezletilý. Případ byl uzavřen a město si vydechlo."

"Jestli nemáte nic víc, koronerova zpráva zůstane v mé kapse," řekl Rogoff.

"Roy tvrdil, že to neudělal. Plakal a křičel. Jeho historika byla děravá, ale trval na ní. Tvrdil, že šel pár metrů za sestrou, balancoval na koleji a poslouchal, jestli nejede vlak, když vtom vyběhla z kanálové propusti pod tratí nestvůra a jeho sestru napadla."

"Nestvůra," řekl Rogoff.

"Roy tvrdil, že vypadala trochu jako obrovský chlupatý pes. Jeho popis připomínal vlka. Všichni to věděli."

"V této části země už nejsou vlci víc než století."

"Popisoval, jak Jessie křičela, když ji to začalo trhat. Řekl, že chytil sestru za nohu a pokoušel se vytrhnout ji té nestvůře z čelistí, což by vysvětlovalo, proč byl celý zakrvácený. Vlk se otočil, podíval se na něho a zavrčel. Měl rudé oči, žhavé rudé oči, říkal Roy, a ty ho tak vyděsily, že toho nechal. Jessie už byla stejně s největší pravděpodobností mrtvá. To zvíře na něho ještě jednou zavrčelo a odběhlo, tělíčko odvěklo v zubech..." Randi se odmlčela a upila kávy. "Takový byl Royův příběh. Opakoval ho pořád dokola, matce, policii, psychologům, soudci, každému. Nikdo mu neuvěřil."

"Ani vy?"

"Ani já. Ve škole jsme si o tom o přestávkách šuškali, co Roy udělal své sestře a ostatním dětem. Neuměli jsme si to ani pořádně představit, jenom jsme věděli, že to muselo být něco hrozného. Ale můj otec tuhle verzi nikdy nepřijal."

"Proč ne?"

Pokrčila rameny. "Možná instinkt. Vždycky říkal, že se polda má řídit instinktem. Byl to jeho případ, strávil s Royem víc času než kdokoli jiný, a způsob, jak Roy svůj příběh vyprávěl, ho zaujal. Nemohl však nic dělat, důkazy byly víceméně nezvratné. A tak Roye zavřeli." Zatímco hovořila, pozorovala jeho oči. "O měsíc později zmizela Eileen Stanská. Bylo jí šest."

Rogoff se zarazil s vidličkou šťouchaných brambor ve vzduchu a zamyšleně Randi pozoroval. "Nepřesvědčivé," řekl.

"Táta chtěl, aby Roye propustili, ale nikdo ho nepodpořil. Oficiální verze zněla, že případ malé Stanské neměl nic společného s těmi ostatními. Roy měl na svědomí čtyři a nějaký úchylák to páté děcko."

"To je možné."

"To je nesmysl," řekla Randi. "Táta to věděl a všude o tom mluvil. Na okrsku mu to nadělalo nepřátele, ale nestaral se o to. Uměl být hodně tvrdohlavý, když za něčím šel. Četl jste v jeho spise o tom, jak zemřel?"

Rogoff přikývl. Vypadal, že mu to není příjemné.

"Můj otec byl rozsápan zvířetem. Psem, tvrdil koroner. Jestli tomu věříte, tak jděte domů." Tohle byla nejtěžší část.

Bylo to jako starý strup, na který se po celá léta snažila zapomenout, ale nikdy to nepřebolelo. "Uprostřed noci mu někdo zavolal, že ví o něčem, co by ho zavedlo na stopu těch dětí. Než odešel, táta zatelefonoval Joeovi Urquhartovi, aby se k němu připojil."

"Šéfovi Urquhartovi?"

Randi přikývla. "Tehdy pochopitelně nebyl ředitelem policie. Když Joe ještě nosil uniformu, byl parťákem mého otce. Potom řekl, že mu táta oznámil, že má horký tip, ale žádné další detaily, dokonce ani jméno toho, kdo mu volal."

"Možná to jméno ani neznal."

"Znal. Táta nebyl polda, který jde uprostřed noci na anonymní zavolání sám ven. Jel k dobytčím ohradám. Tam to na něho čekalo. Ať už to bylo cokoli, dostalo to šest kulek, které to ale nezastavily. Prokouslo mu to hrdlo, a když byl mrtev, začalo ho to žrát. Když se tam Urquhart dostal, tak to, co zůstalo... Joe se zmínil, že když to tělo našel, nebyl si zpočátku vůbec jist, zda je lidské."

Vyprávěla ten příběh chladným a jistým hlasem, ale žaludek se jí svíral. Když skončila, Rogoff na ni chvíli zíral. Odložil vidličku a odstrčil talíř. "Najednou už nějak nemám hlad."

Randi se nevesele pousmála. "Zbožňuju naše místní noviny. Před několika lety jakýsi gang unesl jednu ženu a dva týdny ji držel v zajetí. Bili ji, mučili a nejmíň stokrát znásilnili. Když to prasklo, noviny tvrdily, že byla - cituji - přepadena. Konec citátu. Podobně se v novinách tvrdilo, že tělo mého otce bylo zohaveno. Totéž teď říkají o Joan Sorensonové. Mně však bylo řečeno, že její tělo zůstalo nedotčeno." Naklonila se dopředu a tvrdě pohlédla do Rogoffových očí. "To je lež."

"Ano," připustil. Vytáhl z náprsní kapsy list papíru, rozložil ho a podal jí ho přes stůl. "Ale ne taková, jak si myslíte." Randi mu vyškubla koronerovu zprávu z ruky a rychle stránku přelétla pohledem. Slova viděla rozmazaně, nebyla schopna je vnímat. Závěry byly jiné, než předpokládala.

Příčina smrti: vykrvácení.

Kdesi hodně daleko mluvil Rogoff. "Ta budova je bezpečná, Sorensonová měla být ve třináctém patře. Žádné balkony, žádná požární schodiště. Vrátný nic neviděl. Dveře bytu byly zamčené. Byl to sice levný zámek, pro paklíč jak stvořený, ale žádná známka násilného vniknutí."

Vražedným nástrojem byla čepel nejméně třicet centimetrů dlouhá, extrémně ostrá, úzká a pružná, pravděpodobně chirurgický nástroj.

"Její šaty byly po celém bytě, prostě roztrhané na cáry. Nepředpokládala byste, že byla schopna nějakého odporu, ale vypadalo to, že byla. Žádný ze sousedů samozřejmě nic neslyšel. Vrah ji připoutal řetězy k posteli, obnažil ji a dal se do díla. Pracoval rychle a věděl, co dělá, ale přesto asi umírala dlouho. Postel byla nasáklá její krví. Prosákla přes prostěradlo, skrz matrace až na podlahu."

Randi k němu vzhledla a koronerova zpráva jí vypadla z prstů na umakartový stůl. Rogoff se natáhl a vzal Randi za ruku.

"Joan Sorensonovou nesežralo žádné zvíře, slečno Wadeová. Byla zaživa stažena z kůže a zemřela vykrvácením. Ta část, která chybí, je právě její kůže."

#

Bylo čtvrt na jednu, když se Willie teprve dostal domů a zaparkoval káru u mola. Na sedadle vedle něj ležela peněženka Eda Juddikera. Willie ji otevřel, vyndal peníze a spočítal je. Sedmdesát devět babek. Nic moc, ale to byl jenom začátek. Napoprvé dá polovinu Betsy a zbytek odepíše z Edova dluhu. Willie zastrčil peníze do kapsy a zamkl prázdnou peněženku do přihrádky. Třeba by Juddiker ještě někdy mohl svůj řidičský průkaz potřebovat. Přinese mu ho ke Kříklounovi, až bude mít Ed o víkendu službu, a promluví si s ním o zaplacení účtu.

Willie zamkl vůz a ztěžka se plahočil po kluzkém mokrém dláždění k předním dveřím svého domu. Obloha nad řekou byla temná, bez hvězd. Měsíc se skryl kdesi mezi černými chuchvalci mraků. Willie hmatal v kapsách po klíčích pohřbených pod inhalátorem, léky, půl tuctem nůžek, kapesníky a dalším rozmanitým haraburdím, které mu plášť pořádně vybouřilo. Po dlouhé chvíli sáhl do kapsy u kalhot, vytáhl svazek klíčů a začal odemykat zámky. Zasunul první klíč do dvojitého závorového zámku.

Dveře se pomalu a tiše otevřely.

Bledé nažloutlé světlo pouličních luceren pronikalo dovnitř vysokými zaprášenými okny, umístěnými pořádný kus od země, a kreslilo na podlaze nečistelné čtverce a křivky. Ohromné rezavé stroje se krčily ve tmě jako velká černá zvířata. Willie stál ve dveřích, klíče v ruce, a srdce mu tlouklo jako buchar. Strčil klíče do kapsy, našel inhalátor a dal si sluka. Zasyčení spreje se v tom tichu zdálo až neslušně hlasité.

Vzpomněl si na Joanii a na to, co se jí stalo.

Můžu utéct, pomyslel si. Cadillac stál jen pár metrů za ním, jenom několik kroků, a možná že to, co tam číhá, pokud tam něco číhá, nebude tak rychlé, aby ho dostihlo dřív, než se dostane do auta. Jo, vyrazit tak na cestu a jet celou noc, měl dost benzínu, aby se dostal do Chicaga, až tam by ho to zaručeně nepronásledovalo... Willie udělal první krok dozadu, ale zastavil se a nervózně se zachichotal. Náhle uviděl sám sebe, jak sedí za volantem svého citrónově zeleného a chromovaného korábu a znovu a znovu trápí zapalování, až zahltní motor, zatímco se z nitra pivovaru vynořuje něco temného a hrozného a pomalu to jde k němu... Hloupost, to se přece stává jenom ve špatných strašidelných filmech, že motor nechytne. Opravdu jenom ve filmech?

Možná jen zapomněl zamknout, když ráno odcházel z domu. Měl hlavu nacpanou starostmi, před sebou celý den práce a za sebou noc plnou hrůzostrašných snů, možná prostě jenom ty pitomé dveře za sebou zavřel a zapomněl na zámky.

Jenže na zámky nikdy nezapomínal.

Možná ano. Právě tentokrát.

Willie pomyslel na proměnu. Pak si vzpomněl na Joanii a odsunul tu myšlenku stranou. Postavil se na jednu nohu a sundal si botu. Potom druhou. Ponožky okamžitě nasáklly vodou. Naklonil se kupředu, zhluboka se nadechl a tak tiše, jak jen mohl, vstoupil do temného pivovaru. Opatrně za sebou zavřel dveře. Nikde se nic nepohnulo. Willie sáhl do kapsy a vytáhl jednoho pana Střihavku. Nebylo to nic moc, ale bylo to lepší než holé ruce. Prošel halou, držel se v temných stínech podél stěny, dorazil ke schodišti a po špičkách se kradl vzhůru.

Vystrčil hlavu nad úroveň prvního patra a zastavil se. Světlo pouličních lamp padalo dovnitř okny na konci chodby. Rozhlédl se. Dveře do všech kanceláří byly zavřené. Pode dveřmi ani přes jejich zamrzlá matná skla neprosakoval jediný paprsek. Ať už tam na něho čekalo cokoli, čekalo to ve tmě.

Cítil, jak se mu hrudník zase svírá. Kdykoli jindy by už použil inhalátor, ale teď to chtěl mít co nejdřív za sebou. Vyběhl poslední schody a dvěma dlouhými kroky zdolal chodbu, rozrazil dveře do obývacího pokoje a udeřil do vypínače.

V neforemném křesle seděla Randi. Když Willie rozsvítil světla, vzhledla a zamrkala. "Vylekals mě," řekla.

"Já vylekal tebe?" Willie přešel pokoj a svalil se do své oblíbené lenošky. Nůžky mu vypadly z dlaně a narazily do

podlahy z tvrdého dřeva. "Panenko skákává! Díky tobě jsem málem ztratil kontrolu nad svou osobní hygienou. Co tady prokristapána děláš? Zapomněl jsem snad zamknout?"

Randi se usmála. "Zamkls jednou, podruhé a potřetí. Co se zamykání dveří týče, Flambeauxi, jsi světová třída. Trvalo mi dvacet minut, než jsem se dostala dovnitř."

"Tak jo." Willie si masíroval tepající spánky. "Proti všem těm ženám, které po mně touží, potřebuji nějakou ochranu, ne?"

Konečně si všiml mokrých ponožek, jednu si stáhl a zašklebil se. "No tak se na to podívej," řekl. "Boty mi stojí venku na dešti a já mám mokré nohy. Jestli dostanu zápal plic, pošlu ti účet za doktora, Wadeová, to si piš."

"Pršelo," vysvětlovala mu Randi. "Přece bys nechtěl, abych čekala v tom lijáku, Willie. To bys mě naštvál. I bez toho mám mizernou náladu."

Něco v jejím hlase způsobilo, že si Willie přestal třít chodidla a pohlédl na ni. Déšť jí přilepil uvolněné prameny světla hnědých vlasů k čelu, oči měla zachmuřené. "Jsi rozčuchaná," připustil.

"Zkoušela jsem se upravit, ale na tvém dámském záchodě není zrcadlo."

"Rozbilo se. Mělas jít na pánský, tam je."

"K tomuto typu dívek rozhodně nepatřím," řekla Randi. Její hlas zněl tvrdě a bezbarvě. "Willie, tvou přítelkyni Joan nezabilo zvíře. Byla stažena z kůže. A vrah si tu její kůži odnesl."

"Já vím," řekl Willie bezmyšlenkovitě.

Oči se jí zúžily. Byly šedo zelené, velké a hezké, ale nyní vypadaly chladně jako z mramoru. "Ty to víš?" řekla velice tiše, téměř to zašeptala, a Willie pochopil, že si nadrobil problémy.

"Nakrmíš mě tou pitomou historkou, pošleš mě lítat po celém městě, a ty to v/s? Taky víš, co se stalo mému otci, že?"

Byl to prostě jeden z těch mazaných způsobů, jak mě do toho zatáhnout!"

Willie na ni zíral. Druhou ponožku dosud držel v ruce. Upustil ji na podlahu. "Ale Randi, nech mě vydechnout, jo? Tak to vůbec nebylo. Zjistil jsem to teprve před několika hodinami, čestně. Jak bych to mohl vědět? Nebyl jsem tam a v novinách se o tom nepsalo." Cítil se provinile a zmateně. "A co mám kručínál vědět o tvém otci? Nevím o něm ani zbla.

Po celou tu dobu, cos pro mne pracovala, ses o své rodině zmínila nejvýš dvakrát."

Pozorně zkoumala jeho tvář, zda ji neklame. Willie se pokusil o nejsrdečnější a nejdůvěryhodnější úsměv, jaký uměl.

Randi se usklíbla. "Nech toho," pravila unaveně. "Vypadáš jako prodavač v autobazaru. Tak jo, o mém otci jsi nevěděl.

Lituji. Jsem zrovna v tuhle chvíli trochu vyčerpaná a myslím..." Zamyšleně zmlkla. "Kdo ti o Sorensonové řekl?"

Willie zaváhal. "To ti nemůžu prozradit. Rád bych, opravdu jo, ale nemůžu. Stejně bys mi nevěřila." Randi vypadala velmi nešťastně. Willie pokračoval: "Zjistilas, jestli mě podezřívají? Policie nevolala - "

"Možná ti volali celý den, možná už na tebe mají zatykač. Pokud si nechceš pořídit záznamník, měl by ses aspoň občas pokusit přijít domů." Zamračila se. "Mluvila jsem s Rogoffem z oddělení vražd." Williemu se zastavilo srdce. Randi si všimla výrazu jeho tváře a napřáhla k němu paži, aby ho uklidnila. "Ne, tvoje jméno nepadlo. Ani od jednoho z nás.

Nejspíš si předvolají každého, kdo ji znal, ale to je běžná rutina. Nemyslím, že by podezírali zrovna tebe."

"To mi spadl kámen ze srdce," řekl Willie. "Hele, víš, jsem ti zavázán, ale nevidím důvod, proč bys v tom měla pokračovat. Víš, že si za to nic nekoupíš, ale - "

"Ale co?" Randi na něho podezřívavě hleděla. "Zkoušíš mě od toho odstrčit? Po tom, cos mě do toho ty jako první zapletl?" Zase se zamračila. "Co mi to navrhuješ?"

"Myslím, žeš mě špatně pochopila," řekl Willie opatrně. Možná by se z toho mohl vyhat nějakým fůrkem. "Chtěl jsem ti nabídnout, že ti pomůžu vybrat nějaké průsvitné sexy prádélko, a ty hned vyletíš z kůže."

"Nech těch nesmyslů," řekla Randi ostře. Ani v nejmenším ji nepobavil, to bylo jasné. "Mluvíme o mučení a zavraždění dívky, o níž jsi tvrdil, že byla tvou přítelkyní. Nebo jsi na to nějak pozapomněl?"

"Ne," řekl zahanbeně Willie. Cítil se strašně trapně. Vstal, šel k vařiči a zapnul ho. "Co bys řekla na šálek čaje? Mám Earl Grey, Red Zinger, Morning Thunder - "

"Policie se domnívá, že má podezřelého," řekla Randi.

Willie se otočil a podíval se na ni. "Koho?"

"Roye Helandera," řekla Randi.

"Prokrista," řekl Willie. Sloužil na vojně v Hamburku, když Helanderů v případ zrovna probíhal, ale měl novinové předplatné, aby si udržel kontakt s domovem, a jenom z těch titulků v Kurýru se mu tenkrát dělalo zle. "Víš to jistě?"

"Ne," odpověděla. "Prostě prověřují všechny podezřelé. Roy byl už jednou obětí beránek, tak proč ho nepoužít znovu? Ale napřed ho musí najít. Nikdo neví, jestli je pořád ještě ve státě, natož ve městě."

Willie se otočil a zaměstnával se vařičem a čajovou konvicí. Náhle mu bylo zatěžko pohlédnout Randi do očí. "Ty si ale nemyslíš, že to byl Helander, kdo tenkrát unesl ty děti?"

"Včetně jeho vlastní sestry? To si piš, že ne. Jessie byla poslední, komu by ublížil, a ona ho měla opravdicky ráda. A je zbytečné se zmiňovat o tom, že byl bezpečně pod zámkem, když zmizelo děcko číslo pět. Znáš Roye Helandera. Má špatné zuby a zrovna moc často se nekoupe, ale to z něho ještě nedělá zvrhlíka. Hrával si s mladšími děcký, protože starší si z něho dělaly legraci. Myslím, že neměl žádné přátele. A měl nějakou tajnou skrýš někde v lese, kam si zalezl, když bylo jó zle - "

Náhle se zarazila a Willie se k ní otočil. Čajový pytlík se mu houpal v ruce. "Myslíš na to, na co já?"

Konvice začala pískat.

#

Ještě hodinu poté, co si lehla, sebou Randi házela a obracela se z boku na bok, ale pořád nemohla usnout. Kdykoli zavřela oči, viděla tvář svého otce, nebo si představovala ubohou Joan Sorensonovou přivázanou k posteli a jak vrah přichází blíž a blíž s nožem v ruce. Zkusila přemýšlet o Royi Helanderovi a jeho tajné skrýši. V jejích představách byl

Roy dosud neohrabaným adolescentem, jak si ho pamatovala, světlé vlasy zplihlé a nemyté, oči vyděšené a zmatené, když ho pořád dokola nutili vyprávět ten příběh. Dumala, co se asi stalo s tím jeho tajným místem po všech těch letech, během nichž ho drželi zdrogovaného ve státním blázinci, a dumala, zda se mu o tom úkrytu někdy nezdálo, když ležel zavřený ve své cele. Myslela si, že nejspíš ano. Jestli se Roy Helander skutečně vrátil domů, Randi si byla sto procentně jistá, že ví, kde teď právě je.

Ale vědět, že to místo někde existuje, a najít ho, jsou dvě různé věci. Probírali to s Williem ze všech stran, ale na nic nepřišli. Marně se pokoušela vzpomenout si na něco z toho letného zašeptání na školním dvoře, bylo to tak strašně dávno. Řekl jí, že zná v lese tajné místo, kam nikdo nikdy nepřejde, které je jen a jen jeho, dobře ukryté a plné kouzel. Mohlo to být cokoli, jeskyně někde u řeky, posed na stromě nebo možná něco tak primitivního jako bouda ze starých krabic. Ale o který les šlo? Kolem města se rozkládaly buďto průmyslové podniky, nebo farmy. Nejbližší státní les začínal pětadesát kilometrů na sever podél řeky. Kdyby to tajné místo bylo v jednom z městských parků, už by na ně dávno někdo narazil. Randi si uvědomila, že pokud si nevzpomene na další podrobnosti, není ani pomyslení, že by je objevila, ale stejně jí to trápilo.

Nakonec, když její digitální budík ukazoval 2:13, Randi další pokusy o spánek vzdala. Vstala z postele, rozsvítila a šla do kuchyně. Pohled do ledničky nebyl ani trochu povzbudivý, ale přece jen našla dvě plechovky piva. Možná jí pomůže usnout. Jednu plechovku otevřela a odnesla šiji do postele.

Ložnici si vybavila různorodými kusy nábytku a bytových doplňků. Koberec poskládala ze zbytků, světlý prádelník byl sice prožraný červotočem, ale dosud funkční, postel královské velikosti se čtyřmi sloupky byla jenom napodobenina, vlastnila však i několik pravých starožitností - masivní dubový šatník, velké zrcadlo ve vyřezávaném rámu a cedrovou truhlici, která stála v nohách postele. Maminka jí říkala "truhlice nadějí". Jestlipak mají i dnes malé holčičky své truhlice snů a nadějí? Randi si pomyslela, že už nejspíš ne, alespoň ne v nejbližším okolí. Pokud se někde najde místo, kde dosud nějaká naděje existuje, tak ne v tomhle městě.

Posadila se na podlahu, pivo postavila vedle sebe na koberec a otevřela truhlici.

V truhlici nadějí člověk ukrývá svoji budoucnost, schovává do ní všechny drobnosti, které kdy byly součástí jeho dětských snů a které ho naučily doufat a snít. Jenže Randi nebyla dítětem už od svých dvanácti let, od té noci, kdy ji matka probudila tím hrůzně nelidským zvukem. Teď byla truhlice plná vzpomínek.

Vyndávala je ven, jednu po druhé. Sešity ze střední a vysoké školy, svazečky milostných dopisů od dávných kamarádů a dokonce i od toho pitomce, za něhož se pak provdala, školní prsten a snubní prstýnek, diplomy, medaile, které vyhrála v atletice a divčím softballu, zarámovanou maturitní fotografii, na níž byla zvěčněna se svým chlapcem. Hluboko, přehluboko dole, až na samém dně, pohřbená pod všemi ostatními vrstvami jejího života, ležela policejní osmatřicítka. Byla to zbraň jejího otce, ta zbraň, jejíž zásobník vystřelil oné noci, kdy zemřel. Randi ji vytáhla ven a opatrně odložila stranou. Pod ní ležel starý kroužkový zápisník s modrým plátěným obalem. Položila si ho na klín a otevřela.

Hned na prvním listu byl přilepený zažloutlý článek z Kurýru o smrti jejího otce a Randi hodně dlouho zírala na tu známou fotografii, než otočila stránku. Tam byly další výstřižky: články o ztracených dětech, které tajně vytrhla ze starých výtisků Kurýru ve veřejné knihovně, časopisecké články o zvířatech útočících na lidi, příběhy na pokračování o zabijácích a nestvůrách... Všechno to bylo volně naskládáno mezi linkované stránky, které zaplnila svým úhledným písmem dvanáctileté dívky. Jak otáčela listy, rukopis se roztahoval a byl čím dál nedbalejší. Pokračovala v psaní po dlouhá léta, než odešla na vysokou, kde se pokusila zapomenout. Myslela si, že se jí to podařilo, ale nyní věděla, že to byla lež. Nezapomene nikdy. Stačilo jenom pohlédnout na titulky a všechno se rázem vrátilo zpět, až jí to zabořilo. Eileen Stanská, Jessie Helanderová, Dianě Jonesová, Gregory Corio, Erwin Weiss. Nikoho z nich nikdy nenašli.

Nanejvýš pár kostiček a kousků oděvu. Policie tvrdila, že smrt jejího otce byla náhodná, bez souvislosti s případem, na němž pracoval. Všichni to přijali, policejní šéf, starosta, noviny, dokonce i její matka, která jen čekala, až to bude za nimi a budou moci dál žít normálním životem. Barry Schumacher a Joe Urquhart patřili mezi poslední, kdo na to skočili, ale nakonec tuhle verzi přijali i oni, zůstala pouze Randi. Pouhá zmínka na tohle téma její matku pokaždé tak rozrušila, že s ní o tom úplně přestala mluvit, ale nezapomněla. Jenom si ty otázky kladla v duchu, vedla si svůj deník a každý večer jej schovávala na dně truhlice nadějí. A to bylo všechno.

Posledních dvacet stránek bylo dosud prázdných, jen modrý linkovaný papír, křehký a mírně zažloutlý. Listy se otáčely ztuha. Když došla k poslední stránce, zaváhala. Možná to tam nebude, pomyslela si, možná jsem si to jenom vymyslela. Stejně to nemá smysl. O tátovi věděl, to ano, jenže jim zcela určitě dopisy cenzurují, nebo ne? Nikdy by mu nedovolili, aby jí něco takového poslal.

Randi obrátila poslední list. Bylo to tam, přesně jak celou dobu věděla, že to tam bude.

Když to přišlo, byla prvním rokem na vysoké. Všechno hodila za hlavu. Otec byl sedm let po smrti a nejméně tři roky svůj deník neotevřela. Měla hodně učení a zájmů v kolejním dívčím klubu. A taky chlapce. Občas mívala špatné sny, ale většinou už byla v pořádku. Dospěla a chovala se rozumně. Pokud na to vzpomínala, říkala si, že dospělí možná přece jen měli pravdu, že to bylo nějaké zvíře.

...nějaké zvíře...

Až jednoho dne přišel ten dopis. Otevřela ho cestou do třídy a pak ho nahlas přečetla svým přítelkyním, smály se tomu a tropily si z toho žerty, byly už přece hrozně dospělé a světaznalé. Ale v noci, když její spolubydlící usnula, tak si ten dopis znovu přečetla a najednou se cítila mizerně. Pamatovala si, že ho chtěla vyhodit. Byl to dozajista nesmysl, chorobný výplod pokřivené mysli.

Místo toho si ho vlepila do svého deníku.

Lepicí páska byla žlutá a vyschlá, ale obálka s hlavičkou ústavu vytištěnou v levém horním rohu tam pořád byla.

Možná se někomu podařilo propašovat dopis ven. Vzkaz byl načmáraný na listu obyčejného kancelářského papíru a

sestával z jediné věty. Nebyl podepsán, ale věděla, od koho je.
Randi teď vytáhla dopis z obálky, zaváhala, ale nakonec ho otevřela.

BYL TO VLKODLAK

Hleděla na ta slova, pořád na ně hleděla, a najednou si už vůbec nepřipadala dospělá. Když zazvonil telefon, málem vyskočila metr do vzduchu.

Srdce jí prudce tlouklo. Složila dopis a vrátila ho do obálky, zírala na telefon a cítila se podivně provinile, jako by ji někdo přistihl při něčem zahanbujícím. Bylo 2:53 ráno. Ježíši, kdo může volat tak brzo? Jestli je to Roy Helander, pomyslela si, začnu křičet. Nechala telefon zvonit.

Po čtvrtém zazvonění se zapnul záznamník: "Tady AAA - Soukromé vyšetřování Wadeová, mluví Randi Wadeová. Nejsem nyní přítomna, ale zanecháte-li mi vzkaz, až se ozve signál, zavolám vám zpět."

Pískl signál. "Haló," řekl hluboký mužský hlas, který v žádném případě nemohl patřit Royi Helanderovi.

Randi upustila deník a chňapla po sluchátku. "Rogoffe? Jste to vy?"

"Jo," řekl. "Je mi líto, jestli jsem vás probudil. Poslyšte, není to zrovna podle předpisů a nemůžu si ani vymyslet žádnou vhodnou výmluvu, proč vám volám v takovou nekřesťanskou hodinu, až na to, že jsem si myslel, že byste to měla vědět."

Randi přejel po páteři studený prst. "Vědět co?"

"Máme další," řekl.

#

Willie se probudil zbrocen studeným potem.

Co to bylo?

Jakýsi zvuk, uvědomil si. Někde dole...

Nebo se mu to jen zdálo? Willie se posadil a zkoušel se vzpamatovat. Noc byla plná zvuků. Mohla to být vlečná loď na řece, auto projíždějící pod okny, cokoli. Ještě pořád se sám před sebou styděl, jak se vyděsil, když našel dveře odemčené. Měl štěstí, že Randi těmi nůžkami neprobodl. Nemůže přece své fantazii dovolit, aby ho zaživa sežrala.

Vklouzl zpátky pod příkrývku, obrátil se na břicho a zavřel oči.

Dole v hale se otevřely a zavřely dveře.

Doširoka rozevřel oči. Ležel nehybně a tiše naslouchal. Přece jsem zamkl všechny zámky, řekl si. Vyprovodil jsem Randi ke dveřím a zamkl jsem všechny zámky, pružinový zámek a závorový zámek, zastrčil jsem taky řetěz a bezpečnostní závoru. Nikdo se sem nedostane, protože ta bezpečnostní závora se dá odsunout jenom zevnitř, a dveře jsou ze solidní oceli. A zadní dveře jsou zrezivělé tak, že se s nimi nedá ani pohnout, jako by byly přivařeny k zárubni. Kdyby někdo rozbil okno, slyšel bych řinkot. Takže to není možné... Nebylo to možné. Prostě se mu to zdálo.

Knoflík na dveřích jeho ložnice se pomalu otočil a cvakl. Ozval se slabý kovový náraz, jak někdo na ty dveře zatlačil. Zámek držel. Druhé zatlačení bylo silnější a náraz hlasitější.

To už byl Willie venku z postele. Noc byla studená, měl na sobě šortky a tričko, které ho před chladem moc nechránily, ale Willie teď měl jiné starosti. Viděl, že klíč dosud trčí z klíčové dírky. Starožitný klíč ve sto let starém zámku. Klíčové dírky ve dveřích kanceláří byly dost velké, aby se jimi dalo nahlížet, a Willie měl do všech zámků zastrčené klíče, aby omezil průvan, ale nikdy jimi neotáčel... S výjimkou této noci. Dnes v noci, než vlezl do postele, z nějakého důvodu klíčem otočil a cítil se o trochu líp, když západka při zamykání zacvakla. A nyní to bylo to jediné, co stálo mezi ním a tím na druhé straně.

Ustoupil k oknu a vyhlédl ven do boční dlážděné uličky, v níž ležely husté a neproniknutelné stíny. Vzpomněl si, že přímo pod oknem stojí zelená kovová popelnice, ale byla tam příliš velká tma, než aby ji rozeznal.

Něco bušilo do dveří. Místnost se otřásala.

Willie nemohl dýchat. Jeho inhalátor stál na opačném konci ložnice vedle dveří. Sevřela ho obří pěst a vyrazila z něho všechny vzduch. Lapal po dechu.

Zvenčí něco znovu udeřilo do dveří. Dřevo se začínalo štípat. Pevné, sto let staré dřevo se štívalo jako moderní levné, uvnitř duté dveře.

Willie dostával závrať. To by tedy bylo vážně k vzteku, pomyslel si lehkomyšlně, kdyby se to konečně dostalo sem dovnitř a tady by to zjistilo, že mne už mezitím stačilo zabít moje astma. Willie si stáhl tričko, odhodil je na podlahu a zahákl palec za gumu šortek.

Dveře se zatřásly a praskly, málem vypadly z pantů. Každé další fouknutí je rozlomí vedví. Williemu chyběl kyslík, místnost mu plavala před očima. Zapomněl na šortky a začal se proměňovat.

Kosti a maso a svaly dosud ječely v agónii transformace, ale vzduch mu už zase proudil do plic, sladký a chladný, opět mohl dýchat. Zachvěl se úlevou, zvrátil hlavu a hlasitě to ulehčení vyjádřil. Byl to zvuk, při němž tuhla krev, ale ten temný stín, který si razil cestu troskami dveří, nezaváhal. Ani Willie. Soustředil sílu do nohou a skočil. Proletěl oknem, sklo se kolem něj rozprsklo a střepiny se vysypaly ven do tmy. Willie minul popelnici, přistál na všech čtyřech, rozplácl se a dobrý metr klouzal po dláždění.

Když vzhlédl, viděl, jak ten stín nahoře nad ním vyplňuje okno. Když se ruce toho stínu pohnuly, Willie zachytil stříbrný záblesk, víc nestihl. Vyskočil na nohy a běžel ulicí takovou rychlostí, o níž dosud netušil, že je jí vůbec schopen.

#

Taxík ji vyhodil dva bloky před tím místem. Policejní zátarasy byly rozestavěny kolem celého domu, důstojného starého viktoriánského sídla, které už volalo po nové fasádě. Zvědaví sousedé v těžkých kabátech přehozených přes pyžama a

župany lemovali Vyhliďku, šeptali si a zírali na ten dům. Majáčky policejních vozů propůjčovaly jejich tvářím morbidní dychtivost.

Randi rychle prošla kolem. Pochůzkař, kterého neznala, ji zastavil u policejního zátarasu. "Jsem Randi Wadeová," řekla, "Rogoff mi vzkázal, že sem mám za ním přijít."

"Aha," řekl a prstem ukázal na dům. "Je uvnitř, mluví zrovna se sestrou."

Randi ho našla v obývacím pokoji. Rogoff ji vzal krátkým pokývnutím hlavy na vědomí a pokračoval ve výslechu.

Druhý polda na ni udiveně pohlédl, ale nic neřekl. Sestra byla útlá, mladě vyhlížející čtyřicátnice s bledou pletí a divokou hřívou černých vlasů, které jí padaly až dolů na záda. Seděla na okraji křesílka v bílé hedvábné noční košili, která toho zakrývala tak málo, že představitivost mnoho nezbyvalo, zjevně lhostejná jak vůči studenému vzduchu vanoucím otevřenými dveřmi, tak vůči kradným pohledům policistů.

Jeden policajt snímal otisky prstů z velkého černého křídla v rohu místnosti. Když skončil, Randi se přesunula na jeho místo. Na naleštěné horní desce klavíru stály zarámované fotografie. Na jedné byl letní záběr odněkud od řeky, dvě hezké dívky ve stejných bikinách po boku svalnatého mladého muže. Dívky byly natřené olejem a zářivě se usmívaly na fotografa, mokré černé vlasy jim zplihle visely kolem tváří. Ten muž či spíše mladík, nebo co vlastně byl, na sobě měl plavky, ale bylo jasné, že se ani nenamočil. Byl hubený a proti dívkám nezdravě bledý, jeho oči zíraly do objektivu s podivně znepokojivou netečností. Děvčata mohla mít osmáct, nejvýš dvacet let. Jedna z nich určitě byla ta žena, kterou Rogoff vyslyšal, ale Randi nemohla říct která. Dvojčata. Prohlédla si další snímky a napůl se bála, že tam najde Willieho, většinu tváří však neznala. Ještě si fotografie prohlížela, když k ní Rogoff přistoupil.

"Koroner je nahoře u těla," řekl. "Můžete jít se mnou, jestli na to máte žaludek."

Randi se otočila zády ke klavíru a přikývla. "Dozvěděl jste se od sestry něco?"

"Trápila ji noční můra," odpověděl a vydal se po úzkém schodišti, Randi za ním. "Říkala, že odjakživa, kdykoli měla zlé sny, prostě přeběhla chodbu a vkradla se do postele k Zoe." Vyšli do patra. Rogoff položil ruku na skleněný knoflík na dveřích, pak se zarazil. "To, co našla, když přeběhla chodbu tentokrát, jí zajistí noční můry na všechny zbývající roky." Otevřel dveře. Randi ho následovala dovnitř.

Svítila tam jen malá lampička u postele, ale po místnosti se pohyboval policejní fotograf a z nejrůznějších úhlů pořizoval záběry zkroucené rudé věci na posteli. Ve světle blesku stíny poskakovaly a svíjely se, Randin žaludek se svíjel s nimi. Zápach krve byl zdrcující. Vzpomněla si na ta dávná léta, na horké červené dny, za nichž vál vítr od jihu a zápach jatek se rozprostřel nad městem. Ale tohle bylo tisíckrát horší.

Fotograf se přemístil jinam a fotoaparát bleskl, zase se pohnul a bleskl. Svět blikal z šedé do rudé a pak zpátky do šedé. Sylvia Cooneyová se skláněla nad tělem, její pohyby byly v těch záblescích trhané a neskutečné. Znenadání to bílé světlo zazářilo ze stropu. Randi vzhlédla a uviděla zrcadlo. Uviděla otevřená ústa mrtvé ženy, okrouhlá a široká, zející v němém výkřiku. Rty byly odřezány společně s kůží, vnitřek těch úst nebyl o nic méně rudý než všechno ostatní. Celá tvář zmizela, zbyly z ní jen vlhce lesklé provazce svalů a tu a tam matná perleť kosti, ale oči zůstaly. Velké tmavé oči, hezké, citlivé oči, stejné, jako měla její sestra dole. Ty oči vytřeštěné hrůzou zíraly do zrcadla na stropě. Viděly každý detail, každíčkou podrobnost toho, co se s ní dělo. Co asi spatřily v těch očích v zrcadle? Bolest, hrůzu, zoufalství? Po celý život byla dvojčetem. Možná ve svém zrcadlovém obraze našla zvrácené potěšení, když viděla, jak je z její tváře a z jejího těla odřezávána kůže, maso a její lidství.

Blesk znovu vzplál a Randi zachytila třpyt kovu kolem zápěstí a kotníků. Na chvíli zavřela víčka, zklidnila dech a přešla k nohám postele, kde Rogoff hovořil s koronerem.

"Nějaká pouta?" zeptala se.

"Uhodla jste." Cooneyová si vyndala z úst nezapálenou cigaretu a ukázala. "Podívejte se na tohle."

Řetěz byl pevně omotan kolem kotníků oběti. Blesk opět zazářil a Randi uviděla temně černé otisky ok hluboko zažrané do živého masa a odhalených nervů. Bolelo ji jen se na to dívat.

"Bojovala," odhadoval Rogoff. "Řetěz jí rozedřel maso."

"Kdyby to bylo rozedřené, tak tam bude živé maso a krev," namítla Cooneyová. "Ale tohle bych nikdy nenazvala rozedřením. To je spálenina, Rogoffe. Třetí stupeň popálení. Na obou zápěstích, na obou kotnicích, všude, kde se jí dotkl kov. Sorensonová měla stejné stopy popálení. Jako by vrah řetězy rozžhavlil doběla. Až na to, že ten kov je teď naprosto chladný. No tak, jen se ho dotkněte."

"Ne, děkuji," pravil Rogoff. "Stačí mi vaše slovo."

"Počkejte okamžik," řekla Randi.

"Co ta tady dělá?" zeptala se Cooneyová, jako by si jí teprve teď všimla.

"To je složitá historie," odpověděl Rogoff. "Randi, tohle je oficiální policejní práce. Raději byste měla zůstat -"

Randi ho ignorovala. "Joan Sorensonová měla stejné známky popálení?" zeptala se Cooneyové. "Na zápěstích a na kotnicích, kde se řetězy dotkly jejího masa?"

"Správně," řekla Cooneyová. "No a co?"

"Co se nám pokoušíte naznačit?" zeptal se Rogoff.

Randi na něho pohlédla. "Joan Sorensonová byla mrzák s bezvládnými nohama. Od pasu dolů neměla v těle žádný cit. Tak proč se někdo namáhal připoutat jí kotníky?"

Rogoff na ni dlouhou chvíli zíral, pak zavrtěl hlavou. Pohlédl na Cooneyovou, která pokrčila rameny. "Tak jo. Zajímavý postřeh, ale k čemu nám to je?"

Neodpověděla jim. Pohlédla na postel, na to zkroucené, zohavené tělo bez kůže, na to tělo, které bylo ještě nedávno hezkou ženou.

Fotograf se přesunul do jiného úhlu a stiskl spoušť. Znovu zazářil blesk. Řetěz se zatřpytil. Randi zlehka přejela špičkou prstu po kovu. Necítila žádné teplo, pouze chladný, mdlý dotek stříbra.

#

Noc byla plná zvuků a pachů.

Willie divoce a slepě běžel, mihl se jako šedý stín černými, po dešti kluzkými ulicemi, hnal se zběsileji a rychleji, než se kdy hnal, nevnímal, kudy a kam pádí, prostě kamkoli a nikam, jen aby byl co nejdál od svého bytu a toho stínu, který tam čekal s jasně zářící smrtí v rukou. Vrhł se do změti pochmurných uliček mezi skladišti doků, jež byly obehnaný nízkými drátěnými ploty. Do cesty se mu postavila zeď z tvárnice a téměř ho zastavila, nepodařilo se mu ji zdolat ani na tři skoky, teprve při čtvrtém dostal přední tlapy na vršek a zadníma nohama škrábal a hrabal, až se přes zeď přemýkl. Dopadl do mokré trávy, kutálel se blátem, ale pak už byl zase na nohách a běžel dál. Na ulicích nebyl téměř žádný provoz, ale když přebíhal široký bulvár, znenadání se doslova odnikud vyřítit veliký nákladňák a zachytil ho ve světlech reflektorů. Ta náhlá záře Willieho tak vylekala, že ztuhl uprostřed silnice, zahlédl šok a hrůzu na řidičově tváři. Klakson zavřeštěl a nákladňák začal brzdit, dostal smyk a sklouzl přes středový travnatý pruh.

Ale to už byl Willie pryč.

Teď běžel obytnou čtvrtí, tichými ulicemi úpravných jednoposchodových domků. Úzké silnice lemovaly zaparkované automobily, vývěsky realitních kanceláří se třepotaly ve větru, jedinými světly tam byly pouliční lampy... A když se mraky protrhly, na vteřinu či dvě vyhlédl bledý kotouč měsíce. Z několika dvorů zachytil Willie pach psů, čas od času zaslechl divoké a zuřivé štěkání a věděl, že ho také ucítí. Někdy to štěkání probudilo majitele nebo sousedy, v tichých domech se rozsvítily žárovky a dveře na zadní dvorky se otevřely, ale to už byl Willie daleko a pořád běžel.

Ale nakonec se přece jen unavil. Nohy ho bolely, srdce mu divoce tlouklo a rudý jazyk mu visel z tlamy. Přeběhl železniční koleje, vyšplhal se po příkrém břehu a z posledních sil ztěžka překonal třímetrový plot z pletiva s ostnatým drátem nahoře. Za tím plotem byl velký prázdný dvůr před nízkou rozlehlou cihlovou budovou bez oken, ve světle měsíce naprosto temnou. Pach krve byl neklamný a Willie náhle věděl, kde je.

Stará jatka. Říkalo se jim Směčky. Zavřená a opuštěná už téměř dva roky. Dostal se hodně daleko. Konečně si mohl dovolit nabrat dech. A tak se hned za plotem svalil na zem, těžce dýchal a třásl se zimou navzdory huňatému kožichu. Willie odpočíval. Teprve po chvíli si všiml, že má na sobě ještě pořád šortky. Zasmál by se, kdyby na to měl uzpůsobené hrdlo. Vzpomněl si na řidiče nákladňáku. Rád by věděl, co si asi pomyslel, když se mu ve světlech objevil hubený šedý přízrak s očima rudě zářícíma jako díry do pekla a v bílých šortkách.

Otočil hlavu co nejdál dozadu, prohnul tělo a chytil látku do zubů. Temně zavrčel a trhl, pak se všelijak kroutil, než se mu po krátkém zápase podařilo šortky servat. Odhodil je stranou a lehl si na mokrou zem, opíral se o tlapy, tlamu měl napůl otevřenou, oči ostražitě. Odpočíval. Slyšel vzdálený provoz, štěkání psů asi kilometr daleko, cítil pach rzi a prsti, stopu spálené nafty a chladný kovový zápach. A pod tím vším vnímal pach jatek, zvolna zanikající, ale dosud setrvávající, všudypřítomný pach šepotající o krvi a smrti. Probudilo to v něm pocity, které raději měly zůstat spát, a Willie ucítil, jak se mu střeva svíjí hladem.

Nemohl ten hlad přehlížet, aspoň ne úplně, ale dnes v noci měl jiné starosti. Strach byl důležitější než hlad. Už za pár hodin začne svítat, a on nemá kam jít. Domů nemohl, přinejmenším dokud se neujistí, že mu v pivovaru nehrozí nebezpečí, dokud nepodnikne nějaké kroky na svoji ochranu. Jeho agentura byla bez klíčů rovněž nedobytná. Neměl šaty ani peníze. Ale musel někam jít, musel někomu věřit.

Pomyslel na Blackstone, na Jonathana Harmona sedícího u krbu, na Stevenovy mrtvé modré oči a zjizvené ruce, vzpomněl si na starou věž trčící do nebes jako zetlelý černý kůl. Jonathan by ho mohl ochránit, Jonathan a silně zdi jeho domu a špičatý plot kolem a všechny ty řeči o krvi a železe.

Ale když si Jonathana v duchu představil, ty jeho dlouhé bílé vlasy, hůl se zlatou vlčí hlavou a pokroucené žilnaté artritické ruce, zvedlo se ve Willieho hrdle spontánní zavrčení. A věděl, že Blackstone není ta správná odpověď.

Joanie byla mrtvá a nikoho jiného neznal tak dobře, vždyť si stěží pamatoval jejich jména, a ani je lépe poznat netoužil. A tak ať chtěl nebo nechtěl, zbyla mu nakonec jenom Randi.

Postavil se na nohy, byl unavený a neklidný. Zvedl se vítr, letěl dvorem a vtíravě šeptal o krvi, až se Williemu rozechvěly nozdry. Zvrátil hlavu a zavyl. Bylo to dlouhé, hrůzné a osamělé volání, které z něho vytrysklo do studeného nočního vzduchu. Když utichlo, všichni psi v širokém okolí se rozštěkali. A pak se dal znovu do běhu.

#

Rogoff ji zavezl domů starým černým fordem. Právě začínalo svítat, když zabrzdil před šestipatrovým domem, v němž bydlela. Otevřela dvířka a vystrčila jednu nohu na chodník. Rogoff přeřadil na neutrální. "Nechci na vás zrovna teď naléhat," řekl, "ale může se stát, že budu potřebovat jméno vašeho klienta. Vyspěte se na to. Možná se rozhodnete, že mi je řeknete."

"Možná že ne," řekla Randi. "Zapomínáte na vztah mezi právním zástupcem a klientem."

Rogoff se na ni unaveně usmál. "Poslala jste mne do soudního archivu. Při té příležitosti jsem se podíval taky na vaše záznamy. Nikdy jste práva nestudovala."

"Ne?" Teď se zas usmála ona. "Ale měla jsem to v úmyslu. To se nepočítá?" Pokrčila rameny. "Vyspím se na to a pak si promluvíme." Vystoupila, zavřela za sebou dvířka a odcházela. Rogoff zařadil rychlost, ale než se rozjel, Randi se ještě otočila a zakřičela, aby to slyšel: "Hej, Rogoffe, máte nějaké křestní jméno?"

Spustil okénko. "Mike," řekl.

"Tak zítra, Miku."

Rozjel se, zrovna když pouliční lampy zhasly. Randi šla ke schodům a hledala klíče.

"Randi!"

"Kdo..." Zastavila se a začala se rozhlížet. "Kdo je tam?"

"Willie." Tentokrát ten hlas zazněl o poznání hlasitěji. "Tady dole u popelnice."

Randi se naklonila přes zábradlí. Krčil se u země, obklopen pytlí s odpadky, chvěl se a zuby mu drkotaly ranním

chladem. "Ty jsi nahý," řekla.

"V noci se mne někdo pokusil zabít. Já to přežil. Šaty ne. Jsem tady už dobrou hodinu. Ne že bych si chtěl stěžovat, ale myslím, že dostanu zápal plic. A mám pořádně zmrzlé koule. Už nikdy nebudu moct mít děti. Kde jsi krucinál byla?"

"Stala se další vražda. Tentýž modus operandi."

Willie se tak divoce roztrásl, že spolu s ním zachrastily i černé plastické pytle. "Ježíši," zasténal slabě. "Kdo?"

"Jmenovala se Zoe Andersová."

Willie couvl. "Krucinál, krucinál, krucinál," řekl. Zvedl hlavu a pohlédl na Randi. V očích měl strach, ale přesto se zeptal: "A co Amy?"

"Její sestra? Je v šoku, ale jinak v pořádku. Měla noční můru..." Na chvíli zmlkla. "Takže Zoe jsi znal taky. Stejně jako Sorensonovou?"

"Ne. Jako Joanii ne." Unaveně na ni pohlédl. "Mohli bychom jít dovnitř?"

Kývla na něj a otevřela dveře. Willie vypadal tak vděčně, že ji napadlo, že jí začne lízat ruku.

#

Spodní prádlo Randina exmanžela bylo příliš velké. Růžový župan byl její a byl příliš malý. Ale káva byla tak akorát a hlavně tam bylo teplo. Willie byl do poslední kůstky unavený a nervózní, ale šťastný, že je naživu, zvláště když před něho Randi položila talíř s míchanými vajíčky s cibulkou a čedarem, na okraji ležel plátek osmažené slaniny. Vonělo to jako nirvána. Hladově se na to vrhl.

Posadila se naproti němu. "Na něco jsem přišla," řekla.

"To je vynikající," řekl. "Mám na mysli vajíčka. Chci říct, že pokud jsi na něco přišla, tak je to určitě taky vynikající, ale tohle jsem potřeboval. Nevěřila bys, jaký dostaneš hlad, když - " Náhle se zarazil, zíral do talíře na míchaná vajíčka a uvažoval, co je to za pitomce, ale Randi si ničeho nevšimla. Ukrojil si špičku z plátku slaniny. "Křupavá," zamumlal.

"Vynikající."

"Povím ti to," pravila Randi, jako kdyby ji nepřerušil. "Stejně to musím někomu říct. Známe se dost dlouho, a tak si myslím, že mě nepráskneš. Můžeš se smát." Zamračila se na něj. "Ale jestli se zasměješ, v ten moment jsi zpátky na ulici bez trenek a bez županu."

„Nebudu se smát," slíbil Willie. Myslel si, že mu to stejně nebude dělat žádné potíže. Byl dost vystrašený. Přestal jíst. Randi se zhluboka nadechla a pohlédla mu do očí. Má moc hezké oči, pomyslel si Willie. "Myslím, že mého otce zabil vlkodlak," řekla vážně, aniž hnula brvou.

"Prokristapána," řekl Willie. Nesmál se. Obrovská neviditelná anakonda se mu ovinula kolem hrudi. Začal sípat. "Já," začal, já - já - já - " Vzduch nemohl dovnitř ani ven. Odstrčil se od stolu, svezl se na zem a po všech čtyřech pospíchal do koupelny. Zamkl se, pustil sprchu a kohoutek horké vody otevřel až na doraz. Koupelna se pomalu plnila párou. Nebylo to tak dobré jako dávka z inhalátoru, ale přestal se dusit. Klečel na dlaždičkách a těžce lapal po dechu jako člověk, který zkoušel prostrčit slona slámkou. Konečně začal dýchat klidněji.

Zůstal na kolenou, dokud horká pára neprosákla županem i spodním prádlem a dokud neucítil, že má rozpálené tváře. Pak se nejistě postavil na nohy a zastavil sprchu. Zrcadlo nad umyvadlem bylo zamřené. Willie je utřel ručníkem a pohlédl na sebe. Vypadáš jako hovno, řekl si. Mokré hovno. Horké mokré hovno. A cítil se ještě hůř. Zkoušel se osušit, ale ručníky nasákl párou a kapičkami a byly stejně vlhké jako on. Přes dveře slyšel, jak se Randi ve vedlejší místnosti pohybuje, jak otevírá a zavírá zásuvku. Rád by už vyšel ven, ale ne takhle. Muž musí mít nějakou hrđost. Na chvíli si přál být doma v posteli se svým inhalátorem v náručí, ale hned si vzpomněl, že když tam byl naposled, byla jeho ložnice obsazena.

"Vylezeš někdy ven?" zeptala se Randi.

"Jo," řekl Willie slabě a doufal, že ho slyšela. Upravil si volánky na růžovém županu. Nátělník pod ním vypadal, jako kdyby zrovna zvítězil v soutěži o nejpromáčenější tričko. Povzdechl si a odemkl dveře. Z chladného vzduchu mu naskočila husí kůže.

Randi už zase seděla u stolu. Willie se vrátil na své místo. "Omlouvám se," řekl. "Astmatický záchvat."

"Všimla jsem si," odpověděla Randi. "Dostáváš ho při stresech, že?"

"Občas."

"Dojez vajíčka," naléhala. "Vychladnou ti."

"Jo," řekl Willie a usoudil, že aspoň získá trochu času, než si rozmyslí, co jí vlastně řekne. Zvedl vidličku.

Bylo to přesně jako tehdy, když sáhl na ten mizerný hrnec, který stál celou noc na vařiči, a příliš pozdě zjistil, že vařič zapomněl vypnout. Willie vykřikl, vidlička spadla na stůl a jednou, dvakrát, třikrát poskočila. Přistála před Randi. Willie si foukal na prsty. Začínaly mu rudnout. Randi na něho velmi chladně pohlédla a vidličku zvedla. Držela ji v jedné ruce, přešla ji prstem a pak se hroty dotkla svých rtů. "Když jsi byl v koupelně, vytáhla jsem staré dobré stříbro," řekla zamýšleně. "Solidní Sterling. Dědí se v naší rodině už celé generace."

Prsty ho bolely jako čert. "Panebože, nemáš trochu másla? Olej, sádlo, je mi jedno co..." Zarazil se, protože Randi vsunula ruku pod stůl, a když ji znovu vytáhla, držela v ní revolver. Z místa, kde Willie seděl, vypadal velmi nebezpečně.

"Teď dávej pozor, Willie. Tvé prsty jsou to poslední, co by ti mělo dělat starosti. Chápu, že tě to bolí, a tak ti dám minutu nebo dvě, aby sis uspořádal myšlenky a zkusil mi říct, proč bych ti neměla ustřelit tu tvou mizernou palici právě tady a právě teď." Palcem natáhla kohoutek.

#

Willie na ni zíral. Vypadal dojemně jako zpola utopené štěně. Na jeden hrůzný okamžik si Randi pomyslela, že znovu dostane astmatický záchvat. Cítila se podivně chladně, neměla strach ani žádné obavy, dokonce nebyla ani nervózní, ale nemyslela si, že by byla schopná střílet do zad chlapa, který běží po čtyřech do koupelny, i kdyby byl vlkodlak.

Bohudíky ji Willie ušetřil rozhodování. "Ty mě nechceš zastřelit," řekl. Vzhledem k okolnostem to řekl s pozoruhodnou sebedůvěrou.

"Střílet přátele nepatří k dobrému vychování. A udělala by sis díru do županu."

"Ten župan jsem nikdy neměla ráda. Nenávidím růžovou."

"Jestli máš opravdu tak naspěch mě zabít, měla bys větší šanci s tou vidličkou," řekl Willie.

"Takže přiznáváš, že jsi vlkodlak?"

"Lykantrop," opravil ji Willie. Zase si začal foukat na popálené prsty a kradmo na ni pokukoval. "Tak mě obviň. Je to zdravotní stav. Mám alergie, mám astma, mám bolavá záda a mám lykantropii. Je to snad moje vina? Já jsem tvého otce nezabil. Nikdy jsem nikoho nezabil. Kdysi jsem snědl půlku psa - za to mne chceš obvinít?" Hlas mu zněl nařikavě.

"Jestli mne chceš zabít, tak to zkus. Odkdy máš vlastně zbraň? Myslel jsem, že všechny ty hlouposti o soukromých očkách naditých bouchačkama jsou jenom v televizi."

"Ta fráze správně zní vycpaných bouchačkama, a taky že jsou. Tuhle mám jenom pro zvláštní příležitosti. Měl ji u sebe můj táta, když zemřel."

"Moc mu nepomohla, že?" řekl tiše Willie.

Randi to chvíli zvažovala. "Co by se stalo, kdybych zmáčkla spoušť?" Zbraň ji už začínala tížit, ale ruku měla pevnou.

"Zkusím se proměnit. Nemyslím, že bych to stihl, ale na každý pád bych to zkusil. Jo, pár kulek do hlavy z téhle vzdálenosti, dokud jsem ještě člověk, by nejspíš stačilo. Nesměla bys minout, jenže ty mě doopravdy zranit nechceš. Ale když už se jednou proměním, nastane úplně jiná situace."

"Můj táta té noci, kdy byl zabit, vystřílel celý zásobník," řekla Randi zamyšleně. Willie mezitím studoval svou ruku a teď sykl bolestí. "Krucinál," zaúpěl. "Dělají se mi puchýře."

Randi odložila zbraň na stůl a šla do kuchyně pro kousek másla. Vděčně je přijal. Dívala se z okna, zatímco si zranění ošetřoval. "Slunce už vyšlo," řekla. "Myslela jsem, že se vlkodlaci můžou proměňovat jenom v noci za úplňku?"

"Lykantropové," řekl Willie. Zahýbal prsty a povzdychl si. "Ty hlouposti o úplňku nejspíš napadly nějakého scenáristu z Universalu."

Raději se běž podívat do chytrých knížek. Měníme se podle svého přání. Ve dne, v noci, za úplňku, za novu, není v tom žádný rozdíl. Občas mám sice za úplňku pocit, že bych měl chuť se proměnit, možná díky nějakým hormonům, ale spíš jako bych byl ztuhlý, než aby mě to nějak rozdovádělo, jestli chápeš, co mám na mysli." Zdravou rukou sáhl po šálku. Káva byla studená, ale to Willieho nezastavilo, aby ji nevypil. "Neměl bych ti tohle všechno říkat, Randi. Mám tě rád, panebože, jsi přece kamarádka. Mám o tebe starost. Měla bys prostě na celé tohle ráno zapomenout. Věř mi. Prospěje to tvému zdraví."

"Proč?" zeptala se otupěle. Neměla chuť zapomenout vůbec na nic. "Co se mi stane, když to neudělám? Rozsápeš mi hrdlo? Mám zapomenout na Joan Sorensonovou? A na Zoe Andersovou? A co Roy Helander a všechny ty zmizelé děti? Očekáváš, že zapomenu, co se stalo mému otci?" Na chvíli se zarazila a snížila hlas: "Přišel ke mně pro pomoc, Willie... Promiň, ale ještě pořád vypadáš, zeji přišerně moc potřebuješ."

Willie na ni pohlédl přes stůl, v protáhlé tváři měl schlíplý výraz zpráskaného psa. "Nevím, jestli mám chuť dát ti pusu nebo pohlavek," připustil konečně. "Krucinál, máš pravdu a moc dobře to víš." Vstal. "Musím se dostat do svých vlastních šatů. Z tohoto mokrého prádla si uženu zápal plic. Zavolej taxi. Půjdeme se podívat na můj dům. Máš nějaký kabát?"

"Vezmi si pršák," řekla Randi. "Visí v šatně."

Plášť do deště na něm vypadal ještě větší než na Randi, ale aspoň zakryl růžový župan. Willie už vypadal téměř lidsky, když vycházel ze šatny a zavazoval si pásek. Randi zatím prohledávala zásuvku se stříbrem. Našla veliký porcovací nůž, jímž její děda krájel na Den díkuvzdání krocana, a zastrčila si ho za pásek džínsů. Willie na to nervózně hleděl. "Dobrý nápad," řekl nakonec. "Ale vezmi s sebou i revolver."

#

Taxikář byl takový ten mlčenlivý typ. Jízda přes město uplynula v trapném tichu. Randi platila, zatímco Willie už vystoupil a šel zkontrolovat dveře. Byl bouřkově podmračený den, šedá řeka dorážela na molo těžkými vlnami. Willie podrážděně zacloumal dveřmi a zmizel dolů uličkou. Randi čekala u mola a pozorovala odjíždějící taxik. O pár minut později se Willie vrátil a vypadal znechuceně. "To je směšné," řekl. "Zadní dveře nikdo neotvíral po celá léta, potřebovala bys kladivo a majzlík, jenom abys přes všechnu tu rez zaklepala. Nakládací rampy jsou taky odjakživa zavřeny a navíc zajištěny řetězem s tím největším visacím zámkem na světě. A přední dveře... V autě mám náhradní sadu klíčů, ale i kdybychom se do káry vloupli, závora se dá zvednout pouze zevnitř. Tak jak se to prokristapána dovnitř dostalo, můžeš mi to říct?"

Randi zkoumala zvětralé zdi pivovaru. Zdály se jí pořadně solidní. Okna byla dobrých pět metrů nad chodníkem. Zahнула za roh. "Támhle je jedno okno rozbité," oznámila.

"To jsem udělal já, když jsem šel ven," řekl Willie. "To už byl můj noční návštěvník uvnitř."

Randi to právě zjistila podle značného množství skleněných střepů na dlažbě. "Teď mne spíš zajímá, jak se my dostaneme dovnitř." Ukázala prstem. "Kdybychom přesunuli tu popelnici kousek doleva a vylezli na ni, a kdyby ses mi vyšplhal na ramena, tak bys na to okno dosáhl, myslím, a mohl by ses vytáhnout nahoru."

Willie to zvažoval. "Co když tam pořád ještě je?"

"Co?" zeptala se Randi.

"To, co mne v noci pronásledovalo. Kdybych neproskočil tímhle oknem, dneska ráno už bych byl bez kůže. A věř mi, už tak je mi dost zima." Pohlédl na okno, na popelnici a zpět na okno. "Krucinál," řekl, "nemůžeme tady stát celý den. Ale mám lepší nápad. Pomoz mi tu popelnici odtáhnout trochu dál od zdi."

Randi sice nechápala proč, ale udělala, co Willie navrhoval. Postavili popelnici doprostřed silnice přímo proti rozbitému

oknu. Willie přikývl a začal si rozvazovat pásek na plášti, který mu půjčila.

"Otoč se," řekl. "Nechci, aby ses vzrušila. Svléknu se donaha a tvůj smyslný apetit by mohl přemoci tvé lepší já."

Randi se poslušně otočila, ale nutkání pohlédnout přes rameno nemohla odolat. Slyšela padat kabát na zem. A pak uslyšela ještě něco... Měkké našlapování psích tlap. Otočila se. Běžel až na konec cesty. Staré prádlo jejího exmanžela leželo na jejím vlastním růžovém županu, který ležel složený na příplášti exmanžela, jenž byl položený na dlažbě ulice.

Willie se vracel zpátky k pivovaru, přibíhal jako blesk a stále zvyšoval rychlost. Randi si v duchu řekla, že to není zrovna přitažlivý vlk. Jeho srst byla špinavě šedohnědá, jakoby ošuntělá, zadní část měl příliš velkou a nohy příliš tenké, i ve způsobu, jímž běžel, bylo něco nemotorného. S maximálním vypětím skočil na kovové víko popelnice, odrazil se a proletěl rozříznutým oknem, z něhož se vysypalo zbylé sklo. Z ložnice nahoře Randi zaslechla hlasité žuchnutí.

Obešla dům k předním dveřím. O několik minut později se začaly zámky jeden po druhém odemykat a nakonec se těžké ocelové dveře otevřely. Willie na sobě měl župan z červeně kostkovaného flanelu, v rukou plno klíčů. "Tak pojd'," řekl. "Po nočním návštěvníkovi ani vzdechu. Postavím vodu na čaj."

#

"Ten pitomec snad musel vylézt ze záchodu," řekl Willie. "Nevidím jiný způsob, jak by se mohl dostat dovnitř."

Randi stála před ložnicí a zkoumala trosky dveří, lehce přešla prstem po jedné dlouhé třisce, pak si klekla a prohlížela podlahu. "Ať už to byl kdokoli, byl pořádně silný. Podívej se na tyhle žlábky ve dřevě. Podívej se, jak jsou ostré a žetelné. Tohle neuděláš pěštkou. Pařátem možná. Ale nejspíš nějakým nožem. A podívej se sem." Ukázala na mosazný knoflík, který ležel na podlaze mezi odštepky.

Willie se sehnul, aby ho zvedl.

"Nedotýkej se ho," řekla a zadržela mu paži. "Jenom se podívej."

Poklekl najedno koleno. Nejprve si ničeho nevšiml, ale když se sklonil ještě níž, uviděl na mosazi hluboké zářezy a škrábance.

"Něco ostrého," řekla Randi, "a tvrdého." Vstala. "Když jsi poprvé ty zvuky zaslechl, odkud přicházely?"

Willie se na chvíli zamyslel. "Těžko říct," odpověděl. "Odněkud zespodu, myslím."

Randi šla dolů, cestou prozkoumala zábradlí na schodišti. Všechny dveře v hale byly zavřené, začala je postupně otevírat a zavírat. "Pojď sem," řekla u čtvrtých dveří.

Willie seběhl za ní do haly. Randi stála u pootevřených dveří. Zvenčí byl knoflík v pořádku, ale zevnitř uviděli stejný druh zářezů jako nahoře v ložnici. Willie se vyděsil. "Ale tohle je pánský záchod," řekl. "Chceš říct, že fakt vylezl ze záchodu? Panenko skákavá, už nikdy nebudu kadit."

"Vylezlo to z téhle místnosti," řekla Randi. "O záchodě nic nevím." Vešla dovnitř a rozhlédla se, ale nebylo tam toho

mnoho k vidění. Dvě kabinky, dva pisoáry, dvě umyvadla a na stěně nad nimi dlouhé zrcadlo, vedle kohoutků starodávné mosazné dávkovače na mýdlo, zásobník na papírové ručníky a pak ještě Willieho ručníky a toaletní potřeby. Žádné okno. Dokonce ani malé okénko s matným sklem, prostě tam nebylo vůbec žádné okno.

Nahoře začala pískat čajová konvice. Když se vraceli zpátky, vypadala Randi zamyšleně. "Joan Sorensonová zemřela za zavřenými dveřmi. A Zoe Andersovou vrah dostal, aniž by probudil její sestru na druhé straně chodby."

"Ta obluda zřejmě může přicházet a odcházet, jak se jí zachce," řekl Willie. Z té myšlenky mu naskočila husí kůže. Když vytahoval čajové pytlíky, rozhlédl se nervózně kolem, ale nikoho jiného než Randi neviděl.

"Až na to, že nemůže," řekla Randi. "U Andersové stejně jako u Sorensonové nebylo zjištěno sebemenší poškození zámků, žádná známka po vloupání, nic jiného než mrtvola. Ale v tvém případě byl vrah zastaven něčím tak prostým, jako jsou zamčené dveře."

"Ne zastaven," řekl Willie, "jen zpomalen. A ještě k tomu jenom trochu." Potlačil zachvění, přinesl šálky a postavil je na konferenční stůl.

"Jak poznal, která je ta správná ze sester Andersových?" zeptala se Randi.

Willie tam chvíli hloupě stál a nehybně držel konvici nad šálky. "Co tím myslíš?"

"Máš identická dvojčata, bydlí ve stejném domě. Předpokládejme, že v tom domě vrah nikdy před tím nebyl. Nějak se dostane dovnitř, spoutá, zabije a stáhne z kůže jednu z nich, aniž by probudil druhou." Randi se na něj sladce usmála.

"Nemůžeš je rozlišit pouhým pohledem, a vrah nejspíš ani nevěděl, která bydlí ve kterém pokoji, a tak ta otázka zní - jak poznal vlkodlaka?"

Bylo docela příjemné zjistit, že není neomylná. "Ano," řekl, "a ne. Byla to dvojčata, Randi. Obě jsou... byly lykantropové." Vypadala opravdu překvapeně. Zeptal se: "A jaks to poznala ty?"

"Ale, podle těch řetězů," řekla ledabyle. Myšlenkami bloudila někde hodně daleko a dumala nad tou záhadou. "Stříbrné řetězy. Byla popálená všude, kde se dotkly masa. A Joan Sorensonová byla samozřejmě taky vlkodlak. Byla mrzák..., ale jen jako člověk, ne když se proměnila. Proto měla připoutané nohy, aby ji ty řetězy zadržely, kdyby se proměnila."

Se zmateným výrazem v tváři pohlédla na Willieho. "To nedává smysl. Zabít jednu a na druhou ani nesáhnout. Jsi si tím jistý, že Amy Andersová je vlkodlak?"

"Lykantrop," řekl. "Ano, nepochybně. Ve vlčí podobě se daly rozeznat ještě huř. Jako ženy se oblékaly každá jinak.

Amy měla ráda krajky a všelijaké volánky, kdežto Zoe zase kůži." Uprostřed stolu ležel broušený popelník naplněný Willieho domácí směsí tablet. Nabral si jich plnou hrst a nasucho je polkl.

"Podívej, než se dostaneme dál, chci, abys na stůl vyložil jednu kartu," řekla Randi.

Alespoň pro tentokrát měl před ní náskok. "Kdybych věděl, kdo zabil tvého otce, řekl bych ti to, ale nevím. Sloužil jsem v té době za mořem. Matně si vzpomínám na nějaké články z Kurýru, ale abych řekl pravdu, úplně jsem na to zapomněl, dokud jsi mi to včera nepředhodila. Co ti víc můžu říct?" Pokrčil rameny.

"Neštvi mě, Willie. Můj otec byl zabit vlkodlakem. Ty jsi vlkodlak. Musíš něco vědět."

"Víš co? Zkus si v té větě, kterou jsi prve řekla, nahradit vlkodlaka židem, diabetikem nebo plešatým chlapem a uvidíš,

jestli potom bude mít smysl. Netvrdím, že se v tom, co se domýšlíš o svém otci, mylíš, protože se nemylíš. Sedí to, všechno to sedí. Počínaje tím, v jakém stavu bylo tělo, až po prázdnou zbraň, ale i když to všechno víme, zbývá nám nejdůležitější otázka - který vlkodlak."

"Kolik vás tady je?" zeptala se Randi nedůvěřivě.

"Panenko skákavá, copak vím?" řekl Willie. "Co si myslíš, že při každém úplňku pořádně schůzi? Krucinál, čistokrevných asi moc ne. Za několik posledních generací smečka pořádně profidla, ale je tu spousta kříženců jako já, poloviční a čtvrtinový míšenci, těch je tu kolik chceš, staré rody měly hodně bastardů. Někteří se mohou proměnit, někteří ne. Slyšel jsem taky o několika případech, kdy se jim už nepodařilo proměnit se zpátky. A to mluvím jen o těch ze staré krve, už vůbec se nezmiňuji o takových jako Joanie."

"Chceš říct, že Joan byla jiná?"

Willie neochotně přikývl. "Vidělas to ve filmech. Kousne tě vlkodlak a sama se staneš vlkodlakem, přičemž se samozřejmě předpokládá, že z tebe po tom kousnutí zůstane alespoň tolik, aby ses mohla stát čímkoli jiným než mrtvolou." Přikývla, a tak pokračoval: "No, něco pravdy na tom je, spíš jenom kousek pravdy, ale nestává se to tak často jako kdysi. Dneska kousneš chlápka, ten hned běží k doktorovi a nechá si zranění vyčistit a ošetřit antiseptiky, dostane injekci proti vzteklině a tetanu, penicilin a čertví co ještě, a je v pořádku. To jsou ty zázraky moderní medicíny."

Willie zaváhal, pohlédl jí do očí, do těch pěkných dívčích očí, a rád by věděl, jestli pochopila, jestli rozumí. A pak do toho skočil po hlavě. "Joanie byla hodná holka. Bolelo mě z toho srdce, když jsem ji viděl v tom kolečkovém křesle. Jednou mi řekla, že nejhorší ze všeho bylo, když si uvědomila, že nikdy nepozná, jaké je milování."

Když se nabourali do toho návěsu, byla ještě panna. Vypili jsme pár drinků, plakala a... No, nemohl jsem to vydržet. Řekl jsem jí, co jsem a co bych pro ni mohl udělat, ale nevěřila mi ani slovo, a tak jsem jí to musel předvést. Kousl jsem jí do nohy, stejně nic necítila, kousl jsem ji a dlouho ji držel v zubech, aby to bylo... v pořádku. Potom jsem jí sám ošetřoval. Žádní doktoři, žádná antiseptika, žádná vakcína proti vzteklině. Dostala do té nohy pořádnou infekci a den nebo dva měla tak vysokou horečku, až jsem si myslil, že jsem ji možná zabil. Noha jí téměř zčernala, mohl jsem na ní pozorovat, jak se jí nákaza šíří žilami. Musím přiznat, že to byla síla. Nijak nespíchám vyzkoušet to znovu, ale fungovalo to. Horečka opadla a Joanie se proměnila."

"Nebyli jste jen přátelé," řekla Randi s jistotou. "Byli jste milenci."

"Jo," řekl. "Jako vlci. Myslím, že v kožichu vypadám mnohem víc sexy. Skoro jsem jí nestačil. Joanie byla řádně čilá vlčice. Dováděli jsme skoro každou noc."

"Ale jako člověk byla pořád mrzák," řekla Randi.

Willie přikývl a zvedl ruku. "Podívej." Spáleniny tam pořád byly a na ukazováčku měl krvavý puchýř. "Jednou či dvakrát mi proměna kůže zachránila život, když bylo astma tak zlé, že jsem myslel, že se udusím. Tyhle věci se současně s tebou neproměňují, ale můžeš si být jistá, že si na tebe počkají, až se proměníš zpátky. Občas tě dokonce čeká nepříjemné překvapení. Chytněš kulku jako vlk a nic se neděje, jenom plesknutí a píchnutí, hned se to vyhojí, ale musíš s tím počítat po návratu do lidské podoby, zvláště když se změníš příliš brzy, protože můžeš chytit nějakou pitomou otravu krve. A stříbro tě spálí nezávisle na tom, v jaké jsi podobě. Proto se L. B. J. stal mým oblíbeným prezidentem, za ty jeho měděné čtvrtáky jsem ho miloval."

Randi vstala. "Je toho na mě trochu moc. Máš to rád - být vlkodlakem?"

"Lykantropem" Willie pokrčil rameny. "Nevím. Jsi ráda ženou? Prostě takový jsem."

Randi přešla místnost a vyhlédla z okna na řeku. "Jsem z toho dost zmatená," řekla. "Dívám se na tebe a vidím svého přítele Willieho. Znáš tě přece už léta. Až na to, že jsi taky vlkodlak. Říkám si už od dvanácti let, že vlkodlaci neexistují, a teď zjistím, že je jich plné město. Až na to, že je někdo nebo něco zabíjí a stahuje z kůže. Mám se o to zajímat? Proč by mě to mělo zajímat?" Prohrábla si zčuchané vlasy. "Oba dva víme, že Roy Helander ta děcka nezabil. Můj otec to věděl taky. Vyvíjel tlak, aby se ve vyšetřování pokračovalo, a jedné noci byl vylákan na jatka a nějaké zvíře mu prokouslo hrdlo. Kdykoli na to pomyslím, mám dojem, že bych měla toho zabijáka vlkodlaků najít a nabídnout se, že mu pomůžu. A pak se znovu podívám na tebe." Otočila se a pohlédla na něj. "Ať to vezme čert, pořád jsi můj přítel."

Vypadala, jako by se měla rozplakat. Willie ji nikdy plakat neviděl a ani o to nestál. Nesnášel, když plakaly. "Pamatuješ, jak jsem ti poprvé nabídl práci, ale tys nechtěla, protože sis myslela, že všichni inkasisté jsou proutníci?"

Přikývla.

"Lykantropům se proměňuje kůže. Měníme se ve vlky. Jistě, jsme masožraví, to je ti jasné. Ve smečce moc vegetariánů nenajdeš, ale je maso a maso. V tomhle městě je stejné množství krys jako v kterémkoli jiném stejně velkém městě. Chci říct, že se kůže může změnit, ale to, jak se chováš, je pořád ten člověk uvnitř. Tak přestaň myslet na vlkodlaky a zabijáky vlkodlaků a začni myslet na vrahy, protože přesně o tom je tady řeč."

Randi se vrátila ke stolku a posadila se. "Strašně nerada to přiznávám, ale to, co říkáš, dává smysl."

"Jsem taky dobrý v posteli," pousmál se Willie.

Letmý úsměv jí přeběhl po tváři. "Polib mi..."

"Přesně to ti pořád navrhuju. Jaké nosíš spodní prádlo?"

"Nestarej se o mé prádlo," řekla. "Nenapadá tě něco? O těch vrazích. Ať minulých, nebo současných."

Někdy se Randi upne na jedinou myšlenku, pomyslel si Willie, jenže to naneštěstí nikdy není myšlenka, která by vedla do mé postele. "Jonathan mi vyprávěl takovou starou legendu," řekl.

"Jonathan?" zeptala se.

"Jo, přesně ten Harmon z Harmonů. Stará krev a železo. Kurýr a Blackstone, ale taky smečka a zakladatelé rodu, tohle všechno dohromady."

"Počkej chvíli, on je vlko-lykantrop?"

Willie přikývl. "Vůdce smečky. On - "

Randi mu skočila do řeči. "A jeho dědicové?"

Věděl, kam míří. "Ano, ale -"

"Steven Harmon je mentálně narušený," přerušila ho Randi, "to se ví. Sice se to tají, ale šeptandu nikdo nezastaví. Projevy násilí a podivní doktoři, kteří se na Blackstonu střídají jeden za druhým, šoková terapie... Je posedlý bolestí, že?"

Willie si povzdechl. "Jo. Vidělas někdy jeho ruce? Dlaně a prsty má doslova pokryty popáleninami od stříbra. Jednou jsem viděl, jak v ruce sevřel stříbrný dolar a držel ho tak dlouho, dokud se mu nezačalo z pěsti kouřit. Ten stříbrňák mu vypálil velkou kulatou díru přímo doprostřed dlaně." Otrásl se. "Jo, to jsou Stevenovy vrtochy. Je dost silný, aby ti utrl ruku a pak tě tou rukou utloukl k smrti, ale tvého otce nezabil, protože nemohl."

"To říkáš ty," namítla Randi.

"A nezabil ani Joani, ani Zoe. Ony nebyly jen zavražděny, Randi, byly přece staženy z kůže. A teď je na řadě ta legenda. Řekl jsem - proměna kůže, vzpomínáš si? Co když ta moc vězí v kůži? A tak chytíš vlkodlaka, stáhneš ho a vklouzneš do jeho krvavé kůže... a proměníš se."

Randi na něj zírala a dělalo se jí špatně. "Opravdu to tak funguje?"

"Někdo si zřejmě myslí, že ano."

"Kdo?"

"Někdo, kdo o vlkodlacích hodně dlouho přemýšlel. Někdo, kdo prošel tou dlouhou cestou od chorobné představy až k plně vyvinuté psychopatii. Někdo, kdo si myslí, že kdysi viděl vlkodlaka, kdo si myslí, že mu vlkodlaci ublížili, kdo je nenávidí, kdo jim chce škodit a touží po pomstě..., ale možná taky někde hluboko v sobě touží poznat, jaké to je."

"Roy Helander," řekla.

"Kdybychom našli tu jeho pitomou tajnou skrýš v lese, věděli bychom to jistě."

Randi vstala. "Mučím si tím mozek už celé hodiny. Mohli bychom prošťourat pár městských parků v okolí, ale co se týče naděje, že bychom něco objevili, tak nejsem příliš optimistická. Ne. Chci vědět víc o těch legendách a chci vidět Stevena na vlastní oči. Nastartuj auto, Willie. Jedeme na návštěvu do Blackstonu."

Obával se, že přijde s něčím takovým. Natáhl se a nabral si další hrst své domácí směsi. "Ježíšmarjá," řekl s plnými ústy křupavých tablet. "Tohle není žádná Addamsova rodina. Jonathan je skutečný."

"Já taky," řekla Randi.

Willie věděl, že tenhle spor prohrál.

#

Když se dostali na Kurýrní náměstí, znovu začalo pršet. Willie čekal v autě, zatímco Randi šla do obchodu se zbraněmi. O dvacet minut později ho našla chrápat s hlavou na volantu. Alespoň že nezapomněl zamknout všechna dvířka svého mamutího cadillacu. Zaklepala na sklo. Willie se zprudka posadil a chvíli na ni zíral, jako by ji nepoznával. Pak se probral, natáhl se a otevřel dvířka na straně spolujezdce. Randi vklouzla na sedadlo.

"Jak to šlo?"

"Na stříbrné kulky nemají zrovna moc objednávek, ale znají někoho někde nahoře ve státě, kdo dělá zakázkovou práci pro sběratele," řekla Randi znechuceně.

"Nezdá se, že by tě to příliš potěšilo."

"Taky že ne. Nevěřil bys, co si počítají za krabičku stříbrných nábojů, bez ohledu na to, že to bude trvat dva týdny. Trvalo by to měsíc, ale zvýšila jsem zálohu." Zasmušile vyhlédla okénkem pokrytým kapkami deště. Proud vody se řinul podél okraje chodníku a unášel flotilu cigaretových nedopalků a cárů včerejších novin.

"Dva týdny?" Willie otočil klíčkem v zapalování a nastartoval svůj koráb. "Ježíšmarjá, do dvou týdnů budeme oba už nejspíš mrtví. A stejně mě celý ten nápad se stříbrnými kulkami znervózňuje."

Přejeli náměstí kolem markýzy na Paláci a budovy Kurýru a zamířili do centra. Stěrače na předním skle se hlučně komihaly nalevo a napravo. Willie zabočil doleva na Třináctou ulici a zamířil na její konec k útesu. Randi zatím vytáhla otcův revolver a otevřela bubínek, aby se přesvědčila, zda je nabitý. Willie řídil a koutkem oka ji pozoroval. "Ztráta času," řekl. "Vlkodlaky nezabijí zbraně. Vlkodlaky zabíjejí vlkodlaci."

"Lykantropové," připomněla mu Randi.

Usmál se a na chvíli vypadal jako člověk, s nímž kdysi dávno sdílela kancelář.

Oba byli viditelně stále více napjatí. Velká kola káry rozstříkovala kaluže, jimiž byla Třináctá ulice doslova zaplavena. Byli ještě celý blok daleko, když Randi uviděla malou kabinu plazící se dolů podél útesu, bílou proti černé skále. O chvíli později zahlédla červeně a modře blikající světla.

Willie je uviděl také. Dupl na brzdy, dostal smyk a divoce točil volantem, jak se snažil zabránit nárazu do zaparkovaných aut. Konečně se mu podařilo vůz zastavit. Williemu se na čele perlil pot, ale Randi si nemyslela, že to bylo kvůli hrozící srážce. "Ježíšmarjá," řekl. "Ježíšmarjá, Harmon ne, tomu nevěřím." Začal sípat a hledal v kapse inhalátor.

"Počkej tady, jdu se podívat," řekla mu Randi. Vystoupila, zvedla si límeč kabátu a ušla zbytek cesty ke slepému konci ulice, z něhož se zvedal strmý útes. Mezi policejními vozidly stála i koronerova dodávka. Randi tam dorazila ve stejném okamžiku jako lanovka. Rogoff vystoupil z kabiny jako první. Za ním uviděla Cooneyovou, policejního fotografa a dva uniformované muže vlekoucí vak s tělem. Cestou dolů tam museli být pěkně namačkaní.

"Vy." Rogoff se zdál překvapen, zeji vidí. Déšť mu přilepil k čelu prameny černých vlasů.

"Já," souhlasila Randi. Plastikový vak byl kluzký a mokrý a uniformovaní muži s ním měli problémy. Jeden z nich ztratil při vystupování rovnováhu a Randi se domnívala, že uviděla, jak se uvnitř něco posunulo. "Tohle nezapadá do modelu," řekla Rogoffovi. "Ostatní vraždy se udaly v noci."

Rogoff ji vzal za ruku a jemně, ale pevně, ji táhl pryč. "Na tohleto se nechcete podívat, Randi."

V jeho hlase bylo něco, co ji donutilo zpřímá na něho pohlédnout. "Proč ne? Nemůže to být horší než Zoe Andersová, ne? Kdo je v tom pytlí, Rogoffe? Otec nebo syn?"

"Ani jeden," řekl. Ohlédl se zpátky k vrcholku útesu a Randi sledovala jeho pohled. Z Blackstonu bylo vidět jen kousek železného plotu. "Tentokrát ho štěstí opustilo. Psi ho dostali jako první. Cooneyová tvrdí, že zápach krve z toho... z toho, co měl na sobě... Zkrátka, museli z toho zdivočet. Roztrhali ho na kusy, Randi." Položil jí ruku kolem ramen, jako by ji chtěl utěšit.

"Ne," řekla Randi. Cítila se ztuhlá a omámená.

"Ano," naléhal. "Už je po všem. A věřte mi, že to není nic, co byste chtěla vidět."

Randi od něho na krok ustoupila. Sylvia Cooneyová řídila nakládání těla do úřední dodávky, stála v dešti u předních dvířek a kouřila svou obvyklou cigaretu. Rogoff se znovu pokusil Randi dotknout, ale vytrhla se mu a běžela k dodávce. "Hej!" zavolala Cooneyová. Vak s tělem už byl napůl mezi zadními dveřmi. Randi sáhla po zipu. Jeden z poldů ji chytil za ruku. Odstrčila ho a vak otevřela. Polovina tváře chyběla. Pravá líc, ucho a část čelisti byly odervány až na kost. Co z obličeje zbylo, bylo pokryto krví.

Někdo se ji pokoušel odtáhnout. Otočila se a vši silou ho kopl do rozkroku, pak se sklonila k tělu, popadla je za ruku a zatáhla. Vnitřek vaku byl kluzký krví. Tělo vyklouzlo z plastického pouzdra jako banán ze slupky a dopadlo na zem. Déšť je omýval, stružka podél chodníku zruřověla, pak zrudla. Jako nějaký dodatečný nápad vypadla z vaku ještě druhá ruka, nebo spíš pouze část ruky. Většina paže byla pryč, Randi viděla kosti vyčnívající z místa, kde byly z ramene, stehna a trupu odtrženy ohromné kusy masa. Byl to muž. Byl nahý a mezi nohama, kde měl kdysi genitálie, nebylo nic než krvavá rudá rána.

Něco měl omotáno kolem krku a zavázáno pod bradou. Randi se shýbla, aby se toho dotkla, a ucukla, když uviděla jeho tvář, kterou už déšť stačil omýt. Měl jedno oko, zelené oko, otevřené a zirájící. V prázdné oční jamce se nahromadila kalužinka deště a přetékala dolů na tvář. Roy byl vyhublý až na samu hranici vyhladovění, na bradě měl týdenní strniště vousů, ale jeho dlouhé vlasy měly pořád stejnou barvu, kterou sdílel se všemi svými bratry a sestrami, tu Helanderovsky plavou barvu.

Jakási dlouhá pláštěnka, kterou měl přivázanu pod bradou, se smuchlala, když vypadl. Randi se ji právě pokoušela narovnat, když ji chytili za obě ruce a odtáhli pryč. "Ne!" ječela. "Co to má na sobě? Co má sakra na sobě! Musím to vidět!" Nikdo neodpověděl. Rogoff uvěznil její pravou paži v ocelovém sevření. Divoce s ním bojovala, kopala a křičela, ale držel ji, dokud ji hysterický záchvat nepřešel, a pak ji držel pořád dál, až mu položila hlavu na rameno a rozvzlykala se.

Ani nevěděla, kdy přišel Willie, ale najednou tam byl. Převzal ji od Rogoffa a odvedl ji do cadillacu. Mlčky seděli uvnitř a hleděli na mokrou ulici, dívali se, jak odjíždí koronerova dodávka a potom hlídkové vozy jeden po druhém. Randi byla potřísněna krví. Willie vytáhl z přihrádky v palubní desce lahvičku s aspirinem a jeden jí podal. Pokusila se tabletu spolknout, ale měla sucho v hrdle, a tak to vzdala a vyplivla ji. "Už je dobře," říkal jí pořád dokola. "To nebyl tvůj otec, Randi. Poslouchej mě, prosím tě, to nebyl tvůj otec!"

"Byl to Roy Helander," řekla Randi po chvíli. "A měl na sobě Joaninu kůži."

#

Willie ji odvezl domů. V tom stavu, v jakém byla, se nemohla postavit před Jonathana Harmona ani kohokoli jiného. Uklidnila se, ale histerie v ní pořád ještě vězela, hned pod povrchem, viděl jí to na očích a slyšel to v jejím hlase. A jako by to nestačilo, neustále opakovala tatáž slova, pořád a pořád dokola. "Byl to Roy Helander," říkala, jako by to už nevěděla, "a měl na sobě Joaninu kůži."

Willie našel její klíče a pomohl jí po schodech nahoru do jejího bytu. Pak ji donutil, aby si vzala několik prášků na spaní z jeho lékárny pro všechny případy, kterou měl v přihrádce ve voze, položil ji na postel a svlékl ji. Myslel si, že jestli jí něco přivede k sobě, tak to budou jeho prsty na knoflicích její blůzy, ale Randi se na něj jen prázdně a poněkud ospale usmála a řekla mu, že to byl Roy Helander a měl na sobě Joaninu kůži. Velký stříbrný nůž za páskem ho zastavil. Nakonec se mu podařilo otevřít zip a rozepnout sponu na pásku, pak z ní jedním šklubnutím strhl džínsy i s nožem. Nenosila kalhotky. Přesně z toho ji vždycky podezíral.

Když Randi konečně usnula, Willie se odebral do koupelny, kde diskrétně zvracel.

Potom si namíchal džín s tonikem, aby z úst vymyl tu nepřijemnou nakyslou chuť, a sedl si v obývacím pokoji do jednoho rudého plyšového křesla. V posledních dnech spal ještě méně než Randi, cítil, že by mohl každou chvíli zadřímát, ale nějak věděl, že je důležité, aby se to nestalo. Byl to Roy Helander a měl na sobě Joaninu kůži. Tak tedy bylo po všem, byl v bezpečí.

Vzpomněl si, jak se v noci jeho solidní dřevěné dveře otrásaly, jak se štípalý jako laciná překlíčka. Za nimi bylo něco temného a mocného, něco, co zanechalo hluboké šrámy na mosazných knoflicích, co se zjevovalo na místech, kde to správně nemělo vůbec být. Willie nevěděl, co na druhé straně těch dveří bylo, ale rozhodně si nemyslel, že by ten vyzábělý a neduživý muž, jehož zpola sežrané tělo viděl na Třinácté ulici, byl tím pravým. Nevěřil, že by jeho noční návštěvník byl Roy Helander, ať už v kůži nebo bez. Věřil tomu asi tolik, jako věřil, že Roye sežrali psi. Psi! Co si Jonathan myslí, jak dlouho vydrží s takovou hloupostí? Ale pořád ho nemohl obvinít, ani ze smrti Zoe a Joan. Helander se pokoušel proklouznout do Blackstonu oblečen do lidské kůže...

...něco, co loví lovce.

Willie zvedl sluchátko a vytočil Blackstone.

"Haló." Ten hlas byl prázdný, nevzrušený. Hlas někoho, kdo se nezajímá o nic a o nikoho, dokonce ani o sebe ne.

"Ahoj, Stevene," řekl Willie tiše. Málem ho už požádal, aby mu dal Jonathana, když vtom ho zadržel podivný a bláznivý nápad. Slyšel se, jak říká: "Díval ses? Viděls, co mu Jonathan udělal, Stevene? Líbilo se ti to?"

Ticho na druhé straně linky trvalo věky. Steven Harmon někdy prostě zapomínal mluvit. Tentokrát však ne. "Jonathan

mu to neudělal. To jsem udělal já. Bylo to jednoduché. Cítil jsem ho, když přicházel lesem. Ani mě neviděl. Obešel jsem ho a chytil ho a utrl mu ucho. Nebyl ani trochu silný. Potom se proměnil v člověka, a pak byl celý kluzký, ale to nevadilo, já - "

Někdo mu vzal sluchátko. "Haló, kdo je to?" zeptal se Jonathanův hlas.

Willie zavěsil. Může zavolat později. Ať se Jonathan chvílku potí a přemýšlí o tom, kdo byl na druhé straně linky.

"Potom se proměnil v člověka," opakoval Willie nahlas. Steven to tedy udělal sám. Steven to nemohl udělat sám. Nebo mohl?

"Panebože," zašeptal Willie.

#

Kdesi daleko zvonil telefon.

Randi se v posteli převrátila. "Joaninu kůži," zamumlala zmámeně a téměř nesrozumitelně. Byla nahá, prostěradlo měla smuchlané kolem sebe. V místnosti byla tma jako v pytli. Telefon znovu zazvonil. Posadila se, prostěradlo se jí otočilo kolem krku. V místnosti bylo chladno, srdce jí bušilo. Strhla prostěradlo a odhodila je stranou. Proč je nahá? Co se tu sakra děje? Telefon znovu zazvonil a záznamník se zapojil. "Tady AAA - Soukromé vyšetřování Wadeová, mluví Randi Wadeová. Nejsem nyní přítomna, ale zanecháte-li mi vzkaz, až se ozve signál, zavolám vám zpět."

Randi se natáhla a zvedla telefon právě včas, aby jí signál pískl do ucha. Ucukla. "To jsem já," řekla. "Jsem tady. Kolik je hodin? Kdo je tam?"

"Randi, jsi v pořádku? Tady strejda Joe." Nabručený hlas Joea Urquharta přijala s úlevou. "Rogoff mi řekl, co se stalo. Dělal jsem si o tebe velké starosti. Už několik hodin se tě pokouším zastihnout."

"Hodin?" Pohlédla na hodinky. Bylo po půlnoci. "Usnula jsem. Zřejmě." Naposled si pamatovala, že bylo denní světlo a že s Williem jeli po Trinácté ulici do Blackstonu za...

Byl to Roy Helander a měl na sobě Joaninu kůži -

"Randi, stalo se něco? Jsi určitě v pořádku? Zdáš se mi unavená. K sakru, řekni něco."

"Jsem tady," řekla. Odhrnula si vlasy z očí. Někdo otevřel okno a vzduch jí teď studil na nahé kůži. "Jsem v pořádku,"

řekla. "Já jenom... Jenom jsem usnula. Byl to otřes, nic jiného. Budu v pořádku."

"Když to říkáš," pravil Urquhart pochybovačně.

Willie mě musel zavézt domů a uložit do postele, pomyslela si. Ale kde je? Nedokázala si představit, že by ji tady prostě vysypal a pak zmizel. To se Williemu nepodobalo.

"Dávej přece pozor," řekl Urquhart nevrle. "Slyšelas aspoň jedno slovo z toho, co jsem ti říkal?"

Neslyšela. "Promiň, jsem trochu... dezorientovaná. To je všechno. Byl to divný den."

"Musím tě vidět," řekl Urquhart. V jeho hlase se náhle ozvala naléhavost. "Právě teď. Procházel jsem zprávy o Helanderovi a jeho obětech. Něco tu nesedí. Něco znepokojivého. A čím déle se dívám na záznamy o tomhle případu a pitevní zprávy od Cooneyové, tím víc myslím na Franka a na to, co se stalo tehdy v noci." Zaváhal. "Nevím, jak to mám říct. Celá ta léta... Vždycky jsem pro tebe chtěl jenom to nejlepší, ale nebyl jsem... nebyl jsem k tobě tak docela upřímný."

"Tak to vyklop," řekla. Náhle byla naprosto čilá.

"Do telefonu ne. Musím tě vidět tváří v tvář a ukázat ti to. Zajedu pro tebe. Budeš hotová za patnáct minut?"

"Za deset," řekla Randi.

Zavěsila, vyskočila z postele a otevřela dveře. "Willie?" zavolala. Nedostala odpověď. "Willie!" opakovala hlasitěji.

Nic. Rozsvítila světla a bosá seběhla dolů. Víceméně čekala, že ho tam najde chrápat na pohovce. Ale obývací pokoj byl prázdný. Ruce měla drsné jako smirkový papír, když na ně pohlédla, zjistila, že na nich má zaschlou krev. Žaludek jí ztěžkl. Šaty našla na hromádce na podlaze v ložnici. Pustila si sprchu a stála pod ní dobrých pět minut, nechala ji téct tak horkou, až jí pálila asi tak, jako Willieho pálila stříbrná vidlička. Krev se postupně smývala a voda, která odtékala do odpadu, byla lehce narůžovělá. Randi se důkladně utřela, oblékla si teplou flanelovou košili a čisté džinsy. S vlasy se nezdržovala, déšť jí je stejně co nevidět zase namočí. Ale dala si tu práci, aby našla otcovu zbraň. Dlouhý stříbrný porcovací nůž si zastrčila za pásek.

Když se pro ten nůž shýbala, uviděla na podlaze vedle nočního stolku složený čtvereček bílého papíru. Musela ho shodit, jak sahala po telefonu.

Zvedla papír a rozložila ho. Stránka byla hustě a uspěchaně popsána Willieho známým škrabopisem. Musím odejít, ale ty zůstaň doma, začínala. Nikam nechod' a s nikým nemluv. Do ničeho se neplet'. Konečně jsem si uvědomil, že se tam Roy Helander neproplížil, aby zabil Harmona. To pitomé tajemství Harmonovy rodiny není vůbec žádné tajemství. Mělo mne napadnout, že Steven -

Až sem se dostala, když u dveří zazvonil zvonek.

#

Willie byl ve dvou třetinách útesu a tiskl se ke skále. Hustě přšelo. Držel se koleje, srdce mu hlasitě tlouklo v hrudi. Při pohledu z kabiny lanovky ten svah nevypadal tak příkrý, jak se mu zdál teď. Ohlédl se a hluboko dole uviděl Trináctou ulici. Zatočila se mu hlava. Nikdy by se mu nepodařilo dostat se tak daleko, nebýt těch kolejí. V místech, kde byl svah příliš prudký, se škrábal vzhůru od pražce k pražci jako po příčlích žebříku. Měl ruce plné třisek, ale bylo to pořád lepší, než pokoušet se šplhat po mokré skále a přidržovat se křehkých kapradin. Jiná opora, již by mohl svěřit svůj život, tam nebyla.

Mohl se pochopitelně proměnit a vmžiku vyběhnout po kolejích nahoru, ale nedomníval se, že by to byl dobrý nápad. Cítil jsem ho, když přicházel, řekl Steven. Ve městě plném lidí není lidský pach tak zřetelný. Musel doufat, že se Steven a Jonathan zamkli na noc v Novém domě. Ale jestli jsou venku a slídí kolem, pomyslel si Willie, mám jen strašně mrňavou šanci.

Už dost dlouho odpočíval. Zaklonil hlavu a vzhledl k vysokému černému plotu, který se táhl podél vrcholku útesu, a zkoušel odhadnout, jakou vzdálenost má ještě před sebou. Dal si pořádnou dávku z inhalátoru, zaskřípal zuby a vyškrábal se na další pražec.

#

Stěrače tiše klouzaly po předním skle a dlouhý tmavý vůz projížděl nocí. Skla v oknech byla zbarvena do tak tmavé šedi, že byla téměř černá. Urquhart byl v civilu, měl na sobě červenočerně kostkovanou dřevorubeckou košili, tmavé vlněné kalhoty a volné sako. Policejní čepice byla jediným ústupkem uniformě. Řídil a zíral přímo před sebe do tmy.

"Vypadáš hrozně," řekla mu.

"A cítím se ještě hůř." Proklouzli pod dálničním nadjezdem a sjížděli dolů na cestu k řece. "Cítím se starý, Randi. Jako tohle město. Jako tohle mizerné staré a shnilé město."

"Kam jedeme?" zeptala se ho. V noci nebyl na silnicích téměř žádný provoz. Po levici jim jako černá prázdnota plynula řeka, pouliční lampy plavaly ve svatozářích deště napravo. Míjeli studené a prázdné domy, které se táhly do dálky až k útesům, jeden za druhým.

"Na Smečky," řekl Urquhart. "Tam, kde se to stalo."

Z topení vycházel plynulý proud teplého vzduchu, ale Randi náhle pocítila smrtelný chlad. Zajela rukou pod kabát a sevřela rukojeť nože. Dotek stříbra byl téměř příjemný, uklidnil ji. "Dobře," řekla. Vytáhla nůž a položila ho na sedadlo mezi nimi.

Urquhart pohlédl na nůž, řídil dál, ale nepřestával ho sledovat. "Co je to?" zeptal se.

"Stříbro," řekla Randi. "Zvedni to."

Podíval se na ni. "Cože?"

"Slyšels mě. Zvedni to."

Pohlédl na cestu, na její tvář a zpátky na cestu. Neudělal sebemenší pohyb, aby se nože dotkl.

"Nežertuju," řekla Randi. Odsunula se od něj na druhou stranu sedadla a zády se opřela o dvířka. Když se na ni

Urquhart znovu podíval, měla v ruce zbraň a mřila mu přímo mezi oči. "Zvedni to," pronesla velmi zřetelně.

Jeho tvář ztratila barvu. Začal o něčem mluvit, ale Randi stroze zavřela hlavou. Urquhart si olízl rty, sundal ruku z volantů a nůž zvedl. "No tak," řekl a nešikovně ho držel, zatímco druhou rukou řídil. "Zvedl jsem to. A co s tím teď mám dělat?"

Randi se posunula zpátky na sedadlo. "Položit," řekla s úlevou.

Joe na ni pohlédl.

#

Dlouho odpočíval v křoví na vrcholku útesu, naslouchal šumění deště a děsil se, že by mohl uslyšet ještě nějaký jiný zvuk. Pořád se mu zdálo, že se za ním kradou tiché kroky, a jednou byl dokonce přesvědčen, že zaslechl hluboké zavrčení kdesi napravo. Cítil, jak se mu ježí chlupy na krku. Až do té chvíle ani nevěděl, že tam nějaké má. Ale nic to nebylo, jenom nervy, které měl Willie odjakživa špatné. Noc byla chladná, černá a prázdná.

Když znovu chytil dech, opatrně se kradl kolem Nového domu. Pokud to šlo, držel se v křoví daleko od osvětlených oken. Uvnitř sice bylo rozsvíceno několik žárovek, ale jinak si nevšiml žádné známky života. Možná jsou všichni v postelích. Alespoň v to doufal.

Pohyboval se pomalu a rozvážně a snažil se nadělat co nejméně hluku. Díval se pod nohy, kam šlape, vždy po několika krocích se zastavil, rozhlédl se kolem a naslouchal. Mohl se vmžiku proměnit, kdyby někoho... něco... zaslechl přicházet. Nevěděl, nakolik by mu to pomohlo, ale možná - opravdu jenom možná - by měl šanci.

Plášť na něm visel jako vodou nasáklá druhá kůže, těžká jako olovo. Boty měl skrz naskrz promočené, začvachtaly, kdykoli se pohnul. Willie se pustil dozadu mezi stromy, dál od domu, dokud mu světla nezmizela z dohledu za ohybem cesty, pak se důkladně rozhlédl na všechny strany, aby se ujistil, že se nic neblíží, a teprve potom si dovolil riskovat a cestu přeběhl.

Ponořil se do lesa, nyní se pohyboval rychleji a méně opatrně. Rád by věděl, kde Steven chytil Roye Helandera. Určitě někde tady kolem, pomyslel si Willie. Někde v tomhle temném, panenském, nedotčeném lese mezi prastarými stromy se staletými korunami, kmeny porostlými mechem a mrtvolami dějícími v zemi.

Vzdaloval se od útesu a města, les byl stále hustší, až se stromy kolem něj tak sevřely, že neviděl oblohu a dešťové kapky mu přestaly ťukat na hlavu. Bylo tam téměř sucho. Do baldachýnu listů nahoře bubnoval neúnavný déšť. Willie si připadal celý mokrý, mazlavý a ulepený. Na chvíli ztratil orientaci, jako by vkročil do nějaké hrůzné jeskyně hluboko pod zemí, na nějaké pochmurné studené místo, kam nikdy nedopadl jediný paprsek světla.

Zakopl a prokloupl mezi párem ohromných pokroucených starých dubů, opět ucítil čerstvý vzduch a dešť na tváři, zvedl hlavu - a tam nad ním to bylo, černý dům a prázdná okna, která vypadala jako slepé oči, zdi navršené z balvanů vytesaných ze skály temné jako půlnoc, zdi tak černé, že se do nich vsáкло veškeré světlo i naděje. Věž stála poněkud napravo, tyčila se proti bouřkovým mrakům jako monstrózní erekce a bláznivě se nakláněla.

Willie zadržel dech, zašmátral po svém inhalátoru, nahmatal ho, ale spadl mu, našel jej a zvedl. Náustek se obalil prstí.

Očistil ho o rukáv, přiložil k ústům a dal si jednu dávku, druhou a třetí, hrdlo se mu konečně zase uvolnilo.

Rozhlédl se, nic neviděl, slyšel jen ten vytrvalý déšť. Vykročil k věži. K tajnému úkrytu Roye Helandera.

#

Široká dvoukřídlá brána ve vysokém drátěném plotu byla už dva roky uzamčena, ale dnes v noci zela dokořán a Urquhart jí projel dovnitř. Randi by ráda věděla, zda ta brána byla otevřena také pro jejího otce. Pomyslela si, že nejspíš ano.

Joe zastavil poblíž jedné ohrady ve stínu staré cihlové budovy jatek, která je trochu chránila před poryvy deště. Randi vystoupila z vozu a zachvěla se chladem. "Tady?" zeptala se. "Tady jsi ho našel?"

Urquhart zíral na ohrady pro dobytek. Obrovská plocha, rozkládající se podél kolejí železniční vlečky, byla rozdělena na desítky malých ohrad. Mezi jatkami a ohradami bylo bludiště po hrud' vysokých plotů, kterým se říkalo "vběhy", jimiž krávy kráčely jedna za druhou v ústretu mužům v zakrvácených zástěrách a s palicemi v rukou. "Tady," řekl Joe, aniž by na ni pohlédl.

Nastalo dlouhé ticho. Randi se zdálo, že někde z dálky slabě zaslechla divoké zavytí, ale možná to byl jen vítr a déšť.

"Věříš na duchy?" zeptala se Joea.

"Na duchy?" řekl policejní ředitel zmateně.

Otřásla se., Jako bych... Cítím ho, Joe. Jako by tu po všech těch letech byl a dával na mě pozor."

Joe Urquhart se k ní otočil. Tvář měl mokrou deštěm, možná slzami. "To já na tebe dával pozor," řekl. "Požádal mě, abych na tebe dával pozor, a taky jsem to dělal. Snažil jsem se o to, jak nejlíp jsem dovedl."

Kdesi v té noci se ozval nový zvuk. Randi otočila hlavu, zamračila se a naslouchala. Pod pneumatikami zakřupal šterk, za plotem se mihla světla. Přijíždělo další auto.

"Ty a tvůj otec jste si hodně podobní," řekl Joe unaveně. "Jste tvrdohlaví. Nikoho neposlechnete. Staral jsem se o tebe dobře. Že jsem se o tebe dobře staral? Mám svá vlastní děcka, však víš. Ale tys po mně nikdy nic nechtěla, že ne? Tak proč jsi mě aspoň k čertu neposlechla?"

Ale v té chvíli to už věděla. Nebyla překvapená. Měla pocit, že to ví už hodně dlouho. "Té noci se odehrál jen jeden telefonní hovor," řekla. "To tys tátovi zavolal, aby se k tobě připojil, ne táta tobě."

Urquhart přikývl. Na okamžik ho zachytila světla přijíždějícího vozu a Randi viděla, že se mu chvěje čelist, jak se marně pokouší promluvit. "Podívej se do příhrádky v autě," řekl.

Randi otevřela dvířka vozu, usedla na okraj sedadla, odklopila příhrádku. Uvnitř byla lahvička aspirinu, tlakoměr, nějaké mapy a krabička nábojů. Randi si z té krabičky vysypala několik kulek do dlaně. Ve slabém vnitřním osvětlení vozu zářily bledě a chladně. Nechala krabičku na sedadle, vystoupila a zabouchla dvířka. "Moje stříbrné kulky," řekla.

"Nečekala jsem je tak brzy."

"Tyhle si objednal Frank před osmnácti lety," řekl Joe. "Když ho pochovali, šel jsem do obchodu se zbraněmi a vyzvedl je. Jak jsem říkal, jste si hodně podobní."

Druhý automobil zastavil a přišpendlil ji svazkem ostrých paprsků. Randi si zaclonila oči rukou. Slyšela, jak se dvířka toho vozu otevřela a zavřela.

Urquhartův hlas zněl utrápeně. "Říkal jsem ti, aby ses od toho držela co nejdál, k sakra. Říkal jsem ti to! Copak nechápeš? Oni tohle město vlastnil"

"Má pravdu. Mělas ho poslechnout," řekl Rogoff, když vkročil do světla.

#

Willie si nahmatával cestu dlouhou temnou chodbou. Ruku sunul po zdi, opatrně kladl jednu nohu před druhou. Kamenná stěna byla tak mohutná, že k němu nedoléhá ani zvuk deště, slyšel jen ozvěnu svých kradmých kroků a hučení krve v uších. Ticho ve Starém domě bylo hluboké a mrtvolné, v těch zdech bylo něco zneklidňujícího. Bylo sice chladno, ale vlhké kameny byly na omak podivně teplé. Willie byl za tu tmou vděčný.

Konečně došel k základům věže, šípky matného světla dopadaly na úzké kamenné schodiště točící se ve spirále vzhůru. Willie po něm začal vystupovat. Zpočátku schody počítal, ale někde kolem dvou stovek se spletl a zbytek už bylo jen přišerné soužení, které mlčky snášel. Několikrát pomyslel na proměnu, ale vždy ten impulz zase potlačil.

Konečně dosáhl vrcholku schodiště, nohy ho bolely námahou. Na okamžik se posadil na poslední schod a zády se opřel o slizkou kamennou zeď. Těžce dýchal, ale když sáhl pro inhalátor, zjistil, že je pryč. Nejspíš ho ztratil v lese. Cítil, jak se mu v panice stahují plíce, ale nedalo se nic dělat.

Willie vstal.

Místnost páchla krví, močí a ještě něčím. Byl to pach, který nedokázal zařadit, ale přesto ho roztřásl. Nebyla tam střecha. Willie zjistil, že zatímco lezl nahoru, přestalo pršet. Pohlédl na oblohu. Mraky se roztrhaly, zíral na něho chladný bílý měsíc.

Všude kolem se rozzářily další měsíce, odrážely se ve vysokých zrcadlech, která lemovala celou místnost. V každém z nich se mihotalo nebe, každé z nich odráželo další zrcadlo, zrcadlo za zrcadlem a měsíc za měsícem, až celá místnost plavala ve stříbrném měsíčním světle a odrazech odrazů.

Willie se pomalu otáčel kolem dokola a desítky jiných Williů se otáčely zároveň s ním. Měsícem rozzářená zrcadla byla postříkána zaschlou krví, nad nimi byl kruh ukrutných železných háků trčících vzhůru z kamenných zdí. Z jednoho visela lidská kůže, zlehka se pohupovala ve vánku, který Willie necítil, a když se jí dotkla měsíční záře, zdálo se, že se svíjí a mění ze ženy na vlčici, z vlčice na ženu, jako by tam byly obě najednou a přitom žádná.

A tehdy Willie zaslechl kroky na schodech.

#

"Ty stříbrné kulky nebyl zrovna dobrý nápad," řekl Rogoff. "Máme svá místní pravidla. Pokaždé, když si někdo objedná neobvyklou municí, dostane policie okamžitě hlášku. Tvůj otec udělal stejnou chybu. Smečka vidí stříbrné kulky nerada."

Randi pocítila podivnou úlevu. Chvilí se bála, zeji Willie zradil, že je nakonec přece jenom jedním z nich, a ta myšlenka působila na její duši jako jed. V dlaní dosud pevně svírala několik kulek. Pohlédla na ně dolů, byly tak blízko, a přece tak daleko.

"I kdyby byly ještě dobré, nikdy je nestačíš nabít," řekl Rogoff.

"Nebudeš je potřebovat," řekl jí Urquhart. "Chce si s tebou jenom promluvit. Slíbili mi, že se nikomu nic nestane."

Randi otevřela dlaň. Náboje spadly na zem. Otočila se k Joeovi Urquhartovi. "Byls nejlepší přítel mého táty. Říkal, že máš víc kuráže než všichni chlapi, které kdy poznal."

"Oni ti nedají na vybranou," řekl Urquhart. "Moje holky byly ještě malé. Řekli mi tehdy, že pokud obviníme Roye Helandera, žádné další děti už nezmizí, slíbili, že se o to postarají. Ale budeme-li vyšetřovat dál, tak to příští dítě bude jedno z mých. Takhle to v tomhle městě funguje. Všechno by bylo v pořádku, ale Frank toho prostě nechtěl nechat." "Zabijíme pouze v sebeobraně," řekl Rogoff. "Lidské maso je sladké, to ano, někdy je těžké tomu nutkání odolát. Ale nestojí za to riskovat."

"A co ty děti?" zeptala se Randi. "Ty jste taky zabili v sebeobraně?"

"To bylo dávno," řekl Rogoff.

Joe tam stál se skloněnou hlavou. Randi viděla, že je poražen, a uvědomila si, že je poražen už hodně dlouho. Má sice na stěnách spoustu trofejí, ale žádné nové. Pochopila, že od té noci, kdy zemřel její otec, navždycky zanechal lovů.

"Byl to jeho syn," zamumlal Joe tiše hlasem plným studu. "Steven to nikdy neměl v hlavě v pořádku. Všichni to víme. To on zabil ty děti a sežral je. Bylo to hrozné.

Harmon mi to sám řekl, ale přesto nám nedovolil, abychom Stevena zatkli. Řekl, že... že bude hlídat Stevenovy... choutky..., jestli případ uzavřeme. A taky své slovo dodržel, nechal Stevena léčit a přestalo to, ty vraždy přestaly."

Měla bych Joea Urquharta nenávidět, uvědomila si, ale namísto toho ho litovala. Po všech těch letech to dosud nepochopil. "Joe, Harmon ti lhal. To vůbec nebyl Steven."

"Byl to Steven," trval na svém Joe, "musel to být on. Je blázen. Ti ostatní... Dá se s nimi domluvit, Randi, poslouchej mě přece, s nimi se můžeš domluvit."

"Tak jako ty," řekla. "Tak jako Barry Schumacher."

Urquhart přikývl. "To je pravda. Jsou jako my, mají své zvláštnosti, ale všichni nejsou zlí. Nemůžeš je vinit za to, že se starají sami o sobe, my přece děláme totéž, ne? Podívej tady na Mika, je to dobrý polda."

"Polda, který se za minutu či dvě promění ve vlka a rozsápe mi hrdlo," řekla Randi.

"Randi, zlato, poslouchej mě," řekl Urquhart. "Takhle to není. Můžeš odtud odejít, stačí říct slovo. Dostanu tě ke sboru, můžeš s námi pracovat a pomáhat nám... zachovat vzájemný mír. Tvůj otec je mrtvý, už ho zpátky nepřivoláš, a ten kluk Helanderových dostal, co si zasloužil. Vždyť je zabijel, zažívaje stahoval z kůže, to přece byla sebeobrana. Steven je nemocný. Vždycky byl nemocný - "

Rogoff ji pozoroval zpod kštice zčuchaných černých vlasů. "Jemu to pořad ještě nedošlo," řekla. Otočila se zpátky k Joeovi. "Steven je mnohem víc nemocný, než si myslíš. Něco mu totiž chybí. Něco vrozeného, řekla bych. Přemýšlej o tom. Andersové a Rochmontové, Flambeauxové a Harmonové - čtyři velké zakládající rody, samí vlkodlaci, žení se mezi sebou generaci za generaci, aby udrželi čistou linii už kolik století. Jo, linii udrželi čistou, to je fakt. Až po Stevena. Protože on ty děti nezabil. Roy Helander viděl, jak jeho sestru odnesl vlk, ale Steven se na vlka proměnit nedokáže. Baží po krvi, má nadlidskou sílu a stříbro ho pálí, ale to je všechno. Poslední z čistokrevných se nemůže proměnit"

"Má pravdu," řekl tiše Rogoff.

"Proč si myslíš, že jste nikdy nenašli žádné pozůstatky?" pokračovala Randi. "Steven ta děcka nezabil. To jeho otec je odnesl nahoru na Blackstone."

"Starý pán měl bláznivý nápad, že pokud Steven sní dost lidského masa, že mu to pomůže, aby byl úplný," řekl Rogoff.

"Nefungovalo to," řekla Randi. Vytáhla z kapsy vzkaz od Willieho a odhodila jej na zem. To všechno tam bylo. Před tím, než seběhla dolů za Joem, si to přečetla. Z malé holčičky Randi, dcery Franka Wadea, si nikdo nebude dělat blázný.

"Nefungovalo to," opakoval po ní Rogoff, jenže pak už Jonathan chytil slinu. Když jednou začneš, je těžké přestat."

Dlouho na Randi hleděl, jako by něco zvažoval. Potom začal...

#

...proměnu. Sladký chladný vzduch mu naplnil plíce, svaly a kostmi prošlehl oheň transformace. Setřásl kalhoty a plášť, slyšel, jak se zbylý oděv trhá na kousky, zatímco se jeho tělo svíjelo a maso tálo jako horký vosk. Proměnil se, znovu se zrodil.

Viděl, slyšel a číchal. Místnost na vrcholu věže se třpytila a zářila měsíčním světlem, každý detail byl jasný a ostrý jako v pravé poledne. Noc ožila zvuky, větrem a kapkami vody, šelestem netopýrů v lese kolem, hlukem dopravy a sirén z města v dálí. Byl živý a plný síly. A někdo přicházel po schodech. Pomalu, neúnavně vystupoval nahoru. Zápach toho, kdo krácel po schodišti, naplnil vzduch. Všude kolem visel pach krve, ale pod ním teď rozeznával vodu po holení, která skrývala nemyté tělo, pot a semeno zaschlé na kůži, těžký nádech kouře ze dřeva ve vlasech, rozeznával pod tím vším zápach nemoci a nasládlé hnijícího masa, pach hrobu.

Willie ustoupil až na konec místnosti, zíral na klenutý vchod a z hrdla se mu dralo vrčení. Vycenil dlouhé zažloutlé zuby, mezi nimiž mu začaly kapat sliny.

Steven se zastavil ve vchodu a pohlédl na něj. Byl nahý. Žhavé rudé vlčí oči se setkaly s jeho chladně modrýma a bylo těžké říci, či jsou víc nelidské. Willie si na okamžik pomyslel, že Steven nic nechápe, dokud se neusmál a nenatáhl se po kůži Zoe, která se svíjela na železném háku nad ním.

Willie skočil.

Dopadl Stevenovi na záda a povalil ho na zem. Na okamžik měl před očima Stevenovo holé hrdlo, ale zaváhal a ten okamžik pomínil. Steven chytil Willieho přední nohu do bledé zjizvené pěsti a zlomil mu ji stejně snadno, jako by to byl tenký prut. Byla to příšerná bolest. Potom ho Steven zvedl a odhodil. Willie tvrdě narazil do jednoho zrcadla a ucítil, jak se roztříštilo. Střepiny ostré jako nože svištěly vzduchem, jedna mu probodla bok.

Willie se překulil, skleněný šíp se pod ním zlomil. Zakřičel. Na druhé straně místnosti se zvedal Steven, natáhl ruku, aby se podepřel.

Willie se vydrápal na všechny čtyři. Zlomená noha mu už sice srostla, ale když na ni přenesl váhu, bolela ho. Úlomky skla ho při každém kroku drásaly uvnitř těla. Stěží se mohl pohybovat. Ukázalo se, že je dost mizerný vlkodlak.

Steven si upravil svůj příšerný plášť a přetáhl si cáry kůže přes tvář. Proměna kůže, pomyslel si Willie neklidně, ano, to

je ono, za okamžik Steven použije tu pitomou staženou kůži, aby dosáhl toho, co neuměl, co sám nikdy nedokázal, promění se, a ze mě potom bude už jenom kus masa.

Willie rozevřel čelisti a šel po něm, ale příliš pomalu. Steven prudce podřepí a chytil ho tak tvrdě, až mu vyrazil dech, a přitiskl ho k podlaze. Willie se pokoušel vykrotit, ale Steven byl příliš silný, drtil ho a mačkal. A náhle si Willie vzpomněl na toho psa před mnoha lety.

Ohnul se tak, že se skoro přeložil napůl, a zakousl se Stevenovi do lýtka. Krev mu naplnila tlamu a vybuchla mu v útrobách. Steven ho pustil a kulhavě se mu snažil uniknout. Willie vyskočil, vrhl se kupředu a znovu ho kousl.

Tentokrát zaťal zuby hluboko do masa, držel a trhal. V hlavě mu hlasitě bušilo. Byl plný síly, cítil, jak v něm bouří a jak se v něm vzdouvá. Náhle pochopil, že může Stevena roztrhat na malé kousky, že může ochutnat jeho jemné sladké maso od kosti, a jeho křik mu zněl v uších jako rajská hudba. Dokázal si představit, jaké to bude, bude-li ho držet v čelistech a trást s ním jako s hadrovou panenkou, jaký to bude báječný pocit, až bude moci vychutnat, jak z něj závatným úprkem odchází život. Zaplavilo ho to a zahltilo, a Willie hryzal a hryzal a zase hryzal, trhal kusy masa a chlemtal krev.

A pak, mlhavě a zprvu nesrozumitelně, zaslechl Stevenovy výkřiky, ječení tenkého hlásku, nařikání malého vyděšeného chlapce: "Ne, táti," kňučel znovu a znovu. "Ne, prosím, nekousej mě táti, už mě nekousej."

Willie ho pustil a ustoupil.

Steven seděl na podlaze a vzlykal. Krvácel jako vepř na porážce. Chyběly mu kusy stehna, lýtka, ramene a chodidla. Nohy měl zmáčené krví. Na pravé ruce mu zbyly dva prsty. Tváře měl zbrocené slzami a krví.

Willie se náhle zděsil.

Na chvíli nic nechápal. Steven byl poražen, to viděl, mohl mu rozervat hrdlo, mohl ho nechat žít, už na tom nezáleželo, bylo po všem. Ale něco nebylo v pořádku. Něco bylo hrůzně, zvráceně špatně. Cítil chlad, jako by teplota klesla pod nulu. Všechny chlupy na těle se mu zježily a třely jako hřebíky. Co se to krucinál děje? Temně zavrčel, nespouštěl zrak ze Stevena a ustupoval ke schodům.

Steven se zahihňal. "A teď to máš," řekl. "Zavolals ho. Postříkals zrcadla krví. Zavolals ho zpátky."

Zdálo se, jako by se místnost otáčela. Měsíční světlo letělo ze zrcadla do zrcadla a do dalšího zrcadla a ještě do dalšího, až se z toho točila hlava. Nebo to možná nebylo měsíční světlo.

Willie zíral do zrcadel.

Nic se v nich neodráželo. Ani Willie, Steven, ani měsíc, nic. Na zrcadlech byla krev, zamlžila se, zaplnila se stříbrně bledou, třpytivou a vířící mlhou.

Tou mlhou se něco pohybovalo, klouzalo to z jednoho zrcadla do druhého a do dalšího, pořád dokola. Něco hladového, co se chtělo dostat ven.

Uviděl to, ztratil to z očí, znovu to uviděl. Bylo to před ním, za ním, po stranách. Byl to pes, vychrtlý a hrůzný. Byl to had, protáhlý a odporný. Byl to muž s očima jako studny a s noži místo prstů.

Ani chvíli to nevydrželo v klidu, při každém pohledu do zrcadel se ten tvar se měnil a každá podoba byla horší než ta předchozí, stále zvrácenější a obscennější. Bylo to nepřírozeně zvrhlé a ukrutné. Ty prsty byly ostré, tak ostré, a on na ně hleděl a cítil jejich mazlivé klouzání po kůži a brnění podél nervů, cítil bolest a krev a palčivý žár, který se plazil za nimi. Bylo to černé, černější než temnota, byla to čern, která navždy pohltila všechno světlo, a současně to celé stříbrně zářilo. Byla to noční můra, která žila v pokřiveném zrcadle panoptika, bylo to něco, co loví lovce.

Cítil zlo, které se probíjelo tím sklem.

"Stahovač," vykřikl Steven.

Zdálo se, jako by se povrch zrcadel čeřil a vydouval jako hřebeny vln na rtuťovitém moři. A Willie v náhlém záchvěvu hrůzy zjistil, že se mlha rozplývá.

Nyní ho viděl jasněji a věděl, že on vidí jeho. A Willie Flambeaux najednou pochopil, co se děje, pochopil, že až se ta mlha rozplyne, zrcadla už víc nebudou zrcadly, ale stanou se dveřmi, dveřmi, a Stahovač proklouzne...

#

...ven ze zbytku šatů, štěrbiny očí zářící jako řeřavé uhlíky z hlavy černé jako saze. Byl asi tak velký jako Willie, ale měl huňatý, černý a rozčuchaný kožich. Když otevřel tlamu, zuby se mu zableskly jako dýky ze slonoviny.

Randi ustupovala podél auta. V ruce držela nůž, měsíční svit běžel po stříbrné čepeli, ale nezdálo se, že by to něco znamenalo. Ohromný černý vlk s vyplazeným jazykem se k ní pomalu přibližoval, opřela se zády o dvířka auta, zapřela se a čekala, až skočí.

Joe Urquhart vkročil mezi ně.

"Ne," řekl. "Ji ne. Dlužíš mi to. Promluv s ní, dej jí šanci, já jí to vysvětlím."

Vlk varovně zavrčel.

Urquhart se ani nepohnul. Náhle vytáhl revolver, držel ho v roztřesených rukou a snažil se zamířit. "Stůj. Nežertuju.

Neměla čas ty pitomé stříbrné kulky nabít, ale já na to měl celých osmnáct podělaných roků. Jsem sice jenom podělaný policejní ředitel v tomhle podělaném městě, ale ty jsi zatčen."

Randi položila ruku na kliku dvířek a pootevřela je. Vlk na okamžik znehybněl, zhoubné rudé oči upíral na Joea.

Pomyslela si, že to možná zapůsobilo. Připomněla si otcovy dárné střeďeční partičky pokru a jak vždycky říkal, že Joe stejně jako Barry Schumacher nedovede blufovat.

Pak vlk zvrátil hlavu dozadu a zavyl. Krev jí ztuhla v žilách. Ten zvuk znala. Slyšela ho tisíckrát ve svých snech. Byl v její krvi, ta ozvěna pradávných časů, kdy svět byl jen les a naří lidé prchali v hrůze před lovcí smečkou. To vyty se odrazilo od starých jatek a rozechvělo se nad městem, muselo být slyšet všude, ve všech domech, a lidé, když ten zvuk uslyšeli, nervózně pohlédli ven a zkontrolovali všechny zámky, než na svých televizorech naplno otočili knoflíky hlasitosti.

Randi otevřela dvířka o kousek víc a strčila jednu nohu do vozu. Vlk skočil. Slyšela, jak Urquhart střílí, pak vlk narazil

do jeho hrudi a odhodil ho na dvířka auta. Randi už byla napůl uvnitř, když vtom jí dvířka příšernou silou narazila na nohu. Zaslechla, jak kost křupla, a vykřikla nesnesitelnou bolestí. Venku Urquhart znovu vystřelil, potom zařval.

Slyšela zvuky trhání a opětovné výkřiky, něco mokrého jí vyšpláchno na kotník.

Noha jí uvízla mezi rámem a dvířky jako v pasti. Ten boj, který se venku odehrával, jí znovu a znovu přirážel dvířka na nohu. Každý úder byl další malou explozí, roztržštěné kosti o sebe skřípaly a drásaly citlivé nervy. Joe křičel a stříkance jeho krve pokryly tmavě zbarvená okénka jako kapky černého deště. Randi si na okamžik pomyslela, že z té příšerné bolesti každou chvíli omdlí, všechno se jí rozplývalo před očima, ale pak celou svou váhou nalehla na dvířka, odtlačila je o těch pár centimetrů a vtáhla nohu dovnitř. A když příští nápor dvířka zabouchl, Randi stiskla zámek.

Položila se na volant a vzlykala, div že nedávila. Joe už přestal křičet, ale slyšela vlka, jak ho rve, jak z něho vytrhává kusy masa. Když jednou začneš, je těžké přestat, připomněla si hystericky. Vytáhla osmatřícítku, třesoucíma se rukama vyklopila bubínek a vyhodila náboje. Potom prsty tápala po vedlejším sedadle, našla krabičku, otevřela ji a nasypala si do hrsti stříbro.

Venku bylo ticho. Randi strnula a vzhledla.

Stál na kapotě vozu.

#

Willie se proměnil.

Udělal to instinktivně, nevěděl proč, prostě to udělal. Zároveň s jeho lidskou podobou ho však čekala bolest. Věděl, že bude čekat. Zaskučela jeho tělem jako bouře a srazila ho nařikajícího k zemi. Cítil skleněnou střepinu pod žebry, nebezpečně blízko plic, levá ruka se mu ohýbala na jiném místě, než se měla ohýbat, a když s ní trochu pohnul, vykřikl, kousl se do jazyka a ucítil, jak se mu ústa plní tentokrát jeho krví.

Mlha zřídla, zbyl z ní jen průhledný opar. Zrcadlo, které bylo hned vedle Willieho, se začalo vydouvat, zachvívalo se jako něco živého.

Steven seděl u stěny, modré oči mu jasně a chtivě zářily, také on si vysával svou vlastní krev. Vytáhl pahýly prstů z úst a řekl: "Vůbec ti nepomůže, že ses proměnil." Řekl to tím příšerným plochým hlasem. "Stahovači je to jedno. Ví, kdo jsi. Když je jednou přivolán, musí dostat kůži." Willieho pohled byl v tu chvíli sice zastřen slzami, přesto viděl Stevena a v zrcadle za ním toho, o němž Steven mluvil, jak rozhrnuje řídnuoucí mlhu a pokouší se projít.

Vrávoravě se postavil. Bolestí mu hučelo v hlavě. Druhou rukou si přidržel zlomenou paži u těla, udělal krok ke schodům a pod bosými chodidly ucítil střepiny skla. Pohlédl na zem. Všude ležely kousky roztržštěného zrcadla.

Willie prudce zvedl hlavu. Divoce se rozhlédl kolem sebe, zmateně počítal. Šest, sedm, osm, devět... Desáté bylo rozbité. Tak tedy devět. Vymrštil se kupředu a vrhl se celým tělem proti nejbližšímu zrcadlu. Roztržtilo se a rozpadlo na tisíc kousků. Willie rozdrtil největší střepiny nohama, dupal po nich, dokud se mu kotníky nezalily krví. Pohyboval se bez přemýšlení. Odrážel se od zrcadel, kroužil po místnosti, své tělo používal jako nástroj. Slyšel sladké cinkání tříštícího se skla. Svět se ponořil do rudé mlhy bolesti a Williemu se do celého těla zabodávaly tisíce ostrých nožů. Pokud se Stahovači podaří projít a vykoná na mně své dílo, blesko mu hlavou, rád bych věděl, jestli ten rozdíl vůbec někdo pozná.

Dovrávoral k dalšímu zrcadlu, doběla rozpálené jehličky ho bodaly při každém kroku do nohou, zapichovaly se mu do lýtek a žhnuly jako plameny. Zapotácel se a upadl. Letící sklo mu rozřezalo kůži na obličejí na proužky, krev se mu řinula do očí.

Willie na okamžik oslepl, vytíral si krev zdravou rukou. Ležel na svém plášti nasáklém krví a pokrytém střepinami zrcadel. Steven stál nad ním a zíral dolů. Za ním bylo zrcadlo. Nebo to byly dveře?

"Jedno jsi vynechal," řekl Steven bezbarvě.

Willie zjistil, že ho něco tvrdého tlačí do břicha. Zatápal pod sebou rukou, vsunul ji do kapsy pláště a sevřel ji kolem chladného kovu.

"Stahovač si už pro tebe jde," řekl Steven.

Willie nic neviděl. Krev mu znovu zalila oči. Ale hmat dosud měl. Zastrčil prsty do kroužků, převalil se a prudce, tvrdě a se vši silou, která mu ještě zbývala, vrazil Stevenovi do slabiny pana Střihavku.

Poslední, co slyšel, byl výkřik a zvuk tříštícího se skla.

#

Klid, pomyslela si Randi, klid. Ale ta hrůza, která jí naplňovala, byla mnohem víc než jenom obyčejný strach. Z čelistí mu kapala krev, jeho oči na ni zíraly čelním sklem a zářily tou hrůznou a zhoubnou červení. Rychle uhnula pohledem a pokusila se vložit náboj do komory. Ruce se jí tak třásly, že jí kulka vypadla z prstů na podlahu vozu. Nevšímalá si toho a zkoušela další.

Vlk zavyl, otočil se a seskočil. Na chvíli ho ztratila z očí. Natáhla krk a snažila se v té tmě venku něco rozeznat. Pohlédla do zpětného zrcátka, ale bylo zamžené a nic v něm neviděla. Zachvěla se stejně tak strachem jako zimou. Kde je? pomyslela si zuřivě.

Pak ho uviděla, jak běží k autu.

Randi sklopila oči, zastrčila náboj do komory a vzala do prstů druhý, když přeletěl kapotu a vrhl se proti přednímu sklu, které se pod tím nárazem pokrylo pavučinou prasklin. Vlk na ni vztekle zavrčel, jeho krvavé sliny okno zamazaly. A pak znovu do skla udeřil. Znovu a znovu. Randi při každém úderu nadskočila. Čelní sklo praskalo víc a víc, pak uprostřed zneprůhlednělo jako mléko.

V bubínku revolveru už měla dvě kulky. Zasunula dovnitř třetí. Ruce se jí třásly stejně tak zimou jako strachem. Uvnitř auta byl mráz. Podívala se ven do tmy mlhou prasklin a krvavých šmouh, nabíla čtvrtou kulku a právě zavírala bubínek, když zase udeřil. Čelní sklo na ni spadlo.

V jednom okamžiku měla zbraň v ruce, v příštím byla pryč. Na hrudi jí ležela příšerná tíha. Bezpečnostní sklo, rozdrčené

na milion mléčných kousků, ale dosud držící pohromadě, jí pokrývalo tvář jako rubáš. Pak zaskřípěly zuby, když to sklo odhodil, a zakrvácené čelisti a žhavé rudé oči se objevily přímo před ní.

Vlk otevřel tlamu. Randi ucítila horkou výheň jeho dechu a odporný zápach syrového masa.

"Ty vole!" vykřikla a málem se zasmála, protože takhle asi neměla její poslední slova vypadat.

Něco špičatého a stříbřitě lesklého vyjelo vpředu vlkovi z krku.

Bylo to tak rychlé, že Randi vůbec nechápala, co se děje, o nic víc než on. Náhle z jeho temně rudých očí zmizela všechna krvelačnost a naplnily se bolestí, šokem a nakonec strachem, a viděla další stříbrné nože vyjíždět z jeho krku, než mu z tlamy vytryskla krev. A pak se to obrovské tělo s černou srstí otřásl a zazmítalo, něco je od ní odtahovalo pryč, přední tlapy tloukly a bubnovaly do opěradla sedadla. Vzduch se naplnil zápachem spálených chlupů. Když vlk začal řvát, znělo to téměř lidsky. Randi potlačila svou vlastní bolest, odemkla, opřela se zády o dvířka a odtlačila stranou to, co zbylo z Joesa Urquharta. Už byla napůl venku, ale ohlédla se zpět.

Ta ruka byla jakýsi pokroucený a krutý pařát, místo prstů měla dlouhé a nablýskané stříbrné čepele, chladné a ostré jako hřích. Ty prsty projely vlčím krkem jako pět dlouhých zavíracích nožů, stiskly ho a táhly, mezi tesáky stříkaly velké kapky krve, nohy sebou škubaly stále ochablěji. Vlkem něco trhlo a Randi zaslechla odporné čvachtavé křupnutí, když ho ta ruka začala neúprosně a nepředstavitelnou silou protahovat zpětným zrcátkem na druhou stranu, ať už tam bylo cokoli. Zrcátko bylo malé a to velké chlupaté tělo se na chvíli zastavilo, vlčí hlava získala téměř lidský vzhled. Když se jejich oči setkaly, rudá záře z nich už téměř vyprchala, nebylo v nich nic než bolest a prosba.

Jmenoval se Mike, vzpomněla si.

Randi pohlédla dolů, revolver ležel na podlaze.

Zvedla ho, nastavila bubínek, zaklapla, přiložila mu hlaveň k hlavě a čtyřikrát vystřelila.

Když vystoupila z auta a přenesla váhu na levý kotník, bolest jí zavalila jako obrovská vlna. Randi se zhroutila, dopadla na ruce a na kolena. Ještě zvracela, když zaslechla sirény.

#

"...nějaké zvíře," řekla.

Detektiv na ni dost dlouho a dost kysele hleděl, než zavřel zápisník. "To je všechno, co mi můžete říct?" zeptal se. "Že policejního ředitele Urquharta zabilo nějaké zvíře?"

Randi by mu ráda řekla něco uštěpačného, ale byla až po uši nadopovaná utišujícími léky. Do kotníku dostala dvě injekce, přesto pořád bolel jako čert, lékaři jí oznámili, že bude muset v nemocnici zůstat nejmíň týden. "A co vám mám říct?" zeptala se zesláblé. "Přesně to jsem viděla. Někjaké zvíře. Vlka."

Detektiv zavrtěl hlavou. "Skvělé. Tak šéfa zabilo nějaké zvíře, pravděpodobně vlk. A kde je Rogoff? Bylo tam jeho auto, Rogoffova krev byla všude na ředitelově autě, zvenčí i uvnitř, tak mi řekněte - kde je Rogoff, do prdele?"

Randi zavřela oči a předstírala, že má bolesti. "Nevím," zašeptala.

"Ještě přijdu," řekl detektiv, když odcházel.

Chvilí ležela s očima zavřenými a myslela si, že by se snad mohla pokusit usnout. Zaslechla, jak se dveře otevírají a zavírají. "Nepřijde," řekl tichý hlas. "Dohlédneme na to."

Randi otevřela oči. V nohách postele stál starý muž s dlouhými bílými vlasy a opíral se o hůl se zlatou vlčí hlavou. Měl na sobě černý oblek, smuteční oblek, vlasy mu padaly až na ramena. "Jmenuji se Jonathan Harmon," řekl.

"Viděla jsem vás v novinách. Víte, kdo jste. A co jste." Hlas měla chraplavý. "Lykantrop."

"Prosím," řekl, "vlkodlak."

"Willie...Co je s Williem?"

"Steven je mrtvý," řekl Jonathan Harmon.

"No dobrá." Randi se rozzlobila. "Steven a Roy v tom jeli spolu, aspoň tak to tvrdil Willie. Kvůli kůžím. Steven ostatní nenáviděl, protože se mohli proměňovat, ale on ne. Jenže když váš syn svou kůži získal, už Helandera nepotřeboval, že?"

"Nemohu tvrdit, že bych nějak zvlášť truchlil. Abych byl upřímný, Steven nikdy nebyl dědicem, jakého bych si přál." Přešel k oknu, rozhrnul závěs a vyhlédl ven. "Kdysi to bylo významné město, víte? Město krve a železa. A nyní to všechno zrezivělo."

"Do háje s vaším městem," řekla Randi. "Co je s Williem?"

"Bylo mi líto Zoe, ale když je jednou Stahovač vyvolán, prochází z jednoho zrcadla do druhého a loví tak dlouho, dokud nedostane kůži. Poznává náš pach, ale nerad putuje daleko od svých bran. Nevím, jak se vašemu zparchantělému příteli podařilo dvakrát se mu vyhnout, ale podařilo se mu to... Naneštěstí pro Zoe a Michaela." Otočil se a pohlédl na ni. "Vy tolik štěstí mít nebudete. Negratulujte si, dítě. Smečka se o sebe dokáže postarat. Lékař, který vám napíše recept, lékárník, jenž připraví léky, chlapec, který vám je přinese... Kdokoli z nich může být jedním z nás. Nezapomínáme na své nepřátele, slečno Wadeová. Vaše rodina by udělala dobře, kdyby si to konečně zapamatovala."

"To jste byl vy," řekla s jistotou. "Té noci na jatkách, kdy můj táta..."

Jonathan úsečně přikývl. "Nechal jsem ho, aby si vystřelil. Vpálil do mě šest kulek. Říkám jim má válečná zranění. Na rentgenu jsou vidět, ale mí lékaři se už naučili nebýt zvědaví."

"Zabiju vás," řekla Randi.

"Myslím že ne." Naklonil se nad postel. "Možná si jedné noci pro vás přijdu sám. Měla byste mě vidět, slečno Wadeová. Má srst je teď už bílá, bělostná jako sníh, ale postavu, majestátnost a sílu dosud mám. Michael byl poloviční míšenec a váš Willie byl stěžejí víc než pes. Čistokrevní jsou něco víc. Jsme hrůzostrašní vlci, noční můry, které vás děsí ve vzpomínkách, temné stíny neustále kroužící za hranicí světla vašich ohňů."

Usmál se na ni a obrátil se k odchodu. U dveří se zastavil. "Sladké sny," řekl.

Ale Randi vůbec neusnula, ani když se snesla noc a ošetřovatelka jí zhasla světlo, navzdory všem jejím prosbám.

Ležela tam ve tmě, zírala do stropu a cítila se osamělá jako dosud nikdy. Je mrtvý, myslela si. Willie je mrtvý, měla bych si na tu myšlenku raději zvyknout. Velmi tiše, sama samotinká ve tmě soukromého pokoje, začala plakat. Plakala dlouho. Pro Willieho a Joan Sorensonovou a Joea Urquharta. A konečně také, po všech těch letech, pro Franka Wadea. Vyplakala všechny slzy, ale nemohla se utiřit, tělo se jí dál otrásalo vzlyky. Ještě se chvěla, když se tiše otevřely dveře a nůž světla z chodby prořízl tmu místnosti.

"Kdo je tam?" zeptala se chraptivě. "Odpovězte, nebo budu křičet."

Dveře se tiše zavřely. "Pšt. Ticho, nebo nás uslyší." Byl to ženský hlas, mladý a trochu vyděšený. "Sestra tvrdila, že k vám nesmím, že už je po návštěvních hodinách, ale on mi řekl, že mám jít přímo za vámi." Přistoupila k posteli.

Randi si vzpomněla na noční lampičku a rozsvítila ji. Ta žena, vlastně dívka, vypadala nervózně. Byla tmavovlasá, hezká, nemohlo jí být víc než dvacet let, na nose měla stříkanec pih. "Jsem Betsy Juddikerová," zašeptala. "Willie mi řekl, že vám musím předat vzkaz, ale je to celé jakési bláznivé..."

Randi poskočilo srdce. "Willie... Mluvte! Je mi jedno, jak moc bláznivě to bude znít, prostě mi to řekněte."

"Povídal, že vám nemůže sám zavolat, protože smečka by mohla poslouchat, že je moc zraněný, ale v pořádku, že je nahoře na severu a že našel veterináře, který se o něho dobře stará. Ví, že je to směšné, ale přesně tohle řekl, veterináře."

"A dál? Nebo je to všechno?"

"Podle hlasu v telefonu bych řekla, že byl opravdu nemocný," pokračovala Betsy. "Povídal, že se zrovna teď nemůže... nemůže proměnit, leda tak na pár minut, aby mohl zavolat, protože má těžká zranění a ta bolest na něj pořád čeká, ale mám vám vyřídit, že ten veterinář z něho většinu skla vytahal a taky mu spravil nohu, že se uzdraví. A pak povídal, že se té noci, než odešel, zastavil u mě doma a něco tam pro vás nechal, a že to mám najít a přinést vám to sem."

Otevřela kabelku a chvíli v ní hledala. "Bylo to v křoví u poštovní schránky, můj kluk to našel." Konečně to vytáhla a rozbalila.

Randi spatřila kus nějakého rozbitého zrcadla, ostrou střepinu dlouhou a úzkou jako její prst. Zmateně a nejistě ji držela v ruce. Sklo bylo na dotek chladné, a když je chvíli držela, zdálo se, že chladne ještě víc.

"Opatrně, je to vážně ostré," řekla Betsy. "A ještě něco. Vůbec tomu nerozumím, ale Willie povídal, že je to důležité. Povídal, že vám mám vyřídit, že tam, kde je, nejsou vůbec žádná zrcadla, ani jedno, a že poslední, která viděl, byla ta spousta zrcadel nahoře v Blackstonu."

Randi přikývla, ještě to zcela nechápala, ještě ne. Zamyšleně přejela prstem podél třpytivě stříbřitého okraje skla.

"No tak se podívejte," řekla Betsy. "Vždyť jsem vám to říkala. Teď jste se řízla."

STEPHEN KING

Přemístění

Kecky

Věnování

(Přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi)

#

DAN SIMMONS

Metastáza

(Přeložil Jiří T. Pelech)

Vanni Fucci v pekle strádá, osudu se nepoddává

(Přeložil Jan Kantůrek)

Iversonovy jámy

(Přeložil Jiří T. Pelech)

#

GEORGE R. R. MARTIN

Proměna kůže

(Přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi)

Vydavatelství AF 167

Nakladatel Karel Soukup

P.O.Box36,612 00Brno

Z anglického originálu Dark Visions

vydaného nakladatelstvím Victor Gollancz Ltd., 1993

přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi, Jiří T. Pelech a Jan Kantůrek

Obálka a grafická úprava Karel Soukup

Jazyková redakce Jana Oščádalová a Jana Rečková

Odpovědný redaktor Jan Jam Oščádal

Technická redakce Miroslav Dvořák

První vydání vyšlo ve Velké Británii v roce 1989

Vydalo nakladatelství AF 167 v Brně roku 1996

jako svou 22. publikaci
Vydání první, Brno 1996
Sazba DaTaPrint Brno
Tisk CENTA, s.r.o., Brno
Václavská 113, 639 00 Brno

ISBN 80-85384-21-3